

Избрани романи

ДАНИЕЛ

СТИЙЛ

ПРИЗРАКЪТ

Издателска къща КОМПАС

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПРИЗРАКЪТ

Превод: Иглика Стойнешка

chitanka.info

От десет години живееше в Лондон и в началото му беше потръгнало и в личния живот, и в кариерата. Като че всичко се бе устроило идеално. Едно десетилетие в Лондон, изпълнено с вълнения и щастие... което внезапно се бе превърнало в безвъзвратно затворена страница от миналото му. За няколко месеца последните десет години се бяха заличили като че никога не са били...

Всичко излезе наяве през февруари, когато Чарли се върна по-рано от една командировка в Рим и не я завари у дома, а когато се прибра в неделя вечерта, тя изобщо не си направи труда да му даде обяснение. Дори не каза, че е гостувала на приятели за уикенда. Нещо във вида ѝ го смути. Всъщност накрая Карол му призна всичко, съвсем искрено. И така една вечер се прибра доста късно от работа, седна срещу него на масата и му изсипа цялата истина. Чарли остана като попарен. Просто стоеше и слушаше, а в очите му се насъбираха сълзи...

ГЛАВА ПЪРВА

Беше неприятен, дъждовен ноемврийски ден и към десет сутринта навън беше здрачно като надвечер. Таксито се влачеше едва-едва и пътуването до Хийтроу^[1] сякаш продължи цяла вечност. Познатите улици се изнизваха бавно пред погледа му като далечен спомен. Чарли Уотърстън се отпусна на седалката, облегна глава назад и затвори очи. Настроението му бе също тъй мрачно като деня навън.

Светът около него бе рухнал може би завинаги. Още не можеше да повярва, че всичко е свършило... Не можеше да проумее защо се е случило тъкмо с него.

От десет години живееше в Лондон и в началото му беше потръгнало и в личния живот, и в кариерата. Като че всичко се бе устроило идеално. Едно десетилетие в Лондон, изпълнено с вълнения и щастие... което внезапно се бе превърнало в безвъзвратно затворена страница от миналото му. За няколко месеца последните десет години се бяха заличили като че никога не са били. На четиридесет и две му се струваше, че е превалил хребета и започва дългото и мъчително бавно свличане надолу. Нишката на живота му се разплиташе бавно, но сигурно не можеше нищичко да промени, нито да си обясни.

Таксито най-после спря близо до летището и шофьорът се обърна назад.

— Връщате се в Америка, а? — попита, вдигнал леко вежди.

Чарли се поколеба за секунда, преди да кимне в отговор. Да, връщаше се в Щатите след десет години, прекарани в Лондон... девет от тях с Карол. Но тези девет години сякаш се бяха изпарили и то само за миг. Стопили се бяха в болката.

— Да. Така е — кимна той. Гласът му звучеше странно в собствените му уши, но шофьорът не би могъл да знае това. Той виждаше само добре облечен мъж в идеално ушит английски костюм и плътен шлифер, който държеше в ръка скъп чадър и полющено куфарче, в каквито се държат договори и важни документи. Аксесоарите бяха подбрани идеално, но все пак веднага се познаваше,

че не е англичанин, а хубав американец, който от години живее в Европа. Човек не би могъл да го сбърка.

В действителност обаче Чарли се чувстваше у дома си тук и фактът, че се връща в Америка, го тревожеше не на шега. Но се налагаше да замине, а и моментът бе удобен. Така или иначе нямаше смисъл да остава повече без Карол.

При мисълта за нея сякаш някаква тежест се стовари на гърдите му. Излезе като зашеметен от таксито и плати на носача да вземе багажа му, макар че пътуваше само с два неголеми сака. Всичко останало бе дал на съхранение.

Завери билета си на гишето и се настани в чакалнята за първа класа. Огледа се, но за свое облекчение не откри познати лица. Имаше много време до качването в самолета, но Чарли си бе донесъл достатъчно работа, така че имаше какво да прави, докато обявят полета. Изчака и се качи в самолета последен, както правеше винаги. Стюардесата го заведе до мястото му и взе палтото му. Не мина незабелязан, беше висок, дългокрак и несъмнено привлекателен мъж с тъмнокестенява коса и топли кафяви очи, така че стюардесата, която вземаше палтото му, и жената насреща неволно погледнаха към лявата му ръка дали носи халка. Той изобщо не забеляза интереса им. Пъхна се на вътрешната седалка и се загледа през илюминатора към дъждовната писта. Не можеше да престане да мисли за случилото се, да прехвърля всичко в ума си отново и отново, сякаш търсеше къде точно се е пропукал бракът им, откъде бе изтекла любовта им без дори да усетят.

Все още не можеше да проумее как е могъл да е толкова сляп. Как е могъл да не се досети? Как е могъл да вярва, че са напълно щастливи, докато тя се бе изплъзнала лека-полека от живота му? Дали всичко се беше срутило внезапно? Или просто бракът му никога не е бил онова, което му се е искало да вярва?

Беше толкова сигурен, че са истински щастливи... Всъщност все още вярваше, че са били щастливи... до краха... до миналата година, когато му каза... До появата на Саймън. Отначало му бе станало ужасно обидно. Да се окаже такъв глупак!

Летеше от Токио до Милано да проектира административни сгради, а Карол представляваше клиентите на фирмата на цяла Европа. И двамата бяха заети, делови хора, отдадени на професията си. Бяха

като планетите, всеки се движеше в своя орбита. Всеки имаше свой живот, но когато бяха заедно, никой от двамата не се съмняваше, че са щастливи. Животът им се беше устроил точно както искаха. Самата Карол изглеждаше изненадана от случилото се, но не бе пожелала да оправи нещата. Всъщност се беше опитала, но накрая бе разбрала, че не може.

Една от стюардесите му предложи питие още преди да са излетели, но той отказа. Момичето му подаде менюто, слушалки и списък на филмите. Нито един не му хареса. Искаше просто да обмисли отново всичко на спокойствие и да се опита да си обясни случилото се. Като че ли ако го премисляше непрекъснато, щеше да промени нещо или поне да намери някое задоволително обяснение. Прииска му се да крещи, да блъска с юмруци по стената или да се сбие с някого. Защо Карол му причиняваше това? Защо се бе появил този негодник? Защо бе разрушил всичко, за което двамата с Карол бяха мечтали? Дълбоко в себе си обаче Чарли знаеше, че Саймън няма вина. Което означаваше, че трябва да обвинява само себе си или Карол. Понякога се питаше дали е толкова важно да има виновен, но все пак му бе нужно да хвърли вината върху някого и напоследък все по-често винеше себе си. Вероятно беше направил нещо, което я бе отблъснало и накарало да потърси утеха другаде. Веднъж му бе признала, че е станало преди повече от година, когато със Саймън работели заедно по някакво дело в Париж.

Саймън Сейнт-Джеймс беше старши партньор в кантората и Карол обичаше да работи с него. Понякога му се присмиваше, друг път обясняваше колко е умен и как умее да очарова жените. Развеждал се беше поне три пъти и имаше няколко деца. Беше любезен, елегантен, привлекателен. Невероятно чаровен мъж. Но все пак беше на шестдесет и една, а Карол навършваше тридесет и девет. Чарли беше само три години по-възрастен от нея, а Саймън — цели двадесет и две. Нямахме смисъл да й напомня, че можеше да й е баща, защото тя и сама го знаеше. Карол бе умно момиче и прекрасно съзнаваше колко откачена е тази връзка и какво причинява на Чарли. Тъкмо това бе най-ужасното. Карол изобщо не искаше да го наранява. Просто така се бяха стекли нещата.

Когато се запознаха с Чарли, тя бе на двадесет и девет. Беше красива и много умна, а и имаше страхотна работа в една кантора на

Уолстрийт. Излизаха от около година, когато Чарли внезапно го преместиха в Лондон и му възложиха да оглави тамошния клон на Уитакър&Джоунс, за които бе работил две години в Ню Йорк. По онова време отношенията им бяха съвсем повърхностни и той бе възхитен от преместването си.

Карол дойде да го види в Лондон малко на шега. Изобщо не бе имала намерение да остава. Но се беше влюбила в града, а постепенно и в Чарли. Тук беше съвсем различно и всичко криеше някаква романтика. Тя започна да идва все по-често през уикендите и отпуските. Този начин на живот ги устройваше идеално. Караха ски в Давос, Гщад и Сейнт Мориц. Карол беше учила една година в Швейцария, докато баща ѝ работел за френска фирма, и имаше приятели из цяла Европа. Чувстваше се съвсем у дома си тук. Говореше с лекота немски и френски и се вписваше в лондонската му среда. Чарли направо я обожаваше.

След около шест месеца по самолетите Карол си намери работа в лондонския клон на американска кантора. Двамата купиха една изоставена конюшня в Челси и се преместиха да живеят там. Бяха щастливи, влюбени и млади. Отначало почти всяка вечер ходеха да танцуват в Анабел. Откриваха разни страхотни, забутани ресторанчета, антикварни магазинчета и нощни клубове в Лондон. Струваше им се истински рай.

Сградата, която купиха, беше доста порутена и занемарена и им отне почти година да я ремонтират, но когато приключиха, стана невероятно. И двамата бяха вложили много сили и обич в този дом, пълен с красиви и ценни неща, които събираха отвсякъде. Ходеха по търгове в провинцията да купуват врати и забележителни антики, а когато Англия им омръзна, започнаха да отскачат до Париж за уикенда. Между многобройните делови пътувания успяха да се оженят, да изкарат меден месец в един замък под наем в Мароко. Сякаш бяха благословени. Всичко, което правеха, бе сторено със стил, забавно и вълнуващо. Бяха от хората, с които всички искат да се познават и дружат. Устройваха страхотни тържества, правеха какви ли не забавни неща и познаваха куп интересни хора. Където и да отидеха, ставаха център на компанията. А на Чарли повече от всичко друго му харесваше, че са заедно. Беше направо луд по нея. Тя бе висока и слаба, с идеална фигура, сякаш изваяна от бял мрамор. Имаше дълги

руси коси, а смехът ѝ приличаше на камбанките върху коледна елха. Гласът ѝ и досега го караше да настръхва от желание. Беше дълбок, плътен и леко дрезгав. Само като я чуеше да произнася името му, се разтреперваше, макар да бяха минали десет години.

Живееха като във вълшебна приказка. Двама професионалисти в своята област, силни, интелигентни, интересни и преуспяващи хора. Единственото, с което не бяха се сдобили, бе дете, но като че ли и не го искаха толкова. Може би просто нямаха нужда от деца. Често си бяха говорили за това, но все не идваше подходящият момент. Карол имаше твърде много важни и настойчиви клиенти, за които да се грижи, а Чарли не настояваше. Щеше му се да има дъщеричка, която да прилича на нея, но всъщност беше твърде увлечен по жена си и не искаше да я дели с никого. Не бяха вземали конкретно решение да нямат деца. Просто не им стигаше времето и през последните пет години все по-рядко споменаваха за това. Единственото, което го тревожеше, бе, че след смъртта на родителите си просто нямаше други близки, освен Карол. Нямаше братя и сестри, нито дори братовчеди, лели и чичовци или пък баби и дядовци. Имаше си само Карол и онова, което бяха съградили заедно. Не се сещаше за нещо в съвместния им живот през всички тези години, което би променил. За Чарли онова, което имаха с Карол, бе просто съвършено. С нея никога не скучаеше, компанията ѝ не му омръзваше, почти никога не се караха. Никой от двамата не възразяваше, че на другия му се налага да пътува често. Всъщност това като че ли правеше брака им по-вълнуващ.

Чарли обожаваше да се връща от пътуване и да я намира на дивана в дневната, увлечена в някоя книга или, още по-добре, задрямала пред камината. Всъщност, когато се връщаше в Лондон от Брюксел, Милано или Токио, или където там беше ходил, по-често я намираще в службата, потънала в работа. Но когато все пак я завареше у дома, тя бе напълно негова. Никога не го бе карала да се чувства пренебрегнат заради работата ѝ. Умееше да го постига, а ако понякога все пак го бе пренебрегвала, когато имаше важно дело или по-капризен клиент, винаги се бе старала да не го усети. Карол го караше да се чувства като център на вселената, или поне го бе карала да се чувства така в продължение на девет щастливи години. После внезапно вече не беше център на нейния свят и му се струваше, че животът му е

свършил. Тя бе всичко за него и едва сега разбираше колко ужасно е това.

Самолетът неумолимо отнасяше Чарли към Ню Йорк, а мислите му упорито се връщаха назад във времето. Любовната история на Карол бе започнала точно преди петнадесет месеца, през август. Беше му го признала, когато накрая реши да му каже всичко. Открита, любяща и предана, Карол винаги бе постъпвала честно спрямо него. Не можеше да я кори за нищичко, като се изключи фактът, че в някакъв момент бе престанала да го обича и се бе влюбила в друг. Двамата със Саймън останали заедно в Париж по работа цели шест седмици. Делото било много заплетено, напрежението огромно, а по същото време Чарли водел тежки преговори с важни клиенти в Хонконг и летял дотам почти всяка седмица в продължение на три месеца. Трудностите, възникнали в хода на преговорите, направо го подлудявали. Не му оставало време за нея, което се случвало изключително рядко, и както сама признаваше, изобщо не било оправдание за постъпката ѝ. Но не отсъствието му провалило брака им, обясняваше търпеливо Карол. Просто времето... или съдбата... И Саймън... Той бил забележителен човек и тя постепенно се влюбвала в него. Не искала. Знаела, че не постъпва добре, но просто не можела да заповядва на сърцето си. Каза, че отначало се опитала да овладее чувствата си, но накрая разбрала, че е безполезно. От твърде отдавна го познавала и му се възхищавала. Твърде много го харесвала и имали прекалено много общи интереси. Така се чувствала и с Чарли в началото, когато връзката им все още била вълнуваща и забавна. Преди много, много време.

— Но какво се е променило? — бе попитал жално Чарли, докато се разхождаха из Сохо в онзи дъждовен следобед.

Опити се да я убеди, че всичко е както преди, но колкото и да настояваше. Карол само го гледеше тъжно и след като изслуша красноречивите му аргументи, поклати едва забележимо глава и прошепна през сълзи:

— Съвсем различно е. Вече не ни е приятно заедно.

Каза, че имали съвсем различни интереси, че всеки водел свой живот, отделно от другия, и прекарвали твърде много време с чужди хора. Според нея в някои отношения той никога нямало да порасне. Обясни му, че докато с него непрекъснато са се разделяли заради

пътуванията си, със Саймън ѝ харесвало да се прибират заедно у дома всеки ден. Каза, че той се грижел за нея така, както Чарли никога не би могъл.

— Но как? — настоя да узнае той.

Изобщо не разбираше за какво говори. Тя се опита да го обясни, но не можа. Не били само нещата, които Саймън правел. Ставало дума за сложна плетеница от мечти, дълбоки потребности и съкровени чувства. За всички онези незабележими, необясними неща, които те карат пряко волята си да обикнеш някого. Докато говореше, и двамата се разплакаха.

Когато най-сетне се поддала на чувствата си, Карол отначало си казвала, че връзката ѝ със Саймън е просто кратка забегка, и си вярвала. За пръв път изневерявала на съпруга си и не искала по никакъв начин да накърни отношенията им. Обещавала си да е само временна авантюра и се опитала да скъса със Саймън, когато се върнали от Париж. Той казвал, че я разбира напълно. Признал ѝ, че и преди е имал подобни връзки и дори когато бил женен, често изневерявал на съпругата си, въпреки че после ужасно съжелявал за това. Познавал до болка коварната паяжина на лъжи и потайности и макар че за момента не бил женен, проявил разбиране към чувството на вина. Уважавал задълженията на Карол към съпруга ѝ.

Никой от двамата не бил предвидил обаче колко много ще им липсва близостта им, като се върнат у дома в Лондон и заживеят далеч един от друг. Не могли да издържат раздялата и започнали да ходят тайно в апартамента му следобед, когато уж били на работа. Понякога само си говорели, което помагало на Карол да си изясни какво чувства. Установила, че най-много обича у Саймън тъкмо това разбиране, грижовността му и обичта му. Това, че бил готов на всичко, за да е близо до нея, дори ако това означавало да си останат само приятели, не любовници. Опитвала се да стои далеч от него, но не можела. Чарли през повечето време бил някъде далеч и тя се чувствала ужасно самотна, а съвсем наблизо Саймън копнеел за нея, както и тя за него. Никога дотогава не била осъзнавала колко самотна и изоставена се чувства, колко често Чарли не си е у дома и колко много означавало за нея да е със Саймън. Около два месеца след връщането си в Лондон възобновили физическата си близост, а животът ѝ се превързал в безкраен низ от лъжи. Срещали се почти всеки ден след работа и вечно

се престрували, че трябва да работят по нещо през уикенда. Той оставал в града, за да е по-близо до нея, а когато Чарли отсъствал, двамата заминавали за вилата му в Бъркшър през уикенда. Съзнавала, че постъпва непочтено спрямо Чарли, но просто не можела да се възпре. Към Коледа същата година отношенията им вече видимо се обтегнаха. Чарли се занимавал с кризата на някакъв обект в Милано и в същото време трябвало да поеме важна сделка в Токио, където преговорите били в застой. Почти не се спирал у дома, а когато бил там, бил замаян от часовата разлика, уморен от пътуване или изнервен от нещо и в повечето случаи си го изкарвал на Карол.

Не че се виждаха често. Той непрекъснато летеше за някъде да решава поредния възникнал проблем. През тези месеци и двамата бяха благодарни на бога, че нямат деца, а Карол за сетен път се уверила колко са се отдалечили един от друг. Вече изобщо не им оставаше време да поговорят, да споделят чувствата си или просто да бъдат заедно. Той имаше своята работа, а тя — своята, и единственото, което ги свързваше, бяха няколко ноци месечно, които прекарваха в едно легло, и разните тържества и официални вечери, които посещаваха заедно от време на време. Карол започнала да се пита що за съвместен живот са изградили и дали изобщо могат да се нарекат семейство. Може би бракът им бе просто една илюзия? Вече не можеше с лекота да отговори на въпроса дали го обича, или не. Що се отнася до Чарли, той през цялото това време беше толкова зает със собствената си работа и проблеми, че дори не бе забелязал какво става. Изобщо не му правеше впечатление, че Карол се е променила от предишното лято и постепенно се отдалечава от него. Дори новогодишната нощ прекара сам, в хотелската си стая в Хонконг, но бе толкова погълнат от сделката, че забрави да ѝ се обади. Карол отиде със Саймън в Анабел.

Всичко излезе наяве през февруари, когато Чарли се върна порано от една командировка в Рим и не я завари у дома, а когато се прибра в неделя вечерта, тя изобщо не си направи труда да му даде обяснение. Дори не каза, че е гостувала на приятели за уикенда. Нещо във вида ѝ го смути. Тя просто сияеше. Красива и отпочинала, както някога, когато оставаха в леглото през целия уикенд. Но кой в наши дни има време за това? И двамата бяха заети хора. Дори пушна някаква шега в този дух. Не беше особено обезпокоен. Може би дълбоко в

душата му се бе пробудило някакво подозрение, но разумът му още дремеше.

Всъщност накрая Карол сама му призна всичко, съвсем искрено. Знаеше, че подсъзнателно е усетил, че нещо не е наред, и не искаше да чака да се случи нещо драстично, за да му каже. И така, една вечер се прибра доста късно от работа, седна срещу него на масата и му изсипа цялата истина. Чарли остана като попарен. Просто стоеше и слушаше, а в очите му се насъбираха сълзи. Карол му призна всичко. Разказа му как е започнала връзката ѝ и че продължава вече три месеца с кратко прекъсване, след като са се върнали от Париж, когато се опитала да престане да се среща със Саймън, но не могла.

— Не знам какво друго да ти кажа, Чарли, освен че според мен трябва да знаеш — завърши тихо тя, а гласът ѝ звучеше по-дрезгаво от обичайното, невероятно възбуждащ. — Не можем да продължаваме вечно така.

— Какво смяташ да наравиш? — попита глупаво Чарли, като си напомняше, че подобни неща се случват понякога и трябва да се приемат стоически, но в онзи миг можеше да мисли само за това колко го е наранила и колко много я обича въпреки всичко. Не беше си представял острата болка, която изпита, когато тя му каза, че е спала с друг мъж. Въпросът всъщност беше дали обича Саймън, или просто ѝ е било нужно разнообразие. Чарли просто трябваше да го зададе.

— Влюбена ли си в него? — бе попитал, макар че в гърдите, в стомаха и в главата му сякаш избухнаха фойерверки.

Какво, по дяволите, ще правя, ако Карол ме напусне, питаше се през болката. Дори не можеше да си го представи, така че бе готов, дори решен, да ѝ прости всичко. Единственото, което му беше ясно, бе, че не иска да я загуби.

Карол мълча дълго, преди за отговори, и накрая изрече колебливо:

— Да, струва ми се.

Отговори му съвсем честно. Винаги бе постъпвала честно с него. Тъкмо затова му беше казала истината.

— Не знам какво да ти кажа. Когато съм с него, съм съвсем сигурна. Но обичам и теб. Винаги ще те обичам.

В живота ѝ не бе имало друг мъж като Чарли. Нито пък друг като Саймън. Обичаше и двамата по свой начин, но съзнаваше, че ще

трябва да направи избор. Можеше да продължи така дълго време, мнозина го правеха. Но знаеше, че не би издържала. Беше се случило и трябваше да се справи с това. А също и Чарли. Саймън вече бе казал, че иска да се ожени за нея, но и дума не можеше да става за това, преди да уреди нещата със съпруга си. Саймън бе казал, че напълно я разбира и е готов да чака колкото ѝ е нужно.

— Звучи като че се каниш да ме напускаш — бе проплакал Чарли, вперил поглед в лицето ѝ, после я бе прегърнал през раменете и двамата си бяха поплакали. Не искаше да я загуби, дори и така.

— Как можа да се случи тъкмо на нас? — бе попитал след малко. Струваше му се невъзможно, немислимо Карол да постъпи така с него. Но ето че го бе направила и нещо в изражението и държането ѝ му подсказваше, че не е готова да се откаже с лека ръка от Саймън. Чарли се опита да се държи като разумен човек, но трябваше да поиска тя да престане да се среща със Саймън.

Съгласен бе да отидат заедно на психотерапевт. Съгласен бе на всичко, стига нещата да се оправят.

Карол опита всичко възможно, за да спаси брака им. Съгласи се да посещават семейни консултации и дори престана за известно време да се вижда със Саймън. Но не издържа дълго. В края на втората седмица вече бе ужасно изнервена и осъзна, че не може да се откаже напълно от него. Двамата с Чарли непрекъснато се караха. Проблемите в брака им, за които доскоро не подозираха, сега внезапно бяха излезли наяве. Скандалите, които бяха избягвали толкова години, избухнаха като пробудил се вулкан и двамата се спречкваха всеки път, като се видеха. Чарли беше вбесен от случилото се и му се искаше да убие някого, за предпочитане Саймън. Тя признаваше, че се е чувствала ужасно потисната, задето толкова често я е оставял сама. Смяташе, че двамата не са нищо повече от добри приятели или подходящи съквартиранти. Чарли не се грижел за нея както Саймън. Казваше, че бил незрял и го обвиняваше, че е пълен егоист. Оплакваше се, че като се върнел от пътуване, бил твърде уморен дори да мисли за нея или да поговори с нея, и единственото, което искал от нея, било да се любят. Напразно се опитваше да ѝ обясни, че за него това е начин на общуване и така казва много повече за чувствата си, отколкото би могъл да изрече с думи. Според нея това само доказваше колко различни са жените и мъжете. Взаимните им обвинения се

задълбочаваха и изостряха. Един ден Карол го смая, като заяви пред консултанта, че според нея целият им брак бил изграден в полза на Чарли и че Саймън бил първият мъж, който наистина се интересувал от нея и от чувствата ѝ. Чарли просто не можеше да повярва на ушите си.

По онова време тя отново бе започнала да се среща със Саймън, но криеше от Чарли и след седмица бяха затънали в непреодолимо блато от измами, скандали и взаимни обвинения. Накрая Карол не издържа. В средата на март, докато Чарли бе за три дни в Берлин по работа, си опакова нещата и се изнесе при Саймън. Съобщи му по телефона. Каза, че не е в състояние да продължава така. За всички бе болезнено и напрежението бе твърде голямо. Чарли дълго плака в хотелската си стая.

— Не искам да се превърнем в това — бе казала през сълзи, когато се обади. — Не понасям онова същество, в което се превръщам, когато съм с теб. Не понасям онова, което съм и което казвам и правя. Започвам да намразвам и теб, Чарли. По-добре да се откажем. Просто не мога да го направя.

Не спомена, че не можеше дори да работи по делата си, докато се намираще в тази безумна ситуация.

— Защо не? — избухна на свой ред Чарли, обладан от справедлива ярост. — Повечето бракове оцеляват след любовна авантюра на единия партньор. Защо ние да не можем?

Беше като зов за помилване.

От другия край последва дълго мълчание. Дори тя съзнаваше, че има пълно право да се гневи.

— Чарли, не желая повече да живея така — промълви накрая тя и по гласа ѝ личеше, че говори ужасно сериозно.

Това бе краят. За нея всичко бе свършило. По някаква причина го беше разлюбила и се беше влюбила в друг. Може би изобщо нямаше разумно обяснение и никой не беше виновен. Все пак бяха човешки същества, непредсказуеми и непостоянни в чувствата си. Никой не би могъл да каже защо се е случило. Просто се беше случило и толкова. Карол го бе напуснала заради Саймън, независимо дали на Чарли му харесваше, или не.

През следващите няколко месеца се мятеше между яростта и отчаянието. Едва успяваше да се съсредоточи върху работата си.

Престана да се вижда с приятели. Понякога си стоеше сам вкъщи и мислеше за нея. Седеше на тъмно, гладен, уморен и все още не можеше да повярва, че всичко това му се е случило. Все се надяваше връзката и със Саймън да не просъществува дълго, да реши, че той е твърде стар за нея или твърде потаен. Или да разбере, че е само един надут дърдорко. Непрекъснато се молеше за това, но нищо подобно не се случи. Карол и Саймън изглеждаха много щастливи. Често виждаше снимките им по вестниците и списанията. Ненавиждаше ги за това. На моменти му се струваше, че агонията от отсъствието ѝ ще го смаже. И когато вече не можеше да понася самотата, ѝ се обаждаше. Най-ужасното беше, че гласът ѝ звучеше постарому. Все така топъл, чувствен и леко дрезгав. Понякога се преструваше пред себе си, че тя скоро ще се върне, че просто е заминала някъде за няколко дни или е на гости за уикенда. Но не беше така. Карол си бе тръгнала. Вероятно го бе напуснала завинаги.

Къщата постепенно бе добила занемарен вид. Карол бе изнесла нещата си и вече нищо не изглеждаше същото като преди. Може би просто защото наистина не беше същото. Имаше чувството, че всичко, за което бе мечтал или желал, се е срутило под краката му и сега там се въргаляха само жалки отломки. Не му бе останало в какво да вярва и какво да обича.

Колегите му във фирмата забелязаха, че изглежда някак потиснат, уморен и отслабнал. Беше станал и доста раздражителен, спореше с всички за всичко. Вече дори не се обаждаше на някогашните им приятели и отклоняваше всякакви покани от тяхна страна. Сигурен бе, че всички вече са покорени от чара на Саймън, а не му се искаше да слуша за тях с Карол и да научава в подробности какво правят или да отговаря на добронамерени въпроси. При все това четеше жадно всичко, което публикуваха за тях в клюкарските вестници. На кои тържества бяха ходили и кога бяха ги засекли в провинцията. Саймън Сейнт-Джеймс беше светска личност, а Карол винаги бе обичала да се показва в обществото. Сега това бе важна част от живота ѝ със Саймън. Чарли се опитваше да не мисли непрекъснато за това, но изглежда през повечето време не можеше да мисли за нищо друго.

Лятото бе истинско мъчение за него. Знаеше, че Саймън има вила в Южна Франция, между Бордо и Сен-Жан-Кап-Фера, защото двамата с Карол му бяха гостували там. Все си представяше Карол на

доста голямата яхта, която Саймън държеше в пристанището наблизко. Понякога дори сънуваше кошмари как тя се дави и се събуждаше плувнал в студена пот, ужасен, че не може да направи нищо, за да я спаси, а после се чувстваше виновен за кошмарите си, които може би означаваха, че подсъзнателно иска тя да се удави. Записа се отново при терапевта, за да поговори за това, но изглежда не бе останало много за казване. До септември Чарли Уотърстън вече изглеждаше напълно изпаднал.

Когато Карол се обади да му съобщи, че е подала молба за развод, не се сдържа и я попита все още ли живее със Саймън. И се прокле наум, защото знаеше отговора още преди да е задал въпроса, и дори си представяше изражението ѝ как накланя леко глава, когато отговори тъжно:

— Знаеш, че е така. Чарли.

Не искаше да го наранява. Изобщо не бе искала да му причинява подобно нещо. Просто така се бе случило и тя нищо не можеше да промени. Беше много по-щастлива със Саймън, отколкото някога би могла да е с Чарли... Това бе всичко. Никога не бе мечтала за такъв живот, но сега откриваше, че ужасно ѝ харесва. Прекараха целия август във вилата му във Франция и Карол с изненада установи, че харесва приятелите му. Самият той правеше всичко възможно, за да е щастлива. Твърдеше, че тя е любовта на живота му, жената, за която винаги е мечтал. В държането му към нея се бе появило нещо ново, някаква уязвима нежност, която преди не бе усещала. Карол също го обичаше дълбоко, но, естествено, не смяташе да говори за това с Чарли. Новата ѝ любов непрекъснато и показваше колко празен е бил бракът ѝ с Чарли. Съюз на две себевлюбени същества, които минаваха през живота един до друг, но почти не се докосваха и никога не общуваха истински. Доскоро никой от двамата не го бе осъзнавал, а сега тя го разбираше, но Чарли все още не. Карол искаше и той да е щастлив и се надяваше да срещне нова любов, но той като че ли дори не се опитваше.

— Ще се омъжиш ли за Саймън?

Винаги, когато и зададеше подобен въпрос, имаше чувството, че някои е стъпил на гърлите му и го задушавал, но просто не можеше да се спре, макар че му се искаше да си прехапе езика.

— Не зная, Чарли. Не сме говорили за това — излъга тя. Саймън много искаше да се оженят, но за момента не беше нужно Чарли да знае за плановете им. — Засега това не е толкова важно. Първо трябва да уредим нещата между нас двамата.

Най-после го беше накарала да си наеме адвокат, но той почти не държеше връзка с него.

— Трябва да си поделим покъщнината. Кажете ми кога си свободен.

Чарли усети, че му прилява, като го чу.

— Защо не опитаме отново? — попита, макар да се ненавиждаше за слабостта, която звучеше в гласа му. Но толкова я обичаше, че мисълта да я загуби завинаги, го убиваше. А и защо бе нужно да разделят покъщнината. Какво го интересуваха някакви сервиси или дивана и чаршафите? Той искаше Карол. Искаше онова, което ги бе свързвало. Искаше животът им да потече както преди. Все още не разбираше какво му говори тя отсреща.

— Ами ако имахме дете?

Незнайно защо бе решил, че Саймън е твърде стар дори да мисли за това. На шестдесет и една, след три брака и няколко отрочета едва ли би пожелал да има дете от нея. Значи това бе единственото, което Чарли би могъл да й даде, а Саймън не.

Отсреща последна дълго мълчание. Карол затвори очи и се опита да събере сили да му отговори, не искаше да има дете от него. Всъщност изобщо не искаше деца. Имаше кариерата си. А сега имаше и Саймън. Някакво си бебе бе последното нещо, което й трябваше в момента. От Чарли искаше единствено развод, така че всеки да може да поеме своя път и да престанат да се нараняват взаимно. Не смяташе, че това е прекалено много.

— Твърде късно е, Чарли. Няма смисъл да говорим за това сега. Никой от нас не е искал дете.

— Може да сме сгрешили. Може би всичко щеше да е различно, ако имахме деца. Може би те биха скрепили брака ни.

— Това само би усложнило нещата. Децата не могат да закрепят брака, само правят раздялата по-трудна.

— Би ли родила дете от него? — попита отчаяно Чарли.

Дори не можеше да понася гласа си, когато говореше с нея. Винаги се превръщаше в молител. Горкият нещастник, който коленичи

пред красивата принцеса и я моли да се върне. Мразеше се за тази си слабост, но не знаеше какво друго да ѝ каже, а би направил всичко, ако Карол се съгласеше да напусне Саймън и да се върне у дома.

— Не, не смятам да раждам дете от него. — Гласът ѝ заучеше нервно и ядосано. — Просто се опитвам да си изградя нов живот с него. Не искам да проваляя твоя, нито да ти причинявам повече болка, Чарли. Защо просто не ме оставиш да си отида? С нас двамата се случи нещо. Дори не съм сигурна, че разбирам какво точно, но в брака нещата просто невинаги потръгват добре. Все едно че някой е умрял. Не би могъл да спориш с него и да отричаш факта. Нито да го промениш. Не би могъл да обърнеш времето назад и да го върнеш между живите. Така че просто ще трябва да продължиш нататък. Нашият брак е мъртъв. Поне за мен.

— Не мога — отвърна задавено Чарли и по тона му разбра, че казва истината. Предишната седмица го беше срещнала случайно и видът му бе направо ужасен. Изглеждаше уморен, бледен и изтощен, но колкото и странно да беше, все още и се струваше невероятно привлекателен. Беше много хубав мъж и дори в нещастieto си изглеждаше красив.

— Не мога да живея без теб, Карол.

Най-лошото беше, че Чарли говореше сериозно и тя го знаеше.

— Напротив, Чарли, можеш... Налага се.

— Но защо?

Напоследък не му идваше наум никаква основателна причина да продължава да живее. Жената, която обичаше, го бе напуснала. Работата му му беше омръзнала. Непрекъснато му се искаше да остане сам. Дори къщата, която толкова бе обичал доскоро, като че бе изгубила очарованието си. Въпреки това не желаше да я продава, защото пазеше твърде много спомени, свързани с нея. Карол бе враснала прекалено дълбоко в живота му и не можеше да си го представи без нея. Нито пък искаше. Искаше само едно, да върне онова съществуване, което бяха споделяли доскоро, но беше невъзможно. Сега всичко това принадлежеше на Саймън. Копелето му гадно!

— Чарли, прекалено млад си, та да говориш така. Само на четиридесет и две си и целият живот тепърва ти предстои. Имаш

успешна кариера и си много талантлив архитект. След време ще срещнеш някого, ще имаш деца.

Съзнаваше, че разговорът им е доста странен, но не знаеше как да го накара да се опомни, макар че подобни разговори с Чарли дразнеха и Саймън. Той смяташе, че двамата просто трябва да си разделят покъщнината, да се разведат цивилизовано и всеки да продължи пътя си. Двамата бяха достатъчно млади, за да си устроят живота добре с някого другиго. Саймън смяташе, че Чарли се държи като истински егоист и създава излишно напрежение. Не пропускаше да подчертае какво мисли за подобно държане и че никак не му се нрави.

— Такова нещо може да се случи с всекиго по всяко време, казвам ти. Или поне с повечето хора. Първите ми две съпруги ме напуснаха, но аз не съм се тръшкал по земята и не съм продавал фасони цяла година — казваше раздражено Саймън. — Мен ако питаш, много си го разглезила този твой мъж.

Карол се опитваше изобщо да не говори със Саймън за Чарли. Чувстваше се виновна и раздвоена и трябваше да го преодолее сама. Не искаше да се върне при Чарли, но пък не можеше и да го зарече така, като случайно блъснат пешеходец оставен да умре на пътя. Съзнаваше, че е прегазила самолюбието му, но нямаше представа какво би могла да стори. Как да оправи нещата или поне да ги направи по-безболезнени. Опитваше се да проявява тактичност, но самият Чарли не я улесняваше. Просто отказваше да я остави да си отиде и всеки път, когато говореше с нея. Карол имаше чувството, че се сблъсква с удавник и ако му позволи, ще повлече и нея към дъното в отчаяните си опити да изплува. Трябваше някак да се отдалечи от него, заради собственото си оцеляване.

В края на септември най-сетне си разделиха покъщнината. Саймън бе заминал по някакви семейни дела в Северна Англия и Карол прекара един крайно мъчителен уикенд, докато с Чарли огледат всичко в къщата. Той държеше да обсъдят всеки предмет не защото искаше да я измами по някакъв начин, а защото всеки миг с Карол му се струваше още една възможност да я убеди да напусне Саймън и да се върне при него. Беше истински кошмар и за двамата. Карол не искаше да чува всичко това, а Чарли се презираше задето го казва. Не можеше да повярва, че изрича подобни неща, но просто не би могъл да

я остави да си иде, без да опита. Готов бе да хленчи жалко, да се пазари и унижава с надежда да я накара да размисли. Но Карол отдавна бе взела решение.

Като я изпращаше в неделя, Чарли дори ѝ се извини.

— Съжалявам, че се държах като идиот през целия уикенд — каза той, застанал на прага с унила усмивка — Просто не знам какво ми става. Всеки път щом те видя или говоря с теб, направо откачам.

Това наистина ѝ се стори най-нормалното нещо, което бе изрекъл от събота сутрин, когато се заеха да оглеждат и поделят покъщнината. Изглеждаше направо ужасно, а Карол не се чувстваше много по-добре от него.

— Няма нищо, Чарли. Знам, че не ти е лесно.

Но и на нея самата не ѝ беше лесно, а съвсем не бе убедена, че Чарли го разбира. Всъщност със сигурност не разбираше, не искате да го проумее. За него нещата бяха прости. Карол го беше напуснала по свой избор. Освен това тя си имаше Саймън. Беше го оставила заради друг, а Чарли си нямаше никого. Тя нито за миг не бе оставала сама, без подкрепа и утеха, а той бе загубил всичко, за което някога бе мечтал.

— Постъпваш ужасно — каза той като я гледаше право в очите. — Надявам се след време да не съжаляваш за действията си.

— Аз също — отвърна Карол и го целуна по бузата.

После му каза да се пази и след миг се изгуби от погледа му с ягуара на Саймън. Чарли дълго гледа след колата, опитвайки се да проумее, че всичко е свършило и че тя никога вече няма да се върне при него. Но като се върна в къщата и видя нещата ѝ, струпани на купчини по пода, и всичките им сервизи, подредени старателно на масата в трапезарията, вече не можеше да се преструва. Отпусна се на един стол и се разплака. Тя толкова му липсваше! Дори този уикенд, който бяха прекарвали заедно, докато си поделяха имуществото, му се струваше по-добре от нищо.

А когато най-сетне престана да плаче, навън беше вече тъмно и по някакъв странен начин се почувства по-добре. Вече не можеше да се преструва дори пред себе си. Не можеше да избяга от фактите. Карол го беше напуснала. Смяташе да я остави да вземе каквото си поиска от тези неща, след като само това би могъл да ѝ даде.

Но вместо да се оправят, в началото на октомври при Чарли нещата се влошиха още повече. Човекът, който ръководеше нюйоркския клон на фирмата, получи инсулт, а онзи, който би могъл да го замести, напусна, за да открие собствена фирма в Лос Анджелис, и двамата старши съдружници, Бил Джоунс и Артър Уитакър, дойдоха в Лондон да предложат на Чарли да се върне в Ню Йорк и да поеме нещата там. Това бе последното, което Чарли би искал да му предложат. От мига, в който бе дошъл да живее в Лондон преди десет години, бе разбрал, че изобщо не иска да се връща в Ню Йорк. Това десетилетие в Европа бе изпълнено с вълнуващи творчески успехи. Според Чарли един архитект бе много по-свободен и независим в чужбина, особено в Италия и Франция. С удоволствие бе отскачал до Азия, но възнамеряваше да остане в Европа за постоянно.

— Не мога — бе отвърнал импулсивно в първия момент, като чу предложението им, но двамата старши съдружници се бяха оказали доста по-упорити. Имаха нужда от него в нюйоркския клон.

— Защо не? — попитаха го съвсем открито.

Искаше му се да им отговори, че просто не желае да напуска Лондон, но, естествено, не го направи.

— Дори ако накрая решиш да се върнеш пак тук, нима това е причина да не искаш да поработиш година-две в Ню Йорк? В Щатите в момента има много новости в нашата област. Може дори да решиш, че предпочиташ да живееш там.

Не искаше да им обяснява, че е малко вероятно да се случи подобно нещо. Те също не му изтъкнаха направо, че след като жена му го е зарязала, няма причина да не приеме работата, за разлика от останалите, които им бяха хрумнали като възможност. Чарли не бе обвързан с нищо и беше напълно свободен да прави каквото си поиска. Нямаше жена, нито деца или някакви други роднини. Изобщо нямаше пречки да даде къщата си под наем за година-две и да се премести в Ню Йорк, за да поеме ръководството на тамошния клон. Поне докато намерят някой подходящ за тази работа. Чарли обаче изобщо не беше възхитен от идеята или склонен да направи веднага каквото искаха от него.

— За нас е много важно, Чарли. Няма към кого друго да се обърнем.

Знаеше, че е така. Бяха в доста затруднено положение. Шефът на чикагския клон не можеше да поеме поста, защото здравословното състояние на съпругата му се беше влошило драстично през последната година. Имаше рак на гърдата и ѝ правеха хемотерапия, така че не биха могли да ги карат да се местят тъкмо сега. Никой в нюйоркския клон не беше достатъчно опитен и квалифициран, за да поеме ръководството. Логично беше да се спрат на Чарли и той бе напълно наясно, че ако категорично откаже да замине, ще навреди на кариерата си. Ужасяваше се от всичко, което включваше едно подобно преместване.

— Наистина бихме искали да обмислиш нещата — настояваха те, а Чарли имаше чувството, че към него се приближава експресен влак и всеки миг ще го премаже, но няма как да се отмести от релсите. Не можеше да повярва, че всичко това наистина се случва, и просто не знаеше какво да каже. Искаше му се да се обади на Карол и да обсъди всичко с нея, но това, разбира се, бе немислимо.

Всичко около него се променяше главоломно. Все още не можеше да повярва, че само за няколко кратки месеца е загубил жена си, а ето че го принуждаваха да се откаже от живота в Европа, който толкова обичаше. Цели две седмици беше в агония, докато обмисляше какво да прави. Старши съдружниците се бяха върнали в Ню Йорк след няколко дни. Чарли бе обещал да ги уведоми веднага щом вземе решение. Но колкото и да го обмисляше, все не намираше начин да откаже на молбата им.

Дори не можеше да им каже, че съпругата му не е съгласна да замине. Всички знаеха много добре, че само той трябва да вземе решение и някъде към средата на месеца му стана ясно, че изобщо няма избор. Трябваше да замине, не биха му простили, ако не го направи. Опита се да измоли шест месеца отсрочка, като се надяваше, че дотогава все ще намерят кой да оглави нюйоркския клон, но пък от друга страна, можеше да им отнеме година или повече. Утвърдили се архитекти, които следват начертаната си кариера, не се намираха под път и над път. В Лондон трябваше да го замени досегашният му помощник, Дик Барнс. Той беше умно момче и Чарли бе сигурен, че ще се справи добре с работата. Всъщност това дори го безпокоеше малко, защото Дик Барнс отдавна ламтеше за мястото му и това можеше да се окаже неочакван шанс за него да го спечели. Беше

талантлив като него и почти толкова опитен и Чарли се боеше, че ако Дик в продължение на година управлява успешно лондонския клон, едва ли ще е готов просто така да го остави да се върне и да поеме нещата. А той в никакъв случай не искаше да остава задълго в Ню Йорк. В крайна сметка все пак подписа договор да се върне в Америка за една година и преди да се усети, животът му сякаш се преобърна. Веднага започна да се готви за път, защото от Ню Йорк настояваха да замине преди Деня на благодарността. Дори Карол му се обади, след като бе научила от съпруга на една своя приятелка, който бе подчинена на Чарли. Поздрави го за новото назначение, макар да бе изненадана, че се е съгласил да напусне Лондон.

— Всъщност не смятам, че се издигам в йерархията — бе отвърнал той мрачно, все пак доволен, че се с обадила. За него последната година бе минала като някакъв кошмар и вече едва си спомняше безметежните щастливи дни и какво е да си в хубаво настроение. Откакто го бе напуснала, като че всеки ден се случваше нещо ужасно. — Последното, което ми се иска, е да се връщам в Ню Йорк.

Въздъхна тъжно. Наистина не му се щеше да напуска Лондон. Карол го разбираше много добре. Знаеше какво означава за него да живее в Европа и колко щастлив се бе чувствал тук. Тъкмо затова му се беше обадила. Въпреки всичко ѝ се щеше да го ободри, макар да знаеше, че Саймън не би одобрил обаждането ѝ.

Той самият говореше често с две от бившите си съпруги, но те се бяха омъжвали по няколко пъти след развода им, а не се бяха вкопчили в него както Чарли в Карол.

— Може би промяната за известно време ще ти се отрази добре — рече меко Карол. — Една година не е цяла вечност, Чарли.

— На мен поне ми се струва цяла вечност — бе отвърнал той, загледан през прозореца на кабинета си. Макар да бе далеч, Карол сякаш бе пред очите му. Толкова хубава и желана! Искаше му се да не е така, но уви. Щеше да е странно усещане да се намира далеч от нея. Вече нямаше да се налага да мисли дали ще я срещне. В Лондон винаги можеше да налети на нея в някой ресторант или магазин или на входа на Хародс. Но не и ако заминеше надалеч.

— Не знам как се забърках във всичко това — промърмори той, като си мислеше за Ню Йорк.

— Струва ми се, че не си имал голям избор — отвърна съчувствено Карол.

— Така е.

Вече нямаше избор за нищо. Нито за нея, нито за работата си, нито дали да замине за Ню Йорк, или не. Не бе искал нито едно от тези неща.

После, за да смени темата, го попита какво смята да прави с къщата. По закон тя все още притежаваше половината, макар да не бе имала нищо против той да живее там. Нямаше спешна нужда от пари и със сигурност не смяташе да се нанесе там със Саймън. Нямаше причини да не я задържат като обща собственост.

— Мислех да я дам под наем — отвърна той и тя промърмори някакво съгласие.

Но два дни по-късно му се обади отново. Беше помислила над проблема и дори го беше обсъдила подробно със Саймън, макар да не спомена за това пред Чарли. И двамата обичаха този дом, но според нея бе едно Чарли да живее там, а съвсем друго да пуснат квартиранти, които сигурно ще съсипят всичко и ще подбият цената на къщата. Каза, че при това положение предпочита да я продадат, и помоли Чарли да я обяви за продан, преди да напусне Лондон.

Все едно че му съобщи за смъртта на скъп приятел. Чарли обожаваше дома си, но този път дори нямаше сили да спори с нея, а и започваше да разбира, че няма смисъл да се вкопчва в нещо като удавник за сламка. Миналото си бе отишло безвъзвратно, така че можеше да се раздели и с дома си. Обмисля го няколко дни и накрая обяви къщата за продан. За изненада и на двамата тя се продаде за десетина дни, и то на добра цена.

Но това не беше особена утеха за Чарли.

Още преди да си купи билет за самолета, договорът бе подписан, къщата продадена, а всичките му вещи — дадени на съхранение. Карол бе дошла преди седмица да се сбогува и както очакваше, срещата им бе болезнена и за двамата, изпълнена с мъка от негова страна и чувство за вина от нейна, с безмълвни укори, които изпълваха къщата като живи същества.

Карол не знаеше какво би могла да му каже, докато минаваха от стая в стая, и си припомняше всички дребни неща и мили моменти, преживени тук. Накрая просто се разплака. Стоеше в спалнята, с лице

към прозореца, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Градината бе оголяла, листата на дърветата — окапали. Дори не чу как влезе в стаята и застана до нея, потънал в собствените си спомени, и когато тя се обърна да си върни, се изненада, че го вижда там.

— Този дом ще ми липсва — промълви тихо тя и избърса сълзите.

Той само кимна в отговор. Този път по изключение не плачеше. Може би бе изживял твърде много болка, изгубил бе твърде много неща и сега се чувстваше почти като статуя.

— На мен ще ми липсваш ти — прошепна. Думите изобщо не можеха да изразят чувствата му.

Карол бавно пристъпи към него.

— Ти на мен също — отвърна тихо и двамата дълго стояха прегърнати. Искаше му се нищо да не се бе случвало през последните месеци. Струваше му се, че ако не беше Саймън, двамата с Карол все още биха си живели тук, всеки зает със собствените си дела и обикновено твърде далеч едни от друг, но все пак щастливи да се приберат у дома. Ако не бяха се разделили, би могъл да откаже работата в Ню Йорк, тъй като нейната работа тук бе твърде важна, за да поиска да я местят.

— Съжалявам, Чарли — каза само тя, а той седеше и се питаше как десет години от живота му са се стопили като в мъгла. Защо бе изгубил всичко? Съпругата си, дома си, живота си тук, в Европа.

Като че ли времето се бе върнало назад и трябваше да започва отначало. Като в онази детска игра, „Не се сърди, човече“, беше стигнал почти до победата и го бяха върнали на първото квадратче. Само че всичко се случваше наяве. Струваше му се, че в това има нещо невероятно, дори сюрреалистично.

Излязоха от къщата, хванати за ръка, и след няколко минути тя потегли. Беше неделя и му беше обещала да дойде от Бъркшър да се видят. Този път Чарли дори не си беше направил труда да я попита дали е щастлива, защото бе съвсем очевидно, че животът ѝ напълно се е слял с този на Саймън. Бяха му нужни около девет месеца, за да го разбере, и всеки миг от тях бе причинил страдания и болка и на двамата.

Чарли даде останалите си вещи на съхранение и се премести в Кларидж за последните си няколко дни в Лондон за сметка на фирмата.

Дори му организираха мила прощална вечеря в Савой, на която присъстваха всичките му колеги и доста важни клиенти. Неколцина приятели също се опитаха да го изведат някъде, преди да замине, но той се извини, че бил твърде зает да приключи делата си в службата. Не беше виждал повечето от тях, откакто Карол го напусна, и за него би било твърде болезнено да обяснява положението си. Беше далеч по-лесно просто да не излиза някъде и да си тръгне от службата, без да казва нищо.

Докато оглеждаше за последен път кабинета си, се появи Дик Барнс и заяви, че се надявал скоро пак да се видят, но Чарли знаеше, че го казва по-скоро от учтивост. Беше съвсем естествено да се надява Чарли да си остане в Ню Йорк, а той самият да поеме лондонския клон. Чарли не го винеше. Всъщност вече не обвиняваше никого, дори Карол. Обади ѝ се предишната вечер да се сбогува, но тя беше излязла и не я потърси повече. Реши, че всъщност така е по-добре. В момента нямаше какво повече да си кажат, освен колко съжаляват и двамата. Все още очакваше от нея някакво обяснение за случилото се, защото така и не можеше да го проумее. Но в края на краищата тя си имаше Саймън, а Чарли си нямаше никого, който да го утеши.

Когато се събуди в деня на заминаването си, навън валеше като из ведро, а Чарли имаше чувството, че през нощта са пуснали някаква скала върху гърдите му. Дълго лежа в хотелското си легло, потънал в размисъл. Внезапно му се прииска да зареже всичко. Да напусне работа, да се опита да откупи обратно къщата и да откаже да напусне Лондон. Беше безумна идея и никога не би го направил. Дори той го разбираше. Просто в първия миг му се стори ужасно привлекателна, докато си лежеше под завивките и слушаше дъжда, опитвайки се да се накара да стане от леглото и да отиде в банята. Трябваше да е на летището в единадесет, макар че полетът му беше чак в един. Сутринта му се стори безкрайно дълга. Докато лежеше, унесен в подобни мисли, едва се сдържа да не се обади на Карол. Взе хубав топъл душ, облече тъмен костюм с бяла риза и вратовръзка от Хермес и точно в десет беше пред хотела и чакаше такси, вдъхвайки за последно лондонския въздух, заслушан в шума на преминаващите коли, загледан в познатите сгради наоколо. Струваше му се едва ли не, че за пръв път напуска дома си. Все още не можеше да повярва, че тръгва, и дълбоко в себе си се надяваше някои да го спре, преди да е станало твърде късно. Все

чакаше тя да дотича отнякъде и да се хвърли на врата му, да му каже, че всичко това е било просто лош сън и вече е свършило.

Но таксито най-сетне бе пристигнало и портиерът го бе погледнал въпросително, задето се бавеше. На Чарли не му остана нищо друго, освен да се качи в таксито и да поеме към летището. Тя нямаше да дойде. Никога вече Карол нямаше да се върне при него и той най-сетне го бе осъзнал. Тя вече бе момичето на Саймън.

Минаха през целия град. С натезало като камък сърце гледаше как хората бързат насам-натам, залисани в ежедневните си грижи, а дъждът се сипеше безмилостно над главите им. След по-малко от час бяха на Хийтроу.

Вече нямаше връщане назад.

— Искате ли нещо за пиене, господин Уотърстън? — попита учтиво стюардесата. — Шампанско? Чаша вино?

Чарли, който не сваляше поглед от прозореца, се обърна сепнато. Летяха вече около час и най-сетне бе престанало да вали.

— Не, благодаря. Нямам нужда от нищо — отвърна той вече не толкова мрачно, както при качването си в самолета. Всички бяха забелязали, че изглежда ужасно нещастен. Не бе пожелал коктейл, нито бе докоснал слушалките на седалката до него.

Чарли се обърна отново към прозореца и когато момичето се приближи да му поднесе вечерята, вече спеше.

— Питам се какво ли му се е случило — сподели едната стюардеса с колежката си в кухнята. — Изглежда съсипан.

— Може да е изкарал няколко безсънни нощи и да е изневерявал на жена си — ухили се другото от момичетата.

— Защо мислиш, че е женен? — попита разстроена стюардесата, която му бе предлагала шампанско.

— Не носи халка, но има белег на безименния пръст на лявата си ръка, а това е сигурен признак, че е мамил жена си.

— Може да е вдовец — опита се да ги ободри друга тяхна колежка, но и двете само изохкаха съжалително.

— Ами! Просто още едни уморен бизнесмен, който изневерява на жена си, повярвайте ми — ухили се най-възрастната стюардеса и тръгна по пътеката към помещението на първа класа с табла пресни

плодове, сирена и сладолед с ядки. Спря се до Чарли и го огледа внимателно, но той все още спеше дълбоко и дори не се помръдна като мина бавно край него.

Колежката ѝ не грешеше напълно. Вечерта, преди да напусне Лондон Чарли най-сетне бе свалил брачната си халка. Държа я дълго в ръката си. Гледаше я и си припомняше деня, в който Карол я бе сложила на пръста му. Оттогава бе минало доста време. Десет години в Лондон, девет, от които с Карол. Но въпреки че летеше за Ню Йорк, Чарли все още не бе осъзнал, че всичко е свършило. Все още носеше халката в джоба си и докато спеше на хиляди метра над земята, сънуваше, че отново е с нея. Тя се смееше и му говореше нещо, а той се мъчеше да я докосне. Но когато стигна до нея и се опита да я целуне, тя извърна лице. Чарли забеляза някакъв мъж в далечината, който ги наблюдаваше. Вдигна поглед и видя, че тя също се е обърнала нататък. Мъжът ѝ махна с ръка, а тя тръгна към него. Изплъзна се от прегръдката на Чарли и той остана да гледа безсилно как отива при онзи мъж. Беше Саймън и му се надсмиваше в лицето.

[1] Международно летище в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кацането на летище Кенеди бе доста тежко и Чарли се събуди от разтръскването. Беше спал дълбоко няколко часа, изтощен от всичко, което му се бе струпало да свърши и преживее през последните дни, или седмици, а може би месеци. Беше истински ад. Часовникът сочеше малко след три следобед местно време. Когато стюардесата му подаде палтото, Чарли ѝ се усмихна мило и момичето отново се почувства разочаровано, че не се е събудил по-рано да я заговори по време на полета.

— С нас ли ще летите обратно за Европа, господин Уотърстън?
— Кой знае защо само по вида му бе решила, че живее в Европа. Тя самата имаше квартира в Лондон като повечето си колежки.

— За жалост не. — Той ѝ се усмихна разсеяно, като си мислеше колко хубаво би било да се върне в Лондон, и обясни, сякаш би могло да я интересува: — Местя се в Ню Йорк.

Но дори да не се интересуваше, защо да не ѝ каже. Тя кимна и отмина нататък, а той наметна шлифера и взе куфарчето си.

Пътниците се изсипваха от самолета бавно като траурна процесия, но накрая Чарли все пак се озова навън. Взе двете чанти от багажното и намери едно такси да го откара до града. Като се качваше в него, си помисли изненадано, че тук е доста студено. Беше още ноември, а замръзваше от студ. Вече бе към четири следобед и той реши да отиде направо в апартамента, който му бяха наели от фирмата, докато се устрои в Ню Йорк.

Беше на Петдесет и някоя източна улица, между Лексингтън и Трето авеню и дори да не бе кой знае какво, поне мястото бе удобно.

— Откъде пристигате? — попита шофьорът на таксито, докато си палеше цигара и задминаваше една лимузина и две други таксита. Едва не се удари в кимиона, идваш насреща, но успя да се влее в бясното движение. Ако не друго. Чарли поне това си спомняше — какво става по улиците в петък следобед.

— От Лондон — отвърна той и се загледа в профучаващия край прозореца Куинс.

— Колко време бяхте там? — попита дружелюбно шофьорът, докато продължаваше да се промъква уверено между колите. Наближаваха центъра, а този час винаги имаше задръствания и не беше нужно да бърза.

— Десет години — отвърна Чарли, без да мисли, и шофьорът го погледна смаяно в огледалото.

— Дългичко. На гости ли сте тук?

— Местя се отново в Ню Йорк — обясни Чарли и внезапно се почувства изтощен. За него беше девет и половина вечерта, а кварталите, край които минаваха, бяха толкова мрачни и потискащи. В този град просто не можеше да се влезе по красив път. Не че в Лондон се влизаше през зелени ливади, но там поне имаше чувството, че се прибира у дома. Докато Ню Йорк му беше чужд. Живял бе тук седем години, след като завърши архитектура в Йейл, но всъщност бе роден и израсъл в Бостън.

— Все те влече насам, нали? — ухили се широко таксиджията и махна с цигарата си към гледката навън. Тъкмо минаваха по моста и небостъргачите, очертани в небето, наистина изглеждаха величествено, но дори видът на Емпайърстейт билдинг не можеше да разведри Чарли и той мълча до края на пътуването.

Като стигнаха пресечката на Петдесет и четвърта улица и Трето авеню, плати на шофьора, слезе и се представи на портиера. Очакваха го. От фирмата бяха оставили ключовете и той се почувства благодарен, че поне има къде да отседне. Но като видя апартамента, който му бяха наели, се постресна. Всичко в малката неудобна стая като че беше или от пластмаса, или от фаянс. Дълъг бял плот със златисти ръбове и два високи стола с тапицерия от изкуствена кожа. Диван, който се разтегляше за спалня, евтини мебели с пластмасови седалки в неприятно зелен и цвят. Имаше дори и изкуствени растения. Всъщност те бяха първото, което му се наби в очи щом светна лампата. Остана без дъх като огледа тази грозота. Това място приличаше на евтина хотелска стая и само му напомняше за всичко, което бе загубил. Значи дотам бе изпаднал? Нямаше съпруга, нито дом, нищо свое. Не му хрумваше нищо хубаво, което да се е родило от сътресенията през последната една година. Можеше да мисли единствено за загубите.

Остави саковете и се огледа още веднъж с въздишка. Съблече палтото си и го хвърли на единствената маса в апартамента. Със сигурност му даваха стимул бързо да си намери жилище. Взе си бира от хладилника и седна на дивана. Спомни си за хотел Кларидж и за къщата им в Лондон и за миг безумно му се прииска да ѝ се обади и да ѝ каже: Няма да повярваш колко е грозно тук!

Защо винаги му се искаше да споделя с нея всичко смешно, тъжно или неприятно? Дори не беше сигурен към кое спада този апартамент. Вероятно комбинация от трите. Но дори не посегна към телефона. Просто продължи да седи на дивана, изтощен от всичко, и се опита да забрави за тази стая. На едната стена имаше фототапет с красив залез и мече панда, а когато надникна в банята, установи, че е колкото тоалетна кабина. Но беше прекалено уморен дори да си свали дрехите и да вземе душ. Просто седеше на дивана, зареял поглед в пространството, докато постепенно се отпусна и затвори очи, отивайки се да не мисли за нищо и да забрави откъде е дошъл. Дълго лежа така, а накрая отвори сгъваемото легло и преди девет вече беше заспал, без дори да вечеря.

Когато се събуди на другата сутрин, слънцето струеше неумолимо през прозореца. Беше десет часът, но часовникът му показваше три следобед лондонско време. Чарли се прозина и се изсули от леглото. Стаята изглеждаше ужасно разхвърляна и още потясна с неоправеното легло в средата. Имаше чувството, че са го сложили да живее в кутия за обувки. Отвори хладилника. Бяха го заредили със сода, бира и кафе, но нямаше нищо за ядене, така че взе душ, навлече джинси и пуловер и към обяд се престаши да излезе на улицата. Изяде един сандвич в супера на Трето авеню и бавно тръгна към центъра, като се зазяпваше във витрините и се чудеше колко различно изглеждат хората тук. Ню Йорк не можеше да се сбърка с никой друг град в света. Беше великолепен зимен ден, слънчев, но студен и той си спомни, че някога бе обичал това място. Тук бе срещнал Карол и бе започнал кариерата си. Тук бе постигнал първите си успехи като архитект. И все пак нямаше желание да се върне да живее тук. Харесваше му да идва за кратко, но изобщо не можеше да си представи да остане тук за постоянно. Тъкмо това обаче се

налагаше да направи в момента. За добро или за лошо. Късно следобед си купи Ню Йорк Таймс и се зае да чете обявите за жилища. Дори отиде да огледа две, но бяха твърде грозни, твърде скъпи и не достатъчно големи. Все пак биха по-добри от онова, в което пребиваваше за момента. Не можеше да понася този кич, но още бе леко замаян от часовата разлика и дори не си направи труда да излезе за вечеря. Прекара вечерта надвесен над документите за някои текущи проекти, които му бяха изпратили в Лондон. На следващия ден отиде до офиса макар че беше неделя.

Грозният едностаен апартамент беше само на няколко преки от службата, заради което вероятно го бяха наели. Бяха му предложили хотел, но Чарли предпочиташе свое жилище.

Нюйоркският клон на Уитакър&Джоунс се помещаваше на петнадесетиятаж в красива строа между Петдесет и първа улица и Парк авеню. Като се озова и приемната, Чарли постоя известно време до прозореца, после се разходи да огледа моделите. Щеше да е интересно да поработи отново тук. След толкова години обстановката му се стори доста различна.

Но нищо не го бе подготвило за действителната разлика между Ню Йорк и Лондон, която откри в понеделник сутринта.

Беше се събудил в четири, защото организмът му все още бе настроен към лондонското време, и няколко часа работи над различни документи, докато стане време да тръгне за службата. Още щом влезе, усети някакво напрежение и стаена враждебност. Не можеше да го определи точно, но служителите като че непрекъснато си разменяха удари под кръста. Когато ги извика един по един в кабинета си, за да се запознаят, повечето правеха злостни забележки относно работата на другите. Много скоро му стана ясно, че не разполага с колектив, а с група талантливисъперници, всеки от които се мъчеше да изпълзи в йерархията за сметка на другите и не се колебаеше да им постави динена кора. Но онова, което го изуми най-много, беше с какво всъщност се занимават. Предполагаше, че са талантливи архитекти и остана с впечатление, че работят здраво, но проектите, които правеха, бяха много изостанали в сравнение с разработките на същата фирма в Европа. При кратките си пътувания до Ню Йорк вероятно не го бе забелязал, увлечен в работата, за която отговаряше той самият в

Лондон. Това тук бе доста по-различен и не особено творчески стил на работа.

Двамата старши съдружници. Бил Джоунс и Артър Уитакър, бяха дошли да го представят на служителите. Всички изглеждаха доволни, че ще работят с него, но и доста предпазливи. Бяха им казали кой е и го очакваха. Чарли се познаваше със старши архитектите и дори бе работил с двама от тях преди десет години, преди да замине за Европа. Онова, което го смути, бе, че те сякаш не бяха се развивали професионално оттогава. Като че задоволяваха да предъвкват едни и същи неща и все още работеха по начина, който си спомняше оттогава. За Чарли това бе истински шок. Обиколи бюрата на всички и огледа работата им. Младите архитекти и чертожници изглеждаха по-консервативни и от хората, за които работеха.

— Какво става тук? — попита възможно най-небрежно Чарли по време на обяда си с трима от колегите си. — Защо имам чувството, че всички тук се боят от нещо? Проектите ви са невероятно консервативни. Можете ли да ми го обясните някак?

Бяха поръчали храна от близкия ресторант и Чарли ги бе поканил в кабинета си — огромна ъглова стая, облицована в светло дърво, от чиито прозорци се разкриваш великолепна гледка чак до Ийст ривър. Двамата старши архитекти се спогледаха многозначително и никой не отговори.

— Хайде, момчета. Да говорим откровено. Преди Петнадесет години тук се влагаше повече творчество и правеха по-новаторски неща. Тази фирма като че върви назад.

Единият се засмя учтиво в отговор сякаш бе подхвърлил някаква шега, а другият сведе поглед, но поне третият. Бен Чоу, бе достатъчно смел да отговори искрено. Тъкмо това искаше Чарли. За да ръководи тази фирма ефективно, му бе нужна преди всичко информация.

— Тук ни налагат доста ограничения — обясни Чоу. — Това не е Европа. Големите шефове са тук и през цялото време ни дишат във врата. Те, както сам знаеш, са доста консервативни и не обичат да рискуват. Смятат, че старите, изпитани методи са най-добрите, и не ги интересува особено какво се прави в Европа. Искат от нас горе-долу същите неща, които са правили винаги. Твърдят, че фирмата е известна тъкмо с това и това се очаква от нас. Смятат европейския ни клон за

един вид ексцентрично гнездо от модернисти, необходимо зло в този бизнес.

Тъкмо това им схващане бе донесло на Чарли свободата, с която се бе ползвал през последните десет години. Тук положението му щеше да е доста различно.

— Сериозно ли говориш? — попита смаяно той и Чоу кимна, а другите му колеги упорито избягваха да го погледнат. Ако някой само чуеше за какво са говорили, можеше да има сериозни последици за тях.

— Затова никой от стажантите не се задържа за дълго — продължи невъзмутимо Бен. — Играят им по свирката известно време, а после отиват на работа в Ай Ем Пеи или Кей Пи Еф или Ричар Майер или някоя друга фирма, където могат да осъществят идеите си.

Чарли слушаше с интерес.

— Тук просто не можеш да пробиеш със свой проект — продължи възмутено Бен Чоу. — Ще се увериш в това, освен ако не те оставят да промениш нещата из основи. Но вероятно ще се опитат да командват и теб, ако сметнат, че могат.

Чарли само се усмихна под мустак. Не беше извървял толкова път като професионалист и не беше работил толкова здраво, за да започне да чертае еднотипни сгради или пък да ги предлага на клиентите си.

Но много скоро разбра, че тъкмо това се очаква от него. Побързаха да му го изяснят от самото начало. Бяха го докарали в Ню Йорк, за да заеме чисто административен пост и изобщо не се интересуваха от новаторските проекти, които бе разработвал в Европа. Не че не били запознати с тях, но според Уитакър&Джоунс пазарът в Америка бил съвсем различен. Хората в нюйоркския клон създавали проекти, каквито се очаквали от фирмата и с които тя била известна. Като му сервираха това, Чарли изпадна в истински шок и две седмици след пристигането си беше на път да напусне. Чувстваше се измамен, изигран по най-долен начин и напълно безполезен тук. Не за това се бе върнал в Ню Йорк. Проявяваха уважение към заслугите му, представяха го на всички важни клиенти, но всъщност бе една кукла за показ. Искаха да използват опита и уменията му на бизнесмен, за да продадат проекти, с които не само не би могъл да се гордее, но дори не се чувстваше удобно да ги представя на клиентите. Опитва се да

промени всичко това, но всеки път щом се отклонеше и на милиметър от правилата или променеше някой проект дори съвсем бегло, един от старши съдружниците или и двамата се появяваха в кабинета му и му обясняваха спецификата на нюйоркския пазар.

— Трябва да поговорим сериозно и откровено за съвместната ни работа — заяви един ден Чарли на Артър Уитакър, с който обядваше в университетския клуб — Спецификата, за която говорите, ме кара да се потя от неудобство пред клиентите.

— Разбирам — отвърна съчувствено Артър, който не искаше да разстройва Чарли. Имаха нужда от него, защото никой не можеше да поеме ръководството в Ню Йорк. — Но трябва да проявиш малко търпение, Чарлз. Това все пак е най-важният пазар за нас.

Не беше истина и двамата го знаеха. Просто фирмата бе създадена тук и двамата старши съдружници живееха тук, а те очевидно предпочитаха да я карат постарому.

— Не съм сигурен, че ще се съглася — отвърна Чарли възможно най-меко. — Европейският клон от години докарва по-голям дял от печалбите заедно с Японския. Проектите ни там просто не са толкова мащабни и известни като тези, които правите тук. Но в много отношения са не само по-печеливши, но и по-интересни. Бих искал да опитам да внеса малко от този европейски дух в работата ни тук.

Старши съдружникът не отговори веднага, но само един поглед към лицето му бе достатъчен на Чарли, за да разбере, че той просто търси тактичен начин да се измъкне, защото никак не му харесва онова, което е чул. Единственото, което не разбираше, беше защо толкова държат нюйоркският клон да остане затворен към света. Бяха напълно изостанали от времето.

— Струва си да се помисли над това, Чарлз — отвърна колебливо Уитакър и се впуска в дълга тирада за това, че Чарли се бил откъснал от американската действителност, но с тяхна помощ бързо щял да се ориентира. Всъщност вече планирали обиколка на най-крупните обекти и строеж. В момента се осъществявали половин дузина мащабни проекти в различни градове.

На следващата седмица Чарли ги обиколи с фирмения самолет, но единственото, което го впечатли, беше колко си приличат всичките. Концепции, които преди петнадесет години вероятно са били смели и новаторски, но сега бяха напълно изтъркани. Просто не можеше да

повярва на очите си. Докато той и колегите му са влагали истинско творчество в проектите на Уитакър&Джоунс в Тайпе, Милано и Хонконг, тук май бяха дремали блажено и сега се противяха на всички опити да ги разбуди и да промени нещата. Всъщност като се върна от обиколката, двамата старши съдружници изслушаха какво има да им каже и му дадоха недвусмислено да разбере, че последното, което искат, е да променят стила на работа. След този разговор Чарли бе още по-объркан относно преместването си тук и как да върши онова, заради което бе дошъл. Като че единственото, което се искаше от него, бе да си затваря устата и да движи нещата в офиса. Чувстваше се като бавачка в детски ясли. Служителите непрекъснато се спречкваха за нещо, вероятно от скука и недоволство от проектите, които им се възлагат. Положението му се струваше направо безнадеждно и преди Деня на благодарността вече бе напълно отчаян. Ненавиждаше работата си и дотолкова бе погълнат от проблемите тук, че дори не бе направил планове за празника. Предишния ден и двамата старши съдружници го бяха поканили на гости, но той се чувстваше доста неловко в тяхната компания и излъга, че вече е обещал да гостува на свои далечни роднини в Бостън. В крайна сметка си остана в тесния апартамент, гледа футболен мач по телевизията и си поръча пица, която изяде на фаянсовия плот.

Чувстваше толкова гадно, че в един момент дори му стана забавно. Двамата с Карол винаги правеха печена пуйка и канеха приятелите си на гости, най-вече защото обичаят се струваше на английските им приятели ексцентричен и бе добър повод за купон. Сега Чарли неволно се питаше дали тази година Карол е празнувала Деня на благодарността със Саймън. Опитва се да не мисли за това и отиде на работа през почивните дни. Все още имаше да преглежда доста снимки, папки, чертежи и да се запознае с документацията по редица проекти. Но видът им бе неизменно същия. От време на време му се струваше, че дори са използвали същите чертежи. В края на уикенда вече бе сигурен в онова, което до празниците само подозираше. Не би могъл да работи по този начин. Но нямаше представа как да им го каже.

В понеделник, докато вървеше отново към службата осъзна, че дори не беше разгледал някой апартамент през уикенда. Вглеждаше се в лицата на служителите, които все още се държаха сковано в негово

присъствие, и му мина през ум, че може да е поличба. Половината от колегите му го гледаха подозрително, а останалите го считаха за ексцентрик. Колкото до старши съдружниците, те през повечето време се опитваха или да го контролират, или да не го забелязват.

— Е, какво мислиш да правиш? — попита Бен Чоу, който се бе отбил в кабинета му за нещо.

Беше умен и талантлив тридесетгодишен мъж, завършил Харвард. Чарли харесваше както работата му, така и искреността му.

— Честно ли? — попита той, като го гледаше право в очите. Вярваше, че Бен няма да го предаде. Беше истинско облекчение да може да поговори открито с някого сред непрекъснатите дразги и интриги наоколо. — Не съм сигурен, че разбирам това място. Малко съм объркан от еднотипните проекти. Като че всички тук се боят да създават нещо по-оригинално или да вложат свои идеи. Пълна безмозъчност. В това има нещо потискащо. Дори отношенията им един към друг ме карат да се чувствам неловко. Непрекъснато ми доносничат и през повечето време не знам какво да отговоря. Това определено не може да се нарече задружна и творческа атмосфера.

Бен Чоу се разсмя на определението, после се облегна назад и погледна Чарли право в очите:

— Мисля, че си схванал същината, друже. Тук само преработваме стари проекти, вероятно от времето, когато си постъпил на работа.

В думите му имаше повече истина, отколкото подозираше. Уитакър&Джоунс не беше правила нищо ново и оригинално от десетина години, горе-долу от времето, когато Чарли бе заминал за Лондон. Най-невероятното беше, че никой в европейския клон не го бе разбрал.

— Но защо? От какво толкова се страхуват всички?

— Вероятно от прогреса. От промяната. Използват формулата на успеха отпреди години. Искат да играят на сигурно. Преди петнадесет години са спечелили доста награди и малко по малко са изгубили смелост да експериментират. Виждаш, че никой тук не го прави. Всички интересни проекти се разработват в Европа. — Той погледна с уважение към Чарли.

Двамата се усмихната съзаклятнически. За всеки бе истинско облекчение да поговори с другия. Бен Чоу ненавиждаше работата си

тук не по-малко от Чарли, които трябваше да отговаря за всички.

— Но защо не ви оставят да творите? — попита Чарли все още озадачен.

— Защото това е тяхна територия отвърна без колебание Бен и като го слушаше. Чарли осъзна, че има право. Двамата мъже, които притежаваха фирмата, нямаше да позволят на никого да създаде нещо, което не отговаряше на представите им. Според тях нещата, които бе правил Чарли в Лондон, бяха екстравагантни приумици, каквито можели да виреят само в Европа или в Далечния изток.

— Защо още стоиш тук? — попита Чарли с искрено любопитство. — Работата едва ли ти е много интересна, а и не можеш да си я включиш в представителните.

— Знам. Но името им все още привлича внимание. Повечето хора още не са разбрали това, за което говорим с теб. Вероятно ще минат поне още пет години, преди да се сринат. Смятам да се върна в Хонконг догодина, но първо искам да поработя още една година тук.

Чарли кимна. Звучеше му разумно.

— А ти? — попита на свой ред Бен. Вече бе споделил с неколцина приятели, че Чарли едва ли ще издържи тук и шест месеца. Беше твърде напредничава и творческа личност, за да си губи времето да преработва боклуци.

— Обещаха да ме върнат в Лондон след една година — отвърна Чарли, макар че тайничко да се тревожеше. Дик Барнс едва ли щеше да се откаже с готовност от ръководния пост и това можеше да се превърне в истински проблем.

— Не бих разчитал на това — отвърна откровено Бен. — Ако харесват работата ти, ще се опитат да те задържат за постоянно тук.

— Не съм сигурен, че мога да го понеса — отвърна Чарли също тъй искрено.

Беше съвсем различно от работата му в Европа... Все пак можеше да издържи една година. Беше им обещал и се чувстваше длъжен да спази обещанието си. Но в понеделник подхвана доста бурен спор с Бен и Артър относно един голям строеж в Чикаго. Спорът им прерасна в едноседмичен дебат, а постепенно се превърна в идеологически диспут, където се подлагаха на съмнение личностните качества и ценностна система на всеки от тях. Чарли изобщо не смяташе да отстъпва. Постепенно всички във фирмата бяха въввлечени

в конфликта и служителите се разделиха на две групировки. В края на седмината нещата се поуспокоиха и страстите поутигнаха. Повечето от участниците бяха приели някакво компромисно решение, макар че основните проблеми не бяха разрешени напълно, поне според Чарли. След няколко дни възникна нов спор, този път за един проект във Финикс. Отново проблемът бе архитектурната разработка и смелостта да предлагаш нови решения, а не вариации на една и съща тема, с която да залъгваш нищо неподозиращите си клиенти. Във Финикс щяха да строят нещо, което бяха преработвали преди, и сградата щеше да е почти еднаква с една от построените от тях в Далас, макар клиентът да не знаеше за това. Чарли беше свикал закрито съвещание в кабинета си само седмица преди коледните празници, но тримата главни архитекти не бяха успели да дойдат от предградията, което само увеличаваше напрежението. Битката за Финикс кипеше от ранни зори.

— Какво, по дяволите, става тук? — нахвърли се върху двамата старши съдружници Чарли. — Какво правим, за Бога! Не създаваме нищо оригинално и стойностно. Дори не правим съвременни проекти. Превърнали сме се чисто и просто в строителни предприемачи. Тъкмо това сме в момента! Не разбирате ли?

Двамата мъже, седнали насреща му, се наежиха при тези обвинения и побързаха да му напомнят, че са едно от най-престижните архитектурни бюра в страната.

— Тогава защо не работим по подобаващ начин? — парира Чарли. — Защо не започнем отново да правим архитектурни проекти, а не скици, които може да начертае всеки дилетант? Наистина не мога да оставя нещата така.

Двамата старши съдружници се спогледаха тревожно. Чарли бе с гръб към тях, вперил поглед в снега навън. Онова, което правеха тук, го вбесяваше все повече. Чувстваше се унижен, че го карат да продава такива проекти.

— Знаем, че си преживял големи трудности напоследък... разбрахме за развода ти... — започна предпазливо Артър.

Чарли се обърна рязко към тях. Изтичащата година бе пълен провал за него във всяко едно отношение. Знаеше го, но не очакваше да му го напомнят.

— Сигурно е било огромно напрежение за теб. Чарлз. А и да се преместиш отново тук след десет години в Европа не е лесно. Може би сгрешихме, че те накарахме да се захванеш веднага за работа, без да ти дадем дори няколко дни отдих между Ню Йорк и Лондон. Може би ти е нужно време да се пренастроиш, да влезеш в ритъм. Какво ще кажеш за една малка ваканция? Има един проект за Палм Бийч. Можеш да отидеш да ръководиш строежа. Всъщност не виждам защо да не останеш там известно време. Да кажем месец.

Предложението бе направено като канон и двамата го гледаха смутено, с очакване. Вече го бяха обсъждали преди няколко часа. Опитваха се да намерят изход от това доста деликатно положение.

— Цял месец? Във Флорида? Това да не е някакъв безболезнен начин да се отървете от мен? Защо просто не ме уволните?

Всъщност бяха обсъдила и тази възможност, но като имаха предвид огромния му успех и чужбина и договорът, който бяха подписали, струваше им се малко конфузно да го уволнят, а можеше да се окаже и доста скъпо удоволствие. Подобен ход щеше да ги представи в лоша светлина, а и двамата държаха да се избегнат съдебни разправи и публичните скандали. Чарли бе много уважаван професионалист в своята област и ако го уволняха с всички произтичащи от това последствия, най-малко биха предизвикали противоречиви коментари, което можеше в крайна сметка да им навреди доста. Мислеха си, че ако го пратят за известно време във Флорида, ще го поохладят, а и ще имат време да обмислят бъдещите си действия и да обсъдят положението с адвокатите си.

— Да те уволним?! — възкликнаха двамата в смаян хор. — Чарлз! Не ни е хрумвало подобно нещо!

Но по вида им Чарли се досети, че не е точно така. Знаеше, че искат да го изпратят във Флорида, само и само да се отърват от него за известно време. Съзнаваше, че не само той се чувства зле в Ню Йорк, а и те са изнервени от присъствието му. През тези години в Европа той се бе превърнал, поне професионално, във въплъщение на всичко онова, което ненавиждаха. Беше прекалено авангарден за нийоркския клон, но в бързината да намерят човек за работата някак си бяха пропуснали тази подробност.

— Защо просто не ме изпратите обратно в Лондон? — попита Чарли с надежда.

Истината беше, че не можеха, дори и да искаха. Дик Барнс си беше намерил много ловък адвокат и вече бяха подписали договор, който му гарантираше мястото на Чарли поне за пет години. Чарли обаче изобщо не подозираше за това, защото всичко бе станало тихомълком.

— Бих бил много по-полезен там, както сами разбирате. — Той се усмихна на двамата си шефове.

Не бяха лоши хора, просто нямаха творческо мислене и въображение, а напоследък май им липсваше и смелост, та налагаха полицейски методи на работа, за да държат нещата такива, каквито им се иска.

— Нужен си ни тук. Чарлз — обясниха двамата старши съдружници и повече от друг път му заприличаха на сиамски близнаци. — Просто ще трябва да преодолеем някои различия в началото.

Не изглеждаха особено очаровани от тази перспектива, както и самият Чарли. По-скоро отчаяно се опитваха да намерят някакво решение.

— Защо? — попита Чарли в един от онези необясними пориви, когато човек се чувства внезапно свободен. Вече бе загубил всичко, още когато Карол го беше напуснала. Нямаше съпруга, деца, роднини. Нямаше дом, а вещите му се намираха на съхранение. Сега имаше единствено работата си, а не понасяше работата в Ню Йорк. Всъщност я ненавиждаше, както не бе ненавиждал нищо друго през живота си. Внезапно осъзна, че няма никаква причина да е тук, като се изключи договорът му. Но може би някой добър адвокат ще се справи с това. Защо да остава тук? Тази мисъл му бе хрумнала съвсем ненадейно докато говореха и Чарли внезапно се почувства свободен. Не беше нужно да остава тук. Всъщност, ако си вземеше неплатен отпуск, сигурно и те ще са доволни. Вече знаеше всичко, което бе нужно да знае. Те не му бяха господари, можеше да напусне, когато си пожелае.

— Може би трябва просто да напусна — предложи делово, с абсолютно безизразно лице. Но старши съдружниците много повече се тревожеха да не го загубят, отколкото той да не остане без работа. Освен това за момента нямаше кой да поеме ръководството, а никой от двамата не искаше да се нагърбва с това.

— Може би ти е нужен творчески отпуск — предложиха предпазливо те, за да видят как ще реагира.

Но той се усмихна по-щастливо, отколкото се бе усмихвал за седемте седмици тук. Тъкмо това си бе мислил и той самият. В края на краищата можеше да се върне в Лондон дори ако не работи за тях.

— Мисля, че това е страхотна идея — заяви с широка усмивка, леко замаян от вълнение. Имаше чувството, че скача с парашут и се рее безметежно из въздуха, напълно свободен, волен като птичка. — Бих ви разбрал ако решите да ме уволните — добави съвсем небрежно, а двамата мъже насреща потръпнаха. По силата на договора, който бяха подписали, ако го уволняха, трябваше да му платят за две години или можеше да ги даде под съд.

— Защо просто не си вземеш няколко месеца творчески отпуск... платен, разбира се. — Бяха готови дори да му платят, само да се махне от главата им за известно време. Непрекъснатите спорове ги подлудяваха. — Обмисли спокойно какво искаш да правиш по-нататък. Като прецениш нещата от разстояние, може дори да решиш, че не сме толкова старомодни.

Ако само се съгласеше да играе по техните правила, можеха да се сработят. Но за момента поне на Чарли това му изглеждаше невъзможно.

— Можеш да вземеш до шест месеца отпуск, Чарлз, ако имаш нужда. Ще обсъдим отново всичко, като се върнеш.

Беше добър архитект и биха могли да се възползват от опита му, но не и ако смяташе вечно да плува срещу течението и да оспорва всяко тяхно решение за строеж. При все това Чарли имаше чувството, че не са напълно откровени с него. Питаше се дали не му готвят нещо и дали изобщо са възнамерявали да го върнат в Лондон. Винаги можеше да се върне сам, разбира се. Но след като и така и така беше тук, помисли си, че може да направи едно пътуване. Може би до Филадельфия и Бостън. След това смяташе да се върне в Англия.

— Бих искал да се върна в Лондон — обясни съвсем искрено Чарли, защото не искаше да ги заблуждава. — Не мисля, че ще се впиша добре в нийоркския клон дори след шест месеца или след дълга отпуска. Атмосферата тук е много различна. Мога да поработя тук известно време, ако наистина имате нужда от мен, но мисля, че присъствието ми не е много продуктивно.

— Ние също смятаме така, поне за момента — отвърнаха двамата с видимо облекчение.

По тяхно мнение през тези години, прекарани в чужбина. Чарли се бе превърнал в саможивец и скандалджия. Прекалено дълго бе работил самостоятелно, нагълтал се бе с твърде много европейски идеи, за да може да промени мисленето си дори като се върне в Америка.

Все пак бе възможно в крайна сметка да постигнат компромис помежду си, поне за известно време, помисли си Чарли. Може би след шестмесечен отпуск ще се почувства готов да се върне в Ню Йорк, макар да се съмняваше в това. Тук изобщо не се чувстваше в свои води и не би могъл да върши онова, с което се гордееше като архитект. Шест месеца щяха да са им достатъчни да го обмислят и да решат къде да го изпратят.

Неволно се питаше дали не са прави и за друго. Намекнали му бяха, че е съсипан и преуморен заради проблемите с Карол. Може би наистина му трябваше известно време да се възстанови. Но да зареже работата и си вземе половин година отпуск, щеше да е най-шантавото нещо, което бе правил досега. Никога преди не се бе случвало нещо подобно. Дори не му се бе приисквало да го направи. Рядко използваше цялата си годишна отпуска, а толкова дълга почивка не беше си давал от студентските си години. Но в положението, в което се намираще сега, идеята внезапно му се стори много привлекателна. Имаше договор с фирмата, но съзнаваше, че трябва да се махне от Ню Йорк, преди да са го подлудили.

— Къде ще отидеш оттук? — попитаха загрижено. Макар съвместната им работа след завръщането му да се бе оказала истинско разочарование, те винаги го бяха харесвали.

— Нямам представа — отвърна съвсем искрено Чарли. Всъщност неизвестността не го плашеше, по-скоро бе вълнуваща. Нищо не го свързваше с това място, а в момента и в Лондон не го очакваше нищо приятно. Не искаше да се сблъсква непрекъснато с Карол и Саймън. По-разумно бе да остане в Америка поне за известно време. — Може да отида в Бостън — добави неопределено. Беше отраснал там, но вече нямаше роднини в онзи край. Родителите му отдавна бяха починали, както и повечето от хората, които познаваше от детството си. Не беше търсил никой от тях от години, а нямаше

особено желание да ги види, особено сега, когато имаше голяма опасност да загуби работата си и трябваше да им разпратя тъжната история с Карол.

Помисли си, че може да покара ски във Вермонт седмица-две, да попълва известно време и да се върне в Лондон, преди да вземе окончателното си решение. Още нямаше планове за празниците, но бе напълно свободен. Имаше доста добра сметка в банката след продажбата на къщата при развода, а и щеше да си получава заплатата, така че можеше да се поотпусне. Би могъл дори да отиде на ски в Швейцария или Франция като се върнеше в Европа. Съзнаваше обаче, че там вече няма свой дом. Всъщност нямаше свой дом никъде по света. Вещите му бяха на някакъв кораб в Атлантическия океан, на път към някакъв склад. Но каквото и да решише да прави, накрая, сигурен бе, че ще е по-приятно, отколкото да се задушаваше в тягостната атмосфера на нийоркския офис.

— Ще държим връзка — избъбриха в хор, когато излезе иззад бюрото да им стисне ръцете. И двамата очевидно изпитваха неимоверно облекчение от тона и развоя на разговора. Изглежда се бяха опасявали да не им създаде цял куп проблеми. А той наистина би могъл да го направи. Според договора си имаше право да настоява да остане и те прекрасно съзнаваха, че войната с него би била дълга и изтощителна.

— Ще се свържа с вас, когато реша какво ще правя след отпуската.

Бяха се споразумели за шест месеца и Чарли бе решил да я използва цялата и да се забавлява, макар че все още не знаеше какво ще прави толкова време.

Поблагодари на двамата старши съдружници и, затворил вратата след тях, се почувства някак опиянен. Не бе съвсем сигурен дали в крайна сметка ще напусне, ще бъде уволнен или наистина просто заминава за дълга ваканция. Което и да се окажеше, за пръв път в живота си не се тревожеше за развоя на кариерата си. Знаеше, че ако бе останал тук, щяха да го унищожат като творец. Докато прибираше малкото лични вещи по бюрото си, се питаше дали някога изобщо ще се върне в Уитакър&Джоунс, на каквато и да било длъжност в който и да било град. Вече бе започнал да мисли, че е малко вероятно. Доста се съмняваше, че би могъл отново да работи за тях. Със сигурност не в

Ню Йорк, във всеки случай, а въпреки уговорката им да го върнат в Лондон след година, усещаше инстинктивно, че има някаква пречка. Струваше му се, че само го зальгват, докато уредят нещата и не грешеше много. Дик Барнс бе получил старата му длъжност с малко изменено название и старши съдружниците във фирмата искрено го харесваха. Беше много по-податлив на влияние от Чарли и можеха да се разберат с него.

По-късно същия следобед мина да се сбогува с всички в службата. Беше им върнал проектите и в куфарчето нямаше нищо, над което да работи, да преглежда и да обмисля. Никакви срокове, никакви проекти, никакви чертежи. Вече беше свободен. Единственият тук, с когото съжаляваше, че се разделя, беше Бен Чоу, който му се ухили широко и измърмори под нос:

— Откъде изкара тоя късмет.

Двамата се разсмяха съзаклятнически.

„А сега накъде?“ — питаше се Чарли, докато крачеше към апартамента си. Беше им казал, че ще го освободи още утре сутрин.

Студеният въздух и снега го поотрезвиха. Какво щеше да прави оттук нататък. Къде можеше да отиде? Наистина ли му се искаше да покара ски, както им беше казал, или направо да вземе самолета за Лондон. А ако го направеше, какво? До Коледа оставаше една седмица, а Чарли много добре знаеше, че ако се върне в Лондон за празниците, само ще се терзае и ще мисли за Карол. Щеше да му се иска да я докосне, да я погали или поне да ѝ се обади. Да ѝ купи подарък и да се срещнат, за да ѝ го поднесе. Усети как старата въртележка от болезнени чувства го залюлява отново само като си помисли това. Може би в някои отношения щеше да е по-лесно да не е близо до нея.

Трудно беше да не си мисли, че за пръв път от десет години те празнуват Коледа поотделно. Спомни си, че Карол бе дошла при него в Лондон за празниците още първата година след като го преместиха, доста преди да се оженят. Но тази година бе съвсем различно. Сега тя щеше да празнува със Саймън.

Идеята да отиде на ски му се стори най-добра и още щом се прибра, се обади в една фирма за коли под наем. За своя изненада успя да наеме кола за следващите дни.

Нали всички търсеха коли по празниците да ходят при приятели и роднини или да занесат подаръците на близки хора. Договори се да

плати за една седмица и помоли да го снабдят с карти на Върмонт, Ню Хемпшър и Масачузетс. Реши, че ски екипировка може да намери и на място. Седна на дивана да обмисли ходовете дотук. Току-що бе сложил край на една успешна кариера, но това изобщо не го тревожеше. Напротив, чувстваше се като хлапе, избягало от училище. Беше толкова нелепо и откачено, че се зачуди дали не с изгубил разсъдъка си след толкова проблеми през последната година. Искаше му се да се обади на някои приятели в Лондон, просто за да чуе мнението им и да се увери, че постъпва разумно, но отдавна бе прекъснал връзка с почти всички познати. Отначало не искаше да дели скръбта с никого и бе изтощен от въпроси, предположения и клюки. Дори съчувствието им беше изтощително. Накрая бе решил, че е по-лесно да остане сам, а и се досещаше, че повечето от тях се виждат с Карол и Саймън, за което също не искаше да слуша. Така че сега просто продължи да си седи на дивана и да се пита какво ли би казала Карол, ако знаеше, че току-що е напуснал фирмата за няколко месеца, а може би и за постоянно. Вероятно ще остане смаяна, реши той. Но от друга страна сегашното му положение имаше поне една хубава страна. Не дължеше обяснение на никого, за нищо.

Същата вечер опакова багажа си, почисти апартамента, изхвърли някои неща от хладилника и в осем часа на следващата сутрин бе готов за действие. Хвана такси до центъра, за да вземе колата, и докато минаваха край големите магазини с искряща коледна украса по витрините, се почувства безкрайно доволен, че се маха от града. Нямахше да е лесно да гледа как всички в службата празнуват и правят планове за почивните дни, да слуша за семействата им, съпругите, децата.

Не му бе останало нищо от това. Нямахше си никого. Нямахше дори работа. Само преди година имаше съпруга, собствен дом, кариера и всички отговорности, каквито предполага един десетгодишен брак. Внезапно беше загубил всичко и сега имаше само кола под наем, два сака с багаж и карти на няколко щата на север.

— Колата е с добри гуми — обясни човекът от фирмата. — Но ако ще ходите много на север, сложете и веригите. Всъщност препоръчвам ви да го направите още щом минете Кънектикът.

Чарли му благодари за услужливостта.

— Значи заминавате за Коледа в Нова Англия, — попита от учтивост онзи, като му даваше ключовете.

— Мисля да покарам ски — кимна Чарли.

— Тази година има доста сняг. Внимавайте да не си счупите нещо — усмихна се мъжът и още веднъж му пожела приятно прекарване по празниците.

Преди да тръгне. Чарли се осведоми дали може да върне колата и в Бостън. Наистина смяташе да покара ски, а после да остави колата и да вземе самолет за Лондон направо от Бостън. Не виждаше защо изобщо да се връща в Ню Йорк, поне засега. Може би след шест месеца... А може би никога.

Хвърли набързо багажа си в бялото комби и подкара през града. Колата я биваше, а и имаше място за ски, ако решише да наеме. За момента отзад бяха само двата му сака и веригите за колата, които бяха оставили от фирмата. Беше облякъл дънки, дебел вълнен пуловер и скиорската парка, която незнайно защо бе взел от Лондон. Усили парното, пусна радиото и затананика с усмивка.

Малко преди да излезе на магистралата, спря да си вземе нещо за закуска и докато си пиеше кафето, огледа картата. Потегли уверено, макар че всъщност нямаше представа къде отива. На север, както беше отговорил на мъжа. Кънектикът, после Масачузетс, може би Върмонт? Върмонт, като че беше подходящо място да прекара Коледа. Можеше да кара ски по празниците, а и всички там ще са в добро настроение, нали са отишли на почивка. Засега обаче трябваше само да кара, да внимава в пътя, да слуша прогнозите за времето и да не обръща поглед назад. Вече бе разбрал, много по-ясно отпреди, че там няма нищо за него. Нищо, към което да протегне ръка. Нищо, което би могъл да вземе със себе си.

Чарли продължи да си тананика под нос като излезе от града, все още с усмивка, вперил поглед в шосето напред. Сега му оставаше само бъдещето.

ГЛАВА ТРЕТА

Започна да вали сняг още щом премина през моста Трайбъро и се отправи внимателно към Хътчинсън ривър, но това не му пречеше. Всъщност това повече приличаше на Коледа, а от тази сутрин се чувстваше никак празнично. Настроението му бе много бодро за човек, наскоро останал без работа, и за своя изненада дори си тананикаше коледни мелодии, докато караше на север.

Все още не можеше да се нарадва на свободата си. Повтори си на няколко пъти разговора със съдружниците в съзнанието му изникна неизбежният въпрос. Дали дните му в Уитакър & Джоунс са преброени? Не би могъл да знае какво ще се случи през следващите няколко месеца, но вече бе решил да попътува, а може би да се хване с рисуване. От години не му бе оставало време дори да помисли за подобно нещо, но сега идеята му се стори добра. Можеше дори да се хване като преподавател известно време, ако му се удадеше такава възможност. Отдавна си мечтаеше също да обикаля из Европа и да разглежда средновековните замъци, които го бяха запленивали още като студент. Но първо отиваше да покара ски във Върмонт, а после щеше да се върне в Лондон, за да си потърси жилище. Изглежда бе стигнал до някаква повратна точка в живота си. От една година насам за пръв път не просто реагираше на събитията, а бе направил избор и предприемаше нещо, което сам бе решил.

Снегът беше започнал да се трупа на преспи и след три часа шофиране Чарли реши да спре в Симсбъри. Намери едно симпатично малко ханче, където предлагаха подслон и закуска. Беше идеално място да пренощува и възрастните собственици много му се зарадваха. Настаниха го в най-хубавата си стая и той отново изпита огромно облекчение, че се е махнал от потискащата Йоркска гарсонiera. Всъщност целият му престой в Ню Йорк се бе оказал неочаквано неприятен и Чарли бе ужасно доволен, че е приключил.

— Сигурно отивате на гости при роднини за празниците? — попита любезно жената, докато му показва стаята. Беше доста едра, с

изрусена коса и приятни обноси.

— Не съвсем. Всъщност отивам на ски.

Тя кимна със задоволство и побърза да го осведоми кои са двата най-добри ресторанта в града, на около половин миля от хотела. Попита дали да му направи резервация за вечеря. Чарли се поколеба, но само за миг. Поклати глава и се наведе да запали огъня с жарта, която му бе донесла, и каза:

— Ще хапна един сандвич някъде. Благодаря все пак. — Не обичаше да ходи сам на ресторант и никога не бе разбирал хората, които го правеха. Струваше му се ужасно тъжно да седиш сам пред половин бутилка вино и жилава пържола и да няма с кого думичка да размениш. Самата мисъл бе потискаща.

— Заповядайте да вечеряте с нас, ако искате. — Жената го огледа с интерес. Беше хубав мъж, и то доста млад и се зачуди защо ли е сам. Струваше ѝ се странно да не е женен и реши, че вероятно е разведен. Жалко, че дъщеря ѝ не си беше дошла още от Ню Йорк.

Чарли, който нямаше и най-малка представа какво му мисли, ѝ поблагодари още веднъж и затвори вратата след нея. Той винаги будеше интерес у жените, макар че никога не го бе осъзнавал, а и от години не бе мислил за жени. Не беше излизал с никого, откакто Карол го напусна. Беше прекалено зает да тъгува за миналото.

Но сега внезапно се бе освободил от всичките си отговорности и се чувстваше много по-добре. Малко по-късно вечерта излезе да си вземе хамбургер и се изуми колко сняг се е натрупал. От двете страни на внимателно почистената пътека имаше поне половин метър. Тук бе толкова красиво, че неволно се усмихна, докато се отдалечаваше от малкото хотелче. Искаше му се да го сподели с някого. Беше му малко странно сред напълно непознати хора, където няма с кого да сподели мислите си или просто да побъбри. Все още не бе свикнал с тишината. Но изяде хамбургера си сам на една маса и си взе пакетче кроасани за другия ден. В хотела му бяха предложили закуска, но той искаше да тръгне рано, ако снегът не е засипал пътищата, и си поръча само кафе.

Нощта беше ясна и тиха и като се върна до малкия хотел. Чарли постоя известно време отвън. Небето бе невероятно красиво, а студеният зимен въздух щипеше леко лицето му. Внезапно се разсмя високо и се почувства много по-добре откогато и да било през последните години. Искаше му се да хвърли снежна топка по някого.

Загреба в шепа твърдия, хрупкав сняг и направи една, после я хвърли по близкото дърво, просто така, и се качи в стаята си усмихнат, защото внезапно се бе почувствал отново дете и най-сетне бе усетил, че приближава Коледа.

Едва когато се пъкна под уханните завивки на голямото легло с балдахин, усети познатата тежест в гърдите. Искаше му се Карол да лежи до него. Би дал всичко, за да прекара отново поне една нощ с нея, и сърцето го заболя като си спомни, че това вече е невъзможно. Никога вече не би могъл да прекара нощта с нея. Никога нямаше да се любят отново. Дълго лежа, загледан в пламъците, измъчван от копнеж по нея, макар да знаеше, че е безсмислено. Не биваше да продължава да се самозалъгва и да страда. Но беше ужасно трудно да не го прави. Бракът им бе продължил толкова дълго и за него бе толкова щастлив, че все още се питаше дали не страда от някаква форма на слепота, та не е забелязал как всичко загива и я губи завинаги. Но дори и да го беше видял, вероятно не би могъл да го предотврати. Все едно да се виниш, че не си могъл да спасиш някого. Само че живота, който не бе успял да опази, бе неговият, а жертвата — собственият му брак. Чудеше се дали някога ще изпита същите чувства към друга жена. Питаше се как може Карол да е толкова уверена в чувствата си, че да отиде при Саймън. Той самият не можеше да си представи, че отново ще се довери така безрезервно на някого. Всъщност знаеше, че никога вече няма да се влюби.

Мина дълго време преди да заспи и огънят вече догаряше, когато най-сетне се унесе в мекото сияние, с което жарта озаряваше стаята. Когато се събуди сутринта, навън бе престанало да вали, а собственичката чукаше на вратата му с топли кифлички със сладко от боровинки и каничка ароматно кафе.

— Реших, че това ще ви хареса, господин Уотърстън — усмихна се тя, когато Чарли ѝ отвори вратата само с една кърпа, вързана около кръста, защото беше сложил всичките си пижами в багажа и все забравяше да си купи нови. Но тя нямаше нищо против да се полюбува на стегнатото му, мускулесто тяло. Дори и се прииска да беше с двадесет години по-млада.

— Много ви благодаря — усмихна се той, все още сънен и малко разчорлен.

Дръпна завесите и ахна. Навън беше толкова красиво! Снегът се стелеше на меки пресни, а собственикът тъкмо разчистваше пътеката.

— Внимавайте по пътищата днес — предупреди го жената.

— Заледено ли е? — попита от учтивост Чарли, макар че никак не беше обезпокоен.

— Все още не, но по-късно ще се заледи. Казаха, че следобед пак ще вали. Задава се снежна буря откъм канадската граница.

Но Чарли изобщо не се разтревожи, защото всъщност не бързаше за никъде. Разполагаше с достатъчно време да прекоси щата дори ако се наложи да минава само по двадесет мили на ден. Нямахше нищо спешно да прави, макар да му се караха ски. Не беше ходил на ски в Щатите, откакто не живееше тук. Някога, още докато живееха в Ню Йорк, двамата с Карол бяха карали в Шугърбраш, но сега смяташе да отиде на някое друго място. Не му трябваша още стари спомени, особено по Коледа.

Половин час по-късно Чарли излезе от хотела, след като бе взел душ и облякъл грейката. Носеше термоса с кафе, който бе купил. Излезе без проблем на Междущатска магистрала 91 и пое към Масачузетс. Караше доста бързо, защото пътят бе в изненадващо добро състояние и снегът почти не го забавяше. Дори не се наложи да слага веригите, които му бяха дали от фирмата. Шофирането не беше проблем поне докато стигна Уейтли, където отново започна леко да вали. Чарли гледаше как снежинките се трупат върху предното стъкло. Вече бе уморен, а и се изненада колко километра е минал. Караше от часове и бе стигнал в покрайнините на Диърфийлд. Не беше решил къде точно ще ношува, но можеше да продължи още малко, така че на другия ден да е по-близо до Върмонт. Докато влезе в Диърфийлд обаче, вече валеше доста силно.

Историческото градче Диърфийлд беше много живописно и Чарли се изкушаваше да спре да го разгледа. Като дете беше идвал тук с родителите си и помнеше, че много го бяха впечатлили старите къщи отпреди триста години, запазени все още. От малък се интересуваше от архитектура и може би затова посещението в Диърфийлд се бе запечатало в паметта му. Но реши, че е твърде късно да спира, а и искаше да продължи. С малко късмет можеше да влезе във Върмонт преди мръкване. Нямахше определени планове, просто му се искаше да продължи, защото бе запленил от красотата на околния пейзаж и

очарователните градчета, пълни с исторически забележителности, през които минаваше по заснежени мостове. Знаеше, че наоколо има водопади и ако беше лято, би спрял да се разходи, дори да поплува в реката. Отраснал бе в Нова Англия и чувстваше това място като свой дом. Внезапно осъзна, че неслучайно е поел насам. Имал бе нужда да дойде тук, да се докосне до нещо познато, за да излекува душевните рани. Може би тук най-сетне щеше да престане да страда за миналото и да се възстанови. Преди шест месеца дори не би могъл да си го представи, но откакто бе тръгнал на път, имаше чувството, че оздравяването му е започнало.

Мина край форта на Диърфийлд и си спомни момчешкия си възторг пред това място, но само се усмихна продължи нататък. Още си спомняше прекрасните истории за индианците, живели по тези места, които му бе разказал тогава баща му. За ирокезите и алгонкините. Като дете Чарли обожаваше да слуша за тях, а баща му, професор по американска история в Харвард, бе неизчерпаем източник на знания. Подобни пътувания, както и историите, които му разказваше, бяха нещо специално и за двамата и пейзажът наоколо събуди хиляди спомени у Чарли. Прииска му се да можеше да каже на баща си за Карол, но мисълта за нея отново го накара да се просълзи. Каза си да престане да се самосъжالياва и да внимава в пътя, защото снегът бе завалял по-силно след Диърфийлд. Доколкото можеше да прецени, бе минал не повече от десетина мили за последния час, а видимостта вече бе съвсем слаба.

Спря до една табела и установи, че се намира в Шелбърн Фолс, на десетина мили северно от Диърфийлд. Малко, но живописно, градчето Шелбърн Фолс бе скътано в подножието на хълмовете, а замръзналата долина край пътя бе Диърфийлдска река.

Снежната фъртуна фучеше все по-яростно и Чарли се отказа от мисълта да кара към Върмонт. Не беше разумно да продължава и се зачуди дали ще намери някое ханче, или малък хотел в Шелбърн Фолс. Наоколо се виждаха само малки, добре поддържани къщички. Продължи да кара, макар че вече не виждаше почти нищо.

Спря за малко и свали стъклото, чудейки се накъде да поеме. Една уличка завиваше някъде наляво и Чарли реши да пробва нататък. Зави много внимателно, защото се страхуваше колата да не се подхлъзне, но гумите издържаха. Пое бавно по улицата, която вървеше

успоредно на реката, и тъкмо мислеше, че се е загубил и по-добре да се връща, когато видя спретната къщичка с широка алея отпред и бяла дъсчена ограда. Отвън висеше табела с надпис: Полупансион Палмър.

Тъкмо това му трябваше.

Чарли влезе внимателно в алеята. Отпред имаше пощенска кутия, която приличаше на къщичка за птици, а отнякъде дотича голям ирландски сетер, очевидно подушил гост, и размаха дружелюбно опашка в снега за поздрав. Чарли се наведе да погали кучето, като криеше лицето си с другата ръка, за да се предпази от снега. Добра се някак до входната врата и дрънна излъсканото месингово клепало. Почака известно време, но отвътре не се чу никакъв шум. Помисли си, че къщата е празна, но в едната стая светеше. Кучето бе клекнало до него и го гледаше предано. Зачакаха заедно.

Тъкмо се бе отказал и тръгваше надолу по стълбите, когато вратата се откряна предпазливо и дребничка беловласа старица погледна през процепа, сякаш се чудеше защо е дошъл. Беше спретнато облечена в сива вълнена пола и светлосин пуловер, на врата си носеше перлена огърлица, а косата ѝ беше съвсем бяла и прибрана в стегнат кок на тила. Ясните сини очи го огледаха изпитателно от глава до пети. Приличаше повече на някоя от старите аристократки в Бостън, които помнеше от детството си, отколкото на съдържателка на хотел, и го гледаше с интерес, но не особено гостоприемно.

— Какво обичате? — Жената отвори вратата малко по-широко, колкото да може да мине кучето. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Вероятно хотелът работи само през лятото, помисли си Чарли. Доста хора правеха така.

— Видях табелата... Помислих си... Сигурно не работите през зимата?

— Не очаквах посетители по празниците — отвърна предпазливо жената. — На магистралата за Бостън има голям мотел. Точно след Диърфийлд.

— Благодаря ви. Съжалявам, че... — Чарли заекна от смущение, притеснен, че я е обезпокоил. — Аз...

Изглеждаше толкова достолепна и възпитана дама, неволно се почувства като хулиган, нахлул в жилището ѝ без покана и без предупреждение. Жената се усмихна мило на извиненията му и Чарли се изуми колко се промениха очите ѝ. Изпълниха се с такава енергия и

жизненост, че сякаш внезапно го прониза електричество. Ако се съдеше по вида ѝ, трябваше да е към седемдесетгодишна и веднага си личеше, че някога с била много красива. Дори сега беше крехка и изискана.

За негова изненада тя отстъпи назад и отвори вратата достатъчно широко, та да може да влезе.

— Не се извинявайте — усмихна се отново старицата — Просто ме изненадахте. Не очаквах гости и, боя не се държах много възпитано. Не искате ли да влезете да пийнете нещо? Не съм подготвена да приемам гости. Обикновено отваряме само през сезона.

Чарли се поколеба на прага. Чудеше се дали не е разумно да продължи, докато още може да се кара, да открие мотела, който му беше препоръчала, но накрая изкушението да ѝ погостува надделя. Къщата бе доста стара и много хубава. Вероятно дори от войната за независимост, ако се съдеше по дебелите греди на тавана и красивия дървен паркет. От прага се виждаше, че дневната е много красиво обзаведена, имаше и множество изящни, старинни предмети и картини на английски и американски художници от миналия век.

— Заповядайте... Обещавам, че двете с Глинис ще се държим прилично. — Тя посочи кучето като назова името му и огромният сетер размаха буйно опашка, сякаш потвърждаваше обещанието. — Нямах намерение се покажа негостоприемна. Просто ме изненадахте.

Заслушан в мелодичния ѝ глас. Чарли просто не можа да откаже поканата и влезе в топлата, уютна дневна. Чувстваше се като герой от вълшебна приказка. Обстановката беше дори по-хубава, отколкото бе предполагал. В камината с изящна метална решетка гореше буен огън, а в ъгъла се мъдреше разкошно старо пиано.

— Съжалявам, че ви се натрапих така. Пътувам на север за Върмонт, но бурята стана твърде силна, за да продължавам нататък.

Минаха в кухнята и забеляза, че всичко блести от чистота. Жената сложи големия меден чайник на огъня, а Чарли гледаше с неволно възхищение колко елегантно е облечена и колко грациозно се движи въпреки възрастта.

— Имате много хубав дом, госпожо. — Спомни си табелата отвън. — Госпожа Палмър, предполагам?

— Да. Благодаря ви. А вие сте? — Тя го погледна като учителка, която очаква отговор, и този път Чарли се усмихна. Не знаеше коя е

тази жена и по каква случайност бе попаднал тук, но я чувстваше необяснимо близка.

— Чарлз Уотърстън — представи се той и ѝ протегна учтиво ръка.

Здрависаха се. Дланта ѝ беше мека и стегната, като на много по-млада жена, а маникюрът — безупречен. На безименния пръст носеше обикновена златна халка, която бе единственото ѝ украшение, освен перлите. Всички средства, които си докарваше, Гладис Палмър влагаше в старинни предмети и картини, които се виждаха наоколо. Чарли, който бе виждал твърде много подобни неща в детството си и в Лондон, за да отличава истинското от имитацията, веднага прецени, че са доста ценни.

— А откъде сте, господин Уотърстън? — попита учтиво госпожа Палмър, докато приготвяше подноса за чай. Чарли нямаше представа дали го е поканила само на чай, или ще може да прекара нощта тук, но не смееше да попита. Ако не смяташе да го остави да пренощува, би било добре да потегли, преди бурята да се е развихрила и пътищата да са се заледили съвсем, но не ѝ каза и дума за това.

— Интересен въпрос — отвърна с усмивка, докато гледеше как подрежда сребърния чайник върху бродирана ленена покривчица, която вероятно бе много по-стара от самата нея. — През последните десет години живея в Лондон и смятам да се връщам там след празниците. Но всъщност идвам от Ню Йорк, тоест вчера тръгнах оттам. Прекарах там последните два месеца и смятах да остана една година, но се оказва, че мога да се върна в Англия по-рано.

Не знаеше как да обясни по-просто, без да навлиза в подробности, но тя само се усмихна и му направи знак се настани на удобното кожено кресло до камината в кухнята, пред което имаше малка масичка в стил Джордж Трети, където обичаше да сервира чая.

— Значи променихте плановете си?

По погледа ѝ разбра, че се досеща за много повече, отколкото ѝ казва.

— Може и така да се каже — отвърна той и потупа кучето по гърба, после отново вдигна поглед към домакинята, която тъкмо слагаше на масата чиния бисквити с канела.

— Не позволявайте на Глинис да ви ги изяде — предупреди го тя и Чарли се разсмя щастливо. Помисли си, че би трябвало да я попита

дали не пречи. Беше почти време за вечеря и нямаше причини да му сервира чай, особено след като хотелът не приемаше гости през зимата. Но тя като че ли се радваше на посещението му.

— Глинис най-много ги обича с канела, макар че се прехласва и по овесените — обясни госпожа Палмър.

Чарли се усмихна на четирикраката унищожителка на бисквити. Питаше се дали господарката ѝ е прекарала тук целия си живот. Госпожа Палмър изглеждаше толкова елегантна и изящна, че внезапно му се прииска да узнае каква ли е историята ѝ.

— Ще се връщате ли отново в Ню Йорк, преди да отлетите за Лондон, господин Уотърстън?

— Не мисля. Тръгнал съм да карам ски във Върмонт и вероятно ще взема самолет направо от Бостън. Боя се, че Ню Йорк не ми е любимия град, макар да съм живял там известно време. Изглежда съм се разглезил от пребиваването си в Европа.

Тя се усмихна майчински и се настани срещу него до малката масичка.

— Съпругът ми беше англичанин. Ходехме там от време на време, за да видим роднините му, но той беше щастлив тук и когато те умряха, изобщо престанахме да ходим в Европа. Той твърдеше, че всичко, което го правело щастлив, си имал тук, в Шелбърн Фолс.

Тя отново се усмихна на гостенина си, но в погледа ѝ имаше нещо недоизказано и Чарли неволно се запита дали е скръб, или просто спомен за любовта към един мъж, с когото бе споделила по-голяма част от живота си. Питаше се дали на нейната възраст той самият ще поглежда така, когато заговори за Карол.

— А вие откъде сте? — попита Чарли, като отпиваше ароматния чай на малки глътки. Беше ценител на тази напитка, но досега не бе опитвал подобно нещо, макар да го бе запарила от кутийка Ърл Грей. Може би тази жена наистина беше вълшебница.

— Ами оттук — отвърна тя с усмивка и остави внимателно чашата в чинийката. Сервизът за чай беше крехък и изящен като самата нея, а обстановката в дома ѝ напомняше на Чарли за разни места и хора, с които се бе запознал по време на обиколките си из Англия. — Цял живот съм живяла в Шелбърн Фолс. Всъщност в този дом. Той беше на родителите ми. Синът ми учеше в Диърфийлд.

Чарли я погледна смаяно. Трудно му беше да го повярва. Струваше му се някак по-светска дама, съвсем не като жена, прекарала целия си живот в затънтено градче в Нова Англия. Инстинктивно усещаше, че животът ѝ съвсем не е минал толкова безметежно.

— Когато бях много млада, живях една години при леля си в Бостън. Смятах, че е ужасно вълнуващо място и тъкмо там се започнах със съпруга си. Той беше гост-преподавател в Харвард. Когато се оженихме, се преместихме да живеем тук. Беше преди около петдесет години. Всъщност те точно толкова и станаха. Това лято ще навърша седемдесет. — Тя се усмихна мило, а на Чарли му се прииска да се наведе през масата и да я целуне по бузата.

Разказа ѝ за преподавателската кариера на баща си, че той също бил професор в Харвард, по американска история. Зачуди се дали двамата с господин Палмър са срещали някога. Разказа ѝ за пътуването им до Диърфийлд, когато бил малък, и колко са му харесали къщите наоколо и ледниковите образувания в огромните канари над Диърфийлдската река.

— Все още си ги спомням — обясняваше разпалено той, докато домакинята му наливаше втора чаша чай и се суетеше из кухнята.

Тя се обърна към него с топла усмивка. Изглеждаше толкова искрен, че и за миг не ѝ хрумна да се бои от него. Очевидно бе много мил и възпитан младеж. Зачуди се защо ли пътува сам, но не каза нищо, само го погледна въпросително. Странно, че не беше с близките си по празниците.

— Искате ли да останете тук да пренощувате, господин Уотърстън? За мен не е проблем да отворя някоя от стаите за гости — предложи тя и погледна отново навън, където бурята вилнееше все по-яростно. Вятърът фучеше толкова страшно, че щеше да се чувства виновна, ако го изпрати навън по това време. Освен това и бе допаднал. Надяваше се да приеме поканата ѝ, за да има с кого да си поговори.

Той кимна неуверено.

— Сигурна ли сте, че няма да е проблем? Не искам да ставам досаден. — Чарли също бе видял бурята навън и никак не му се щеше да тръгва. Освен това домакинята беше невероятна. Като че идваше от друга епоха, но същевременно бе стъпила здраво в реалността. В нейната компания се чувстваше много уютно. — Ако имате други

планове, не е нужно да се занимавате с мен. Но ако няма да ви преча, с удоволствие бих останал.

От учтивост се поколеба още няколко минути, но накрая прие поканата и тя го заведе на горния етаж да му покаже стаите. Цялата къща бе построена с много любов и Чарли бе по-заинтригуван от необичайните архитектурни решения, отколкото от това къде ще спи. Но като видя стаята, в която бе решила да го настани, остана възхитен. Леглото бе огромно, а чаршафите поизлинели, но много фини. Завесите и покривката на леглото бяха от синьо-бяла басма, а над камината бе подреден красив старинен сервиз. На едната стена висеше модел на платноход и няколко хубави картини, все морски пейзажи, където платноходи се носеха величествено в спокойно море или се бореха с бурята. Чарли дълго стоя на вратата с щастлива усмивка. Имаше чувството, че е отново дете и се прибира у дома. С удоволствие би прекарал и година в тази стая. Имаше голяма камина като в останалите стаи, а няколко дебели дървета бяха наредени вътре, готови за запалване. Всичко в този дом изглеждаше премислено и поддържано с много обич, като че всеки момент очакваха любимите си роднини или цял куп гости.

— Тук е просто невероятно — поблагодари топло Чарли. Наистина бе много мило от нейна страна да го приюти и той оценяваше гостоприемството и старанието ѝ. Тя от своя страна изглеждаше доволна, че всичко толкова му е харесало. Обичаше да споделя дома си с хора, които умееха да ценят красивите неща. Повечето от гостите, които отсядаха тук, идваха с препоръка. По принцип не даваше обяви и едва миналата година беше сложила табелката.

От седем години насам приемаше гости срещу заплащане, за да си помага, а и хората, които идваха тук, бяха единствената ѝ компания. Така не се чувстваше толкова самотна.

От седмици се ужасяваше от идващите празници и неочакваната поява на Чарли на прага ѝ, ѝ се струваше истински дар божи.

— Радвам се, че къщата ви харесва, господин Уотърстън — отрони тихо тя.

Чарли тъкмо разглеждаше картините в стаята и се обърна много изненадан.

— Не мога да си представя кой не би я харесал — отвърна с такова благоговение, че тя се разсмя. Но в същия миг си спомни за сина си и изражението ѝ стана сериозно.

— Аз мога — отвърна тъжно, но и леко иронично. — Синът ми мразеше всичко, свързано с този град и старинните ми вещи. Той обожаваше новите неща. Беше пилот. Воюва във Виетнам, а като се върна, остана във флота. Беше изпитател на новите модели изстребители. Повече от всичко обичаше да лети.

Нещо в тона ѝ и начинът, по който го каза, смути Чарли и той не посмя да попита каквото и да било. По очите ѝ се виждаше, че темата е много болезнена, но нещо в позата ѝ, в движенията ѝ погледа ѝ му подсказваме, че на тази жена никога не ѝ е липсвала смелост. Гладис Палмър сама продължи разказа си:

— И двамата с жена си бяха летци. След като се роди дъщеря им, си купиха малък самолет. — В ясните сини очи се появиха сълзи, но тя не сведе поглед. — Не смятах, че е добра идея, но човек трябва да остави децата си да живеят самостоятелно, а и дори да се бях опитала да ги спра, нямаше да ме послушат. Разбиха се близо до Диърфийлд преди четиринадесет години, като идвали да ни видят, и загинали на място. И тримата.

Чарли усети някаква буца в гърлото, докато слуша разказа ѝ, и инстинктивно протегна ръка и докосна лекичко нейната, сякаш искаше да спре потока от думи и болката в тях. Не можеше да си представи нещо по-ужасно, дори преживяното от него самия при раздялата с Карол. Тази жена бе изгубила много повече. Запита дали има други деца.

— Съжалявам — прошепна тихо той, без да сваля ръка от нейната. Никой от двамата не забеляза. Погледите им се срещнаха и Чарли внезапно изпита усещането, че винаги е познавал Гладис Палмър.

— Аз също. Беше прекрасен човек. Когато загина, беше само на тридесет и шест, а дъщеричката му едва петгодишна. — Тя въздъхна и изтри очите си. — Беше ужасно.

Прииска му се да я прегърне и утеши, но в същия миг тя вдигна поглед към него и онова, което прочете в очите ѝ, го порази. В тях имаше толкова искреност и смелост, такава готовност да разбере другите, въпреки болката, която бе преживяла тя самата.

— Предполагам, че поне научаваме нещо от скръбта си. Не съм сигурна какво точно, а и на мен ми отне доста време. Минаха цели десет години, преди да мога отново да говоря за това. Съпругът ми така и не го преживя. Още като млад имаше проблеми със сърцето и изобщо не се възстанови след случилото се. Почина три години по-късно.

Госпожа Палмър бе преживяла много по-големи загуби от него самия и белезите от старите рани все още личаха, но тя бе продължила напред. Държеше се гордо изправена и не бе позволила на суровите удари на съдбата да я съсипят. Чарли неволно се запита дали пътищата им не са се пресекли, за да се поучи от нея, защото наистина бе странно как се бе озовал тук.

— Имате ли... други роднини? — попита предпазливо, защото не дръзваше да произнесе думите други деца. Сякаш мъртвият ѝ син можеше лесно да бъде заменен от братя и сестри. И двамата знаеха, че е невъзможно.

— Никакви. — Тя се усмихна храбро и Чарли отново бе поразен от жизнеността ѝ. У тази жена нямаше горчивина, тъга или потиснатост. — Вече съм съвсем сама. Всъщност от единадесет години. Тъкмо затова започнах да приемам гости в дома си през лятото срещу заплащане. Иначе сигурно щях да се чувствам ужасно самотна.

Просто не можеше да си го представи. Тя изглеждаше прекалено жизнена натура, за да се заключи у дома и да тъгува за онези, които е изгубила завинаги, излъчваше някаква неизтощима енергия.

— Освен това не бих искала да зачерням тази къща. Тя е толкова прекрасна, че ми се струва ужасно да не я споделям с някого. Синът ми Джеймс... двамата с Катлийн никога нямаше да дойдат да живеят тук. Предполагам, че в крайна сметка щеше да се наложи да я продам, дори Джеймс да не беше загинал.

Сигурно се измъчваше, че няма на кого да остави съкровищата в този дом. Натъжи се при мисълта, че той самият един ден щеше да се озове в същото положение, ако не направеше нещо с живота си. Например да се ожени отново и да има деца. Но подобна перспектива не го привличаше особено за момента. Нямаше никакво желание да се жени отново или дори да живее с някоя жена.

— А вие? — Тя хвърли поглед към него, преди да излезе от стаята. — Имате ли семейство, господин Уотърстън?

Според нея беше на подходяща възраст да се ожени и да отгледа няколко деца. Предполагаше, че е някъде на възрастта на Джеймс, малко по-млад, отколкото всъщност беше. Според нея на четиридесет и две отдавна би трябвало да е задомен.

— Не — отвърна тихо Чарли. — Нямам си никого, също като вас. Родителите ми загинаха отдавна, а деца никога не съм имал.

Тя го погледна изненадано. Изглеждаше ѝ твърде привлекателен, мил и чувствителен, за да е избягнал по-дълбоко емоционално обвързване. Зачуди се дали не е хомосексуален, но някак си не ѝ се струваше вероятно. Срещна погледа му и се досети, че има още за разказване.

— И никога не сте бил женен?

— Доскоро бях. В момента се развеждам. Бяхме женени десет години, но така и не ни се роди дете.

— Съжалявам — промълви меко тя, с такива майчинска топлота в гласа, че Чарли усети как се просълзява. — Разводът сигурно е ужасно преживяване. Раздяла на двама души, които някога са се обичали, но са изгубили вярната посока. Сигурно е много болезнено.

— Така е. — Чарли кимна замислено. — Беше ми много трудно. Никога не бях губил близък човек, освен родителите си, разбира се, но двете преживявания са много близки. Имам чувството, че през последната година живея в някакъв транс. Тя ме напусна преди девет месеца. Но най-безумното в цялата история е, че аз до края си мислех, че сме напълно щастливи — завърши той с тъжна усмивка. — Не говори много добре за мен. Сигурно съм напълно сляп за хорските чувства.

Тя се усмихна съчувствено в отговор, сякаш се познаваха много отдавна, макар че се бяха срещнали едва преди няколко часа. Чарли имаше чувството, че би могъл цял живот да седи и да си говори с нея.

— Струва ми се, че сте прекалено строг към самия себе си. Не сте първият човек, който си е мислил, че в живота му всичко си е наред, и е установил, че съвсем не е така. Все пак трябва да е било тежък удар. Не само за чувствата, но и за гордостта ви.

Попадна право в целта. Измъчваше го не само болката от загубата на близко същество. Карол бе наранила жестоко гордостта и достойнството му.

— Звучи жестоко, като ви го казва някой от страни, но ще го преживеете — продължи госпожа Палмър. — На вашата възраст просто няма друг избор. Не можете да робувате на миналото до края на живота си. Не би било честно. Ще ви трябва време, разбира се, но съм сигурна, че в крайна сметка ще излезете от черупката си. Дори на мен ми се наложи. Можеше да се затворя в този дом след смърт и на Джеймс и Катлийн и просто да чакам да умра. Или после, когато си отиде и Роланд. Но каква полза би имало? Нямаше смисъл да пропилявам напразно годините, които ми оставаха. Не съм ги забравила, разбира се. Все още ги оплаквам. Няма ден, нито час, нито миг, в който да не мисля за тях, а понякога толкова ми липсват, че ми се струва, че няма да го понеса, но ето че все още съм тук. Трябва да продължа напред. Да оставя нещо след себе си, за да съм сигурна, че животът ми не е минал напразно. В противен случай ще пропиляя дните, които са ми отредени свихе, а мисля, че нямаме право да го правим. Според мен човек е длъжен да преодолява болката.

Права беше, разбира се, и думите ѝ го впечатлиха дълбоко, защото тъкмо това бе имал нужда да чуе в този момент. Но преди да успее да каже нещо в отговор, тя вдигна поглед и се усмихна:

— Каня ви на вечеря, господин Уотърстън. Смятах да правя агнешки ребърца и салата. Не ям много и едва ли ще е вечеря, на каквато сте свикнал, но най-близкият ресторант е доста далеч, а навън е буря. — Тя не довърши.

— С най-голямо удоволствие. Ще разрешите ли да ви помогна с готвенето? Справям се доста добре с агнешките ребърца.

— Би било много мило — усмихна се старината, а Глинис помахна весело с опашка, сякаш разбираше за какво си говорят. — Обикновено вечерям в седем. Слезте, когато решите — добави съвсем тържествено тя. Този хубав млад мъж по някакъв неуловим начин ѝ напомняше за Джими.

Погледите им се срещнаха за миг. Този следобед си бяха разменили скъпоценни дарове и двамата го съзнаха напълно. По някакъв неразбираем и за самите тях начин те се нуждаеха един от друг.

Чарли запали огъня в камината си и дълго седя загледан в него. Мислеше за старата жена и за всичко, което му бе казала. За онова, което бе преживяла, когато синът ѝ е загинал. Разказът ѝ го бе трогнал

дълбоко и сърцето му преливаше от възхищение към нея. Каква забележителна жена! Можеше само да благодари на съдбата, че я е срещнал. Може би щеше да намери покой сред уюта и красотата на малкия ѝ сеят, заобиколен от доброта и сърдечност.

Взе набързо вана, обръсна се и се преоблече, преди да слезе отново долу. Помисли си да облече костюм за вечеря, но после му се стори прекалено и се спря на сив вълнен панталон и тъмносин пуловер с поло яка. Но както винаги изглеждаше безукорен в идеално подобрите дрехи и с наскоро подстригана коса. Гладис Палмър се усмихна широко, като го видя да влиза. Наистина беше хубав мъж. Рядко грешеше в преценката си за хората, които приемаше в този дом, и вече знаеше, че не е сгрешила с него. Отдавна не беше срещала някого, който толкова да ѝ допадне, и също като него усещаше някаква предопределеност в срещата им, защото ѝ напомняше за сина ѝ и за семейството, което толкова бе обичала преди много години. Струваше ѝ се, че би могла да му даде толкова много, или поне топлината и уюта на своя дом сред бурята навън. Коледа винаги бе най-тежкия момент от годината за нея.

Чарли сготви агнешките ребра, тя направи салатата и вкусно картофено пюре, а за десерт си поделиха хлебния пудинг. Тъкмо такава вечеря би му приготвила и майка му, а подобни ястия често си правеха и двамата с Карол в Лондон. Като слушаше разказите на госпожа Палмър, му се приискваше Карол да е тук с него и трябваше да си напомня, че е безсмислено да храни подобни надежди. В някакъв момент трябваше да преодолее желанието си да я включва във всичко. Тя вече не беше част от живота му. Вече принадлежеше на Саймън. Все пак бе болезнено да си го припомня и започваше да си мисли, че вечно ще е така. Като гледаше госпожа Палмър, се питаше как ли е оцеляла след загубата на сина си, снаха си и на единственото си внуче. Вероятно е било истинска агония. Усещаше се, че все още изпитва болка, както като изгубиш крак или ръка, те продължават да те болят. Но тя все пак бе продължила напред и Чарли вече осъзнаваше съвсем ясно, че той също трябва да го направи, каквото и да му струва.

Госпожи Палмър направи още чай и двамата говориха с часове за историята на този щат, за Диърфийлд и хората, които някога живеели там. Също като баща му тя познаваше добре легендите и историческите личности на този край. Говореше за индианците, които

живели тук, и разказът ѝ възкреси спомена за отдавна забранените истории, които баща му му бе разказвал преди много години. И двамата бяха зажаждали за топлина и компания. Той ѝ разказа за провала си в Ню Йорк и откри, че е имал нужда да го обсъди с някого. Тя го посъветва да използва добре времето, което са му дали. Трябваше да преосмисли живота си и да си изясни дали иска да се върне на работа там след изтичането на шестте месеца. Според нея това бе една страхотна възможност да пробва нови неща и да развие таланта си. Може би дори да отвори своя фирма. Чарли ѝ разказа за влечението си към готическата архитектура и средновековните замъци, които му се струваха невероятни в архитектурно отношение, както и старите къщи като тази.

— Има толкова неща, в които би могъл да вложиш таланта си, Чарлз. Не е нужно да го ограничаваш само в грандиозни проекти. Изглежда имаш да обмисляш неща през следващите няколко месеца.

Беше ѝ признал, че винаги му се е искало да проектира летище, но за това трябваше да остане на работа в голяма фирма. Колкото до другите неща, които му харесваше да прави, тях лесно би могъл да осъществи и в малко проектантско бюро.

— А също и да се позабавляваш. Струва ми се, че напоследък в живота ти не е имало много забавления — добави шеговито. Всичко, което ѝ бе разказал за двата месеца в Ню Йорк и онези преди това, звучеше ужасно потискащо. — Струва ми се, че ски ваканцията във Вермонт е добра идея. Може би дори ще имаш време за някоя авантюра.

Той се изчерви при тези ѝ думи.

— Не мога дори да си го представя след всички тези години. Дори не съм поглеждал друга жена, откакто се запознах с Карол.

— Значи може би е дошло време да започнеш — отвърна непоколебимо тя и двамата се разсмяха.

Чарли изми съдовете, а като свърши, тя прибра приборите и чаения сервиз. Двамата продължиха да си говорят, а Глинис дремеше до камината. Обстановката беше толкова уютна, че минаваше полунощ, когато се сетиха да погледнат часовника. Чарли пожела лека нощ на госпожа Палмър и се качи в стаята си. Едва успя да си измие зъбите да се съблече и минути по-късно вече спеше дълбоко в

огромното топло легло. За пръв път от месеци насам сънят му бе спокоен като на младенец.

Когато се събуди на следващата сутрин, минаваше десет и той малко се засрами, че е спал толкова до късно. Но всъщност не бързаше за никъде. Нямаше задължения, нито ангажименти. Не беше нужно да рипва като ужилен от леглото и да хуква към службата. Докато се обличаше, се загледа през прозореца. Беше натрупало още няколко педи сняг и за негово удивление продължаваше да вали. Мисълта да кара за Върмонт не му се нравеше особено, но пък не му се искаше да злоупотребява с гостоприемството на госпожа Палмър. Реши, че е най-добре да тръгва, дори ако трябва да остане следващата нощ в мотел или частен пансион в Диърфийлд. Но като слезе долу, намери госпожа Палмър да се суети край печката. Както и предишната вечер, кухнята бе безупречно чиста, а Глинис лежеше до камината. Из стаята се носеше аромат на курабии.

— Курабии с овесени ядки? — попита той и вдъхна с наслада.

— Точно така — усмихна се тя и му наля чаша кафе.

— Навън май е доста неприятно — измърмори Чарли и се загледа в снега, който фучеше край прозореца. Сигурно е страхотно за ски, ако човек успее да стигне до пистата.

Тя кимна и попита разтревожено:

— Бързате ли да отидете във Върмонт?

Вероятно нямаше да се среща с никого там, ако ѝ бе казал истината предишната вечер. Все пак от дискретност може да не беше споменал за някое младо момиче, но се надяваше да не е така. Надяваше се да остане още малко.

— Всъщност не бързам — отвърна разсеяно Чарли. — Но предполагам, че вие си имате други планове. Реших, че все ще се добера до Диърфийлд.

Тя едва успя да скрие разочарованието си.

— Не бих искал да ви обърквам нещата по Коледа — добави учтиво Чарли, а старицата поклати глава, като се опитваше да не издава колко самотна се чувства.

Всъщност е глупаво, помисли си тя. Почти не го познаваше, а и той рано или късно щеше да си тръгне. Не можеше да го задържи завинаги в Шелбърн Фолс, колкото ѝ да ѝ се искаше.

— Щом нямате никаква конкретни планове, ще се радвам да останете тук, — отвърна любезно тя, като се стараеше гласът ѝ да не звучи отчаяно, защото нямаше причина да се отчайва. Просто толкова дълго се беше чувствала ужасно самотна и бе толкова благодарна, че има компания. Да си поговори с някого, ѝ се бе сторило дар божи. — Не е проблем за мен. Всъщност... — Тя замълча. Внезапно му се стори ужасно крехка и беззащитна и отново си представи колко хубава трябва да е била на младини. — За мен е приятно да имам компания, Чарлз. Наистина ми бе приятно да си поговорим снощи, но за вас, разбира се, сигурно ще е по-весело да срещнете с приятели, с млади хора. Все пак ще ми е приятно да останете. Няма да ми провалите плановете, защото нямам такива.

Освен да преживея и тази Коледа, прошепна сломено сърцето ѝ.

— Сигурна ли сте? Не ми се тръгваше в това време, но не искам да ви досаждам. — Беше двадесет и първи декември, само четири дни преди Коледа, а и двамата се бояха от този ден, макар че никой не изрече страховете си на глас.

— Не бива да ходите никъде в тази буря — заяви твърдо тя, като се увери, че вече го е убедила да остане. Испита огромно облекчение, че няма да го загуби веднага. Искаше ѝ се да остане завинаги, но дори и няколко дни бяха по-добре от нищо. От години не се бе чувствала толкова щастлива и искаше да му покаже безброй неща наоколо. Стари къщи, които щяха да го заинтригуват, един каменен мост, отдалечен форт, който не беше толкова известен като онзи в Диърфийлд. Имаше и индиански паметници, които би искала да види, защото от разказите му предишната вечер знаеше, че ще му е интересно, но за жалост беше невъзможно да го направи в това време. Може би ако се върнеше да ѝ погостува през лятото. Но междувременно можеше да му покаже куп други неща и тя се усмихна широко, докато му поднасяше закуската, а той смутено отвърна на усмивката. Чарли донесе дърва за камината, докато тя му разказваше за къщите наоколо. Изобщо не приличаше на съдържателка на хотел. По-скоро имаше чувството, че гостува на майката на някой свой приятел. Все едно че бе познавал Джими и бе наминал да я види. Искаше му се да ѝ зададе безброй въпроси. Тя внезапно вдигна поглед към него и изражението ѝ го озадачи. В очите ѝ блестеше игриво, загадъчно пламъче, като дете, което крие някаква тайна.

— Изглеждате много тайнствена — усмихна се той и облече палтото си, за да донесе още дърва. Тя му бе казала, че синовете на съседите обикновено ѝ помагат за това, но докато беше тук, Чарли искаше да ѝ се отплати с всичко, което бе по силите му, за гостоприемството. Тя го заслужаваше.

— Тъкмо ми хрумна нещо. — Госпожа Палмър продължи да го гледа със същата загадъчна усмивка и той се зачуди за какво ли мисли. — Има нещо, което искам да ти покажа. Не съм ходила много отдавна там, но това място ми е много скъпо. Става дума за една къща, която ми остави баба ми, а нейният дядо я купил през хиляда осемстотин и петдесета. Двамата с Роланд живяхме там една-две години, но той не я обичаше като мен. Смяташе, че е твърде отдалечена и предпочиташе да живеем в града. Преместихме се тук преди около четиридесет години, но аз така и не можах да се разделя с онази къща. Запазих я като накит, който държиш в дъното на кутийката с бижута, и знаеш, че никога няма да го сложиш, но от време на време го вадиш, излъскваш и просто си го гледаш. В онова място има нещо особено. Много бих искала да го видиш.

Изречението ѝ внезапно стана някак свенливо. Говореше така, сякаш ставаше дума за ценен предмет, картина или накит и внезапно го обзе нетърпение да види тази къща. Тя бе казала, че е на хълма и се чудеше дали ще се доберат дотам в този сняг, но държеше да опитат. Изглеждаше толкова сигурна, че ще му хареса, че Чарли бе готов да тръгне веднага. Искаше непременно да я види. Старите къщи винаги го бяха очаровали. Госпожа Палмър му разказа, че къщата била построена през хиляда седемстотин и деветдесета година от французин, много известен по тези места. Бил граф, братовчед на Лафайет, и дошъл в Америка през хиляда седемстотин седемдесет и седма с него, но останал. Не каза почти нищо друго за него, освен че построил къщата за една дама.

Тръгнаха чак след обяда, с неговата кола, защото бе по-голяма, а и на нея ѝ беше приятно да се повози. По пътя му показваше различни забележителности, които го очароваха, разказа му и още много легенди и предания, свързани с тези места, но не спомена нищо повече за къщата, където отиваха, освен че е високо на хълма и гледа към Диърфийлдската река, а като приближиха, му разправи как ходела там като малка и колко много обичала това място. Всъщност никой от

семейството ѝ не бил живял там, макар че притежавали къщата от почти сто и петдесет години.

— Трябва да е нещо наистина стойностно. Жалко, че толкова малко сте живели там?

Питаше се дали е от чисто практични съображения, или има и нещо друго. Начинът, по който тя говореше за къщата, го заинтригува.

— Това място наистина е забележително, има своя душа. Невероятно усещане, сякаш там още витае духът на онази жена, за която била построена. Опитах се да предложа на Джими и Катлийн да я ползват като вила. Те отидоха веднъж, но на Катлийн не ѝ хареса. Джими ѝ разправял куп глупости за призраци и толкова я уплашил, че не пожела повече да стъпи там. Срамота е, защото всъщност е едно от най-романтичните места, на които съм била.

Той се усмихна на думите ѝ, но не им обърна много внимание, защото бе прекалено зает да се бори със снега. Бурята се бе усилила още и край пътя се бяха образували високи преспи.

Стигнаха докъдето можеха по пътя, после госпожа Палмър му каза къде да остави колата. Чарли не виждаше нищо от дърветата наоколо и се боеше, че ще се изгубят, но тя само се усмихна, загърна палтото си и му махна да я последва. Знаеше точно къде отива.

— Приличаме на Хензел и Гретел в гората — каза след малко той и двамата се засмяха щастливо. — Трябваше да ме предупредиш да си нося трохички.

Беше навел глава надолу, за да не му вее в лицето и я придържаше да не падне. Беше я хванал здраво под ръка, но тя бе силна и издръжлива, а и очевидно бе свикнала да идва тук във всякакво време, макар и отдавна. Това място сякаш я подмладяваше и от време на времето поглеждаше с щастлива усмивка, сякаш ей сега ще му поднесе страхотен подарък.

— Коя е била жената, за която е построена къщата? — попита Чарли, докато вървяха нататък, свели лица заради вятъра. Спомняше си, че някакъв французин построил къщата заради една жена.

— Казвала се Сара Фъргюсън — отвърна тя, като се хвана по-здраво за него, за да не се подхлъзне.

Бяха наистина като майка и син и той малко се безпокоеше за нея, защото бурята се усилваше и през последните няколко минути наистина му се струваше, че са изгубили в гората. Или ако бяха на

пътека, той не я усещаше. Но тя бе сигурна в посоката и не се поколеба дори за миг. Разказа му историята на Сара.

— Била забележителна жена. Дошла от Англия съвсем сама. За нея се разказват много тайнствени и романтични истории. Избягала от съпруга си, който се държал ужасно с нея. Бил граф. Граф Балфур. — Дори името звучеше малко страшно. — Когато дошла тук през хиляда седемстотин осемдесет и девета, била графиня Балфур.

— Къде срещнала французина? — попита Чарли, вече наистина заинтересуван. Нещо в начина, по който разказваше историята, с недомлъвки и загадки, бе събудило любопитството му.

— Това с дълга история, но мен винаги ме е очаровала — отвърна Гладис Палмър и го погледна, присвила леко очи заради снега. — Тази жена е притежавала невероятна смелост и душевна сила.

Не успя да каже нищо повече, защото дърветата пред тях внезапно се разтвориха и те се озоваха на малка полянка. Очевидно и в снега бе знаела съвсем точно къде отива. Чарли впери невярващ поглед в красивия миниатюрен замък точно пред тях, построен до малко езеро, в което някога според Гладис Палмър е имало лебеди, но отдавна изчезнали. Дори в силния снеговалеж Чарли усети невероятната красота на природата тук. Никога не бе виждал подобно нещо. Отдалеко къщата бе като красиво малко бижу и той се приближи с необяснимо благоговение. Нямахше търпение да надникне вътре.

Гладис се усмихваше доволно, докато се качваха по стълбището, което за негова изненада се оказа мрамор. Тя извади дълъг железен ключ и докато го нагласяше в старината ключалка, хвърли поглед през рамо към Чарли.

— Едно от най-невероятните неща около тази къща е, че Франсоа де Пелерин я построил изцяло с помощта на местните племена и занаятчии. Показал им какво точно иска да се получи и ги научил как да правят всичко. А изглежда така, сякаш е излязло от ръцете на европейски майстори.

Щом пристъпиха прага, сякаш се озоваха в друг свят. Високи тавани, красиво подреден паркет, големи стъклени врати, които водеха от стая в стая, и мраморни камини. Пропорциите на всяка от стаите бяха съвършени. Беше толкова красиво, че Чарли веднага си представи как е изглеждало някога, пълно с изискани, елегантно облечени хора, много слънце, цветя и прекрасна музика. Беше като пътуване назад във

времето. Толкова красота и спокойствие, че на човек му се приискваше да седне и просто да се наслаждава на усещането. Чарли никога не бе изпитал подобни чувства другаде. Оглеждаше се възхитен и не можеше да отдели поглед от тази красота. Дори цветовете на стайте бяха идеално подбрани. Кремаво, млечножълто и бледосиво, синьо, светло като лятно небе в трапезарията, а онова, което вероятно е било будоар на Сара, бе в цвят на узряло жито. Това бе най-прекрасната къща, която бе виждал някога, и си я представяше изпълнена със смях, обич и щастие.

— Коя е била тя? — прошепна развълнувано, докато обикаляше от стая в стая. Вдигна поглед и откри стенописите и нежните златисти листенца по корнизите. Всичко бе направено с вкус, всяка подробност бе внимателно обмислена и съвършено изпълнена. Чарли се опита да си я представи докато разглеждаха стаята, където вероятно е спяла. Дали е била красива? Млада или стара? Какво ли бе накарало френския граф да построи този прекрасен малък замък за нея? Каква ли е била, че я е обичал толкова безумно? Чарли знаеше само, че бил граф, а тя графиня, но този дом казваше много повече. Красотата и атмосферата говореха без думи, че те са били живи хора. Внезапно му се прииска да узнае повече за тях, но информацията на Гладис бе съвсем оскъдна.

— Според преданието Сара Фъргюсън била много красива. Виждала съм само един неин портрет, миниатюра, която се пази в музея в Диърфийлд. Била много известна по тези места. Като дошла в Америка, си купила ферма и заживяла съвсем сама, което предизвикало доста шум, а когато той построил този дом за нея, двамата заживели заедно, без да са женени, което в онези дни било считано за скандално.

Чарли се усмихна. Искаше му се да може да я види. Дори му хрумна да отиде право в историческия музей и да вземе всичко, с което разполагат за нея. Но личността на графа, построил този замък за нея, го очароваше не по-малко.

— Какво станало с тях в крайна сметка? Върнали ли се в Европа, или останали тук?

— Той умрял, а тя продължила да живее в тази къща още дълги години. Изобщо не я напуснала. Живяла тук до смъртта си и е погребана недалеч оттук, до езерото. Наблизо има водопад, който

индианците считат за свещено място и където двамата се разхождали почти всеки ден. Той бил много близък с индианците и уважаван от местните племена. Бил женен за индианка от племето ирокези, много преди да срещне Сара.

Разказът ѝ само събуди още повече любопитството му.

— Но какво ги е тласнало един към друг, щом и двамата са били обвързани с някого? — попита той, очарован и объркан. Искаше да научи всички подробности, но дори Гладис не ги знаеше.

— Онова, което ги е тласнало един към друг, се нарича страст, предполагам. Мисля, че не са били дълго заедно, но ги е свързвала дълбока и искрена любов. Сигурно са били забележителни хора. Джими се кълнеше, че я е видял онова лято, когато отседнаха тук, но не мисля, че е вярно. По-скоро съм му разказвала твърде много за това, а понякога подобни неща предизвикват зрителни илюзии.

Чарли с удоволствие би изживял тази зрителна илюзия. Тази къща и околностите ѝ събудиха в гърдите му невероятно силни чувства, които направо го задушаваша. Искаше му се да научи всичко възможно за Сара Фъргюсън... Като че ли бе сънувал някаква жена и отчаяно се опитваше да я намери.

— Това е най-красивият дом, който съм виждал някога — прошепна той, докато обикаляше отново всички стаи. Не можеше да се откъсне от това място, мъчеше се да попие всичко с очи. Слязоха отново долу.

— Радвам се, че ти харесва, Чарли. — Гладис Палмър наистина изглеждаше доволна. Тази къща означаваше много за нея, още от ранното ѝ детство. Съпругът ѝ никога не бе споделял този възторг, а синът ѝ дори се бе отнасял присмехулно към него. Но тук изпитваше нещо, което просто не можеше да се обясни или сподели, освен с хора, които също го усещаха. А Чарли очевидно го усещаше. Беше толкова развълнуван, че едва говореше. Сякаш бе докоснал дълбините на собствената си душа. Тук бе усетил някакъв покой, който му убягваше от години. Дори само да седи тук и да гледа снега в долината, създаваше усещане за нещо, което не бе преживявал досега. Не искаше да си тръгва. За пръв път от месеци насам имаше чувството, че е намерил онова, което търси, че най-сетне се е завърнал у дома и тя изглежда го усети, като срещна погледа му. Очите му бяха изпълнени с дълбок копнеж.

— Знам как се чувстваш — промълви тихо и взе ръката му в своята. — Затова така и не я продадох.

Обичаше тази къща повече от всяка друга, в която бе стъпвала някога. Собственият ѝ дом в града бе посвоему хубав и удобен, но не притежаваше магията и великолепието на това място. Къщата сякаш бе жива, все още пълна с топлината и с красотата на невероятната жена, която бе живяла тук. Гладис знаеше, че винаги ще е така. Тук още се усещаше следата, оставена от Сара върху всичко, до което се бе доковала, а любовта на Франсоа към нея озаряваше всичко с някакво магическо сияние. Това място бе наистина невероятно, затова следващите думи на Чарли я изненадаха, но не напълно. Може би затова се бе почувствала длъжна да го доведе тук.

— Ще ми я дадеш ли под наем за известно време? — попита той, като я гледаше умолително.

Никога не бе копнял за нещо толкова силно, както сега копнееше да поживее тук. Вярваше, че сградите имат своя душа и своя съдба, и бе усетил тази да му заговаря. Не беше го изпитвал никога досега. Дори в лондонския си дом, който толкова обичаше. Това бе съвсем различно. Беше усетил мигновено някаква притегателна сила, която не можеше да разбере или обясни, сякаш бе познавал хората, живели някога тук.

— Никога не съм се чувствал така — опита се да обясни той, а Гладис Палмър го погледна замислено. Никога не бе пожелала да даде къщата под наем на някого. Самата тя бе живяла тук едва около година, и то преди почти половин век, а синът ѝ бе прекарал тук само едно лято със семейството си. Като се изключи това в този дом не бе живял никой след смъртта на Сара Фъргюсън. Никой от предците на Гладис не се бе заселил тук. Просто я бяха запазили като малка прищявка, добра инвестиция. По едно време бяха говорили да я превърнат в музей, но никой никога не бе направил нещо по въпроса. Предвид всичко това къщата бе в много добро състояние, но само благодарение на Гладис. Тя винаги бе полагала големи усилия да я поддържа и често минаваше насам.

— Знам, че звучи налудничаво — призна Чарли, опитвайки се да я убеди за онова, което копнееше безумно — Но имам чувството, че тъкмо затова съм дошъл тук, затова сме се срещнали. Сякаш е било предопределено. Имам чувството, че най-сетне съм се върнал у дома.

Изрече го с такова благоговение, свел очи към земята, а когато отново вдигна поглед, разбра, че му е повярвала. Тя кимна. Имаше някаква причина, поради която пътищата им се бяха пресекли. Неслучайно бе попаднал тук. Животът на двамата бе толкова различен, между тях зееше пропастта на годините и все пак можеха да си дадат взаимно много. Тя бе изгубила толкова скъпи същества, а той — единственото, и двамата бяха останали сами. Но житейските им пътища се бяха преплели, за да изпитат нещо ценно и рядко, по предопределение на някаква неведома сила, която и двамата усещаха, макар да не разбираха напълно. Той бе дошъл от Лондон в Ню Йорк, а после тук, а тя сякаш го бе очаквала точно в този миг, на това място. Чарли беше коледният ѝ подарък и тя също искаше да му даде нещо, защото знаеше, че ако го направи, той ще остане наблизо поне за известно време.

Ще може да се радва на компанията му още няколко месеца, може би дори година, или повече. Само това искаше. Не беше синът, когото бе изгубила, но бе дар от бога, който бе получила неочаквано. Не можеше да му откаже. Знаеше, че ще се грижи добре за къщата. Само като го погледнеше, бе ясно, че се е влюбил в това място. Никой в семейството ѝ не го бе усетил, освен нея.

— Добре — каза тихо тя и усети как сърцето ѝ потръпва. Беше израз на невероятно доверие да му позволи да живее тук, но знаеше, че той осъзнава какъв огромен дар е това, и вече обича това място. Без да каже и дума повече, той се приближи до нея и я прегърна силно, после я целуна, както би целунал майка си. В очите ѝ имаше сълзи, но се усмихваше, а лицето на Чарли направо сияеше.

— Благодаря прошепна той с нескрито вълнение. — Благодаря. Обещавам да се грижа добре за нея.

Едва не загуби дар слово. Двамата стояха до прозореца в прекрасния хол и гледаха как снегът се сипе тихо над долината.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващия ден Чарли обиколи всички магазини в Шелбърн Фолс, а после отиде до Грийнфийлд да купи онова, което не бе могъл да намери на място. Госпожа Палмър му предложи запазено старинно легло, което държеше в помещението над гаража, както и някои скромни мебели. Ракла, бюро, няколко стола и стара дървена маса за трапезарията. Както сам заяви Чарли, не му бе нужно нищо повече.

Бяха се споразумели да наеме къщата за година и Чарли смяташе да прекара следващите няколко месеца в Шелбърн Фолс. Всичко тук го очароваше и не виждаше защо да не поостане за известно време, независимо дали щеше да се установи за постоянно в Лондон, или в Ню Йорк. Ако се върнеше на работа за Уитакър & Джоунс, дори би могъл да прескача от Ню Йорк през уикенда. Но каквото и да решише накрая, знаеше, че госпожа Палмър няма да настоява да изпълни договора, докато той при всички случаи можеше да остане за цяла година. Тя бе също тъй доволна от споразумението им, както и Чарли. Всъщност и двамата се чувстваха крайно щастливи и докато се връщаха към дома ѝ, бърбеха като безгрижни хлапета за разни неща, които щяха да му трябват. Чарли я покани на вечеря, за да отпразнуват събитието. Три дни преди Коледа, когато отиде в Диърфийлд да довърши покупките за новия си дом, се отби и в едно бижутерско магазинче и купи чифт изящни перлени обици за госпожа Палмър.

Премести се в къщата на двадесет и трети декември. Дълго стоя до прозореца в дневната. Гледката бе възхитителна. Просто не можеше да повярва на късмета си. Никога не бе попадал на място с толкова поразителна красота и такова спокойствие. Цяла нощ обикаля къщата стая по стая. Искаше да изучи всяко ъгълче. Дълго разопакова нещата си и ги подрежда, макар че всъщност нямаше много багаж. Все още нямаше телефон и донякъде се радваше, че е така, защото иначе би се изкушил да се обади на Карол особено по коледните празници.

Сутринта на двадесет и четвърт, както стоеше на прозореца на спалнята си, заплепен от приказката гледка навън, внезапно го обзе

меланхолия. Спомни си за отминалите коледни. Как само преди година все още бе с Карол. Въздъхна и обърна гръб на гледката.

Първата нощ в новия му дом бе минала много спокойно. Никакви проблеми, никакви странни звуци. Усмихна се, като си спомни за призрачните истории на госпожа Палмър и как синът ѝ се шегувал с всички, че бил видял Сара. Чарли бе все така заинтригуван от личността на тази жена и искаше да научи повече за живота ѝ. Вече бе решил да отиде в библиотеката на местния исторически клуб веднага след празниците. Искаше да прочете всичко, с което разполагаха за Сара и Франсоа, и да научи всичко възможно за тях.

Макар че Шелбърн Фолс очевидно бе тихо градче, Чарли имаше какво да прави тук. Беше си купил моливи, пастели и голям скицник, който нямаше търпение да запълни. Вече бе скицирал къщата няколко пъти, като си играеше да опитва различни техники и да рисува от различен ъгъл. Дори той самият се учудваше доколко се е привързал към това място, а Гладис Палмър бе направо във възторг, като се отби да я види, и го покани на вечеря на Бъдни вечер.

Когато пристигна, Чарли завари няколко нейни приятелки и поздрави учтиво, но след като те си тръгнаха, веднага заговори за къщата. Вече бе открил няколко секретни шкафчета и вграден бюфет, умело замаскиран в стената. Гореше от нетърпение да се качи на тавана. Гладис му бе направила невероятен подарък. Поверила му бе съкровището си, великолепния малък замък, построен от Франсоа за Сара. Говореше задъхано, като развълнувано малко момче, и тя неволно се разсмя:

— Какво мислиш, че ще намериш там? — попита го с добродушна усмивка. — Призрак? Бижутата на Сара? Нейните писма до Франсоа? Или може би до теб самия. Това вече би било интересно.

Не успя да сдържи смеха си. Беше толкова щастлива, че най-сетне може да сподели с някого любовта си към старата къща. Цял живот бе ходила там, за да съзерцава, да размишлява и да мечтае. Ходеше там винаги, когато се нуждаеше от утеха. Когато Джими загина, бе прекарала в къщата доста уединени следобеди, а и после, след като загуби Роланд. Ходенето там винаги ѝ бе помагало. Сякаш благодатното присъствие на Сара успокояваше душевните ѝ страдания и болката.

— Ще ми се да намеря отнякъде неин портрет. Много бих искал да знам как е изглеждала. Каза, че си виждала някъде нейна миниатюра — напомни на новата си приятелка Чарли — Къде е било това?

Тя дълго мисли, преди да отговори. Тъкмо сипваше соса от боровинки. Беше приготвила традиционна коледна вечеря с печена пуйка, а Чарли бе донесъл бутилка вино. Тази вечер щеше да се върне в замъка си. Но смяташе да мине пак сутринта, за да ѝ поднесе обиците. Госпожа Палмър вдигна поглед към него. Най-сетне си бе спомнила.

— Почти съм сигурна, че в местния исторически клуб имат книга за нея и тъкмо там съм виждала портрета ѝ. Не съм съвсем сигурна, но си струва да провериш.

— Ще отида веднага след празниците.

— Аз също ще прегледам библиотеката си — обеща тя. — Може да открия някоя книга за него. Франсоа де Пелерин е бил доста важна фигура по тези места в края на осемнадесети век. Всички индианци го приемали като един от тях и бил единственият французин, спечелил искреното уважение на индианци и на заселници. Дори, струва ми се, и на англичаните, което вече било истински подвиг за французин.

— Защо е дошъл в Америка? — попита Чарли, който жадуваше да научи всичко за първите обитатели на новия си дом. — Предполагам, че първоначално революцията го е довела тук, но трябва да е имало някаква причина да остане.

— Може би е останал заради индианската си съпруга, или заради Сара. Наистина не си спомням подробности. Всъщност винаги съм се впечатлявала повече от нейната история, макар че обичах да слушам и за двамата като дете. Баба ми обожаваше да разказва за тях. Понякога ми се струваше, че с малко влюбена във Франсоа. Нейният дядо наистина го познавал, Франсоа умрял много преди Сара.

— Каква трагедия за нея — въздъхна Чарли.

Струваха му се толкова истински... Но всъщност си мислеше и за госпожа Палмър, и колко самотна трябва да се е чувствала след смъртта на съпруга си. Сега поне той ѝ правеше компания.

Всъщност Гладис Палмър имаше доста приятели в Шелбърн Фолс, но Чарли бе нов и по-особен приятел.

— Все още ли смяташ да ходиш на ски, Чарлз? — попита тя, докато ядяха ябълков сладкиш и домашно приготвен ванилов сладолед. Този път Чарли не ѝ беше помагал да приготви вечерята, зает с нанасянето си и уреждането на новия си дом. Когато пристигна, облечен в официален костюм и тъмна вратовръзка, всичко вече беше готово. Госпожа Палмър бе сложила черна копринена рокля, която съпругът ѝ, ѝ бе подарил преди двадесет години в Бостън, и перлената огърлица, която бе получила за сватбата. Според Чарли изглеждаше прекрасно. Благодарен бе, че я е срещнал, защото тази Коледа с нея му създаваше чувството, че отново има семейство. Същото се отнасяше и за нея. Двамата имаха късмет, че са се срещнали тъкмо сега. Допадаха си като характер и се радваха, че празнуват заедно. Чарли внезапно осъзна, че в суматохата по преместването си изобщо бе забравил плановите си за ски ваканция.

— Може би около Нова година — отвърна разсеяно той и след малко допълни: — В момента не ми се тръгва наникъде.

Тя се усмихна в отговор. Изглеждаше толкова по-спокоен и пощастлив, отколкото вечерта, когато бе пристигнал. Някак подмладен и безгрижен. Стопило се бе онова напрегнато изражение, което бе сковавало лицето му през последната година, макар че тя не би могла да го знае.

Все пак Върмонт бе доста далеч от Шелбърн Фолс и не го влечеше особено натам. Не искаше все още да се разделя с новата си приятелка и новия си дом.

— Защо не отидеш в Шарлмънт? Само на двадесет минути отук е. Не знам дали пистите са чак толкова добри, но би могъл да опиташ. По-късно пак можеш да отскочиш до Върмонт.

Когато вълнението от новия дом поутихне и е в състояние да се раздели с него. Разбираше напълно как се чувства.

— Страхотна идея — съгласи се Чарли. — Може да отскоча натам след няколко дни.

Колко удобно. Имаше дори ски писта на двадесет минути от новия си дом. Най-сетне бе открил идеалното място за живеене.

Тази нощ отново стояха до късно. И двамата бяха преживели тежки дни и сега не им се искаше да се разделят и да остават насаме с тъгата и мъчителните си спомени. Миналото бе изпълнено с твърде много мъка, особено за нея. Не ѝ се щеше да остава сама в коледната

нощ и Чарли не си тръгна, докато не се увери, че на нея наистина ѝ се спи. Целуна я нежно по бузата, благодари ѝ за вечерята и се качи в колата, а Глинис го гледаше предано и махаше дружелюбно опашка.

Пое през натрупалия сняг, дълбок до коленете дори на пътя за Диърфийлд. Някои от преспите отстрани бяха по-високи от него самия, а като приближи до новия си дом, снегът стана още по-дълбок. Чувстваше се прекрасно. Светът изглеждаше толкова чист и идиличен, сякаш всичко бе покрито с бял памук. Докато караше през снега, няколко зайчета скочиха уплашено в храсталака тук-там край пътя забеляза сърни, които го гледаха любопитно с големите си кафяви очи. Сякаш светът на хората бе изчезнал и на земята бяха останали само животните, звездите и ангелите.

Лесно намери пътя към поляната и остави колата на мястото, където знаеше, че ще може да я подкара на другия ден. Извървя остатъка от пътя, както вече бе правил неведнъж с продуктите, купени от магазина, или с работниците и носачите, докато докара няколкото мебели, заети от госпожа Палмър. Но Чарли не го смяташе за неудобство. Това правеше дома му още по-закътан, като вълшебен замък сред вълшебната гора.

Вървеше нататък сам в нощта и си тананикаше изплувала отнякъде в паметта му мелодия. Отдавна не беше изпитвал такова душевно спокойствие. Струваше му се невероятно как съдбата, която някои наричаха просто Живот, други Бог, се бе погрижила за него и го бе изпратила на място, където можеше да излекува душата си, да размисли и да открие себе си. Чарли бе уверен без капчица съмнение, че тази къща е тъкмо онова, от което се нуждаеше. Докато отключваше входната врата с дългия железен ключ и влизаше вътре, го обзе същото спокойно, тихо щастие, което бе усетил от първия миг, когато пристъпи между тези стени. Като че ли, тук някога бе имало толкова радост, че се бе разпростряла през следващите два века и човек можеше да я докосне. В това нямаше нищо нереално, странно и свръхестествено. Дори през нощта къщата сякаш бе изпълнена със светлина, любов и слънце, и Чарли бе убеден, че не се дължи само на цветовете, в които са боядисани стените, нито на размерите на всяка стая или на гледката навън. Тук се чувстваше някаква аура. Ако къщата е населена от духове, сигурно са духовете на изключително щастливи хора, помисли си той, докато се качваше бавно по стълбите. Сети се за госпожа

Палмър, към която толкова се беше привързал, че искаше да направи нещо по-специално за нея. Мислеше си да ѝ нарисува нещо, да кажем изглед на долината от прозореца на стаята си. Тъкмо си го представяше, докато влизаше и включваше разсеяно лампата, но се сепна от унеса, защото до прозореца стоеше някаква жена и го гледаше, имаше дълга, гарвановочерна коса и толкова бяла кожа, че приличаше на статуетка от слонова кост, но очите и бяха ясносини. Облечена бе в бяла рокля и му протягаше ръка, широко усмихната, сякаш се канеше да му каже нещо. Но в следващия миг се обърна и просто изчезна зад завесите. Всяка подробност се бе запечатала в паметта му. Но в първия миг Чарли изобщо не се запита какво вижда, нито как се е озовала тя тук. Жената насреща му изглеждаше толкова жива, че не би могла да е призрак. Вероятно се бе вмъкнала по някакъв начин в дома му, за да си устрои шега. Трябваше да разбере коя е и откъде се е появила.

— Здравейте — изрече ясно той.

Очакваше жената да се покаже иззад завесата, където я бе видял да се скрива, и когато не го направи, реши, че просто се е смутила, както си беше редно да стане. Подобни глупави шеги не правеха чест никому, особено по Коледа.

— Здравейте — каза отново той, този път по-високо. — Коя сте вие?

Прекуси стаята и дръпна рязко завесата, но зад нея нямаше никого. Не бе чул и никакъв звук, но прозорецът беше отворен. Сигурен бе, че го е затворил, преди да излезе, за да не стане беля, в случай че снегът се усили. От друга страна, знаеше, че може и да греши и просто да си е мислил да го затвори.

Приблужи се до другата завеса. Имаше нещо много тайнствено в онова, което ставаше тук. Знаеше, че жената трябва да е някъде в стаята. Дълбоко в съзнанието му се бе запечатал факта, че е невероятно красива, но сега това не беше толкова важно. Не желаше местните хора да си правят шеги с него, нито да се вмъкват в дома му през прозорците, защото вероятно така беше станало. Прозорците бяха много стари и въпреки двестагодишните ключалки се отваряха, ако човек ги натиснеше достатъчно силно. Почти всичко в къщата бе от онова време. Дори стъклото на прозорците бе правено ръчно и тук-там се виждаха неравности, където течността се бе сгъстила твърде много.

Единствените промени през последните два века бяха електричеството и канализацията, а и те не бяха толкова скорошни. Знаеше, че Гладис за последен път ги е ремонтирала в началото на петдесетте години и ѝ беше обещал да се погрижи за това. Последното, което искаше, бе някое късо съединение да предизвика пожар и да унищожи цялата къща, след като тя и предците ѝ се бяха погрижили да я запазят толкова години. Но това не го вълнуваше в момента. Единственото, което го интересуваше, бе жената, която бе зърнал в стаята си. Провери зад всички завеси, после в банята и шкафовете, но не я откри никъде. И все пак като обикаляше стаята, имаше чувството, че долавя нечие присъствие. Като че ли онази жена го наблюдаваше отнякъде. Знаеше, че е все още тук, но така и не откри скривалището ѝ.

— Какво правите тук? — попита гневно, раздразнен от безплодните си усилия. Чу шумолене на коприна зад гърба си и се обърна рязко, готов да я спре насила, но не видя нищо. Внезапно усети, че го обзема странно блаженство, сякаш жената му се бе представила и той я бе познал. Внезапно разбра кого бе видял в стаята си и вече не смяташе, че се е промъкнала през прозореца.

— Сара? — прошепна тихо, защото изведнъж се почувства много глупаво. Ами ако не беше тя? Ами ако в стаята наистина се криеше най-обикновена жена и го наблюдаваше? Щеше да разправя на приятелките си какъв глупак е. Но не вярваше да е така. Усещаше присъствието ѝ. Застина съвсем неподвижен и обгърна с поглед стаята, но пак не видя нищо. Дълго остана така, без да помръдне, защото усещаше, че и тя не си е тръгнала. Все още стоеше някъде близо до него, макар да не долавяше никакъв звук или движение, а видението в бяла рокля се бе стопило. Но все пак я бе видял съвсем ясно. Беше го погледнала право в очите и му се беше усмихнала, сякаш го канеше да се настани в стаята ѝ. Вече бе разбрал от Гладис, че инстинктивно е избрал за своя спалня стаята, където бе споделяла ложето с Франсоа и където спорел Гладис бе родила децата му.

Щеше му се отново да изрече името ѝ, но не смееше. Имаше чувството, че тя усеща какво си мисли, но присъствието не беше враждебно и Чарли не се боеше от нея. Искаше само да се появи отново, за да я види по-ясно. Но образът, който бе зърнал за миг, вече се бе запечатал неизлично в съзнанието му и знаеше, че никога няма да я забрави.

Накрая есе пак отиде да си измие зъбите, съблече се и си легна. Най-сетне си беше купил нова пижама, защото тук ставаше доста хладно нощем, и я нахлузи още там. Локалното парно беше съвсем в ред, а и във всяка стая имаше камина, но невинаги му се искаше да ги използва. Надяваше се като се върне в стаята, отново да я види, но това не се случи. Няколко минути оглежда внимателно стаята, преди да угаси лампата и да си легне. Не беше си направил труда да пусне щорите, защото светлината не му пречеше сутрин, и както си лежеше, луната неочаквано озари цялата стая.

Може да беше безумно и със сигурност не би се хванал да го обяснява на някого, но имаше чувството, че тя все още е наблизо. Усещаше някакво неземно присъствие в стаята и бе сигурен, че е Сара. Сара Фъргюсън де Пелерин. Името ѝ звучеше толкова благородно и изискано, приличаше на жената, която бе видял. Наистина е била невероятно красива. Дълго лежа и мисли за нея.

Внезапно се разсмя на глас и смехът му отекна глухо в стаята. През последната една година животът му сигурност се беше променил. Прекарал бе Бъдни вечер с възрастна, около седемдесетгодишна дама, а коледната нощ с призрака на една жена, която бе мъртва от сто и шестдесет години и негова връстница преди около два века. Наистина бе съвсем различно от предишната Коледа в Лондон със съпругата му. Вероятно ако го сподели с някого, сигурно ще решат, че се е побъркал съвсем, но той знаеше, че не е така.

Докато лежеше и си мислеше за нея, припомняйки си всяка подробност от онова, което бе видял, и очите, които се бяха вперили право в неговите. Чарли неволно прошепна на глас името ѝ. Не последва отговор, макар че дълго стоя притихнал, заслушан в тъмнината. Не беше сигурен какво точно очаква. Някакъв звук? Някакъв знак? Никога не бе чувал за призраци, които да си говорят с хора, но тя като че бе искала да му каже нещо. Сякаш го канеше в дома си. Беше се усмихнала.

— Весела Колела — прошепна отчетливо той в тихата стая, която Сара някога бе споделяла с Франсоа.

Отново не последва отговор, само тихото усещане за присъствието и в тъмнината. След малко Чарли вече спеше дълбоко, окъпан лунни лъчи.

ГЛАВА ПЕТА

Като се събуди на другата сутрин, видението от предишната нощ вече му се струваше като далечен сън и Чарли реши, че няма да казва на никого за Сара. Щяха да го изкарат най-малкото препил. Но си спомняше колко реално бе усещането, колко бе сигурен, че тя е наблизо, някъде в стаята. Беше усетил присъствието ѝ, беше я видял съвсем ясно. Толкова ясно, че отначало я бе помислил за някоя от съседките, но сега бе убеден, че не е така. Дори излезе да провери за следи в снега около къщата, но не откри други, освен своите собствени. Значи никой не бе влизал в къщата предишната нощ, освен ако не бе дошъл с хеликоптер или се е спуснал по комина, като Дядо Колела. Който или каквото и да бе видял в коледната нощ, определено не е било жив човек. И все пак, Чарли никога не бе вярвал в съществуването на духове и за него това бе истинска дилема. Не знаеше какво да мисли, а на дневна светлина и преживяванията от предишната нощ му се струваха доста налудничави. Не смяташе да казва дори на Гладис. Всъщност, след като се облече и приготви за излизане, бе сигурен, че няма да ѝ каже. Докато вървеше по мекия сняг, машинално се оглеждаше за следи, но освен него никой не бе минавал оттук. Влезе в колата и попипа кутийката с обиците, приготвена в джоба му.

Гладис Палмър както винаги се зарадва на появата му. Тъкмо се връщаше от църква. Чарли дори се бе изкушил да отиде с нея, но накрая се бе отказал и сега тя го понахока, че не е дошъл, въпреки че предишната вечер ѝ беше казал да не го чака, но го прегърна майчински.

— Аз съм такъв атеист, че сигурно ще подплаша ангелите.

— Съмнявам се. Струва ми се, че Бог трябва да е свикнал с неверниците. Ако всички бяхме праведни, светът щеше да е много скучно място.

Той само се усмихна в отговор и ѝ поднесе подаръка. Тя го отваря няколко минути, като грижливо оправи панделката и

внимателно разлепи хартията, така че да не я повреди много. Чарли винаги се бе чудил защо хората правят това. За какво ли смятаха да използват запазената хартия и панделки? Не вярваше някога да са потрябвали някому, но Гладис ги сложи настрана, точно както правеше баба му някога, когато беше съвсем малък, и отвори предпазливо кутийката, сякаш вътре би могъл да се крие бръмбар или плъх. Ахна изненадано и се просълзи, като видя подаръка си. Обиците наистина ѝ харесаха. Разказа му, че навремето Роланд ѝ купил подобни обици заедно с огърлицата, но преди пет години ги загубила някъде и много съжалявала. Тези били почти същите, дори по-хубави, или поне така му каза.

— Ти наистина си мило момче. Чарлз — заяви разчувствана старата жена. — Не знам с какво съм заслужила това, но всъщност ти си истинският ми коледен подарък.

Дори не смееше да си помисли колко нещастна ще се чувства на следващата Коледа без него. Защото не си въобразяваше, че той вечно ще остане в Шелбърн Фолс. Просто бе благодарна за присъствието му в живота ѝ в този момент, за неочакваната му поява на прага ѝ, която беше като сбъдната молитва.

— Обещавам да ги нося всеки ден.

Обиците определено не заслужаваха толкова шум и суетня, но Чарли бе доволен, че ги е харесала. Тя също го изненада с подаръка си — томче със стихове, което беше принадлежало на съпруга ѝ. Освен това му подари топъл шал, който бе купила от Диърфийлд, защото бе забелязала, че си няма. Чарли бе трогнат и от двата подаръка, особено от поезията. На заглавната страница все още стоеше посвещение от нея за Роланд за Коледа петдесет и седма година. Струваше му се много отдавна, но всъщност не беше толкова далечно минало, като времето, по което бе живяла Сара. Понечи да ѝ разкаже какво бе видял предишната нощ, но някак се боеше. Гладис като че усети нещо и го загледа изпитателно, докато му наливаше чая.

— Всичко наред ли е? Имам предвид в къщата? — Като че знаеше. Или бе очаквала той да я види. Очите ѝ се впиваха в неговите с ням въпрос.

Чарли се опита да си даде непринуден вид, но като остави чашата в чинийката, ръцете му трепереха.

— Всичко е наред. Топло и уютно, всичко си работи, дори отоплението и канализацията. Поне тази сутрин имаше достатъчно топла вода — отвърна той.

Все още си мислеше за предишната нощ, но не добави нищо. Следващият ѝ въпрос направо го повали.

— Видял си я, нали? — попита тя, като го погледна право в очите с остър, пронизващ поглед, от който Чарли се разтрепера.

— Кого да съм видял? — попита колкото можеше по-небрежно и посегна за курабийка. Гладис го гледаше толкова завистливо, че ѝ отчупи едно парченце, после добави с невинен глас: — Не съм виждал никого.

Но Гладис инстинктивно усети, че не казва истината. Усмихна се и размаха заканително пръст.

— О, да, видял си я! Знаех си, че ще я видиш, но не исках да те плаша. Красива е, нали?

Чарли понечи да отрече, но срещна погледа ѝ и не можа да излъже. Твърде много ценеше приятелството ѝ, а и искаше да узнае всичко за Сара.

— Значи и ти си я виждала? — Изглеждаше смаян, но всъщност изпита облекчение, че може да поговори за това. Като красиво тайнство, в което и двамата са били посветени. Само че у Сара нямаше нищо мрачно, тя бе чиста и ефирна като пролетен ветреца.

— Виждала съм я само веднъж — призна Гладис и се облегна назад със замечтано изражение. — Бях едва на четиринадесет, но не съм го забравила. Беше най-красивата жена, която съм виждала някога. Дълго стоя в салона и ме гледа усмихната, а после излезе в градината и изчезна. Изтичах след нея, но не я открих никъде. Не съм казвала на никого, освен на Джими, и той изобщо не ми повярва. Мислеше си, че просто му разказвам приказка с призраци, докато Катлийн не я видяла в спалнята. Тя толкова се уплашила, че не пожела повече да стъпи в къщата. Може би се появява само на някои хора, сякаш да ги приветства в дома си. Странното е, че макар когато я видях да бях още дете, аз изобщо не се изплаших. Исках само да я видя пак и когато това не стана, бях много нещастна.

Чарли кимна разбиращо. Знаеше точно как се е чувствала. След първоначалната изненада от появата ѝ бе искал само да я зърне, да му се яви отново. Чакал я беше докато заспи.

— Помислих, че някои съседни си правят шега с мен. Бях толкова сигурен в това, че обърнах етаж и проверих зад всички завеси, защото там я бях видял за последно. Сутринта дори излязох да видя дали няма следи по снега, но не открих нищо. Едва тогава разбрах какво се е случило. Дори не смятах да ти казвам и вероятно нямаше да го направя, ако не беше настояща. Не вярвам в подобни неща — заяви трезво той, но все пак не можеше да го обясни.

— Имах чувството, че ще ти се яви, защото откликна с такъв интерес на историята ѝ — отвърна замислено тя. — Честно казано аз също не вярвам в подобни неща. В този край са разпространени доста истории за таласъми и призраци, а също и за вещици и демони. Винаги съм смятала, че това са глупости, но не и Сара. Някак си знам, че тя е по-различна. Стори ми се толкова жива, когато я видях. Още го помня, сякаш беше вчера.

— На мен също ми се стори съвсем реална — въздъхна Чарли. — Бях толкова сигурен, че е истинска жена, че дори не се стреснах, че някой е влязъл в дома ми, само се ядосах, че си правят подобни шеги с мен. Наистина си мислех, че е шега. Ще ми се да бях се досетил коя е от самото начало. Трябваше да ме предупредиш! — Той хвърли укоризнен поглед към Гладис Палмър, но тя само се разсмя и поклати глава, от което новите ѝ перлени обици проблеснаха леко.

— Не ставай глупав! Щеше да се обадиш в лудницата и да им кажеш, че имам старческо слабоумие. Ти би ли ме предупредил, ако беше на мое място? Не мисля.

Той се усмихна леко в отговор, но знаеше, че е права. Дори да го беше предупредила, изобщо не би ѝ повярвал.

— Предполагам, че не. Какво ще стане сега? — попита той с интерес. — Смяташ ли, че ще се върне?

Не беше много вероятно, щом Гладис я бе видяла само веднъж за около седемдесет години, и той внезапно се натъжи, като си помисли, че може би няма да има друг случай да я срещне.

— Нямам представа. Не знам много за навиците на призраците. Казах ти, че не вярвам в подобни неща.

— Нито пък аз — отвърна троснато Чарли.

Но копнееше да я види отново, макар че не го призна дори пред Гладис. Сигурно би трябвало да си зададе някои въпроси, след като внезапно се бе оказал подвластен на призрака на някаква жена, живяла

през осемнадесети век. Не говореше много добре за любовния му живот.

До късно следобед говориха за Сара и Франсоа. Гладис се опита да си спомни всичко, което бе чувала за тях. Накрая, към четири часа, Чарли си тръгна. Караше бавно, защото не преставаше да мисли за Сара, и като минаваше през града, му хрумна да се обади на Карол. Струваше му се малко странно, че е прекарал цялата Коледа без нея и от сутринта си мислеше да ѝ се обади. Спря до първия автомат. Дори не беше сигурен къде е, но реши да опита номера на Саймън. Беше почти сигурен, че ще я намери там, освен ако не са заминали в провинцията по празниците. Там беше девет вечерта и дори да бяха излезли с приятели, би трябвало да са се прибрали, ако бяха в Лондон за Коледа. Дълго стоя до автомата и премисля всичко това, но накрая все пак набра номера. На петото позвъняване реши, че не са там и тъкмо щеше да затвори, когато тя вдигна. Звучеше малко задъхано, сякаш бе тичала до телефона по стълбите или поне по коридора. Беше Карол, но в първия миг Чарли не можа да проговори, може би защото замръзваше до някакъв монетен автомат на улицата.

— Ало? — повтори тя. Явно се чудеше кой е. Чуваше се тихото жужене на международните линии. Връзката не беше добра, може би заради телефона, от който ѝ се обаждаше.

„Здравей. Аз съм. Исках само да ти пожелаая весела Коледа. И да те помоля да се върнеш при мен. И да разбере дали все още ме обичаш...“

Трябваше да се насили да не ѝ казва колко много му липсва и внезапно осъзна, че не е било много добра идея да ѝ се обади. Дори само като чу гласа ѝ, имаше чувството, че някой го е сритал в стомаха. Не беше ѝ се обаждал откакто замина от Лондон.

— Как я караш? — опита се да го изрече небрежно, но се провали жестоко и, което бе още по-лошо, усети, че тя го е разбрала.

— Добре съм. А ти? Как е Ню Йорк? — Гласът ѝ звучеше щастливо, звънко и делово, а той гонеше разни призраци наред потънала в сняг Нова Англия. Като я чу, отново му се прииска миналото да се върне.

— Предполагам, че Ню Йорк е добре. — Помълча почти минута, но накрая реши да ѝ каже. — Заминах от там миналата седмица.

— На ски ли? — попита с облекчение Карол. Това поне би било нормално. Отначало ѝ се беше сторил потиснат и изнервен.

— По-късно, да. Всъщност си взех шест месеца творчески отпуск.

— Какво? — Беше толкова нетипично за него, че от начало не можа да повярва — Защо? Какво се е случило?

Макар да го беше напуснала заради друг мъж, тя все още се безпокоеше за него.

— Дълга история, но работата беше истински ад. Тук само преправят стари проекти отпреди двадесет години и вземат милиарди на клиентите си за банални чертежи. Не знам как са оцелели толкова дълго в бизнеса. А персоналът е по-зле от змиярник. Интриги, политиканстване. Всеки е готов да забие нож в гърба на най-добрия си приятел. Не знам как европейският клон е останал толкова различен и как изобщо не сме забелязали какво става. Просто не ги издържах, а и те мен. Задавах твърде много въпроси. Направо ги подлудявах и накрая ми казаха да си взема шест месеца платен творчески отпуск. Предполагам, че някъде през април ще се опитам да реша какво искам да правя, но не се виждам да работя при подобни условия.

— В Лондон ли ще се връщаш? — попита съчувствено Карол. Искрено се тревожеше за него. Знаеше колко много обича работата си и колко отдаден бе на фирмата. Сигурно му е било мъчително трудно да напусне дори само временно за творчески отпуск.

— Все още не съм сигурен. Трябва да преосмисля някои неща и да реша какво искам да правя с живота си от тук нататък. Току-що наех къща в Нова Англия за една година със специален договор. Може да поостана тук известно време и после да се върна в Лондон да си потърся жилище.

— Къде точно? — попита малко объркано Карол. Не разбираше точно какво става, но проблемът бе, че и на самия него не му беше съвсем ясно.

— В Масачузетс, в едни малък град на име Шелбърн Фолс, близо до Диърфийлд.

Карол си представяше съвсем бегло къде се намира това. Беше отрасла в Сан Франциско, на Западното крайбрежие.

— Много е красиво. Започнах се с една невероятна жена тук. Говореше за Гладис, не за Сара, а Карол очевидно посрещна новината

с огромно облекчение. Отдавна се надяваше да се случи нещо подобно. Щеше да смъкне огромен товар от раменете ѝ и да промени отношението му към нея и Саймън. Внезапно се зарадва, че ѝ се е обадил:

— О, Чарли! Толкова се радвам за теб. Дано да си щастлив. Заслужаваш го.

Той се усмихна тъжно на думите ѝ.

— Да, знам. Но не се вживявай толкова. Всъщност говоря за хазайката ми, а тя е на седемдесет години. Собственичка е на невероятен миниатюрен замък, построен през хиляда седемстотин и деветдесета от един френски благородник за любимата му.

— Звучи много интригуващо — отвърна Карол, малко объркана от накъсания му разказ. Питаше се дали не е изпаднал в нервна криза. Защо, по дяволите, ще наема някакъв си замък в Нова Англия и ще зарязва работата си за шест месеца? Какво, по дяволите, му става. — Чарли... добре ли си? Искам да кажа, дали наистина...

— Да, струва ми се. Макар че от време на време не съм съвсем сигурен. Но през повечето време смятам, че ще се справя. Ще ти се обадя да ти кажа какво съм решил.

Не можа да сдържи следващия въпрос. Трябваше да знае. Все пак имаше някаква минимална вероятност да е зарязала Саймън, откакто си бе тръгнал от Лондон.

— Как са нещата при теб? Как е Саймън?

„Не ти ли е писнал вече? Може би си го намразила? Или те е зарязал заради някоя друга? Изневеряваш ли му? А той?“

Не му пукаше за Саймън всъщност. Просто искаше да си върне съпругата.

— Добре е — отвърна тихо Карол. — И сме щастливи заедно. Знаеше точно какво пита Чарли.

— Съжалявам, че го чувам — отвърна той като сърдито дете.

Карол се разсмя. Представяше си съвсем точно изражението му. Като на малко момче, което не са пуснали на люлките. Все още го обичаше по свой начин, макар и не достатъчно, за да иска да остане негова жена. Все още не беше съвсем наясно какво се е случило с брака им, но знаеше, че в някакъв момент бе разлюбила съпруга си и се беше влюбила в Саймън.

Въпреки че се опитваше да отрича, Чарли също го знаеше. Просто трябваше да се научи да живее с това през следващите четирийсет-петдесет години. Но сега поне имам Гладис и Сара, помисли си той с горчива усмивка, защото на мига би ги заменил и двете срещу Карол. Опита се да не мисли повече за нея, за това как изглежда, за дългите ѝ изваяни бедра и тънкото кръстче, което винаги го бе омайвало. Продължиха да говорят. Тя му каза, че ще ходят в Сейнт Мориц за Нова година.

— Аз бях тръгнал за Върмонт, но спрях тук преди пет дни — обясни Чарли — Срегнах жената, която е собственичка на къщата ѝ. Ще ти разправам някой друг път.

Беше твърде дълга история за телефон на студа и сред снега в Шелбърн Фолс, Масачузетс. Отново започна да вали, докато тя му отговаряше:

— Обади се да ми кажеш как си.

Чарли се намръщи при тези думи.

— Защо? Има ли някакво значение?

— Просто бих искала да знам, че си добре. — Тя веднага съжали, че го е казала.

— Следващата седмица ще си прекарам телефон с факс. Ще ти се обадя, като ми дадат номера. — Поне беше някакво извинение да ѝ се обади отново. Но тя явно започваше да се чувства неловко от този разговор, а и Саймън току-що бе влязъл в стаята да я потърси. Имаха гости, а тя доста се беше забавила.

— Изпрати го по факса в службата — каза тя. — Ще го получа.

Чарли веднага разбра, че вече не е сама, и цялата ситуация му се стори някак нелепа. Преди година Карол го мамеше със Саймън, а сега, когато живееше с него, се боеше да говори със съпруга си. Не че се страхуваше от Саймън, просто не желаше да си създаде усложнения и Чарли много добре го разбираше.

— Ще ти се обадя някой път — извика той, сякаш Карол вече не го чуваше, а то всъщност беше самата истина — Пази се.

Отсреща вече се чуваха множество гласове. Всички гости се бяха изсипали в стаята. Бяха поканили приятели за вечеря и сега всички се местеха в библиотеката на Саймън за кафето.

— Ти също. — Гласът ѝ звучеше тъжно на сбогуване и едва сега се сети да каже. — Весела Коледа.

Искаше ѝ се да добави „Обичам те!“, но знаеше, че не бива. Дори ако Саймън не беше в стаята, вече не би могла да каже това на Чарли, защото той не би го разбрал. Как би могла да обича двама мъже, но да поиска да живее със Саймън. Сега Чарли бе за нея като скъп, стар приятел, но знаеше, че би било жестоко да го обърква още повече.

След като затвори, той дълго стоя, загледан в телефона, а милионите снежинки танцуваха лудо пред лицето му. Искаше му се да удари нещо, да се разплаче, да ѝ се обади отново и да я попита защо животът им така се е объркал. Какво правеше тя в дома на Саймън с приятелите му? Нали не бе омъжена за Саймън? Все още бе негова жена, за Бога! Разводът им все още не беше излязъл. Но все някога щеше да го получи и Чарли се досещаше какво ще стане след това, макар самата мисъл да беше непоносима. Качи се обратно в колата и потегли с въздишка. Подкара бавно към планината, като си мислеше за Карол.

Все още мислеше за нея, когато излезе на поляната, където обикновено оставяше колата. Тръгна през снега към къщата, в която се бе влюбил от пръв поглед. Беше тъмно и не се виждаха никакви признаци на живот, но Чарли се запита дали онази жена все пак не го чака там. Имаше нужда от някого, от нещо. Някой, когото да обича и с когото да си говори. Но жената, за която си мислеше, докато отключваше вратата, бе Карол. В къщата този път нямаше никого. Нищо не помръдваше, не се чуваше никакъв шум, не се долавяше ничие присъствие. Беше съвсем пусто. Чарли седна на един от малкото си столове и дълго се взира в тъмнината навън. Дори не беше включил лампата. Просто имаше нужда да постои малко така, потънал в мисли за жената, която бе обичал и загубил.

Но в мислите му неусетно се вмъкна и жената, която бе зърнал за миг предишната нощ и за която можеше само да мечтае.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден след Коледа Чарли се събуди рано. Чувстваше се бодър и енергичен. Смяташе да отиде до града за разни препарати, с които да лъсне паркета и да почисти мраморното стълбище и камините, но преди да тръгне да пазарува, измъкна стълбата и се качи на тавана. Таванското помещение беше доста широко, с четири прилично големи прозореца, така че не беше проблем да огледа нещата, струпани там. Няколко кашона стари дрехи и разни непотребни неща, за които му бе казала Гладис. Натъжи се, когато намери някои неща на Джими като моряшката му униформа и няколко детски играчки. Имаше и по-нови, вероятно останали от Пеги. Сърцето му се сви, като ги видя. Вероятно Гладис ги държеше тук, за да не ги вижда твърде често. Имаше около дузина по-малки куфари и картонени кутии. Отне му около час да прегледа съдържанието им, но не откри нищо интересно или поне нищо, което би могло да е останало от Сара. Слезе долу доста разочарован. Не знаеше точно какво е очаквал да намери. Но се бе надявал някои нейни вещи да са се запазили тук, през всички тези години. Все пак Гладис бе твърде изрядна домакиня, за да пропусне при чистенето нещо такова като кутия с нейни неща. Чарли дори не бе съвсем сигурен какво би направил с тях. Просто му се струваше, че ако ги види, по някакъв начин ще се докосне до нея. Напомни си, че макар тази жена да е мъртва отпреди почти два века, ако не внимаваше, би могъл да се увлече по нея. Имаше си достатъчно истински проблеми, та да вземе да вярва в духове или да се влюби в някакъв си призрак. Как би обяснил това на Карол? Но се оказа, че не е нужно да дава обяснения, защото не откри никакви нейни неща, а съдейки по онова, което му бе казала Гладис, не беше много вероятно да види отново Сара. Всъщност два дни след случката вече се питаше дали онова, което бе видял, не е било само плод на въображението му, признак на прекомерния стрес и напрежение, на които е бил подложен покрай развода и всичко, което бе довело до него, а после и заради неприятностите в службата. Може

изобщо да не е имало жена онази нощ. Може да е заспал и просто да я е сънувал.

Но след като се отби в магазина, не устоя да не мине и през историческия клуб на Шелбърн Фолс, който се намираше в съседство. Беше тясна, дървена сграда, дарена на общината преди години, в която се помещаваха доста добра историческа библиотека и малка музейна сбирка. Чарли реши да провери дали нямат никакви книги за Франсоа или за Сара, но бе съвсем неподготвен за хладния прием, който му оказаха. Жената зад бюрото бе с гръб към него, когато влезе, и се обърна да го погледне. Приличаше на мадона, но от очите ѝ струеше омраза и скръб. Отговори на поздравя му вяло, дори малко грубо, като че му бе ядосана, задето изобщо е влязъл. Очевидно не желаше да бъде обезпокоявана.

— Съжалявам, че... — започна с усмивка Чарли, но не видя никаква реакция. Нито изражението ѝ, нито погледът станаха по-любезни. Зачуди се дали е прекарала отвратително празниците, или просто животът ѝ бе отвратителен. А може би просто има отвратителен характер, реши той, като я огледа. Беше много хубаво момиче с големи зелени очи, тъмнокестенява коса и матова кожа, висока и слаба, с изящни черти, а когато сложи ръце на бюрото пред себе си. Чарли забеляза, че има тънки, дълги пръсти. Но цялата ѝ поза излъчваше враждебност.

— Търся никакви книги за Сара Фъргюсън и Франсоа де Пелерин, ако разполагате с такива. Не съм съвсем сигурен кога са живели, но мисля, че е било към края на осемнадесети век, а тя го е надживяла. Предполагам, че онова, което ме интересува, е някъде от хиляда седемстотин и деветдесета година. Знаете ли нещо за тях? — попита любезно той.

Тя се намръщи още повече, сякаш я бе засегнал. Надраска набързо две заглавия на лист хартия, подаде му го и посочи хладно към рафта точно зад него.

— Ще ги намерите ей там. В момента съм заета, но ако не ги откриете, повикайте ме.

Чарли се подразни от отношението ѝ, може би защото беше толкова различно от това на повечето хора в Шелбърн Фолс и Диърфийлд. Местните жители се опитваха всячески да го накарат да се почувства добре дошъл сред тях и много се вълнуваха, като разберяха,

че е наел малкия замък. Но не и тази жена. Тя повече приличаше на хората, с които се бе сблъсквал в метрото в Ню Йорк в редките случаи, когато го бе използвал. Всъщност дори там се държаха по-мило.

— Случило ли се е нещо? — не се стърпя той. Струваше му се невероятно някой да гледа толкова грубо без причина.

— Защо? — попита ледено тя, а зелените и очи го изгледаха унищожително. Приличаха на изумруди, но малко по-светли, и Чарли неволно се запита как ли изглеждат, когато се усмихва.

— Изглеждате разстроена от нещо — отвърна тихо той и топлите му кафяви очи с цвета на шоколад срещнаха спокойно гневния ѝ поглед.

— Не съм разстроена. Просто заета. — Тя отново му обърна гръб, а Чарли отиде да намери двете книги.

Прелисти ги набързо. Смяташе да ги вземе за вкъщи, но бе любопитен дали в тях има илюстрации. Докато разгръщаше втората, попадна на портрета, който го накара да затаи дъх. Беше същата млада жена с гарваново черни коси и огромни сини очи. Вече нямаше никакво съмнение кого е видял онази нощ. Приликата бе поразителна. Дори в погледа и формата на устните ѝ в начина, по който се бе усмихвала, сякаш ей сега ще проговори или ще се разсмее на глас. Жената, която бе видял в стаята си... беше Сара Фъргюсън.

В същия момент момичето зад бюрото се обърна отново към него и забеляза смайването му.

— Роднина ли ви е? — попита заинтригувана от очевидното благоговение към портрета, а изглежда се бе почувствала и мъничко виновна, задето го беше отрязала преди малко.

Доста необичайно бе някой да влезе в библиотеката по това време, извън туристическия сезон. През по-голяма част от годината местният исторически клуб се използваше предимно като читалня и Франческа Вироне бе приела работата тъкмо защото знаеше, че няма да се среща с много хора и ще ѝ остава достатъчно време, за да работи върху дисертацията си. Имаше магистърска степен по история на изкуствата от френски университет, а сега готвеше докторат. Би могла да преподава, но напоследък предпочиташе книгите пред хората. Гордееше се с богатия фонд на историческия клуб и се грижеше старателно за всичко, което се пазеше тук. Подреждаше книгите, подлепваше ги, когато бе необходимо, пазеше ревностно старинните

предмети, изложени в музейната сбирка на втория етаж. Всъщност хората идваха тук само през лятото.

Подразни се, когато вдигна глава и видя, че Чарли я наблюдава с интерес. Почувства се неловко под погледа му, а той от своя страна се бе изненадал, че изобщо си е направила труда да го попита нещо. Не изглеждаше никак дружелюбна.

— Не — обясни накрая той, като се престори, че не забелязва гневното ѝ изражение. — Чувал съм за Франсоа и Сара от приятели. Мисля, че са били невероятни хора.

— Има много легенди и предания за тях — отвърна предпазливо Франческа, опитвайки се да не показва, че ѝ е станал интересен. Мъжът насреща изглеждаше интелигентен и изискан, приличаше на европеец, но тя възпря неволния порив да поговори с него. — Предполагам, че повечето не отговарят на истината. През последните два века са се превърнали в легенда, а вероятно са били най-обикновени хора, макар да няма начин да се докаже.

На Чарли идеята му се стори доста потискаща. Не му се искаше да ги снизява отново до обикновени смъртни. Много повече му харесваше трогателната любовна история, която бе описала Гладис, неугасващата страст и смелостта да въстанат срещу нравите и порядките на времето си, за да защитят любовта си един към друг. Зачуди се какво ли е преживяло това момиче, за да стане толкова злобно и неприятно. Защото колкото и чудно да беше, въпреки киселото изражение и гневния поглед, младата жена зад бюрото бе доста хубава.

— Желаете ли нещо друго? — попита тя, сякаш Чарли ѝ досаждаше.

Очевидно нямаше търпение той да си тръгне, за да приключат с този разговор, защото дори счете за нужно да го информира, че ще затвори по-рано. Но той не смяташе да се остави да го изгонят набързо само защото тя май че мразеше да говори с хора. Беше схванал веднага що за птица е. Обичаше книгите и предметите, за които отговаряше, историята им, тази сграда. Защото книгите и мебелите не биха могли да я наранят.

— Дали нямате нищо друго за тях? — запита я той. — Може би някоя стара книга, в която само се споменато за тях?

— Ще трябва да потърся — отвърна хладно момичето. — Може да оставите номер, на който мога да се свържа с вас?

Чарли поклати глава в отговор.

— Все още нямам телефон, но другата седмица ще ми прекарат. Ще ви се обадя да разбера дали сте намерила нещо.

После неочаквано и за самия себе си й каза, че току-що е наел къщата, където са живели Сара и Франсоа някога. Не знаеше защо го прави, освен може би, за да се опита да я предразположи, предизвикан от хладното й държане.

— Имате предвид малкия замък на хълма? — попита тя, вече наистина заинтригувана, и очите й засияха меко, но само за миг. Сякаш някаква врата се бе откряла леко за секунда, но тя бе побързала да я захлопне.

— Точно така — кимна Чарли, който я наблюдаваше внимателно.

— Видяхте ли вече някой призрак? — интересува се саркастично момичето. Явно се забавляваше от факта, че той толкова се интересува от Сара Фъргюсън и Франсоа де Пелерин. Трогателна история, но тя никога не й беше обръщала особено внимание.

— Нима там има призрак? — подхвърли небрежно Чарли. — Никой не ми е казвал за нещо подобно.

— Не зная. Просто предположение. Почти всички стари къщи по този край се гордеят с по няколко, струва ми се. Може да зърнете влюбените да се целуват някоя нощ по пълнолуние. — Тя се разсмя на шегата си и се поотпусна малко, но когато Чарли се усмихна в отговор, извърна поглед, като че се страхуваше да го види да се усмихва.

— Ще ви се обадя да ви съобщя, ако видя нещо такова — отвърна Чарли, но тя очевидно бе загубила интерес към темата. Онази врата не само се бе затворила, но вече бе здраво заключена и той попита с най-деловия си тон.

— Къде трябва да запиша книгите?

Тя му подаде бланката, без да вдига поглед от бюрото, и му напомни, че трябва да ги върне до една седмица.

— Благодаря — отвърна кратко той и излезе, без дори да се сбогува, което бе доста нетипично за него. Но тя бе толкова хладна и съдържана, че едва ли не будеше съжаление. Трябва да й се е случило нещо наистина ужасно, помисли си Чарли. Не можеше да си представи защо иначе ще е толкова мрачна и затворена в себе си на нейната

възраст. Според него беше някъде около двадесет и девет тридесет годишна. Неволно си спомни каква беше Карол на толкова. Как от цялото ѝ същество лъхаше младост, смях и оптимизъм, докато тази жена приличаше на прозрачен слънчев лъч през зимата. Не би могла да стопли нищичко, да не говорим за сърцето на някой мъж, поне ако се държеше така с него. Беше красиво момиче, но като изваяно от лед. Докато се качи в колата, вече бе забравил напълно за нея и подкара рязко към дома.

Нямаше търпение да прегледа книгите, които бе взел от библиотеката на историческия клуб. Искаше да научи всичко възможно за живота на Сара и Франсоа.

Гладис мина да го навести на другия ден и той ѝ показа книгите и ѝ разказа какво бе прочел. Вече бе свършил едната в ранните часове на утрото и дори бе започнал втората.

— Видя ли я отново? — попита нетърпеливо Гладис с толкова загадъчно изражение, че Чарли неволно се разсмя.

— Не разбира се — отвърна тихо след малко. Вече започваше да се съмнява, че изобщо я е видял.

— Чудя се дали ще ти се яви отново? — Тя се огледа замислено наоколо. Беше променил някои неща, откакто се нанесе, но всичко бе чисто и подредено, а нещата, които бе добавил, бяха много стилни, подбрани с вкус. Доволна бе, че тъкмо той живее в малкия замък, който винаги бе обичала. Винаги ѝ се бе струвало много жалко, че стои празен, и се бе почувствала много нещастна, когато снаха ѝ отказа да идва тук.

— Ти никога не си я виждала отново — напомни ѝ Чарли и тя се разсмя доволна, че си спомня думите ѝ.

— Може би не съм била достатъчно чиста или достатъчно мъдра или достатъчно силна — отвърна тя леко закачливо и Чарли се усмихна в отговор.

— Бъди спокойна. Ако това бяха критериите, аз изобщо нямаше да я видя.

Разказа ѝ, че преди два дни се е обаждал на бившата си съпруга и ѝ е разказал за нея.

— Карол смяташе, че ще си следващата ми жена отначало бе много доволна, но аз ѝ обясних, че едва ли ще извадя такъв късмет — пошегува се той.

Обичаше да се шегува с нея, а и Гладис винаги му го връщаше достойно. Не бе минал и ден, откакто се запознаха, да не благодари на съдбата, че го бе отбила от пътя и пратила в дома ѝ. И двамата тайничко вярваха, че така е било писано.

— Как се почувства като говори с нея? — попита загрижено Гладис Палмър. Вече ѝ бе разказвал колко болка му е причинила през последната година и макар да не го познаваше добре, тя се тревожеше за него.

— Доста тежко. Той също беше там, имаха гости. Толкова странно ми се струва, че тя си е устроила живота с някои друг. Чудя се дали някога ще свикна с тази мисъл и дали ще престана да изпитвам ярост всеки път щом го видя.

— Един ден и това ще стане. Предполагам, че човек може да свикне с абсолютно всичко, когато му се наложи — рече тихо тя, макар да бе благодарна, че не ѝ се е случило подобно нещо. Ако Роланд я бе напуснал, това със сигурност би я убило. Достатъчно тежко бе да ѝ го отнемат болестта и годините, но и да го загуби заради друга жена в началото на брака им, би било толкова болезнено и унижително, че не можеше да си го представи. Изпитваше уважение към Чарли, задето бе преодолял всичко това. Още повече че не усещаше у него горчивина. Той бе мил и благороден младеж и бе успял да запази свежото си чувство за хумор въпреки трудностите. Забелязваше понякога белезите и дълбоката тъга в очите му, но у него нямаше нищо неприятно или загрубяло.

— Реших, че все пак трябва да ѝ се обадя да ѝ пожелаая весела Коледа, но вероятно беше грешка от моя страна... — опита се да обясни той. — Предполагам, че следващата Коледа няма да я допусна.

— Може би следващата Коледа и ти ще си имаш някого — опита се да го обнадежди тя, макар да не можеше да си го представи.

— Съмнявам се — отвърна Чарли с тъжна усмивка. — Освен ако не успея да съблазня Сара.

— Това се казва страхотна идея — разсмя се Гладис Палмър. Преди да си тръгне. Чарли ѝ каза, че на другия ден отива на ски в Шарлмънт, както го бе посъветвала. Беше си наел стая за четири дни и щеше да прекара там и новогодишната нощ. Попита я дали има планове за новогодишната нощ, или предпочита той да се върне, за да я посрещнат заедно. Предложението му я трогна дълбоко. Гладис го

познаваше отскоро, но ѝ се стори съвсем типично за него. Той все предлагаше да свърши това или онова. Да насече дърва, да донесе нещо от града, да ѝ напазува или да стотви вечеря. Появата му в живота ѝ бе истинска благословия.

— Много мило, че попита — благодари тя с топла усмивка. — Но аз почти никога не съм празнувала Нова година. С Роланд не ходехме никъде на този ден. Прекарвахме вечерта у дома и си лягахме в десет, докато всички още бяха навън, напиваха се до козирката и си трошаха колите и главите. Подобен род празненства никога не са ми допадали. Много мило, че попита, но няма да ми липсва компания. Остани си в Шарлмънт и се забавлявай по пистите.

Чарли обеща да ѝ остави името на хотела, в случай че спешно ѝ се наложи да го потърси, а тя го разцелува майчински и му пожела приятно прекарване.

— Само гледай да не си счупиш нещо — усмихна му се закачливо. — На Сара никак няма да ѝ хареса.

Чарли се разсмя. Обичаше да гледа изражението ѝ, когато заговореше за Сара и Франсоа.

— На мен също, повярвай ми — отвърна, докато сядаше в колата. — Последното, което ми трябва, е счупен крак или ръка.

Разбитото сърце му беше предостатъчно през последната година, а счупен крайник си беше голямо неудобство.

Помаха ѝ, докато се отдалечи, и се върна в къщата да дочете втората книга за Сара и Франсоа. Беше много интригуваща, макар че в нея се говореше предимно за работата на Франсоа като следотърсач и как се опитвал да постигне траен мир между всички индианци и заселници. Той изглежда бил най-ревностният защитник на правата на индианците по тези места и имал тесни връзки с шестте племена на ирокезите.

Сара отново не се появи и тази нощ. Не усети нищо, докато се разхождаше из къщата. Просто се чувстваше уютно. Преди да си легне, си опакова багажа за ските и нави часовника за седем. Тъкмо преди да заспи, усети, че завесата се размърдва, но беше твърде уморен, за да отвори очи. Все пак докато се унасяше, си помисли, че я чувства някъде наблизо.

ГЛАВА СЕДМА

Да се кара ски в Шарлмънт, се оказа изненадващо приятно, макар че Чарли бе разглезен от многото ски ваканции, които си бяха устройвали с Карол в Европа. Най-често ходеха във Вализер и Куршвал, макар че Чарли харесваше Сейнт Мориц и беше прекарал добре в Кортина. В сравнение с тези курорти, Шарлмънт бе доста скучен, но туристическите писти бяха сравнително добри, а червените — достатъчно трудни за него. Освен това бе направо страхотно да се качи отново на ски, да излезе на чист въздух и да се занимава със спорт, в който го биваше. Тъкмо от това бе имал нужда.

Не беше ходил на ски от година и до обяд вече се чувстваше нов човек. Реши да се пусне още веднъж, преди да отиде да хапне и да изпие чаша кафе. Времето бе доста мразовито, но на слънце се чувстваше приятно и се усмихна дружелюбно на малкото момиче, което се качи на лифта с него. Стигаше му едва до кръста и Чарли доста се впечатли, че са я пуснали да кара сама и да се качва толкова нагоре. Като спускаше ръчката, тя се обърна към него с широка усмивка и Чарли от любопитство я попита дали идва често тук. Странно, че родителите ѝ не са с нея, помисли си той. По тази писта има доста трудни участъци.

— Не много често. Само когато мама има време — обясни с готовност момиченцето и погледна сериозно Чарли с големите си сини очи изпод червеникаворусите къдрици. — Тя пише книга.

Не беше много сигурен на колко години е, защото не беше общувал много с деца. Някъде между седем и десет вероятно, но това беше доста широк диапазон. Във всеки случай бе много мило малко момиче и съвсем не изглеждаше уплашена, докато се качваха нагоре към върха. Дори затананика някаква мелодия, а после отново се обърна към него с широка усмивка, пълна с безброй въпроси.

— Вие имате ли деца? — попита любопитно и Чарли се усмихна, преди да отговори.

— Не, нямам. — Прииска му се едва ли не да се извини или поне да обясни, но тя кимна разбиращо. Явно просто се опитваше да разбере що за човек е за краткото пътуване с лифта, а изглежда я бе заинтригувал, защото продължи да го наблюдава.

Чарли бе облечен в черен клин и тъмнозелена парка, а момиченцето носеше яркосин гащеризон, почти същия цвят като очите ѝ, и червена плетена шапка, която много подходеше на екипа ѝ. В миловидното лице, ясните сини очи и вечно непокорни къдрици имаше нещо европейско. Напомняше му за децата, които бе виждал по ски пистите във Франция. Изглеждаше щастлива, невинна и безгрижна, но в никакъв случай невъзпитана или груба, макар да се държеше съвсем свободно с непознати. Усмивката ѝ не беше израз на самонадеяност, просто изглежда знаеше какво прави и ѝ харесваше, че е тук. Чарли бе доволен, че се вози тъкмо с нея и неволно отвърна на заразителната ѝ усмивка.

— А женен ли си? — попита тя вече съвсем смело и Чарли се разсмя с глас. Може би беше по-отракана, отколкото изглеждаше.

Майка ѝ я беше предупредила да не разговаря с непознати по лифтовете, но тя обичаше да си говори с тях и се бе сприятелила с доста хора, откакто бяха тук.

— Да — отвърна машинално Чарли, после се поправи. Не беше нужно да лъже пред непознати деца. — Всъщност не съм. Малко сложно е за обяснения, но... Да кажем, че скоро няма да бъда.

Почувства се изтощен от собствените си обяснения, но момиченцето кимна сериозно и рече тъжно:

— Значи си разведен. Аз също.

Начинът, по които го каза, отново го накара да се усмихне. Биваше си я малката. Шегобийка.

— Съжалявам — отвърна той, като се опитваше да говори сериозно. Наближаваха върха. — Колко време беше омъжена?

— Цял живот — отвърни тя със същото тъжно изражение и Чарли внезапно осъзна какво има предвид.

Не беше се шегувала! Говореше за родителите си. Очевидно те се бяха развели и тя също се чувстваше разведена.

— Наистина съжалявам — повтори Чарли, вече съвсем искрено. — На колко години беше, когато се разведохте?

— Почти на седем. Сега съм на осем. Преди живеехме във Франция.

— О! — Чарли я погледна с интерес. — Аз пък доскоро живеех в Лондон. Докато бях женен. Сега тук ли живеете, или си само на гости?

— Живеем доста наблизко — отвърна неопределено момиченцето, после се обърна отново към него и обясни: — Баща ми е французин. Преди карахме ски в Куршвал.

— И аз съм карал там! — възкликна Чарли възхитен, като че това ги правеше стари приятели. — Трябва да си доста добра, щом родителите ти те пускат да се качваш толкова нагоре самичка.

— Татко ме научи да карам — отвърна гордо тя. — Мама е твърде бавна за мен, затова ме пуска сама. Само ми казва да внимавам, да не ходя никъде с непознати и да не говоря прекалено много.

Чарли бе доволен, че не е последвала съветите на майка си, защото компанията ѝ му бе приятна. Беше много симпатично хлапе.

Докато стигнат горе, бяха вече приятели.

— А къде живеехте във Франция? — Чарли ѝ подаде ръка, докато слизаха, но от начина, по който скокна от лифта, разбра, че наистина е добра скиорка. Тя съвсем уверено се отправи към пистата, която би смутила доста възрастни, и докато оправяше очилата си, му отговори:

— Живеехме в Париж. На улица Дю Бак номер седем... Сега там живее татко.

Искаше му се да попита защо са дошли тъкмо тук и дали майка ѝ е американка. Предположи, че е така, защото хлапето говореше английски като роден език. Искаше му се да я попита за страшно много неща, но реши, че не е редно. Изостана, за да види как ще тръгне. Тя полетя като стрела. Караше почти перпендикулярно на склона с тесни, равни завойчета. Чарли я последна малко по-бавно на десетина метра. Тя се усмихна широко като го видя, очевидно доволна, че ще карат заедно, и му подвикна възхитено:

— Караш също като татко.

Но всъщност Чарли бе далеч по-впечатлен. Малката се справяше невероятно добре на ските. Изобщо беше страхотно хлапе. Имаше чувството, че днес е спечелил нов приятел на пистата. Разсмя се на подобна мисъл и побърза да я догони. Животът му наистина се бе променил напоследък. Другаруваше със седемдесетгодишни старици,

призраци и осемгодишни хлапачки. Доста различно от доскоро строго установения и неизменен кръг от познати в Лондон като директор на проектантска фирма. Сега нямаше работа, нито приятели, нито съпруга, нито никакви планове за бъдещето. Оставаха му единствено белият сняг по пистите и яркото слънце в небето.

Чарли следва малката скиорка почти до долу. По едно време момиченцето спря на пистата. Той зави рязко и застава до нея.

— Караш страхотно — побърза да го похвали тя. — Също като татко. Той е бил състезател. Участвал е в зимните олимпийски игри, бил е в отбора на Франция. Само че доста отдавна. Казва, че вече е стар за това, защото е на тридесет и пет.

— Аз съм още по-стар и никога не съм участвал в олимпийски игри, но все пак благодаря за комплимента — отвърна Чарли, после изведнъж му хрумна да я попита как се казва.

Момиченцето, което тъкмо оправяше косата си, вдигна поглед и отговори със свършено френско произношение, от което Чарли се досети, че вероятно говори идеално този език:

— Моник Вироне. Баща ми се казва Пиер. Гледал ли си го някога да се състезава?

— Вероятно, но не си спомням името му.

— Спечелил бронзов медал — вметна тя, а очите ѝ внезапно станаха тъжни.

— Сигурно много ти липсва — усмихна се съчувствено Чарли, който я наблюдаваше внимателно.

— Ходя му на гости през ваканциите — обясни тя. — Но мама не обича да ходя там. Казва, че престоят в Париж ми влияе зле. Докато живеехме там, тя през цялото време плачеше.

Чарли кимна. Чувството му беше познато. Той самият често бе плакал тайничко през последната година в Лондон, Краят на всеки брак вероятно е болезнен. Едва сега се зачуди какво ли представлява майка ѝ, дали е красива и жизнена като малкото си момиченце. Би трябвало. Детето бе толкова лъчезарно и уверено в себе си, а това не става от само себе си. Обикновено е отражение на държането на родителите.

Погледнаха почти едновременно към детската писта долу. И на двамата като че не им се искаше да свършат това спускане. На Чарли

му бе приятно да бърбри с нея, а тя изглежда също го харесваше. Вероятно баща ѝ, ѝ липсваше, защото доста говореше за него.

— Ще слизаме ли? — попита той след малко. Бяха останали доста дълго там и вече минаваше един. Внезапно усети, че е доста гладен.

Двамата се спуснаха до долу в идеален синхрон и в края на пистата се спогледаха щастливо усмихнати.

— Страхотно спускане. Моник. Благодаря ти.

— Караш страхотно, Чарли! — отвърна тя с широка усмивка. Вече ѝ беше казал, че името му е Чарли. — Точно като татко!

Според нея това бе най-голямата похвала и Чарли много добре го разбираше.

— Благодаря. Ти също караш много добре.

Не знаеше обаче какво да прави с нея. Не му се искаше просто да си свали ските и да я зареже, но пък не можеше и да я вземе със себе си.

— Имаш ли уговорка да чакаш майка си някъде? — попита той, макар да не бе особено разтревожен. В курорт като Шарлмънт бе напълно безопасно, но все пак тя беше само едно дете и не му се искаше да я остави сама, след като вече се познаваха.

— Мама каза, че ще ме чака по обяд — кимна Моник.

— Да влезем тогава — предложи Чарли. Чувстваше се някак отговорен за нея и длъжен да я пази. Рядко общуваше с деца и бе изненадан колко добро се разбира с нея и колко му допада.

— Добре — кимна тя и двамата се качиха на верандата, като си проправяха път през навалищата, но Моник не откри майка си никъде.

— Може да се е върнала на пистата. Тя не яде много.

Чарли си представи възслаба съвременна Едит Пиаф, макар Моник изобщо да не бе споменавала, че и майка ѝ е францужойка като баща ѝ.

Попита я какво иска за обяд и тя си поръча хотдог, шоколадов шейк и пържени картофи.

— Уха! — Тя направи доволна физиономия. — И татко все ме тъпче с разни вкуснотии във Франция.

Чарли се разсмя, плати за обяда ѝ и си поръча хамбургер и кола. След спускането с такава скорост дори не му беше хладно и се забавляваше чудесно.

Двамата седнаха на една малка маса и вече бяха преполовили обяда си, когато Моник внезапно скочи и помахна на някого в далечината. Чарли се обърна да види на кого вика, но наоколо беше пълно с хора, които махаха, говореха и се разхождаха с тежките ски обувки, превъзбудени от сутрешните спускания и нетърпеливи да се върнат на пистата. Така и не успя да разбере на кого маха, докато една висока слаба жена в елегантна бежова грейка с кожички по края, кафяв клин и пуловер не се озова внезапно до масата им. Чарли имаше чувството, че я е виждал някъде, но не можеше да се сети къде точно. Вероятно са се срещали някъде в Европа. Или беше манекенка? Беше облечена много стилно чак до елегантната кожена шапка. Но съвсем не изглеждаше доволна. Местеше гневно поглед от него към дъщеря си.

— Къде беше? — попити намръщено тя и свали очилата. — Търсих те навсякъде! Казах ти да бъдеш тук в дванадесет.

Моник я погледна виновно. Но онова, което много повече учуди Чарли, бе, че жената се държеше толкова хладно с това приветливо и чаровно момиченце. Може би я виня несправедливо, помисли си Чарли. Елегантната млада жена вероятно бе строга с дъщеря си, защото се тревожеше за нея.

— Съжалявам. Вината е и моя — намеси се той. — Качихме се заедно с лифта и се пуснахме доста бавно, защото се заприказвахме.

— Тя е едва на осем години! — Изгледа го яростно, сякаш се разгневи още повече от думите му.

Изражението ѝ му припомни някаква ситуация и отново му се стори позната, но все още не се сецаше точно откъде... Хвърли поглед към Моник и забеляза, че всеки момент ще се разплаче. Майка ѝ продължаваше безмилостно:

— Кой плати обяда ти, Моник?

— Аз — обясни Чарли, обзет от съжаление към малкото момиче, подложено на такава тирада.

— А какво стана с парите, които ти дадох тази сутрин — попита жената вече съвсем ядосана. Смъкна припряно шапката и разтърси гневно буйната си тъмнокестенява грива. Имаше зелени очи и, както Чарли вече бе забелязал, изобщо не приличаше на дъщеря си.

— Изгубих ги — отвърна съкрушено Моник и вече не можа да сдържи двете сълзици, които се плъзнаха издайнически по страните ѝ. — Съжалявам, мамо.

Тя закри лицето си с ръце, за да не види Чарли, че плаче.

— Няма нищо, наистина — опита се да успокои той майка и дъщеря. Чувстваше се ужасно, задето бе предизвикал всичко това, като първо я бе забавил, а след това ѝ бе купил хотдог. Напълно наясно бе, че тя е малко дете. Но майката продължаваше да го гледа яростно и след като му поблагодари гневно, хвана Моник за ръката и я отведе, без дори да ѝ позволи да си довърши обяда. Обзе го гняв само като ги гледаше заедно. Изобщо не бе имало нужда да прави сцена и да разстройва детето. Права беше да не ѝ позволява да се мотае с непознати, но той едва ли изглеждаше толкова опасен. Би могла да приеме всичко с малко повече хумор и да се държи любезно, но очевидно характерът ѝ бе такъв. Докато дояждаше хамбургера си, Чарли продължаваше да си мисли за тях. Малкото момиченце, с което бе прекарал толкова добре, и майка ѝ, която толкова се гневеше и страхуваше от хората. Внезапно си спомни коя е тя и откъде я познава. Беше същата онази неприветлива млада жена от историческия клуб в Шелбърн Фолс и отново му бе направила неприятно впечатление. Изглеждаше толкова огорчена от живота и уплашена. Но си спомни и какво бе казала Моник, как докато живеели в Париж, майка ѝ все плачела. Тази история все повече го заинтригуваше. От какво ли бе избягала? От какво ли се криеше? Или просто си беше толкова неприятна, колкото изглеждаше? Може би просто мразеше хората.

Все още си мислеше за тях като се качи на лифта, този път сам. Но горе пак срещна Моник. Момиченцето все още изглеждаше засрамено и се поколеба дали да говори с него, но очевидно се бе надявало да го види. Не понасяше, когато майка ѝ се държеше така, а напоследък се случваше доста често. Горе-долу това се опита да обясни на Чарли, вперила големите си сини очи в него:

— Съжалявам, че мама ти се развика така. Мисля, че го прави, защото е уморена. Работи страшно много. По цяла нощ стои да пише.

Все пак това не извиняваше подобно поведение. Дори на детето му бе ясно. Очевидно се притесняваше, че майка ѝ се бе държала толкова грубо с Чарли, и не знаеше как да я оправдае.

— Искаш ли пак да караме заедно? — попита тъжно. Изглеждаше ужасно самотна и от начина, по който го гледаше. Чарли предположи, че баща ѝ ужасно ѝ липсва. Никак не беше за чудене с

такива майка. Надяваше се заради хлапето, че баща ѝ е по-мил човек от жената с острия език и недоверчивия поглед.

— Сигурна ли си, че майка ти няма да се сърди?

Не искаше онази жена да си мисли, че е някакъв перверзен тип, откачен педофил, който преследва дъщеря ѝ, но в края на краищата бяха на открито, в планината, и никой нормален човек не би отпразил подобни обвинения. А и сърце не му даваше да откаже на момиченцето. Изглеждаше толкова тъжно и самотно.

— На мама не ѝ пука с кого карам ски. Не бива само да ходя с разни хора в заведенията или у тях, или в колите им — обясни сериозно момиченцето. — Беше толкова бясна най-вече защото съм те оставила да платиш обяда ми. Тя все повтаря, че може сама да се грижи за себе си и мен. Много скъпо ли беше? — попита след малко, вперила в него тревожни сини очи, сякаш се извиняваше, че го е вкарала в разходи.

Чарли се разсмя на невинния детски въпрос.

— Разбира се, че не. Но мисля, че тя се тревожеше най-вече за теб, затова и беше ядосана. Майките понякога са такива — обясни тактично той, опитвайки се да разсее тревогите ѝ. — А също и бащите. Понякога родителите се боят, че нещо лошо се е случило, когато не могат да те намерят, и затова когато те открият, ти вдигат скандал. Сигурен съм, че до довечера ще ѝ мине.

Но Моник не беше толкова убедена, защото познаваше майка си по-добре от Чарли. Тя толкова отдавна бе тъжна и нещастна, че момиченцето вече не си я спомняше различна, макар да бе сигурно, че някога, когато беше малка, майка ѝ бе по-весела. Но тогава животът им беше различен. В дома им имаше надежда, вяра, любов и мечти... А сега там се ширеха разочарования, гняв и тъга.

— В Париж мама все плачеше, а тук непрекъснато е ядосана — отвърна тихо тя. Не звучеше много обнадеждаващо и Чарли изпита дълбоко съчувствие към детето. Не беше честно от страна на майка ѝ да си изкарва лошото настроение на нея. — Изглежда не е много щастлива. Вероятно не си харесва работата.

Чарли кимна. Предполагаше, че причината е много по-дълбока, но не смяташе да го обяснява на осемгодишно дете.

— А може би баща ти ѝ липсва.

— Не — отвърна твърдо Моник. — Тя казва, че го мрази. Страхотно!

Ама че благодатна атмосфера за едно малко момиче, помисли си Чарли и първоначалната му неприязън към майката се усили.

— Но не мисля, че говори сериозно — допълни Моник с надежда, примесена с тъга. — Може някой ден да се върнем там — добави замечтано. — Но сега татко живее с Мари-Лиз.

— И майка ти ли мисли така? — попита той разсеяно, не толкова, защото се интересуваше от майката, колкото, защото се бе привързал към хлапето. — Че ще се върнете там?

— Всъщност не, поне не още. Тя казва, че трябва да поживеем тук известно време.

Цялата ситуация звучеше доста объркано и очевидно се бе отразила зле на детето. Напомняше му малко за собствените му проблеми с Карол, но те поне нямаха деца, които да страдат без вина. Всъщност Моник изглежда се справяше с положението въпреки истеричната си майка.

Е, имаше и по-лоши неща на земята. Зачуди се дали живеят в Шелбърн Фолс и я попита на слизане. Знаеше, че майката работи там, но можеше да живеят някъде извън града или в Диърфийлд.

— Откъде разбра? — попита с интерес Моник.

— Спомних си, че съм виждал майка ти. Аз също живея там. Току-що се преместих от Ню Йорк. По Коледа.

— Веднъж ходих в Ню Йорк. Като идвахме от Франция. Баба ме води в Шварц.

— Страхотен магазин за играчки — усмихна се Чарли и тя тутакси се съгласи.

Стигнаха до долу и този път се качиха заедно с лифта. Чарли реши, че си струва да си навлече гнева на майка й, защото му беше приятно да си говори с Моник. Това хлапе наистина му харесваше. От него бликаше несекваща жизненост и ентузиазъм. Беше толкова умна и обичлива, въпреки проблемите на родителите й. Очевидно го бе преживяла тежко, но не беше се озлобила, за разлика от майка си, която така и не бе успяла да се изправи след удара. Или поне бе изхвърлила от сърцето си и от живота си всяка надежда за любов и щастие. Като че бе умряла и на нейно място се бе появило озлобено и

уморено същество. На Чарли донякъде му беше жал за нея. Моник щеше да оцелее, но майка ѝ очевидно не бе успяла.

Този път докато слизаха си, говориха за Европа. Харесваше му да си бърби с нея, да вижда всичко през свежия, забавен и винаги леко насмешлив детски поглед. Тя му разказваше за нещата, които обича във Франция, и му довери, че смята да се върне там някой ден, когато порасне достатъчно, за да избира сама къде да живее. Щяла да остане при баща си. През ваканцията прекарала два месеца при него и много ѝ харесало. Един месец били в Южна Франция. Обясни му, че баща ѝ бил спортен коментатор по телевизията.

— На него ли приличаш? — попита небрежно Чарли, който от самото начало се възхищаваше на меките руси къдрици и големите сини очи на детето.

— Според мама, да.

Кое то сигурно я прави още по-нещастна, предположи Чарли. Ако бащата на Моник беше спортен коментатор, бивш олимпийски шампион по ски и си имаше гадже на име Мари-Лиз, може би майка ѝ наистина бе изиграната. А може би е за добро. Това, че през цялото време е плачела, не говореше много добре за мъжа ѝ. Докато се спускаха надолу и Моник бърбеше ентусиазирано за какво ли не, Чарли неволно си помисли, че животът на повечето хора е ужасно объркан. Мамеха се един друг, лъжеха, женеха се, не за когото трябва, губеха взаимното си уважение, губеха надежди, губеха смелост. Струваше му се чудно, че някои все пак успяват да запазят брака си и остават заедно цял живот.

Той самият не бе успял, макар да си бе мислил, че е най-щастливият човек на земята, преди да разбере, че жена му е лудо влюбена в друг. Сюжетът бе дотолкова класически, че започваше да го хваща срам. Запита се отново какво ли се е случило между родителите на Моник. Може би имаше причина за мрачното изражение на майка ѝ, за постоянно присвитите в гневна черта устни. Може да е била съвсем различна, преди Пиер Вироне да я изостави. Но от друга страна, имаше вероятност да си е била кривотия и човекът просто да не е издържал. Кой знае. А и в края на краищата какво значение имаше. Чарли изобщо не го засягаше. Тревожеше се само за хлапето.

Този път Моник отиде при майка си навреме. Чарли предвидливо я бе попитал кога и къде трябва да се срещнат и точно в три часа прати

момиченцето да я търси, а той се качи за едно последно спускане. Установи, че дори сам не кара по-добре, по-бързо или по-диво, отколкото с малката си приятелка. Тя с лекота бе поддържала темпото му. Баща ѝ може да се поздрави, задето я е научил да кара така добре, помисли си Чарли, докато се спускаше. Наистина бе очарован от малкото момиченце, което бе живяло в Париж. Запознанството с нея го бе накарало да съжاليا, че двамата с Карол нямат деца. Това наистина би усложнило нещата и вероятно щяха да страдат заради тях, но поне би останало нещо от брака им. Чарли все още си мислеше за това като се върна в хотела. Струваше му се твърде нищожно след десет години съвместен живот да има само няколко ценни антики, две-три стойностни картини и половината от чаршафите и сервизите. Би трябвало да остане повече.

На следващия ден не видя никъде по пистите нито Моник, нито майка ѝ и се зачуди дали са си заминали. Вероятно. Не беше се сетил да я попита колко ще останат.

През следващите няколко дни кара сам. Макар да мерна няколко красавици, които явно си търсеха компания, дори не си направи труда да ги заговори. Напоследък имаше чувството, че просто няма какво да каже на никого. Не можеше да им предложи нито помощ по пистите, нито забавни анекдоти. Сигурно се беше изчерпал. Единственото същество, което бе успяло да го изкара от черупката му, бе осемгодишно момиченце. Доста тъжна констатация относно психическото му състояние и перспективите му.

Все пик се изненада приятно, когато на тридесет и първи отново срещна Моник.

— Къде се изгуби? — попита радостно, като се видяха в подножието на пистата, докато слагаха ските си. Забеляза, че майка ѝ пак не е наблизо и отново се зачуди защо жена, която толкова се разстройва, ако някой купи на детето хотдог и пържени картофи, я оставя по цял ден да кара сама. Но майката на Моник сигурно знаеше, че в Шарлмънт е безопасно. Детето бе казало, че през последната година, откакто се преместили, идвали тук почти всеки уикенд. Изглежда и двете обичаха да карат и дори разводът не бе накарал госпожа Вироне да намрази ските, макар че избираше по-леки писти.

— Върнахме се, понеже мама беше на работа — обясни с усмивка момиченцето, сякаш бе срещнало стар приятел. — Но тази

вечер ще останем тук и ще се приберем чак утре.

— Аз също. — Чарли вече бе тук от три дни и смяташе да се прибира на първи вечерта. — Тук ли ще посрещнете Нова година?

— Вероятно — отвърна Моник с надежда. — Татко ми дава да пия шампанско. Но мама каза, че ще ми се размъти мозъка.

— Възможно е — отвърна Чарли развеселен, защото си спомни за шампанското, което бе изпил през последните двадесет и пет или тридесет години. Не беше съвсем сигурен какви последици е имало. — Мисля, че от няколко капки няма нищо да ти стане.

— Мама не ми дава и толкова — отвърна тъжно Моник, после продължи по-бодро: — Вчера ходихме на кино. Много беше забавно.

Изглеждаше доволна от спомена и го изпревари малко. Този път Чарли я изпрати при майка ѝ точно в дванадесет, но следобеда отново се срещнаха и Моник доведе едно приятелче. Неин съученик от класа. Той бе голям смелчага на пистата, но Чарли забеляза, че не кара толкова добре като Моник, а после тя самата му довери шепнешком, че Томи бил ужасен скиор.

Децата полетяха надолу и той ги последва с усмивка. Караше малко по-предпазливо от тях, но към края на деня бе доста уморен. Моник вече се бе прибрала и тъй като не бе му хрумвало да я попита в кой хотел са, Чарли искрено се изненада като ги видя след вечеря в салона. Франческа бе протегнала дългите си крака пред, огъня и говореше нещо на Моник. Чарли за пръв път я видя наистина да се усмихва и колкото и да не му се искаше да го признае, изглеждаше страхотно. Беше наистина хубава жена въпреки мрачния, леден поглед.

Поколеба се за миг, но накрая реши да отиде да ги поздрави. Вече дотолкова се бе сприятелил с Моник, че би било невъзпитано да подмине майка ѝ. Тя бе вързала косата си на опашка назад и огънят хвърляше медни отблясъци в тъмните къдрици и големите зелени очи. Когато се усмихне, изглежда красива и тайнствена, помисли си Чарли, докато се приближаваше. Но в следващия миг го видя и лицето ѝ застина. Като затворен прозорец. Чарли никога не бе виждал подобно нещо. Очевидно бе решила да държи всички настрана.

— Здравейте отново — усмихна се той. Опита се да го изрече непринудено, но изглежда вече не го биваше в подобни разговори. А и нямаше особено желание да ѝ се хареса. Чувстваше се като пълен глупак, а Франческа го гледаше яростно.

— Разкошно време за ски, нали? — продължи небрежно той.

Жената насреща кимна едва-едва, а очите ѝ се плъзнаха към него за миг и отново се забиха в пламъците. Накрая се насили да вдигне поглед и отговори вяло:

— Да. Хубав сняг. Моник ми каза, че ви е видяла отново.

Чарли не искаше да остава с впечатление, че се среща тайно с детето. Дватамата с Моник бяха ски партньори, а тя очевидно имаше нужда от мъжка компания, защото баща ѝ, ѝ липсваше.

— Много сте мил с нея — добави тихо Франческа Вироне, когато Моник отиде да поговори с другите деца, но все пак не го покани да седне. Изглежда ѝ костваше доста усилия да говори изобщо с него. — Имате ли деца? — Предполагаше, че има. Моник не ѝ беше казала точно за какво са говорили, нито пък че е разказвала на Чарли за баща си.

— Не, нямам деца — отвърна Чарли. — Но тя е страхотна. — Докато хвалеше Моник, не му убягна колко сдържана оставаше майка ѝ. Беше като ранено животно, което се е скрило навътре в пещерата си, и само очите му проблясват в тъмното на светлината на огъня. Не беше сигурен защо, но му се искаше да я предразположи. Може би от любопитство. Преди години ужасно си падаше по подобни предизвикателства, но се бе научил да се въздържа. Дори преди да се ожени за Карол, подобни запознанства не си струваха усилията и изгубеното време. И все пак в зелените очи се таеше безмерна болка.

— Късметлийка сте, че имате Моник — рече тихо той и този път жената вдигна поглед. Дори забеляза бегла искрица под леда, зад който се криеше.

— Да, късметлийка съм — призна тя, но не звучеше много убедително.

— На всичко отгоре е страхотна скиорка усмихна се Чарли. — На няколко пъти ме изпревари.

— Мен ме изпреварва непрекъснато — разсмя се Франческа, но веднага се овладя. Не искаше да се сближава с този мъж. — Затова я оставям да кара сама. Прекалено бърза е за мен и се уморявам да я гоня.

Усмихна се и стана почти красива, но не съвсем. Нужно бе много повече плам, за да я преобрази.

— Каза ми, че се е учила да кара във Франция — подметна небрежно Чарли и лицето на Франческа тутакси се вледени. Като спуснатата порта на кралска съкровищница. Затворена, заключена и с дебели метални решетки, която можеше да се отвори само с динамит. Или с търпение. Очевидно ѝ бе напомнил за нещо, мисълта, за което ѝ беше непоносима, и вратата се бе хлопнала, а тя бе изчезнала дълбоко в пещерата си. Веднага щом Моник се върна, майка ѝ побърза да каже, че е време за лягане.

Момиченцето изглеждаше съкрушено. Тук беше толкова забавно и се бе надявала да останат поне до полунощ. Чарли съзнаваше, че донякъде е виновен за разочарованието ѝ. Франческа искаше да избяга от разговора с него, да се скрие... а не можеше да остави дъщеря си сама. Искаше му се да ѝ каже, че не ѝ желае злото, че той също е бил наранен и не представлява заплаха за никого. Двамата бяха като ранени животни, дошли да пият вода от един и същи извор. Не беше нужно да се бият, нито да се плашат и прогонват взаимно. Но нямаше начин да ѝ обясни какво чувства. Не желаше нищо от нея — нито приятелство, нито близост. Не се опитваше да ѝ отмъкне нещо. Просто стоеше безмълвен на пътя ѝ, но дори тази смътна заплаха, това бегло човешко присъствие в живота ѝ за няколко кратки мига, бе непосилно за нея. Чудеше се за какво ли пише, но знаеше, че не би посмял да я попита.

Все пак се опита да измоли малко време за малката си приятелка.

— Не е ли много рано да си ляга на Нова година? Какво ще кажете да вземем сайдер на Моник и по чаша вино за нас?

Но това изглежда бе още по-стряскащо. Франческа поклати глава, поблагодари му учтиво и след минута се бяха скрили от погледа му. Чарли съжали, че са си тръгнали. Никога досега не се бе сблъсквал с толкова дълбоко наранена жена и се запита какво ли е направил спортният коментатор, за да я смаже така. Каквото и да беше, вероятно е било ужасно. Поне за нея, което всъщност бе важното в случая. Въпреки защитната броня от грубост, която бе нахлузила така добре, усещаше, че сигурно е свястно момиче.

Слезе в бара и остана до около десет и половина, после се качи в стаята си. Нямаше смисъл да стои долу и да гледа как всички празнуват, как се забавляват и се напиват. Също като Гладис Палмър, той никога не бе обичал новогодишната нощ. В полунощ, когато надуха клаксоните, зазвъняха камбани и мъже и жени се целуваха и си

обещаваха, че тази година ще бъде различна, Чарли спеше дълбоко в леглото си.

Събуди се рано на другата сутрин, бодър и свеж. Навън валеше сняг и видимостта бе лоша. Излязъл бе вятър, а времето се бе застудило и Чарли реши да се прибира. Шарлмънт беше достатъчно близо до новия му дом, така че можеше да дойде винаги, когато реши, и не му се щеше да кара ски в лошо време или да се насилва да остане, когато предпочиташе да си е у дома. Три дни на ски му бяха съвсем достатъчни.

В десет и половина освободи стаята и след двадесет минути си беше отново вкъщи. Снегът бе натрупал високи преспи и всичко бе потънало във вълшебна тишина. Прекара няколко часа в кабинета си, който някога бе служил за будоар на Сара, зачетен в някаква книга, като от време на време вдигаше поглед да се полюбува на снега навън. Обичаше тази гледка.

Мислеше си за малкото момиче, с което се бе запознал в Шарлмънт, и какъв ли живот води с майка си, която бе едновременно толкова озлобена и тъжна. Искаше му се да види пак детето, но с майката очевидно не си бяха допаднали особено. Като помисли за нея, си спомни, че трябва да връща двете книги в историческия клуб, бе заел едната на Гладис Палмър, а и бездруго искаше да я види, така че реши да се отбие на следващия ден да я вземе. Можеше да върне книгите на връщане.

Но докато планираше деня, внезапно чу някакъв ум на тавана, точно над главата си. Подскочи стреснато, после се разсмя. Чувстваше се малко глупаво в къща с такава история, където всичко можеше да се припише на свръхестествени сили. Защо на никого в първия миг не му хрумваше, че може да е някой гризач. Най-вероятно катерица или плъх.

Реши да не обръща внимание на шума и продължи да чете новите архитектурни списания, които си беше купил, но след малко отново го чу. Като че някакво животно се опитваше да помръдне нещо тежко. Или човек. След малко се чу драскане и Чарли се увери, че е точно каквото си бе помислил отначало. Някакъв гризач. За миг бе започнал да се чуди дали не е призракът на Сара, макар да се бе примирил, че няма да се появи отново, след като Гладис му бе казала,

че я е виждала само веднъж в живота си. Не можеше да си го обясни добре, но усети, че каквото и да е било, си е отишло и къщата отново е съвсем празна. Ако се изключеше този плъх над главата му.

Дразни го цял следобед и на здрачаване Чарли измъкна стълбата и реши да се качи да види какво е. Не искаше, ако е плъх, да прегризе кабелите. Къщата и бездруго бе достатъчно стара. Не беше нужно да оставя гризачите да съсипят инсталацията и да предизвикат пожар. Беше обещал няколко пъти на Гладис, че ще внимава.

Но като отвори капака към тавана и се озова там, всичко бе съвсем тихо и не видя следи от катерички. Знаеше, че не си е въобразил. Сигурен беше, че е чул звука точно над главата си, и се надяваше да не са намерили пролука в стената. Вдигна фенерчето и се зае да огледа навсякъде. Същите кутии, които бе видял и преди. Униформите и играчките, старото огледало, подпряно на стената. Обаче в най-далечния ъгъл забеляза нещо, което му бе убягнало при първото идване тук. Стара дървена люлка. Той прокара нежно ръка по нея, питайки се дали е била на Гладис, или на Сара. Във всеки случай сега навяваше тъга. Изглеждаше трогателно празна. Бебетата и на двете отдавна бяха пораснали... всъщност отдавна бяха мъртви. Обърна се, за да избяга от тъгата, и освети ъглите, за да се увери все пак, че няма гризачи. Знаеше, че катеричките понякога се настаняват на такива места и може би някоя отдавна си живееше тук. Докато се връщаше бавно към стълбата, забеляза малка ниша под един от големите кръгли прозорци, а вътре стар, олющен куфар. Не помнеше да е бил там предишния път, макар че ако се съдеше по облака прах, които се вдигна, като го докосна, просто не го беше видял. Очевидно си стоеше там много отдавна, но олющената кожа се сливаше със стените. Чарли се опита да го отвори, но куфарът се оказа заключен. Самият факт, че не може да провери какво има вътре, го заинтригува. На куфара нямаше етикет, нито инициали. Знаеше, че двамата, които бяха живели тук, отначало са били европейци, и то титулувани особи и не би се изненадал да види герб, но нямаше нищо такова. Докато разглеждаше ключалката, старата кожа се нацепи. Изглеждаше много фина, но самият куфар беше здрав, като се опита да го вдигне, се оказа и доста тежък, като че пълен с камъни. Все пак можеше да го носи с известни усилия и Чарли го завлече до стълбата, а после много внимателно свали долу, като го крепеше на рамото си. Пусна го на пода

в коридора и след като затвори тавана, доволен, че не е намерил следи от плъхове, го отнесе в кухнята и потърси инструменти, за да отвори ключалката. Чувстваше се малко странно. Ами ако Гладис Палмър бе прибрала някои дребни ценности тук или документи, за които не искаше никой да знае? Без малко да не се обади, преди да се опита да го отвори. Струваше му се някак непристойно, но, от друга страна, куфарът изглеждаше толкова стар, че бе събудил любопитството му и вече не можеше да се спре. Кожата бе стара и изсъхнала, а месинговият обков — потъмнял от времето. Възможно бе да е там от построяването на къщата.

Ключалката внезапно поддаде и се отвори. Чарли докосна капака, задъхан от необяснимо вълнение. Нямаше представа какво очаква да намери. Пари? Бижута и ценности? Документи? Карти? Нечий череп? Някакъв ужасен и прекрасен трофей от друга епоха? Във всеки случай сърцето му биеше лудо, когато повдигна капака, стори му се, че в същия миг чува шумолене на коприна зад гърба си. Разсмя се в тишината на старата кухня, защото знаеше, че си фантазира. Това си беше просто една стара кутия, а като я отвори, изпита известно разочарование, защото вътре имаше само няколко реда книги в кожени подвързии. Приличаха на молитвеници или томчета с химни. Бяха около дузина, абсолютно еднакви, грижливо подвързани и с дълги копринени разделители. Кожените им подвързии вероятно някога са били червени, но бяха станали сиво-кафяви от времето. Извади една и я отвори, чудейки се дали наистина са църковни книги и на кого са принадлежали. Нямаха надпис или заглавие, но изглеждаха ценни, а като погледна първата страница, Чарли потръпна от вълнение, защото прочете името ѝ. С равен, четлив и изящен почерк в ъгъла на страницата бе написано Сара Фъргюсън 1789. Дори само името ѝ, изписано от собствената ѝ ръка, го изпълни с непреодолим копнеж. Мастилото бе изсъхнало на страницата преди повече от двеста години. Преди колко време е било... Какво ли е представлявала? Затвори очи и си я представи как пише, седнала до масата в същата тази стая.

Разгърна страницата много внимателно, сякаш можеше да се разпадне на прах в ръцете му, и осъзна какво е открил. Държеше не томче с химни, а дневници. Дневниците на Сара! Като писмо от нея до всички тях. Разказваше какво е преживяла, къде е била и кого е видяла. Кои неща са и били скъпи и как се е запознала с Франсоа, а също и как

е дошла тук и откъде. Чарли се зачете в думите ѝ, оцелели два века, и по лицето му се плъзна една сълза, която опари ръката му. Не можеше да повярва на късмета си и с нарастващо вълнение зачете първите редове.

ГЛАВА ОСМА

Сара Фъргюсън стоеше до прозореца, загледана в далечината. Стоеше така от два дни. Навън изглеждаше тъмно и зловещо. Макар да бе август, от сутринта бе паднала мъгла и небето бе притъмняло. Никак не бе трудно да се досетиш, че не след дълго ще се разрази буря. Буря се вихреше и в душата ѝ. Сара стоеше и чакаше.

Съпругът ѝ, граф Балфур, бе заминал на лов преди четири дни и все още го нямаше. Всъщност да не си криви душата. Преди четири дни ѝ беше казал, че отива на лов с приятели, и бе взел петима слуги със себе си, а тя никога не му задаваше въпроси. Не смееше. Беше казала на хората, които го търсеха, да проверят в кръчмата или в близкия град, или дори по фермите и къщите, където живееха слугините им. Познаваше добре Едуард. Много отдавна бе негова жена и се беше напатила от жестокостта му, неверността му и безсърдечието му, от просташкия му език и тежката му ръка. Защото беше го разочаровала жестоко, и то много пъти. Шестото им дете отново се бе родила мъртво, погребяха го едва преди три месеца. Единственото, което Едуард някога бе искал от нея, беше да му роди наследник, а след толкова години брак все още го нямаше. Всеки път като забременееше, бе помятала или раждала мъртво, или пък детето бе умирало след броени часове.

Собствената ѝ майка бе умряла при раждане заедно с второто си дете и Сара от малка живееше само с баща си, който бе минал първа младост, когато Сара се роди и така и не се ожени повторно. Малката Сара бе толкова хубава, чаровна и забавна, че му носеше безкрайна радост и той я обичаше дълбоко.

С възрастта баща ѝ ставаше все по-немощен, но Сара се грижеше предано за него и му помогна да живее с няколко години повече, отколкото би живял сам. Когато момичето стана на петнадесет, дори за него бе ясно, че не му остава много. Знаеше, че вече няма избор, че не може да отлага и трябва да вземе решение. Трябваше да ѝ намери съпруг, преди да умре.

В окръга имаше много възможни женихи. Един граф, един син на херцог и един виконт. Все важни и влиятелни мъже, но Балфур бе най-настойчив в ухажванията си. Преследваше я неуморно и настървено, а и земите му граничеха с тези на баща ѝ и той не пропускаше да му повтаря, че заедно ще създадат най-голямото имение в окръга. Всъщност едно от най-големите и богатите в Англия. Бащата на Сара бе добавял почти всяка година парче земя към своя имот и тя имаше зестра, достойна за кралска невеста.

Накрая Балфур я спечели. Беше твърде хитър, проявяваше открит интерес и говореше толкова убедително, че не можеха да го пренебрегнат. Имаше един друг, доста по-млад мъж, когото Сара предпочиташе пред него, но Едуард бе успял да убеди баща ѝ, че след като толкова години е живяла със старец, не би била щастлива с момче почти на нейната възраст. Трябвало ѝ някой, който да се грижи за нея като баща. А Сара толкова малко го познаваше. Не знаеше достатъчно, за да се моли за избавление, да проси пощада.

Продадоха я за земя и тя стана графиня Балфур. Сватбената церемония бе съвсем скромна въпреки огромната зестра, а баща ѝ си отиде от този свят пет седмици по-късно.

След това Едуард я биеше непрекъснато, поне докато не забременя. След което само я ругаеше и заплашваше, пошляпваше я като предупреждение и заплашваше, че ще я убие, ако не му роди наследник. През повечето време не си стоеше у дома. Пътуваше из земите си, напиваше се по кръчмите и блудстваше със слугините или гостуваше на приятелите си из цяла Англия.

За Сара винаги бе мрачен ден, когато той се завърнеше, но може би най-ужасният от тях бе, когато първото им дете умря часове след раждането. То се бе появило като лъч надежда в живота ѝ.

Едуард не беше толкова разочарован, тъй като детето бе момиченце, но следващите три бяха момчета. Двете се родиха мъртви, а едното преждевременно. Последните две отново бяха момиченца. Държала бе последното с часове, безжизнено, увито в бродирани пеленки, каквито всеки път шиеше с толкова надежда. Беше като обезумяла от скръб и трябваше да ѝ вземат бебето насила, за да го погребат.

Оттогава Едуард почти не ѝ бе проговарял. Макар да криеха от нея, тя знаеше като всички в окръга, че съпругът ѝ има многобройни

копелета и седем от тях са момчета, но то не беше същото. Вече я беше предупредил, че ако не му роди наследник, накрая ще признае някое от незаконните си деца. Готов бе на всичко, за да не остави титлата и земите на брат си, Хавършам, когото мразеше от дън душа.

— Нищичко няма да ти оставя — пенеше се, когато бе пьян. — Ще те убия със собствените си ръце, но няма да ти позволя да останеш на земята без мен, ако не ми родиш наследник.

На двадесет и четири Сара бе омъжена за него вече осем години и като че ли оттогава една част от нея бе мъртва. Понякога, като застанеше пред огледалото, виждаше този мъртвешки поглед в очите си, особено след като бе умряло последното ѝ дете. Вече ѝ беше все едно дали е жива, или не. Не ѝ бе останало нищо, за което да живее, нямаше нито мечти, нито надежди. Баща ѝ би се обърнал в гроба, ако знаеше на каква съдба я е обрекъл. Един мъж, когото ненавиждаше, но с когото бе принудена да спи през последните осем години и да се опитва да му роди дете, който непрекъснато я биеше, ругаеше и унижаваше.

На петдесет и четири граф Балфур все още бе хубав мъж, висок и с аристократична осанка и младите момичета по фермите и кръчмите все още го смятаха за красив и чаровен, защото не го познаваха. Но след като се възползваше от младостта им, той ги захвърляше като ненужни дрипи, а ако им се родеше дете, изобщо не се интересуваше нито от него, нито от майката. Всъщност Едуард не се интересуваше от нищо и от никого. Единствените му страсти бяха омразата и завистта към по-малкия му брат и алчността, която го караше да поглъща всяко парче земя, до което можеше да се добере, включително тази на баща ѝ, която бе наследил след смъртта на стареца. Едуард отдавна бе пръснал всичките ѝ пари, продал бе повечето от бижутата на майка ѝ бе взел дори онова, което баща ѝ бе оставил лично на нея. Използвал я бе по всякакъв начин и онова, което бе останало от нея, вече не го интересуваше. Все пак, дори и след толкова разочарования и трагедии, почернили младостта ѝ, той искаше да му роди наследник и Сара знаеше, че в крайна сметка дори само това щеше я убие, със или без детето. Но вече ѝ беше все едно. Надяваше се само да стане по-скоро. Някаква случайна злополука или поредният жесток побой, та заедно със следващото бебе, което никога нямаше да се роди да избягат в друг един свят. Не искаше нищо от него, освен бърза смърт, защото само тя

можеше да ѝ даде свобода. Сега го чакаше да се върне, да влети като хала на ужасния кон, който яздеше, превъзбуден от наскоро извършено насилие или грях. Не можеше да си представи да му се случи нещо, макар че този път всички се бяха разтревожили. Сигурна бе, че лежи пиян в някоя кръчма, в прегръдките на поредната уличница, и накрая все ще се върне у дома, за да си го изкара на нея. Бе благодарна за отсъствията му. Знаеше, че е твърде хитър и ловък, за да умре, и прекалено зъл, за да изчезне за дълго.

Обърна се и погледна отново часовника над камината. Беше малко след четири. Чудеше се дали да прати хора при Хавършам, за да го извика да участва в търсенето. Той беше полубрат на Едуард и би дошъл, ако го помоли, но ѝ се струваше глупаво да го тревожи, а ако Едуард се върнеше и го завареше тук, щеше да побеснее и да си го изкара на нея. Реши да изчака още един ден, преди да прати вест на Хавършам.

Обиколи стаята и седна на канапето. Широката рокля от зелен сатен блещукаше като скъпоценен камък на огъня. Кремавата батиста, от която бе направена долната ѝ риза, бе съвсем същия цвят като кожата ѝ, а кадифената горница я пристягаше толкова силно, че приличаше на момиче. Изглеждаше много крехка, едва ли не чуплива, но впечатлението бе измамно. Беше много по-силна, отколкото би предположил човек по вида ѝ, иначе не би издържала побоите.

Кожата с цвят на слонова кост контрастиреше рязко с лъскавите черни коси, които носеше на дълга плитка, увита няколко пъти на тила ѝ в тежък кок. Сара винаги бе умеела да изглежда елегантна, без да е по модата. В стойката и походката ѝ имаше някакъв вроден аристократизъм, царствено достойнство, което заличаваше отчаянието в погледа ѝ. Винаги се държеше мило със слугите, отиваше да помогне, когато детето на някой от селяните се разболееше, носеше храна на бедните. Постоянно бе готова да се притече на помощ. Обичаше литературата и изкуството и като дете бе пътувала до Италия и Франция с баща си, но оттогава не беше ходила никъде. Едуард я държеше заключена в тази къща и се отнасяше с нея като с част от мебелите и вече дори не забелязваше необикновената ѝ красота. Сара като че беше без всякакво значение за него. Дори с конете се държеше по-добре, отколкото със съпругата си.

Хавършам бе този, който винаги се бе тревожил за нея и бе страдал, като виждаше мъката в очите ѝ или чуеше, че се е разболяла. От самото начало се отвращаваше от отношението на брат си към нея, но не можеше да направи много, за да облекчи живота ѝ, който бе истински ад. Когато Едуард се ожени за нея, Хавършам бе на двадесет и една и вече бе дълбоко влюбен в Сара, още преди тя да роди първото си дете. Трябваша му още две години, за да ѝ го признае, а когато най-сетне се осмели Сара бе обзета от ужас при мисълта какво може да се случи, ако отвърне на чувствата му. Едуард щеше да убие и двамата.

Накара Хавършам да се закълне, че никога вече няма да продума за това, но не можеше да отрече какво чувства. Тя самата от години бе влюбена в него, но го пазеше в тайна. Никога не би му го признала, защото ако го направеше, излагаше на риск живота му, което за нея бе много по-важно от собствените ѝ страдания. И двамата знаеха, че любовта им е безнадеждна, и преди четири години той се бе оженил за една своя братовчедка, глуповато, но добродушно седемнадесетгодишно момиче на име Алис. Тя бе отрасла в Корнуол и в много отношения бе твърде посредствена за съпруга си, но от материална гледна точка бракът им бе оправдан, а и семействата им бяха доволни. През последните четири години тя му бе родила три очарователни момиченца, но все пак Хавършам нямаше наследник. Дъщерите му не решаваха проблема, тъй като жени не можеха да наследяват земя или титли.

Вече се смрачаваше и Сара се наведе да запали една свещ. В същия миг чу някакво раздвижване в двора и притвори разтреперана очи. Молеше се да не се е върнал, не още. Макар да знаеше, че подобни мисли са грях, животът ѝ би бил истинско блаженство, ако наистина му се случеше нещо и никога повече не се завърнеше. Не можеше да понесе мисълта да прекара остатъка от дните си с него. Колкото и малко да ѝ оставаше, щеше да бъде истински ад до Едуард.

Остани свещта на пода и бързо се приближи до прозореца. Видя коня му, без ездач. Половин дузина слуги го водеха, а зад тях вървеше каруца с тялото, положено върху плаща му.

Изглеждаше мъртъв. Сърцето ѝ се разтупа лудешки. Зачака. Ако бе мъртъв, нямаше да вдигат шум и все някои щеше да дойде да ѝ го каже. Но още щом влязоха в двора, те се развикаха за помощ и затичаха припряно. Изпратиха човек за лекаря, положиха го

внимателно на една широка дъска и го понесоха към къщата. Все още нямаше представа какво му се е случило, но сърцето ѝ се сви мъчително, като разбра, че е жив и все още се надяват да го спасят.

— Прости ми, боже — прошепна Сара миг преди вратата в дъното на огромния салон, където седеше, да се раззине широко и хората му да го внесат. Изглеждаше все така мъртъв, но тя вече знаеше, че не е.

— Негово превъзходителство, мадам — заговори един през друг. — Паднал е от коня си.

Едуард не помръдваше. Тя мълчаливо им направи знак да я последват нагоре по стълбите, към спалнята му, и да го сложат на леглото. Все още носеше дрехите, с които бе тръгнал, но ризата му бе кална и изпокъсана, лицето му сивееше, а в брадата му се бяха заплели клонки и треви.

Беше започнал лова с една жена в близката ферма и бе казал на слугите да го чакат в кръчмата. Те търпеливо стояли там цели три дни и дори се шегували с това, докато поглъщали галони бира и уиски. Подобни забавяния не бяха необичайни за него, но когато не се появил толкова време, все пак решили да го потърсят и научили, че си е тръгнал от фермата преди три дни. Повикали шерифа и организирали търсене, но го открили едва тази сутрин. Едуард бил паднал от коня си и дни наред лежал в безсъзнание. Отначало решили, че вратът му е счупен, но докато го носели към дома, по едно време се свестил, макар и само за миг. Сетне отново изпаднал в безсъзнание. Сега изглеждаше съвсем мъртъв в постелята си. На Сара само казаха, че е паднал лошо и вероятно си е ударил главата.

— Кога е станало? — попита тихо тя, но не им повярва, когато ѝ казаха, че било сутринта. По дрехите му имаше засъхнала кръв и повръщано поне от няколко дни. Не знаеше почти нищо, което да съобщи на лекаря, когато пристигна, но мъжете го отведоха настрана и тихичко му обясниха какво се е случило.

Той бе наясно с тези неща. Не беше нужно съпругата на негово благородие да знае къде е бил и какво е правил. Сега трябваше да му се пусне кръв, няколко пиявици, и да чакат резултата. Графът беше здрав и жизнен човек със силен организъм и дори на тази възраст според доктора бе твърде възможно, макар и не съвсем сигурно, че ще оживее след злополуката.

Като добра съпруга Сара остана до леглото му, докато му пускаха кръв, макар че мразеше пиявиците, и когато докторът си тръгваше, изглеждаше почти толкова зле, колкото и съпругът ѝ. Отиде до бюрото си и писа на Хавършам. Трябваше да знае за случилото се и да дойде, след като имаше опасност Едуард да умре тази нощ.

Запечата писмото и го прати по един от слугите. До дома на Хавършам имаше почти час на кон, но Сара знаеше, че той ще тръгне веднага и ще бъде тук още тази нощ. Върна се до леглото на Едуард. Той не помръдваше. Седна на стола и се загледа в лицето му. Опитваше се да проумее какво чувства към него. Не беше гняв, нито омраза, а безразличие, страх и отвращение. Вече дори не си спомняше дали някога го е обичала. Трябва да е било за твърде кратко и твърде отдавна, а и споменът бе затрупан под толкова лъжи и жестокост, че се бе заличил от паметта ѝ. Сега не изпитваше нищичко. Остана така цяла нощ, мълчалива, горда и силна. Молеше се да умре преди изгрев-слънце. Понякога ѝ се струваше, че не би издържала и миг повече с него. Не можеше да понесе мисълта за докосването му, да се остави да я опипва. Би предпочела тя самата да умре, отколкото да му роди още едно дете, но знаеше, че ако оживее, няма да мине много време, преди отново да я обладае насила.

Маргарет, прислужницата ѝ се качи при нея малко преди полунощ да я попита има ли нужда от нещо. Сара се изненада, че още не си е легнала, и я изпрати да спи. Беше мило момиче, на около шестнадесет години. На същата възраст, на каквата Сара бе дошла в Балфур. Маргарет бе дълбоко предана на господарката си. Не се бе отделила от леглото ѝ, когато последното бебе умря. Считаше господарката си за най-красивата жена, която бе виждала, и бе готова на всичко заради нея.

Хавършам пристигна чак към два през нощта. Съпругата му била болна. Две от децата я заразили с дребна шарка и състоянието ѝ било ужасно, цялата обрината с нетърпими сърбежи и кашлица. Не искал да ги оставя, но като получил писмото на Сара, разбрал, че трябва да дойде.

— Как е той?

Сега Хавършам бе на двадесет и девет, висок и мургав красавец, какъвто и Едуард вероятно е бил на младини, и както винаги, сърцето ѝ се разтупка неистово, когато прекоси стаята и улови ръцете ѝ в своите.

— Преди два часа му пуснаха кръв, после сложиха пиявици, но въобще не се е помръдвал. Нито звук. Не знам. Хавършам. Мисля, че, докторът каза, че има вътрешен кръвоизлив. Нищо не се вижда, няма счупено, но изглежда може да не го преживее. Затова реших, че трябва да си тук. — Каза го безизразно и Хавършам не можа да види нищо в очите ѝ.

— Исках да съм до теб — отвърна той и тя се усмихна с благодарност.

Двамата бавно влязоха в стаята на Едуард. Нямаше промяна. Едва като излязоха отново в салона, а икономът донесе на Хавършам чаша бренди, той погледна снаха си в очите и призна, че Едуард му изглежда съвсем като мъртвец. Не можеше да си представи, че ще оцелее.

— Кога се е случило? — попита загрижено. Ако Едуард умреше, върху плещите му щяха да се стоварят куп отговорности. Никога не му бе минавало през ум, че това може да се случи. Винаги бе мислил, че в някакъв момент тя и Едуард все ще имат син, макар че самият той все още нямаше въпреки трите си деца. Но тя бе заченала трима синове, които бе загубила, и нямаше причина да не роди друг. Надяваше се следващият да оцелее след раждането.

— Казаха ми, че било тази сутрин — отвърна тихо тя и като я погледна внимателно, Хавършам за кой ли път осъзна колко е силна. По-силна и по смела от много мъже или поне със сигурност от него самия.

Седна с въздишка и продължи да я наблюдава внимателно, като едва сдържаше желанието да я сграбчи в прегръдките си.

— Но ме лъжат — продължи спокойно Сара и той неволно се запита откъде ли знае. — Станало е нещо по-лошо. Но може би не е толкова важно. Каквото и да е било, където и да са го открили, това не променя състоянието му в момент.

И на двамата им се струваше, че е смъртно ранен.

— Докторът даде ли някакви надежди? — попита Хавършам все още разтревожен, а когато тя не отговори, само го погледна безизразно, остави чашата и отново взе ръката ѝ в своята. — Сара, ако се случи нещо с Едуард, какво ще правиш?

Щеше най-сетне да се освободи от него. Само Хавършам и неколцина от слугите знаеха колко жестоко се отнася с нея.

— Не знам. Предполагам, че ще заживея отново. — Тя се отпусна с въздишка в креслото и се усмихна тъжно. — Ще дишам, просто ще живея. Ще доживея спокойно живота си някъде.

Може би ако ѝ оставеше нещо, щеше да наеме малка къщичка или ферма и да заживее там. Не искаше нищо повече. Той бе погубил всичките и мечти и единственото, за което копнееше, бе да се освободи от него.

— Би ли избягала с мен?

Тя вдигна поглед, смутена от въпроса му. Не бяха споменавали подобно нещо от години. Беше му забранила да говори за чувствата си към нея, а сега бе женен за Алис.

— Не говори глупости — отрони тихо, опитвайки се да прозвучи като че ли наистина го мисли. — Тук имаш жена и четири дъщери. Не можеш просто да ги зарежеш и да избягаш с мен.

Но той искаше да направи тъкмо това. Винаги го бе искал. Съпругата му не значеше нищо за него и се бе оженил за нея само защото знаеше, че Сара никога не би могла да му принадлежи. Но сега, ако Едуард умре, не би понесъл да я загуби отново.

— Не бива дори да мислиш за това — рече твърдо Сара. Беше го обичала една трета от живота си, но преди всичко бе жена на честта. А Хавършам понякога се държеше като дете. Никога не бе усещал тежестта на титлата, не му се бе наложило да порасне без време, за да поеме отговорностите, които вървяха с нея. Но без титлата нямаше пукнат петак, ако се изключи зестрата на жена му.

— Ами ако оживее? — прошепна в треперливата светлина на свещите.

— Сигурно ще си умра тук — отвърна тъжно Сара, надявайки се поне да стане скоро.

— Не мога да те оставя така. Не бих могъл да го понеса още дълго, Сара. Не мога да гледам как те убива ден след ден, година след година. Божичко, как го мразя! Само да знаеше колко го ненавиждам.

Хавършам имаше далеч по-малко основание от Сара да мрази брат си, макар че откакто се бе родил, Едуард правеше всичко възможно да му стъжни живота. Хавършам бе син на същия баща, от втората му жена, така че двамата имаха различни майки. Беше двадесет и пет години по-млад от Едуард.

— Ела с мен — пак предложи той.

Брендито му беше замаяло главата, но не чак толкова. От години се опитваше да измисли как да избяга с нея, но никога преди не бе събирал кураж да ѝ го предложи. Знаеше колко е чувствителна по отношение на брака му и съпружеския дълг, много повече от него самия. Алис беше мило момиче и той бе искрено привързан към нея, но никога не я беше обичал.

— Ще избягаме в Америка — продължи той трескаво, стиснал ръцете ѝ в своите. — Ще се освободим от всичко това, трябва да го направиш, Сара!

Говореше искрено и разпалено в полутъмната стая и ако трябваше да бъде искрена, Сара би му признала, че няма нищо, за което да мечтае така. Но знаеше, че не може да го направи. Не можеше да му причини това, нито пък на съпругата му. Знаеше, че ако Едуард оцелее, със сигурност ще ги намери и ще убие и двамата.

— Не бива да говориш подобни безсмислици — отсече твърдо тя. — Би рискувал живота си без причина.

Искаше само да го успокои, но той се разгорещи още повече.

— Да прекарам остатъка от живота си с теб, е достатъчна причина — отвърна разпалено Хавършам, наклонил лице към нея. — За това си струва дори да умра, наистина. Сериозно говоря.

Сара също се задъхваше от близостта му, но не можеше да му позволи да го види.

— Знам, скъпи братко — промълви тя и стисна лекичко ръцете му. Усмихна се. Искаше ѝ се животът им да се беше стекъл по-различно, но не би направила нищо, което да го изложи на риск. Твърде много го обичаше.

Той я погледна внимателно и като че усети любов ѝ към него, и не можа да се сдържи повече. Протегна ръка и я привлече към гърдите си.

— Недей — прошепна Сара, когато отдели за миг устни от нейните. Искаше ѝ се да се гневи, да го отпрати дори, и само за негово добро. Но твърде дълго бе копняла за малко нежност и не можа да устои. Не се възпротиви, когато я целуна отново, но след малко успя да се отскубне от прегръдката му и поклати тъжно глава. — Не бива да правим това, Хавършам. Невъзможно е.

А и много, много опасно. Ако някой ни видеше.

— Няма нищо невъзможно и ти много добре го знаеш. Ще намерим някой кораб във Фалмут и ще отплаваме за Новия свят, за да заживеем заедно. Никой не може да ни спре.

Тя се усмихна на наивността и на оптимизма му. Колко малко познаваше собствения си брат! Да не говорим, че никой от двамата нямаше толкова пари.

— Звучи толкова просто. Но животът, който ще заживеем, ще бъде грях и престъпление. Помисли си какво ще кажат на дъщерите ти за теб като поотраснат, а горката Алис.

— Тя е още дете. Ще намери някого. Тя също не ме обича.

— Но с времето ще те обикне. Постепенно ще се привържете един към друг.

Колкото и да го обичаше, в някой отношения той си бе останал момче. Не разбираше с каква опасност си играе и се гневеше, че тя не иска да избяга с него. Искаше ѝ се да е щастлив, където и да живее. Хавършам постоя няколко минути намръщен, после двамата се качиха отново горе, ръка за ръка, за да видят как е Едуард. Вече се съмваше и всички в къщата спяха, освен слугата, който седеше до леглото на съпруга ѝ.

— Как е той? — попита тихо Сара.

— Никаква промяна, ваше благородие. Мисля, че докторът ще дойде отново сутринта да му пусне кръв.

Тя кимна. Същото беше казал и на нея, но като гледаше Едуард, не вярваше да доживее дотогава. Отново излязоха от стаята и Хавършам изглеждаше съвсем обнадежден.

— Копеле гадно! Като си помисля какво ти причини през всички тези години.

Кръвта му закипяваше.

— Не мисли за това — каза тихо Сара и му предложи да отиде да си легне в една от стаите за гости.

Хавършам с истинска благодарност се отправи към спалнята си. Той смяташе да остане, докато Едуард се оправя или докато умре. Дори бе довел неколцина слуги със себе си, но ги бяха изпратили да си легнат още щом пристигнаха. Изненада се, че тя самата не смята да си ляга. Тя като че бе безкрайно издръжлива и никога не се уморяваше.

След като се раздели с Хавършам, тя се върна при съпруга си и предложи да постои с него, за да отиде слугата да почине. Каза, че

щяла да поспи на креслото до главата му и наистина бе задрямала, защото сънуваше брат му. Онова, което ѝ бе предложил, наистина я изкушаваше. Да замине за Америка беше невероятна идея. Но колкото и привлекателно да ѝ звучеше, знаеше, че няма никаква вероятност да се случи. Ако не друго, тя не би причинила подобно нещо на Алис и децата, дори Хавършам да се реши на подобна безотговорност. Но с радост би избягала от Едуард, дори ако намереше смъртта си по пътищата.

Главата ѝ се бе склонила на гърдите и тя спеше дълбоко, когато слънцето изгря и петлите провъзгласиха новия ден. В стаята нямаше никой, но внезапно някакви клещи се обвиха около китката ѝ и я разтърсиха. Отначало ѝ се стори, че още сънува, после реши, че някакво животно е захапало ръката ѝ и ще я откъсне от рамото. Събуди се, скована от болка и страх, но се уплаши още повече, като разбра, че този, който стиска ръката ѝ, е Едуард. Пръстите му се впиваха толкова силно, че едва се съдръжаше да не извика от болка.

— Едуард!

Беше буден и зъл както винаги.

— Добре ли си? Беше доста болен изглежда, че от няколко дни. Донесоха те у дома с една селска каруца и докторът трябваше да ти слага пиявици.

— Сигурно съжаляваш, че съм още жив — отвърна студено той и я огледа с явна ненавист. Все още стискаше силно ръката ѝ и му беше забавно, че дори отпаднал и болен все още може да я нарани. Повика ли вече тъпия ми брат?

Очите му искряха яростно и най-сетне пусна ръката ѝ, също тъй внезапно, както я беше уловил.

— Налагаше се Едуард... — отвърна тя, като го гледаше предпазливо, както човек гледа коварна отровна змия, защото той беше тъкмо това. — Мислехме, че може да умреш.

— Колко разочаровани трябва да сте и двамата — ухили се той и стисна брадичката ѝ с два пръста. — Опечалената вдовица и новият граф Балфур. Още не скъпа моя. Няма да имаш този късмет засега.

Не беше естествено да има толкова сила, след като е лежал в безсъзнание дни наред. Сигурно злобата я подхранваше.

— Никой тук не ти желае злото, Едуард — каза тя като най-сетне я пусна и сведе очи, после тръгна бавно към вратата, уж да се погрижи

за закуската му.

— Няма да се възстановя скоро с този боклук — оплака се той, но ако съдеше по онова, което сама бе видяла и усетила, вече се бе възстановил достатъчно.

— Ще видя дали могат да ти приготвят нещо по-добро — отвърна привидно спокойна.

— Погрижи се за това — Едуард я изгледа злобно, и в очите му искреше несдържан гняв към нея.

Познаваше този поглед. Той я бе ужасявал, когато бе по млада, но сега просто се насили да не го забелязва, да се издигне над него. Това бе единственото и средство за оцеляване.

— Знам как разсъждава брат ми — измърмори замислено Едуард. — Знам колко е слабохарактерен. Той няма да те избави от мен скъпа, ако това си намислила. А ако се опита, какъвто и да е планът му, където и да избягате, той или ти, бъди сигурна, че ще ви намеря и ще го убия. Или ще ви убия и двамата. Запомни добре Сара... Говоря сериозно.

— Сигурна съм, че е така, Едуард — кимна спокойно тя — Но няма защо да се боиш от нас. Просто бяхме разтревожени за теб.

Излезе бързо от стаята. Коленете ѝ трепереха. Сякаш ги бе подслушал предишната нощ, когато Хавършам се опитваше да я убеди да избяга с него в Америка. Колко наивен бе Хавършам да си мисли, че може да му се изплъзне. Наистина вярваше, че Едуард ще го убие. Никога не би поставила Хавършам в подобно положение, колкото ѝ да ѝ се искаше да го направи. Никога не би му позволила да я докосне, независимо колко го обичаше. Всъщност започваше да се пита дали не трябва да избяга сама, заради него.

Докато слизаше към кухнята, за да му приготви сама закуската, в главата ѝ се блъскаха хиляди мисли. Маргарет ѝ помогна да отнесе таблата до стаята му, а през това време слугата му го беше избърснал и Едуард изглеждаше нормално, а докато приключи със закуската вече съвсем бе дошъл на себе си. Сара му беше сложила риба, яйца и хлебчета, направени същата сутрин. Но той дори не ѝ поблагодари. Раздаваше заповеди на всички, макар да беше още много блед и вероятно се чувстваше зле. Лекарят направи не можа да повярва колко бързо се е възстановил господин графът. Все пак настояваше да му пусне кръв, но Едуард не му позволи и дори заплаши лично да го

изхвърли, ако се опита. Горкият старец целият трепереше като излезе от стаята му и Сара както винаги трябваше да се извинява за грубостта на съпруга си.

— Не бива да се изправя твърде рязко — предупреди лекарят. — И все още не бива да яде толкова тежки храни.

Беше видял останките от закуската, която му бе приготвила Сара, а готвачът току-що му бе отнесъл цяло печено пиле.

— Ако не се пази, отново ще изпадне в безсъзнание — заяви докторът нервно. Беше същият, който бе израздал децата ѝ и ги бе видял да издъхват в прегръдките ѝ или да се появяват сини и безжизнени, мъртви при раждането. Ужасно се боеше от Едуард. Всъщност дори бе отказал да му съобщи за последните три деца, защото първия път Едуард го бе ударил, задето му носи толкова лоша новина, и дори го бе нарекъл лъжец.

— Ще се погрижим за него, докторе — успокои го Сара, докато го изпращаше на двора. Остана там известно време, след като той си тръгна. Усецаше слънчевите лъчи по лицето си и се питаше какво да прави сега. Предишната нощ в тунела бе проблеснала слаба надежда, но си бе отишла.

Когато се качи да види отново Едуард. Хавършам бе при него. Той както всички останали бе изумен от бързото му възстановяване, но не го приемаше така философски като Сара. Следобед, като я видя да носи супа на болния, след като той бе хвърлил първата купа по нея и ѝ беше изгорил ръката. Хавършам ѝ препречи пътя и заговори гневно и отчаяно:

— Трябва да ме послушаш. Сара. Вече нямаш избор. Не бива да оставаш тук. Става все по-лошо. Мисля, че се е побъркал.

Сутринта Едуард го бе предупредил да стои настрана от нея и го бе заплашил, че ще го убие, ако не се подчини. Все още не бил приключил с нея и смятал да изтръгне наследник от утробата ѝ, дори ако това я убиело, което изобщо не го интересуваше, стига да му остави син.

— Не е луд — отвърна спокойно тя. — Просто е зъл и жесток.

Всичко това съвсем не беше новост за нея, макар че Едуард не си даваше труд да го крие. Вече не го интересуваше кой вижда, че я малтретира. Всъщност изглежда дори му харесваше.

— Ще намеря кораб — продължи трескаво Хавършам, но Сара само го погледна строго и потръпна, когато се опита да хване ръката ѝ, изгорена от Едуард.

— Няма да правиш нищо такова — предупреди го тя — Ще те убие. Говоря съвсем сериозно, стой настрана от мен, Хавършам. Никъде няма да ходя с теб. Остани при семейството си и забрави за мен.

— Никога няма да те забравя! — въздъхна отчаяно той.

— Трябва! — отвърна безмилостно Сара и се отправи към стаята на съпруга си.

Вечерта ѝ съобщиха, че Хавършам е тръгнал за дома си при съпругата и децата си. След като Едуард се възстановяваше, нямаше причина да стои повече тук. Но Сара се тревожеше да не направи някоя глупост. Беше достатъчно наивен и романтичен, за да се опита да осъществи плана си за бягство, а тя не биваше да му позволява да рискува живота си заради нея. Нито пък да изостави семейството си, защото я обичал. И двамата трябваше да се примирят с факта, че не могат да имат бъдеще.

Тази нощ си легна в собственото си легло, но спа неспокойно и се събуди призори. Защо не се възползва от плана на Хавършам, бе първата мисъл в главата ѝ. Не беше нужно да избяга непременно с него. Отначало ѝ се стори съвсем безумно, но колкото повече мислеше за това, толкова по-възможно ѝ изглеждаше, стига да обмисли всичко внимателно и да не разкрива на никой намеренията си. Все още пазеше някои от бижутата на майка си, макар Едуард да беше взел повечето от тях. Подозираше, че ги подарява на своите любовници и приятели, а някой ѝ бе казал, че ги продава. Но все още имаше достатъчно, за да започне нов живот. Никога нямаше да живее в блясък и разкош, но тя и не мечтаеше за подобни неща. Искаше само да избяга, да намери свобода и безопасност. Но дори ако се удавеше по пътя към Новия свят, поне нямаше да умре скована от ужас и измъчвана от омразен съпруг, който също я ненавиждаше. Готова бе да поеме риска. Стана и се облече. Продължи да мисли за това цяла сутрин. В живота ѝ внезапно се бе появила цел.

Принуден да лежи по цял ден, Едуард бе станал капризен и заядлив. Удари двама от слугите, докато се опитваха да го облекат. Виждаше се, че все още се чувства зле, но отказваше да си го признае.

Докъм обяд вече бе облечен и избръснат, и седеше в дневния салон. Изглеждаше смъртно блед и отпаднал, но с обичайното си мрачно изражение. Изпи малко вино с обяда и като че ли настроението му се подобри, но не и държанието му към нея. Най-милото бе да не ѝ обръща никакво внимание.

След като се наобядва, той задряма в креслото и Сара се измъкна тихо от стаята и се върна в спалнята си. Имаше да обмисля много неща, да съставя план за бягството си. Отвори ковчежето, където държеше останалите от майка ѝ бижута. Искаше да се увери, че още са там, че Едуард не се е вмъкнал да ги открадне. Няколкото хубави старинни вещи все още бяха там и докато ги разглеждаше, си спомни за баща си.

Уви ги в кърпа и ги пусна в джоба на наметката си, после я окачи грижливо в гардероба. Трябваше да свърши още много неща тази нощ. Вечерта си поговори с Маргарет. Попита я шепнешком дали онова, което ѝ бе казвала, наистина е вярно. Дали бе готова на всичко заради нея.

— О, да, госпожо — отвърна Маргарет и се поклони чинно.

— Би ли заминала някъде с мен, ако те помоля?

— Разбира се — прошепна момичето и се усмихна. Представяше си тайно пътуване до Лондон, където може би ще се срещнат с Хавършам. Не беше трудно да отгатне, че е дълбоко влюбен в господарката ѝ.

— Ами ако е много далеч?

Маргарет се зачуди дали не говори за Франция. Знаеше, че там има размирици, но заради нея би се престашила.

— Бих отишла навсякъде с вас — отвърна храбро младото момиче и Сара ѝ поблагодари, после я помоли да не казва на никого за разговора им.

Маргарет обеща.

Следващата нощ беше по-трудно. Сара облече плътна рокля и вълнено наметало и в полунощ се измъкна тихо от къщата. Слезе в конюшната и оседла собствения си кон, като се молеше да не вдига много шум, и изведе Нели навън колкото се може по-тихо. Яхна я едва на пътя, и то като се отдалечи достатъчно от къщата. Метна се на гърба ѝ и прегусна колкото можеше по-бързо. Язди повече от два часа, без да спре, чак до Фалмут. Стигна около два и половина през нощта.

Нямаше представа дали някой ще е буден по това време, но се надяваше да намери някого и да научи каквото ѝ трябваше. Извади късмет. Видя неколцина моряци, които оправяха някакъв малък кораб и го подготвиха за плаване с отлива в четири.

Казаха ѝ за един кораб, който се връщал от Франция след няколко дни и намекнаха, че ще бъде натоварен с оръжие. Тръгвал за Новия свят някъде в началото на септември. Познаваха повечето от екипажа и казаха, че корабът е добър и на борда ще бъде в безопасност. Но я предупредиха, че няма много удобства. Тя пък ги увери, че е без значение. Любопитни бяха коя е, но не попитаха и ѝ казаха с кого в пристанището да говори, за да уреди пътуването си. След като си тръгна, всички говориха за тайнствената дама и се съгласиха, че било много красива, въпреки че пелерината бе закривала половината ѝ лице.

Тя отиде и събуди човека, с когото ѝ бяха казали да говори. Той бе доста смаян, че го вдигат от леглото заради напълно непозната жена, а още повече, когато тя каза, че няма пари и му връчи рубинена гривна, за да плати пътя си до Бостън.

— Какво да правя с това? — Той въртеше гривната в ръце и я гледаше смаяно.

— Продайте го.

Вероятно струваше повече от кораба, за който набираше пътници, но вече нямаше връщане назад. Щеше да направи всичко, което се налагаше, за да се качи на борда.

— Пътуването до Америка е опасно — предупреди я агентът, все още по риза и нощна шапчица. — Някои умират на кораба.

Но тя не се уплаши.

— Аз ще умра, ако остана тук — отвърна тихо, но толкова сериозно, че той ѝ повярва.

— Да не би да си имате неприятности със закона?

Внезапно му хрумна, че гривната може да е крадена, но пък те със сигурност бяха превозвали престъпници и преди. Нямаше да им е за пръв път.

Но тя поклати глава в отговор, а и му се струваше съвсем честна и почтена жена.

— Къде да ви изпратим билета?

— Нека стои тук. Ще го взема, когато дойда на кораба. Кога тръгвате?

— Потегляме на пети септември, по пълнолуние. Ако не се появите, тръгваме без вас.

— Ще дойда.

— Потегляме при отлива, рано сутринта. Оттук до Бостън няма да спираме никъде.

Сара се зарадва на тази вест. Засега не ѝ бе казал нищо, което да промени решението ѝ. Дори не се страхуваше. Представяше си колко тежко ще бъде или поне така си мислеше. Но това беше без значение за нея. Остави му гривната и написа името си на лист хартия. Написа само Сара Фъргюсън. Надяваше се да не знаят коя е и да не я свържат с граф Балфур.

Корабът отплаваше след три седмици, а когато тръгна от Фалмут, беше четири сутринта. Връщането бе тежко, конят и се спъваше и едва не я хвърли от гърба си. Прибра се по първи петли. Вдигна поглед към прозореца на стаята, където спеше Едуард. След три седмици всичко щеше да свърши и най-сетне щеше да се отърве от тормоза на този мъж.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Последните три седмици, които прекара с него, ѝ се сториха безкрайни. Минутите сякаш се влачеха с дни, единственият, когото беше посветила в плановете, беше Маргарет, която бе обещала да не казва дори на родителите си, а и тя знаеше, само че ще заминават.

Още на другия ден Сара бе пришила останалите бижута в подплатата на наметката си. Направи го толкова умело, че единственото подозрително бе тежестта. Всъщност след инцидента прекарваше почти цялото си време в ръкоделие и се опитваше да избягва Едуард, доколкото може. Той се бе възстановил за по-малко от седмица и веднага бе заминал на лов, но в края на август се върна у дома с група приятели, които като него прекарваха цялото си време в ядене и пиене. Бяха шумни, невъзпитани и Сара си отдъхна като си тръгнаха, защото се боеше за слугинчетата винаги когато Едуард се отвлечаше с другарите си в големия салон. Не можеше да направи нищо друго, освен да държи по-младите и по-хубавките далеч от тях. Невинаги успяваше.

Не беше виждала Хавършам след посещението му, докато Едуард бе на легло, но научи, че и другите му две дъщери са се заразили от шарка, а Алис била още болна и се бояли, че развива пневмония. Не беше трудно да си представи човек какво му е, но все пак жалко, че не бе дошъл да се видят. Би се радвала да го види още веднъж, за последно. Просто да го погледа, да му каже нещо за сбогом. Накрая обаче реши, че така е дори по-добре. Все пак той я познаваше доста по-добре от Едуард. Можеше да се досети или да долови нещо различно в държанието ѝ.

Не биваше с нищо да издава плановете си за бягство. Занимаваше се със същите неща, както винаги, само дето изглеждаше малко по-щастлива и понякога си тананикаше докато работеше в по-отдалеченото крило на замъка. От месеци подшиваше огромните гоблени по стените, опитвайки се да ги запази от молците. Тъкмо това правеше, когато я намери Едуард. Беше сама и не го чу да се

приближава по дългия ветровит коридор, където работеше. Вече смяташе да се връща в стаята си, защото се смрачаваше, и се сепна уплашено, като го видя.

— Къде беше цял следобед? Не можах да те открия никъде.

Не можеше да си представи за какво би я търсил, той никога не си правеше труда. Изтръпна от ужас. Дали някой от пристанището не я е открил по името на билета. Невъзможно, каза си. Никой от тях не знаеше къде живее, а и нямаха причина да я търсят.

— Случило ли се е нещо? — попита със спокойно изражение, но погледът ѝ издаваше тревога.

— Искан да говоря с теб.

— За какво? — Тя остави ръкоделието си и го погледна право в очите. Едва сега осъзна, че е пил. Всъщност той цяло лято се напиваше като свиня и това отдавна бе престанало да ѝ прави впечатление. Понякога само ставаше по-войнствен, но тя внимаваше да не го предизвиква. Не беше се опитвал да спи с нея след смъртта на последното им дете, а вече бяха минали почти три месеца.

— Защо си се скрила тук?

— Поправям някои от паната — обясни тя тихо. — Струва ми се, че мишките са ги яли, а искам да ги запазя.

— Тук ли се срещаш с брат ми? — попита внезапно той и в погледа му проблесна пиянско злорадство.

Сара се сепна от неочаквания въпрос.

— Никъде не се срещам с брат ти — отвърна рязко.

— Разбира се, че се срещаш с него. Той е влюбен в теб и не ми разправяй, че не те кани на тайни срещи. Хавършам е глупав и коварен хлапак и би постъпил точно така.

— Той никога не би направил подобно нещо, Едуард. Нито пък аз. — Не искаше да му показва, че се бои.

— Разумно решение, скъпа. Защото знаеш какво ще съм принуден да направя, ако те хвана, нали? — просъска той, впери поглед в лицето ѝ и пристъпи заплашително към нея. Сграбчи я за косата и я дръпна към себе си толкова силно, че лицето ѝ почти се докосваше до неговото. — Да ти покажа ли какво точно ще направя, скъпа моя?

Сара бавно вдигна поглед, но не отговори. Знаеше, че каквото и да каже, само ще влоши нещата. Не можеше да направи нищо, освен да

чака да му омръзне да я тормози. Молеше се единствено всичко да свърши по-бързо.

— Защо не ми отговаряш? Да не би да искаш да го предпазиш? Мислехте си, че ще умра миналата седмица нали? Какво щяхте да правите тогава, а? Кажете ми... — изръмжа Едуард в лицето ѝ. — Какво правихте докато лежах болен?

После замахна и я удари с цялата си сила. Ако все още не я държеше здраво за косата, сигурно щеше да отхвъркне до стената.

— Едуард, моля те, нищо не сме сторили — проплака тя, опитвайки се да сдържа болката. Пръстенът на ръката му бе разцепил устната и при удара и кръвта капеше по дрехите ѝ. Беше облечена с бяла памучна рокля и яркочервените капки се открояваха рязко, зловещи като погледа му.

— Ти си долна лъжкиня и курва! — кресна той и отново я удари, този път с юмрук. Стори ѝ се, че скулата ѝ се разтрошава на трески. Зави ѝ се свят. Виждаше го през мъгла. Последва нов удар, после за нейна изненада я сграбчи и я целуна силно. Кръвта от устната ѝ се смеси със слюнката му. Обзе я неистово желание да издере лицето му, но знаеше, че ако се опита да се защити по някакъв начин, той само ще я нарани още повече. Беше го научила с цената на много болка.

Усети, че полита назад. Главата ѝ се удари в пода, а тялото му я затисна. Едната му ръка разкъса дрехата ѝ, докато я дърпаше нагоре, после нетърпеливо смъкна бельото.

— Едуард, защо правиш това? — прошепна сломено Сара, задавена от собствената си кръв. Все пак бе негова съпруга. Не беше нужно да я унижава и удря, нито да я насилва на каменния под в стария замък. Но той я желаше само тук и точно по този начин. А когато искаше нещо, негово благородие очакваше да го получи. Последните осем години с него бяха истински ад за Сара. Но скоро щеше да бъде свободна. — Едуард недей, моля те.

Продължаваше да шепне безсмислени думи, когато той я облада насила и заудря главата ѝ в каменния под. Дори през болката се ужаси от мисълта, че някой може да ги види, и сподави стоновете. Би било безкрайно унижително всички да научат какво ѝ причинява, а и знаеше, че ако издаде дори звук, той ще я нарани още повече. Затова просто го остави да свърши. Главата ѝ се удряше в пода и ѝ се струваше, че усеща песъчинките да се впримчват в косата ѝ, докато Едуард

разкъсваше слабините ѝ. Най-сетне се насити и я пусна. Лежа известно време върху ѝ, макар да я задушаваше с тежестта си, а после се изправи и я изгледа като непотребна дрипа.

— Сега ще ми родиш син, или ще умреш — каза само и се обърна да си върви, като остави Сара да лежи на пода.

От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Стана бавно, оправи дрехите си, доколкото можеше и се разрида тихо и безутешно. Дори не искаше да си представя ужаса да носи още едно от децата му. В момента искаше само да се скрие някъде и да умре... дори ако трябваше да е на борда на Конкордия на път за Бостън. Ако все пак бе заченала, ако тя и детето оживееха, закле се Едуард никога да не научи за това. Наистина би умряла, но не би му позволила да ѝ отнеме детето или отново да ѝ стори подобно нещо. Край вече!

Върна се бавно в стаята си цялата в кръв, с разчорлени коси, разбита уста и посинено лице. Вече бе съвсем сигурна, че го мрази както никога, макар че никого не бе мразила през живота си. Долно животно, истински звяр. Малко по-късно, като я видя в салона, след като се беше опитала да заличи следите от побоя. Едуард ѝ се усмихна злорадо и се поклони учтиво с жестока насмешка в очите:

— Някаква злополука ли, скъпа моя? — попита ехидно, като минаваше край нея. — Колко жалко. Трябва да внимаваеш повече по стълбите.

Главата ѝ се ценеше... Но Сара не му направи удоволствието да реагира. Не смяташе да отговаря нещо, нито да обяснява на някого. В този миг обаче реши, че никога вече няма да допусне мъж в живота си. Нито като съпруг, нито като любовник. Вече се надяваше да няма и син. Нито дъщеря. Не искаше от живота нищо, освен да се освободи от него.

След тази случка Едуард я остави на мира. Беше получил каквото искаше или поне така си мислеше. В миналото всеки път, когато я направеше своя, независимо по какъв жесток начин, бе достатъчно за да зачене, и той вероятно предполагаше, че и този път ще е така. А тя се молеше скоро да научи, че е сгрешил. Но нямаше да разбере, преди да се качи на кораба.

Последните дни се изнизаха мъчително бавно, но без инциденти и проблеми. Най-сетне дойде нощта на бягството. Кръглата луна светеше високо в небето, а звездите блестяха ярко. Очакваше да изпита

нещо. Облекчение, тъга, че напуска дома или дори носталгия по миналото, но докато двете с Маргарет измъкваха конете от конюшната и двата малки вързопа с дрехи, не изпита абсолютно нищо. Искаше ѝ се да остави писмо за Хавършам, но знаеше, че е невъзможно. Щеше да му пише от Новия свят. Не остави бележка и на Едуард, защото би могъл да я намери, преди да са стигнали във Фалмут. Всъщност той пак бе заминал на лов предишния ден и още не се бе завърнал, което правеше нощното ѝ бягство по-малко опасно. Докато яздеха към Фалмут, и двете бяха в прекрасно настроение, особено Маргарет, която все още мислеше, че им предстои вълнуващо приключение.

Точно като предишния път, им трябваша два часа, за да стигнат дотам, но този път ѝ се стори по-лесно и никой по пътя не ги обезпокои. Сара малко се бе страхувала от нещо подобно, но не бе казала на Маргарет нищо за опасността от разбойници и крадци, защото момичето никога не би тръгнало с нея. А и бандитите не биха открили нищичко у тях. Сара бе пришила бижутата и малкото си пари в хастарите на дрехите.

Докато яздеха през Фалмут, намалиха темпото и Сара мълчаливо поведе спътницата си към пристанището. Видя Конкордия още щом излязоха на кея. Корабът беше много по-малък, отколкото бе предположила, с две мачти и правоъгълни платна. Не изглеждаше достатъчно здрав, за да издържи презокеанско плаване, но вече нямаше връщане назад, а и на Сара ѝ беше все едно, дори да се удави. Смяташе да пътува.

Все още не беше казала на Маргарет къде ще ходят, макар да я беше предупредила, че няма да вили родителите си доста дълго време. Момичето бе отвърнало, че няма значение и сега като видя кораба, предположи, че се е досетила правилно и заминават за Италия. Или за Франция въпреки вълненията там. Във всеки случай ѝ се искаше да види някоя непозната страна. Слушаше разсеяно какво си говори Сара с капитана, който ѝ даваше някакви пари. Беше честен човек и ѝ връщаше разликата от онова, което бе получил за гривната и билета им.

Успял бе да го продаде на известен търговец в Лондон и бе получил ужасно изгодна цена.

Докато Сара му благодареше. Маргарет се приближи плахо към тях.

— Колко дълго продължава пътуването? — попита усмихнато младото момиче.

Сара и капитанът размениха бърз поглед, тя кимна и той се обърна да отговори:

— Шест седмици, ако имаме късмет, до два месеца, ако попаднем в буря. Във всеки случай ще бъдем в Бостън преди октомври.

Сара се помоли без глас плаването да мине успешно, но бе решена да тръгне. Вече нямаше какво да губи. Маргарет обаче изглеждаше ужасена от чутото току-що и гледаше невярващо капитан Кормак.

— Бостън? Мислех, че отиваме в Париж! — възкликна смаяно тя. — Не мога да отида в Бостън, ваше благородие! Просто не мога... Не мога... Ще умра, кълна се... Зная, че ще умра на такъв малък кораб. Моля ви. Не ме карайте да идвам с вас. Нека се върна обратно.

Момичето ридаше тихо и стискаше ръката ѝ. Сара въздъхна и я прегърна. От самото начало се опасяваше, че може да се случи нещо такова и ще изпадне в незавидното положение да пътува сама. Но не ѝ даваше сърце да принуди момичето да тръгне с нея, след като очевидно бе уплашено до смърт. Сара изчака няколко минути да се поуспокои и я улови за ръцете.

— Няма да те карам да ходиш никъде, щом не искаш — каза тихо тя, като се отиваше да обуздае истеричните ѝ ридания, което не беше никак лесно. — Но искам да се закълнеш, че няма да казваш на никого къде съм заминала. Каквото и да прави негово благородие, каквото и да казват всички, дори господин Хавършам... Трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого къде съм. Ако смяташ, че няма да издържиш и ще им кажеш, трябва да тръгнеш с мен — заяви строго накрая, а Маргарет кимна енергично през сълзи.

— В такъв случай ми се закълни — Тя вдигна леко брадичката ѝ. Сара нямаше намерение да я взема насила със себе си, но предпочиташе да я поуплаши малко, за да не я издаде пред Едуард.

Момичето се вкопчи в дрехата ѝ като малко дете.

— Кълна се ваше благородие! Но моля ви, не се качвайте на този кораб. Моля ви. Ще се удавите.

— Предпочитам да се удавя, отколкото да живея повече така — отвърна спокойно Сара. Все още имаше синини по лицето, а отокът на

устната ѝ бе спаднал едва преди няколко дни. Дори не знаеше дали е бременна след последното му насилване, но предпочиташе десет пъти да прекоси океана с най-малкия кораб в света, отколкото да понася жестокостта му.

— Аз вече съм решила. Маргарет.

Тъй като момичето щеше да се върне. Сара ѝ каза да отведе конете обратно. Смятала бе да ги остави във Фалмут и да каже на коняря да ги продаде за колкото може да им вземе, но вече нямаше причина да го прави.

— Но трябва да си много силна, когато те питат за мен. Кажи им само, че съм те оставила и съм тръгнала пеш по пътя за Лондон. Така ще им отвлечеш вниманието за известно време.

Горкият Хавършам! Сара бе сигурна, че Едуард ще обвини брат си за бягството ѝ, но в крайна сметка невинността щеше да е най-доброто му оръжие за защита. А щом пристигнеше веднъж в Новия свят, Едуард не би могъл да направи нищо, за да я върне. В края на краищата тя не беше никаква вещ, нито робиня, която е купил и притежава, макар че явно си мислеше така. Беше негова съпруга и би могъл единствено да се отрече от нея или да откаже да плати дълговете ѝ. Но тя не искаше вече нищо от граф Балфур. Смяташе да продаде бижутата си и да се справи някак след това. В най-лошия случай щеше да стане гувернантка или компаньонка, ако се наложи. Не се страхуваше от работа. Ако останеше, Едуард все някога щеше да я убие. Или още по-лошо, можеше да не умре достатъчно бързо и ще живее дълго, измъчвана и тормозена от него. Твърде дълго за Сара.

Двете с Маргарет се сбогуваха през сълзи на кея. Младото момиче се бе вкопчило в нея и хлипаше жално уплашено, че господарката му я очаква гибел. Но Сара изобщо не изпита страх, докато се качваше сама на малката бригантина. На борда имаше още неколцина пътници и всички искаха да отплават преди изгрев-слънце.

Корабът вдигна платна. Сара остана на палубата да ѝ помага и Маргарет, която едва я виждаше през сълзи, извика: — Късмет!

Сара вече не можеше да я чуе, защото утринният бриз отнасяше думите, но се усмихна широко и щастливо в отговор. Чувстваше се невероятно жива и свободна, за първи път в живота си. Когато корабът бавно изви снага и се откъсна от английския бряг, тя затвори очи и поблагодари на бога, че и дава шанс за нов живот.

Чарли дълго стоя замислен в креслото, след като затвори тетрадката. Беше четири сутринта. Чел бе цяла нощ. Каква невероятна жена е била! Каква смелост, колко дързост ѝ е била нужна, за да избяга от съпруга си в онези времена и да се качи на малък кораб за Бостън. При това сама, без придружител или прислужница. А доколкото можеше да разбере от прочетеното дотук, не е познавала никого в Новия свят. Каква сила е притежавала! Дори не можеше да си представи живота, от който е избягала. Онова, което бе написала за Едуард, го бе накарало да се разтрепери и му се искаше да може да я докосне, да ѝ помогне по някакъв начин. Би бил щастлив да я познава, да бъде неин приятел. Щеше му се да е пътувал с нея на онзи малък кораб от Фалмут към Новия свят.

Затвори внимателно дневника и се загледа в безценната си находка. Имаше чувството, че са споделили с него прекрасна тайна. Искаше му се да грабне следващата тетрадка, но знаеше, че трябва да поспи. Като качваше към спалнята си, копнееше да я зърне. Вече знаеше толкова много за нея... Научил бе коя е, откъде е дошла. Опита се да си представи пътуването през океана.

Дълго лежа в леглото. Мислеше за нея и за невероятната случайност, която му бе открила куфара. Но дали бе само прищявка на съдбата? Може изобщо да не бе чул катерица или плъх. Може би тя е искала да намери дневниците ѝ, сама го е отвела до тях? Усмихна се на тази мисъл. Знаеше, че е невъзможно. Дори и за него бе трудничко да си представи, че Сара сама му е дала дневниците си. Но както и да бе станало, чувстваше се безкрайно благодарен, че ги е открил. Гореше от нетърпение да продължи.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато се събуди на следващата сутрин, първата му мисъл бе дали не е сънувал. Навън бе много студено, все още валеше сняг. Трябваше да изпрати по факса някои документи на адвоката си в Лондон, а и искаше да се обади на няколко души в Ню Йорк, но щом взе душ и се облече, единственото, което му се прииска, бе да си направи кафе и да продължи с дневниците на Сара. В края на краищата това и стори. След като свърши най-неотложните неща, той се отпусна на удобното кресло, което си бе купил, вдигна томчето, което бе оставил на разсъмване, и зачете как е прекосила океана.

Конкордия беше малка бригантина, построена преди около пет години с две мачти и плоска кърма. В малкото пространство между двете палуби имаше четири каюти за общо дванадесет души, които пътуваха към Новия свят. Докато излизаха бавно от пристанището на Фалмут. Сара най-сетне слезе да види каютата, която доскоро бе смятала да дели с Маргарет. Но онова, което видя там, я завари неподготвена.

Цялото помещение беше дълго около два метра и широко малко повече от метър, а от стените се подаваха два дървени рафта, застлани с тънки дюшеци, които явно трябваше да служат за легла. Дори не смееше да си помисли какво би станало, ако някоя от двете беше дебела. Подпорите вероятно не биха издържали. Точно над легата имаше закрепени въжета, с които трябваше да се връзват в случай на буря в океана.

Всички останали бяха принудени да делят каютата си с непознати, но като единствената дама сред пътниците на Сара ѝ бе спестено поне това. Всъщност имаше още една жена, но тя пътуваше със съпруга си и петгодишното им момиченце. Детето се казваше Хана и Сара вече я бе видяла на палубата. Бяха американци от Северозападните територии в Охайо. Осведомиха я, че се казват

Джордан и са били на гости при родителите на госпожа Джордан за няколко месеца, а сега се прибирали у дома.

Дори на Сара ѝ се струваше много смело да предприемат подобно пътуване.

Останалите пътници бяха все мъже. Четирима търговци, аптекар, който можеше да се окаже полезен, свещеник, който отиваше да разпространява божие слово сред диваците от Запада, и френски журналист, който непрекъснато говореше за американския дипломат и изобретател Бенджамин Франклин, с когото се бил запознал преди пет години в Париж. Повечето се почувстваха зле още преди да са излезли и открито море. Но за свое изумление Сара съвсем не се чувстваше отпаднала. Напротив, усещаше се невероятно жива и дори посрещна изгрева на палубата, загледана към английския бряг, който вече едва различаваше. Вдишваше дълбоко соления морски въздух и се наслаждаваше на свободата си. Толкова бе щастлива и развълнувана, че ѝ се струваше, че ще полети. Като слизаше отново долу, срещна Марта Джордан, която тъкмо излизаше от каютата си с малката Хана. Сара се зачуди как ли щяха да спят там тримата.

— Добър ден, госпожице — поздрави сковано Марта Джордан и сведе очи. Дватама със съпруга си вече бяха обсъдили колко странно е, че Сара пътува без придружител или компаньонка и този поглед накара Сара да осъзнае, че ще трябва да даде някакво обяснение. Фактът, че Маргарет бе отказала да я придружи, щеше доста да усложни нещата, особено в Бостън. Знаеше, че дори в Америка не е прието жена да пътува сама.

— Здравей, Хана. — Сара се усмихна на момиченцето, което не би могло да се нарече хубаво, но пък беше много мило. Приличаше на майка си, а и двете бяха доста бледи. Сара реши, че сигурно страдат от морска болест. — Добре ли си?

— Не много — отвърна детето и майка му неволно вдигна поглед. Двете жени се поклониха.

— С удоволствие ще се погрижа за нея, ако със съпруга си имате нужда от малко време за себе си — предложи услужливо Сара. — В кабината ми има свободно легло. За жалост аз самата нямам деца, но с покойния ми съпруг винаги сме искали момиченце.

Не спомена шестте, които бяха се родили мъртви или издъхнали след няколко часа. Но думите ѝ мигновено приковаха вниманието на

Марта Джордан, а тя тъкмо това бе целяла.

— Значи сте вдовица? — попита Марта с видимо облекчение. Това обясняваше всичко. Наистина би трябвало да я придружава прислужница или компаньонка, но за една вдовица не беше толкова непроситимо и вероятно имаше обяснение.

— Да. Отскоро. — Сара сведе смирено очи. Искаше ѝ се да е вярно, но за съжаление не беше. — Племенницата ми трябваше да пътува с мен — продължи тя, като се надяваше Марта да е видяла Маргарет да плаче на кея, — но се уплаши като видя кораба и сърце не ми даде да я насиля, макар да бях обещала на родителите си да я взема с мен. Вероятно щеше да е в несвят чак до Бостън. Стори ми се твърде жестоко да настоявам да спази обещанието си, макар че отсъствието ѝ ме остави в малко неловко положение.

Видимото смущение на Сара накара Марта Джордан възкликне съчувствено:

— О, боже! Колко ужасно трябва да е било за вас мила, особено след като наскоро сте изгубила съпруга си.

А горкото момиче нямаше и деца. Не знаеше на колко години е, но според нея бе много красива и вероятно към двадесет и пет.

— Ако можем да направим нещо за вас, кажете ни веднага. Може би ще ни погостувате в Охайо?

Но Сара нямаше подобни планове. Засега бе решена да стигне в Бостън.

— Много сте любезна — отвърна скромно тя, поблагодари и се върна в каютата си.

За щастие носеше широкопола черна копринена шапка и черна вълнена рокля, които потвърждаваха разказа ѝ, макар да не изглеждаше особено опечалена. Очите ѝ направо сияеха от мига, в който излязоха в открито море и Англия се стопи зад хоризонта.

През първите няколко дни морето бе спокойно и — доста приятно. Носеха няколко прасета и няколко шилета, които да им служат за храна по пътя, и готвачът очевидно се стараеше да приготвя разнообразно меню. Но Сара забеляза, че екипажът вдига доста шум нощем. Джордан ѝ обясни, че пият ром и се напиват до забрава всяка вечер. Настояваше тя и съпругата му да се прибират в каютите си веднага след вечеря.

Повечето от пътниците по цял ден седяха на палубата и си говореха и въпреки морската болест, която тормозеше някои от време на време, настроението на всички беше добро. Капитан Маккормак, който се спираше да поговори с всеки поотделно, бе казал на Сара, че е родом от Уелс. Имаше жена и десет деца, които живееха на остров Уайт, но както ѝ бе признал с тъга, рядко ги виждаше. Не се беше прибирал у дома от две години. Беше поразен от красотата ѝ, макар да го прикриваше успешно. Понякога му бе трудно да се сдържи, когато я видеше да стои на палубата, загледана в безкрайната морска шир, или да пише замислено в дневника си. Тази жена притежаваше рядка хубост, която разпалваше сърцата на мъжете от пръв поглед, но капитанът бе наясно, че тя не осъзнава какво въздействие има. От погледа ѝ се излъчваше стаена сила и скромност, които я правеха още по-привлекателна.

Бяха в открито море повече от седмица, когато за пръв път попаднаха в по-силна буря. Сара спеше в каютата си, когато започна, и един от моряците нахълта през вратата и с обяснението, че трябва да я върже за леглото с въжето закрепено за стената тъкмо за подобни случаи. Тя вдигна уплашено поглед към него, защото я бе събудил от дълбок сън и миришеше силно на ром. Но ръцете му не бяха груби, а уверени, докато връзваше сложните възли, след което веднага забърза навън при другарите си. Тя се заслуша внимателно. Струваше ѝ се, че всяка дъсчица от малкия кораб проскърцва и стене под напора на вълните.

Беше безкрайно дълга нощ за всички и повечето пътници се чувстваха ужасно зле от непрекъснатото издигане и мятане върху вълните. Корабът всеки път потръпваше, сякаш морето ще го повлече надолу. Сара затвори очи и отправи молитвите си към всевишния.

Цели два дни никой не излезе от каютата си, а някои и по-дълго. Седмица след като бурята бе отминала. Марта Джордан не се бе появявала на палубата и Сара попита съпруга ѝ дали всичко е наред.

— Тя никога не е била съвсем здрава — обясни разсеяно той. Трябваше да се грижи сам за малката Хана. — Миналата година изкара грип и едва не умря. Чувства се ужасно зле от няколко дни насам.

Изражението му бе доста разтревожено. Същия следобед Сара почука леко на вратата на каюта им. Искаше да види как е съпругата му. Марта лежеше в койката смъртно бледа, а на пода до нея имаше

кофа за повръщане. Не беше много приятна гледка, а тъкмо когато Сара прекрачи прага, на горката жена отново ѝ прилоша.

— О, боже! — Сара се спусна разтревожено към нея. — Нека ви помогна.

Бедната женица очевидно се чувстваше ужасно. Сара я подкрепя нежно докато пристъпът отмине, а когато Марта Джордан отново бе състояние да говори, научи, че страда не само от морска болест. Беше бременна. Самата Сара едва предишния ден се бе уверила, че не е, и това я правеше безкрайно щастлива. Невероятно бе облекчението да научи, че никога вече няма да свързана по какъвто и да било начин с граф Балфур. Наистина бе свободна. Ако толкова държеше да има наследник Едуард ще трябва да си намеря друга жена. Но като гледаше как бедната жена повръща в прегръдките ѝ Сара осъзна, че има и други в трудно положение.

— Можехме да останем в Англия при родителите ми докато се роди детето — довери ѝ Марта, облегнала се безсилно на рамото ѝ с притворени очи. — Но Сет смяташе, че трябва да се върнем в Охайо.

Тя се разплака тъжно.

— Имаме седмици път дотам дори след като стигнем в Бостън.

А и до Бостън им предстояха все още поне два месеца. Два месеца теснотия и клатушкане на този кораб. Сара не можеше да си представи нищо по-лошо в този стадий на бременността, и се почувства още по-благодарна, че на нея самата не ѝ се налага да го преживее. Самата мисъл, че носи в утробата си детето на Едуард, би я подтикнала към самоубийство.

Но сега беше по-важно да помогне на Марта и тя се замисли какво би могла да стори, за да облекчи положението ѝ. Върна се в своята каюта, за да вземе лавандуловата вода, която носеше, и чиста кърпа. Наложил челото ѝ с компрес от хладната ароматна течност, но дори лекият мирис предизвика гадене. Опита се да ѝ измие лицето и да вчеше косите ѝ. Изнесе кофата и я смени с празно ведро. Обеща да ѝ донесе чаша чай, ако успее да намери някого в кухнята, който да го приготви.

— Благодаря ти — промълви задавено болната. — Не можеш да си представиш какво е. С Хана през цялото време ми беше зле.

Сара знаеше твърде добре. Беше ѝ се случвало толкова пъти, че изпитваше още по-силно състрадание към тази жена. Слава богу, след

като изпи чаша чай с бисквитите, които готвачът изпрати по Сара, Марта се почувства по-добре и престана да повръща. Сет Джордан не знаеше как да ѝ благодари. Заяви, че била истински ангел на милосърдието. После Сара взе момиченцето за известно време. Беше много мило дете и искаше да се върне при майка си. Сара я отведе, но Марта бе твърде зле, за да се погрижи за детето. Отново бе започнала да повръща и Хана трябваше да се качи на палубата с баща си.

Като излезе от каютата. Сара го завари да говори нещо с останалите мъже. Всички пушеха хубави пури от Западна Индия. Ароматът им бе толкова силен и упойващ, че Сара се изкуши да опита и тя, но знаеше за каква ще я вземат мъжете, ако го направи. Събщи на Сет Джордан колкото можеше по-деликатно, че жена му отново е много зле, а той ѝ поблагодари, че прави каквото може, за да ѝ помогне.

През следващите няколко дни времето беше хубаво, но после отново попаднаха в буря и цели две седмици морето бушува край тях. Повечето от пътниците изобщо не излизаха от каютите си. Вече бяха в открито море от три седмици и половина и според капитана трябваше да са преполовили пътуването. Казал им беше, че ще стигнат до Бостън за около седем седмици, ако не попаднали в някоя наистина страшна буря. Въпреки лошото време Сара излизаше понякога на палубата. Обичаше да гледа как платната трептят на вятъра и да наблюдава моряците по палубата. Често се питаше как ли е приел Едуард вестта за изчезването ѝ и дали вече се е досетил къде е. Дали Маргарет му е казала или все пак е спазила обещанието си. Все едно. Вече нищо не можеше да ѝ стори. Не можеше да я принуди да се върне, нито да направи каквото и да било, освен да я мрази. Но той и бездруго я мразеше, така че това нямаше особено значение. Поне за нея.

Една сутрин друг храбър пасажер се качи на палубата малко след нея. Беше един от търговците.

— Сигурно имате някакви роднини в Бостън? — попита той. Ейбрахам Левит беше преуспял човек, търговията му вървеше добре. Точно такъв тип хора Сара изобщо не би могла да срещне доскоро и тя бе очарована, че може да поговори с него. Слушаше в захлас за многобройните му пътувания в Ориента и Америка. Той също бе впечатлен от въпросите, които му задаваше, доста необикновени за

една жена. Сара се опитваше да научи всичко възможно за Бостън и селищата на север и на запад от него. Искаше да знае повече за индианците, чиито легенди я бяха пленили, както и за фортовете и заселниците в Кънектикът и Масачузетс. Чела бе за красива местност, наречена Диърфийлд, с множество водопади, където имало няколко укрепления.

— Вероятно ще гостувате на някого там? — попита мъжът, след като се увери, че няма никакви роднини в Бостън.

— Мисля някой ден да си купя ферма там — обясни замечтано Сара и се загледа в безбрежния океан, сякаш вече си представяше имението си.

Той я изгледа ужасен.

— Не можете да направите това! Не можете просто да си купите ферма. Сама жена в онази пустош ще си има доста главоболия. Как ще се грижите за фермата? А и индианците ще ви отмъкнат още щом ви видят.

Всъщност той самият би искал да го направи, но за разлика от много други морски вълци капитан Маккормак държеше на реда. Бдеше над Сара досуц като баща за всеобщо разочарование. Тя бе толкова красива, че понякога просто им се искаше да я погледат и да са близо до нея и уж случайно се спъваха на палубата само за да могат да докоснат дрехата ѝ. Сара изобщо не подозираше за завоеванията си.

— Не мисля, че индианците ще ме отмъкнат — разсмя се тя.

Ейбрахам Левит беше мил човек, малко над тридесет години, и вече бе научила всичко за съпругата и децата му, които живеели в Кънектикът. От разказите му бе явно, че печели добре и бизнесът му се разраства. Сара му се възхищаваше за това, макар в нейните среди да не бе прието. Чувала бе, че в Америка животът е устроен другояче и се надяваше някой ден да бъде уважаван навсякъде за постигнатото от него самия. Дори му го каза, макар и не направо, докато бърбеха на палубата преди вечеря.

— Вие сте невероятна жена, госпожо Фъргюсън — отвърна смутено той. — Наистина ми харесвате.

В същия момент първият помощник обяви, че вечерята е сервирана и Ейбрахам Левит я въведе тържествено в салона. Сет и Хана Джордан вече бяха там, но Марта не се бе появявала от седмици. Вече изобщо не излизаше от каютата си и всеки път, когато Сара

слезеше да я види, изглеждаше все по-бледа и отпаднала. Беше ужасно да я гледаш. Аптекарят вече нямаше и най-малка представа какво да прави с нея, беше изчерпал всичките си лекове. Сара също.

Вечерята беше приятна както винаги. Всички се надпреварваха да разказват истории, приказки и легенди за какво ли не, дори за призраци. Сара винаги успяваше да измисли най-хубавите. Знаеше и най-хубавите детски приказки и всяка вечер разказваше по една на Хана, докато я слагаше да спи. Така баща ѝ можеше да се разведри на палубата с другите мъже Марта спеше в каютата. От седмици повръщаше непрекъснато и като че се топеше пред очите им, но никой не можеше да ѝ помогне. Сара само си повтаряше, че и други жени са преминали през същото и са оцелели или поне така бе казал капитанът. Никой никога не бил умрял от морска болест. Но бурята, в която попаднаха същата вечер, я накара да се усъмни в това.

По-късно капитан Маккормак призна, че била една от най-ужасните, които някога е виждал. Продължи три дни и всички моряци на палубата трябваше да се привързват към мачтите, а пътниците — към койките в каютите си. Двама мъже паднаха зад борда, докато се опитваха да спасят платното, което направо се бе разкъсало на две, а навсякъде около кораба се виждаха плаващи предмети. При всеки удар на огромните вълни имаше чувството, че се блъскат в някоя подводна скала. Конкордия се люлееше и скърцаше толкова силно, че на всички им се струваше, че всеки момент ще се разбие. Този път дори Сара се уплаши и се разплака тихо в койката, укорявайки се за прибързаните си думи, че предпочита да се удави, вместо да се върне при Едуард. Но дори и да загинеше, не би съжалила нито за миг, че е избягала.

На четвъртата сутрин слънцето най-сетне се показа и морето се поукроти, макар и не напълно. Пътниците лека-полека се престрашиха да излязат от каютите си, но всички изглеждаха доста уплашени, с изключение на Ейбрахам Левит, който твърдеше, че е преживявал много по-страшни бури на път към Ориента, и им разказа няколко истории, от които им настръхнаха косите. Всички изглеждаха отслабнали и бледи, а когато се появиха Сет и Хана, изражението на мъжа бе много загрижено и той тутакси потърси Сара.

— Марта — промълви уплашено. — Не се чувства много добре. Струва ми се, че блънува. От няколко дни не е пила и глътка вода. Просто не мога да я накарам.

— Трябва да опитате — отвърна загрижено Сара. Знаеше, че много жени са умрели от обезводняване по време на бременност. Аптекарят само поклати глава.

— Трябва да ѝ се пусне кръв. Жалко, че тук няма лекар, който би могъл да го направи.

— Ще минем и без това — заяви твърдо Сара и слезе да види как е единствената друга жена на борда. Но като влезе в каютата, направо се ужаси. Лицето на госпожа Джордан беше посивяло, а очите ѝ — хлътнали като на мъртвец. Устните ѝ се размърдаха леко сякаш се опитваше да каже нещо, но не успя.

— Марта — промълви тихо Сара, но болната изобщо не даде знак, че я е чула. — Марта, трябва да се оправиш. Хайде. Сега ще ти дам да пийнеш водица.

Тя вдигна лъжицата към устните на жената и се опита да я накара да преглътне, но водата се изсипа по бузите и брадичката ѝ. Не пое нито глътка.

Сара постоя известно време при нея, мъчейки се да я накара да пийне, но въпреки всичките ѝ усилия Марта нито я разпозна, нито проговори свързано, нито глътна и капчица вода. Беше вече доста късно, когато съпругът на Марта слезе в каютата с полузаспалото дете на ръце. Той сложи внимателно Хана на леглото, което делеше с нея. Тя веднага се унесе, а Сара и Сет продължиха отчаяните си опити да свестят майка ѝ. На разсъмване им стана ясно, че неизбежното ще се случи. Бяха направили всичко, което бе по силите им, но не можеха да го предотвратят. Марта беше бременна вече в четвъртия месец. Беше толкова изнемоощяла, че Сара бе съвсем сигурна, че ако тялото ѝ бе в състояние да се бори, щеше да изгуби бебето. А можеше вече да е и мъртво, кой знае. Точно при изгрев-слънце тя поотвори леко очи и се усмихна с обич на съпруга си.

— Благодаря ти. Сет — промълви тихо тя и се усмихна тъжно миг преди да издъхне в прегръдките му.

Беше най-покрътителната гледка, която Сара някога бе виждала, ако изключеше смъртта на собствените си дечица. В погледа ѝ имаше неизразима тъга, която я трогна дълбоко.

Хана се събуди малко след това и се обърна да погледне към майка си. Сара бе сресала косите ѝ и бе вързала тънък шал около врата ѝ. Марта изглеждаше спокойна, дори хубава.

— По-добре ли е? — попита с надежда момиченцето, помислило, че майка му просто спи.

— Не, скъпа — отвърна Сара със сълзи на очи. Не искаше да им се натрапва в мъката, но Сет я бе помолил да не го оставя сам. — Не е.

Изчака Сет да обясни на дъщеря си, но той не можа да каже нищо. Само я гледаше умолително през сълзи, сякаш се надяваше тя да го изрече.

— Сега тя е в рая — опита се да обясни Сара. — При ангелите. Виж как се усмихва... — Също като моите мънички дечица. — Толкова съжалявам — завърши с насълзени очи. Едва познаваше тази жена, но и бе толкова мъчно за нея. Никога нямаше да види как дъщеря ѝ пораства. Никога нямаше да се върне в Охайо със семейството си. Беше си отишла завинаги.

— Мъртва ли е? — попита Хана с широко отворени, ужасени очи, като местеше поглед ту към Сара, ту към баща си. И двамата кимнаха.

Момиченцето заплака неутешимо и Сара дълго не можа да я успокои. Накрая я облече и я изведе на палубата, а Сет отиде да поговори с капитана. Трябваше да решат какво ще направят с тялото на Марта.

Капитан Маккормак предложи да я отнесат в капитанската каюта, а следобед да я погребат в океана. Това бе единственото, което можеше да се направи, макар че на Сет му бе омразна дори мисълта да я хвърли във вълните.

— Тя винаги е искала да я погребат във фермата или при семейството ѝ в Англия.

— Нямаме избор — обясни му капитанът, без да се церемони. — Не можем да я държим на борда докато стигнем в Бостън. Просто няма къде да я сложим. Ще трябва да я погребем в океана.

Рядко се случваше да прекосят Атлантика без поне едно погребение, било то на някой от пътниците или на член от екипажа. Винаги някой се разболяваше тежко или ставаше някоя злополука, или падаше зад борда. При далечни пътувания като това подобни неща се очакваха и всички го знаеха, преди да тръгнат. Но въпреки всичко се стряскаха, когато се случеше пред очите им. Двамина моряци отнесоха тялото на Марта в капитанската каюта, където я увиха в платнище, предвидено за подобни случаи. Окачиха тежести от двете страни на

необичайния покров и точно в дванадесет по обяд я положиха върху една гладка дъска наред палубата. Капитанът прочете молитва, сетне свещеникът пое нещата в свои ръце. Чете от Псалми и говори колко мила и почитена жена е била, макар всъщност никой на борда да не я познаваше добре. След това моряците бавно повдигнаха дъската от единия край и тялото ѝ се свлече в морето, а корабът бързо подмина мястото, където бе потънала. Тежестите повлякоха мъртвата към дъното и платницето се скри под водата още преди да са се отдалечили. Малката Хана изпищя уплашено и няколко часа продължи да хлипа съкрушено за майка си в прегръдките на Сара, а баща ѝ изглеждаше така, сякаш му се иска да стори същото, когато се появи в каютата ѝ да ѝ благодари. Всички бяха преживели тежък ден и Сара лежеше в койката с жестоко главоболие, но се надигна, за да поговори със Сет Джордан. Беше ѝ мъчно за него, най-вече заради детето, и се надяваше по-скоро да стигнат в Бостън. Бяха на борда от пет седмици и половина и се надяваше до седмица, най-много до десет дни, да видят Бостън на хоризонта.

— Можеш да дойдеш с нас в Охайо, ако искаш — предложи той и Сара бе трогната от поканата му, защото наистина се бе привързала към тях в последните седмици, особено към Хана. — Сега ще ми е доста трудно да се грижа за малката — добави смутено мъжът и Сара се зачуди дали не смята да се върне в Англия, за да може семейството на Марта да му помага. Но едва ли щяха чак толкова бързо да предприемат ново пътуване през океана.

— Възнамерявам да остана в Масачузетс — усмихна се тя. — Можете да ми погостувате във фермата, като се устроя някъде.

Не му обясни, че първо ще трябва да продаде малко бижута и се надява някой в Бостън да ѝ предложи добра цена за тях.

— В Охайо има повече свободна земя на по-добри цени.

Но Сара знаеше, че там животът е по-тежък, а индианците — по-враждебно настроени.

— Може да дойдеш на запад да ни посетиш — добави с надежда Сет и тя кимна. Предложи му да се грижи за Хана вместо него тази нощ, но той обясни, че искат да останат заедно.

През следващата седмица момиченцето не се отделяше от нея и на Сара ѝ се струваше, че ще се задуши от мъка, когато я притискаше в прегръдките си. Детето страдеше за майка си, а Сет с всеки изминал

ден изглеждаше все по-нещастен. Дъщеричката му бе неутешима след смъртта на майка си и единственият чужд човек, когото допускаше до себе си, бе Сара.

Една вечер дойде да поговори със Сара. Вече бяха на кораба от седем седмици. Почука на вратата на каютата ѝ, след като бе приспал Хана.

— Не знам как ще го приемеш — започна сковано, като стрелкаше неспокойно поглед из тясната каюта. Сара носеше син копринен халат върху нощницата. — Може да ти прозвучи странно, но откакто Марта умря, много мислих за това.

Започна да заеква и Сара се разтревожи, защото предусети какво ще последва, но просто не знаеше как да го възпре, колкото и да ѝ се искаше.

— Двамата сме в еднакво положение. Искам да кажа. Марта и съпругът ти, те... Искам да кажа знаеш как е, макар че всъщност не съм, защото аз имам и Хана. Просто не бих могъл да се справя сам — завърши той и очите му се напълниха със сълзи. — Не знам какво ще правя без нея. Знаем, че това не е начинът да го кажа, но. Сара, би ли се омъжила за мен? Би ли дошла да живееш с нас в Охайо?

Сара за миг изгуби дар слово. Марта бе мъртва едва от десет дни, а Сет и правеше предложение. Изпитваше безкрайно състрадание към дъщеричката му, но това не бе достатъчно, за да се омъжи за него, дори да можеше. Той имаше нужда от някакво момиче, което да се грижи за малката като гувернантка, или пък от жена, която наистина да иска да се омъжи за него. Някоя близка или пък вдовица, за каквато тя само се представяше. За Сара това бе невъзможно и тя поклати леко глава, като го гледаше тъжно:

— Сет, не мога — отвърна тя твърдо.

— Напротив, можеш. Хана те обича дори повече отколкото обича мен. С времето ще свикнем един с друг. Няма да очаквам прекалено много, поне в началото. Знаем, че е твърде скоро, но не след дълго ще бъдем в Бостън и, просто трябваше да те попитам. — Ръката му трепереше върху нейната.

Но Сара бе съвсем сигурна в отговора си и не желаше да го заблуждава. Не смяташе да се ожени за Сет Джордан. Нямаше начин. И дума не можеше да става. А и все още имаше съпруг, за жалост жив, в Англия.

— Невъзможно е. По ред причини. Много съм поласкана, но наистина не мога.

Нещо в погледа ѝ го накара да повярва, че говори сериозно. Това бе последното нещо, което би искала, макар да знаеше, че той е мил човек, а Хана — сладко момиченце.

Сега искаше да живее своя живот. Затова бе тръгнала към Новия свят и нищо не би могло да я склони да се откаже.

— Съжалявам. Вероятно не биваше да ти предлагам. Но си помислих, че като си вдовица и като стана така... — заоправдава се той с почервено от смущение лице, като се опитваше да излезе заднешком от каютата ѝ.

— Всичко е наред, Сет — успокои го Сара. — Разбирам те. Усмихна се и затвори вратата след него, после се отпусна с въздишка на койката. Дано по-скоро стигнат в Бостън. Вече достатъчно дълго бяха на този кораб. Всъщност дори твърде дълго.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В крайна сметка презокеанското им пътешествие продължи точно седем седмици и два дни. Капитанът обясни, че можели да пристигнат и по-рано, но за жалост са попаднали в доста бури и той предпочел да се движи внимателно. Но всички неудобства на пътуването бързо бяха забравени, когато най-сетне зърнеха брега. Всички крещяха от радост и тичаха по палубата. Бяха минали почти два месеца, откакто напуснаха Англия. Беше двадесет и осми октомври хиляда седемстотин осемдесет и девета и времето в Бостън бе слънчево, но хладно.

Слязоха на дългия пристан, като пристъпваха малко несигурно, усетили твърда земя под краката си, но всички разговаряха оживено и се смееха. Пристанището гъмжеше от народ. Имаше заселници, както и мъже в униформи и войници от близкия гарнизон. Стотици хора продаваха какво ли не. Безброй животни се товареха и разтоварваха от корабите. Товарни каруци поемаха стоките, а елегантни екипажи возеха пътниците до лодките или към града.

Капитан Маккормак, все така загрижен за нея, любезно ѝ помогна да събере багажа си и дори уреди да я откарат до пансиона, който ѝ беше препоръчал, докато другите се суетяха да търсят дилижанса или да наемат коне, за да се придвижат до домовете си или до близките странноприемници. Ейбрахам Левит не пропусна да се сбогува със Сара, както и аптекарят и свещеникът, който заминаваше на Запад. Неколцина моряци също дойдоха да ѝ стиснат ръката, а малката Хана обви ръчички около коленете ѝ и се разплака. Умоляваше я през сълзи да не си отива, но Сара ѝ обясни, че се налага и обеща да ѝ пише. Поне щеше да опита, макар че писмата сигурно щяха да пътуват дълго.

После я целуна притисна силно в прегръдките си. Стисна ръката на Сет, който все още се смущаваше да я погледне в очите. Щеше му се Сара да се бе съгласила да стане негова жена и да тръгне заедно към

Охайо. Тя се бе отнесла толкова майчински с малкото му момиченце, а и беше ужасно красива. Сигурно дълго щеше да я сънува нощем.

— Грижете се един за друг — изрече тихо гласът, към който така се бе привързал.

— Ти също Сара. Не прави глупости. Внимавай много, ако купуваш ферма. Гледай да не е твърде далеч от града.

— Добре — отвърна тя, макар да знаеше, че не казва истината. Тъкмо това искаше. Да вкуси опияняващата свобода и независимост на този нов свят. Какъв смисъл имаше да си купува къща в града или да се настани някъде около гарнизона? Искеше място, където да може да препуска на воля и да се наслаждава на свободата си.

Качи се в екипажа, който капитан Маккормак бе повикал и даде на кочияша адреса на пансиона на вдовицата Ингърсол на пресечката на Корт и Тремънт. Нямахше запазена стая, не познаваше още никого и не бе решила какво ще прави, но изобщо не се страхуваше от бъдещето, като помахаше за сбогом на спътниците си, докато екипажът ѝ бавно се отдалечаваше от пристанището по Стейт стрийт към Бостън. Нещо ѝ подсказваше, че тук всичко ще бъде наред.

Като довърши записките от този ден. Чарли се облегна назад в креслото и се замисли. Доплака му се. Колко храбра е била! Преживяла бе толкова болка и все пак с готовност е продължила нататък. Не се бе страхувала да опита отново. Дори мисълта за пътуването с Конкордия през океана го плашеше. Сигурен бе, че той самият никога не би го преживял. Тази жена бе направо невероятна! Не се е страхувала от нищо. Все едно четеше роман, най-добрия, на който бе попадал, а най-хубаво от всичко бе, че героите му не бяха измислени и всичко това наистина се беше случило. Питаше се дали е успяла да си купи фермата.

Изправи се, разкърши рамене и остави дневника. Вече дотолкова бе свикнал с почерка ѝ че все едно четеше свое писание. Погледна разсеяно часовника си и се сепна. Колко неусетно бе хвъркнал денят. А смяташе да навести Гладис Палмър и да се отбие в историческия клуб, за да върне книгите, които бе взел преди седмица. Зачуди се дали Франческа е още там.

Мина да вземе книгата и да изпие чаша чай с Гладис. Умираще от желание да ѝ разкаже какво е открил на тавана, но искаше първо да дочете дневниците и да ги обмисли, а едва тогава да ги сподели с друг. Дори с Гладис. Като че за момента Сара бе негова. Съзнаваше, че е малко странно да е толкова погълнат от жена, която отдавна бе мъртва. Но докато четеше думите ѝ и преживяваше вълненията ѝ, тя неусетно бе станала за него по-реална от всяка жива жена.

Побъбриха за новините в града. Гладис винаги имаше какво да му разкаже. Предишния следобед една от приятелките ѝ получила инсулт, а стар познат отпреди много години ѝ писал от Париж. Като заговориха за Франция. Чарли се сети да я попита за Франческа. Каза му, че я е виждала един-два пъти и че когато дошла да живее тук, всички в града се възхищавали на красотата ѝ, но тя не общувала с никого и всъщност никой тук не я познавал. Гладис нямаше представа защо е избрала да дойде точно в Шелбърн Фолс.

— Но все пак е много красива жена — завърши тя с предпазливо възхищение и Чарли се съгласи.

Би искал да научи повече за нея. Сдържаността ѝ го беше заинтригувала, а малката ѝ дъщеричка бе наистина очарователна.

Тръгна от дома на Гладис малко след четири и половина, но докато стигне до историческия клуб, там бяха затворили, така че не можеше да върне книгите. Постоя нерешително на стълбите. Помисли си да ги остави на горното стъпало, но се боеше да не ги откраднат или да не се повредят от снега, така че ги върна обратно в жабката и пое към търговския център, за да си напазарува, като си обеща да мине на следващия или последващия ден.

Докато си избираше каша за закуска, вдигна разсеяно поглед и забеляза Франческа на няколко крачки пред себе си. Неволно си спомни какво бе казала Гладис за нея, защото тя се поколеба за миг, преди да се усмихне доста неуверено и да кимне едва-едва за поздрав. Забеляза, че е сама. Моник не се виждаше никъде.

— Значи съм ви изпуснал за малко — отбеляза небрежно Чарли, докато слагаше избрания пакет в количката. — Опитах се да върна книгите. Ще намина пак до ден-два.

Тя отново кимна. Изражението ѝ бе все така сериозно и строго, но погледът ѝ като че бе станал по-мек от последния път като се срещнаха. Не беше сигурен какво изразяват, но поне не видя в тях

същия ням ужас както когато я бе поканил да пийнат в новогодишната нощ. Зачуди се дали се е случило нещо. Всъщност тя просто бе премислила случилото се и бе осъзнала, че се е държала доста грубо с него. Трябваше да признае, че не е някой подозрителен тип и вероятно се бе държал мило с дъщеря ѝ просто от добро сърце. Нямаше никакво желание да се сприятелява с Чарли, но той все пак бе проявил любезност към Моник и нямаше причина да го отбягва толкова яростно. Доста неща ѝ се бяха изяснили след последната им среща.

— Как мина новогодишната нощ? — попита тя, като се опитваше да прикрие нервността си.

— Чудесно — отвърна той с широка усмивка, на която повечето жени не биха устояли, но тя като че изобщо не я забеляза, или умело се напрани на разсеяна. — Легнах си доста рано, а на другия ден се прибрах. Оттогава съм доста зает. Нали се настанявам в нов дом.

И чета за Сара... помисли си, но не го изрече на глас. Това все още бе негова тайна.

— Открихте ли някакви други сведения за Сара и Франсоа? — Въпросът ѝ бе съвсем невинен и тя доста се изненада от реакцията на Чарли, който подскочи като ужилен и я погледна виновно, като че криеше някаква тайна.

— Ами, всъщност не, във... — запъна се той и побърза да прехвърли разговора към нея самата, макар да знаеше, че с подобен ход най-вероятно ще я смути и отблъсне. Затова пък щеше да отвлече вниманието ѝ за известно време. — Моник ми каза, че пишете книга.

Но сега бе негов ред да се изненада. Защото в очите ѝ внезапно проблесна нещо като ентузиазъм.

— По-скоро материал за местните индиански племена. Засега само сухи факти, но си мисля да го преработя в книга след време.

За разлика от дневниците на Сара затрогващо непосредствени. Неволно се запита какво ли би казала Франческа, ако научеше за тях. Усецаше, че тя го наблюдава внимателно през цялото време, и напрегнато се опитва да прецени дали е приятел, или враг.

— Как е Моник? — попита, за да смени отново темата. Струваше му се ужасно тъжно да се боиш от всичко, което срещаш в живота си. Толкова бе различно от онова, за което четеше в дневниците на Сара. Нея нищо не я плашеше и нищо не би могло да я спре, дори бруталната жестокост на Едуард. Макар че ако трябваше да бъде съвсем честен, на

Сара ѝ е било нужно известно време, за да се реши да избяга. Не беше се впуснала да търси свободата още първия път, когато я е ударил. Минали бяха цели осем години, преди да събере смелост да го напусне. Но, слава богу, беше се решила. Чарли нямаше търпение да прочете за срещата ѝ с Франсоа.

— Моник е добре — отвърна Франческа. — Пак ме врънка да ходим на ски.

В първия момент понечи да предложи той да я заведе, но знаеше, че не бива. Франческа веднага би се отдръпнала. Трябваше да се държи много предпазливо с нея, като че му е все едно как ще реагира. Дори не знаеше защо си дава толкова зор, защо така държи да я предразположи. Каза си, че вероятно е заради хлапето, което толкова му харесваше. Всъщност Моник бе страхотно момиченце, но трябваше да си признае, че има и още нещо. Дали не го предизвикваше тъкмо тази недостъпност? Би било толкова банално, че не му се искаше да си го признае.

— Тя е страхотна скиорка!

Каза го с искрено възхищение и този път Франческа наистина се усмихна, а погледът ѝ стана по-мек. Понечи да каже нещо, докато вървяха заедно към касата, но очевидно размисли и се спря.

— Какво се канехте да кажете? — Чарли реши да хване бика право за рогата, за да види дали няма да я принуди да се държи по-свободно.

— Ами... просто исках да ви се извиня... задето се държах толкова грубо, когато се видяхме в Шарлмънт онзи ден... на обяд. Просто не обичам тя да общува с непознати или да позволява на чужди хора да ѝ купуват разни неща, за които би могла да им се чувства задължена. Или да си плати по начин, който все още не ѝ е ясен.

— Разбирам ви напълно — отвърна тихо той и срещна открито погледа ѝ. Видя как отново започва да се отдръпва, но този път не тѝ уплашено. Приличаше на красива горска кошута, която се подава от скривалището си в гората и се ослушва предпазливо, готова да побегне при най-малкия шум. Все пак се усмихна мило.

— Наистина.

Франческа извърна лице, но той успя да зърне болката в очите ѝ. Какво ли толкова ужасно ѝ се беше случило? Дали бе по-лошо от онова, което бе преживяла Сара? Дали бе по-жестоко от онова, което

му бе сторила Карол, като избяга със Саймън? Какво ли таеше в сърцето си? Нима то бе по-крехко от сърцата на другите хора?

— Да бъдеш родител е огромна отговорност — продължи Чарли, докато чакаха да им дойде редът. Искаше му се да ѝ покаже, че уважава това, което бе постигнала. Би искал да ѝ каже още много неща, но се съмняваше, че някога ще му се удаде възможност. Все пак Франческа бе единствената жена горе-долу на негова възраст, която познаваше в Диърфийлд. Останалите бяха или седемдесетгодишни като Гладис, или на осем като Моник. Или отдавна мъртви като Сара. Франческа бе единствената истинска, жива и свободна жена наоколо и му се струваше уместно поне да се опита да разговаря с нея от време на време, за да не отвикне напълно. Малко странна причина да се сближиш с някого, но докато се приближаваха до касата, Чарли си каза, че вероятно е основателна. Още повече че и двамата бяха преживели разочарование и болка. Биха могли да се сприятелят. Но би било прекалено смело да иска подобно нещо от Франческа. Никой от двамата нямаше представа какво точно се е случило с другия. Знаеше за нея само онова, което бе разбрал от Моник за времето, когато са живели в Париж.

Без да каже нищо повече, той ѝ помогна да подреди покупките си на щанда. Хамбургери и пържоли, замразена пица, сладолед, пликче бонбони, три вида бисквити, много плодове и зеленчуци и голяма кутия мляко. Предположи, че са все неща, които Моник обича.

В неговата количка имаше само газирана вода, замразени полуфабрикати и сладолед, плюс кашата, която бе взел последна. Съвсем ергенско меню.

— Не се храните много здравословно, господин Уотърстън. — Тя се усмихна леко, а Чарли се изненада, че помни името му. Не мислеше, че му е обърнала толкова внимание.

— Доста често се храня навън.

Или поне така бе в Лондон и Ню Йорк... а тя нямаше право да го гледа изненадано при тези думи.

— Бихте ли ми казал къде точно? — попита със закачлива усмивка.

Всъщност в Диърфийлд имаше доста добри ресторанти, както и двамата знаеха, но повечето от тях не работеха през зимата, а местните

хора предпочитаха да се хранят у дома, освен при специални случаи. През повечето време бе твърде студено да се излиза.

Франческа продължаваше да го гледа развеселена.

— Вероятно ще трябва отново да започна да си готвя — смотолеви смутено той й се усмихна съвсем по момчешки. — Утре ще мина да си донапазарувам.

Изчака учтиво, за да й помогне с багажа. Франческа бе напълнила три чанти, които изглеждаха прекалено тежки за нея, и му се стори съвсем нормално да ги вземе, но тя като че се смути от жеста му. Все пак й помогна да прехвърли покупките си на задната седалка затвори вратата и й се усмихна. Тя се качи в колата с предпазлива усмивка, но изглежда вече не се страхуваше толкова от нето.

— Поздравете Моник от мен — каза само. Искаше му се да добави, че ще се отбие след ден-два, но не посмя. Докато вървеше към колата си, неволно се запита отново какво ли бе нужно, за да стопи леда.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На другата сутрин, когато Чарли се събуди и погледна през прозореца, продължаваше да вали сняг. Сега дори нямаше оправдание, че трябва да свърши нещо. Искаше единствено да подхване отново дневниците на Сара и да разбере какво ѝ се е случило, след като слязла от кораба в Бостън.

Но докато стоеше до прозореца, стиснал малкото томче в кожена подвързия, неволно се спомни за Франческа. Питаше се що за жена е, какво точно ѝ се бе случило, та да избяга от Франция, и защо бе дошла тъкмо в Шелбърн Фолс. Струваше му се доста странен избор за жена, която очевидно бе водила много изискан живот. Питаше се също дали някога ще я опознае достатъчно, за да ѝ зададе тези въпроси. След малко обаче забрави за нея, настани се в единственото си удобно кресло и впери поглед в равния, изящен почерк. След по-малко от минута бе погълнат от живота на Сара.

Като пристигна в Бостън, Сара отседна в пансиона на вдовицата Ингърсол на ъгъла на улиците Корт и Трмонт. Беше доста голяма, четириетажна сграда с всички удобства и капитан Маккормак неслучайно ѝ го беше препоръчал. Всъщност самият Джордж Вашингтон бе отседнал тук само седмица преди нея и се бе изказал, че обстановката е доста приятна.

Госпожа Ингърсол и икономката ѝ доста се поизненадаха, когато Сара се появи само с две чанти и без придружителка, но тя побърза да им обясни, че е вдовица и току-що пристига от Англия, а племенницата ѝ се разболяла в последния момент и не могла да тръгне с нея. Собственичката се трогна от тъжната история и веднага нареди на икономката да ѝ покаже свободните стаи.

Дадоха ѝ просторен апартамент с приемна, облицована в тежък червен бродат, от която се минаваше в спалнята със стени в бледосив

сатен. Стаите бяха много слънчеви, с изглед към Сколей скуеър, а в далечината се виждаше дори пристанището.

Бостън се бе превърнал в оживен търговски център и на Сара ѝ харесваше да се разхожда из улиците, да влиза в магазините и да слуша как си говорят хората. Често дочуваше ирландска реч или английски акцент, макар и не като нейния. Повечето хора тук бяха войници, търговци или работници, дошли от Европа. По улиците много рядко можеха да се срещнат хора от нейната класа и Сара правеше впечатление, защото бе очевидно, че е от добро семейство. Благородното ѝ потекло личеше въпреки простите дрехи.

След няколко дни Сара попита госпожа Ингърсол къде може да си поръча дрехи. Все още носеше онези, които си бе взела за из път, но шапката ѝ вече беше съвсем овехтяла, а ѝ трябваша и по-топли неща. Тук беше доста студено, а тя нямаше нищо подходящо за такова време, освен пелерината, в която бе скрила накитите си.

Лесно намери малко шивашко ателие на Юниън скуеър и огледа скиците, докато шивачката ѝ обясняваше, че една клиентка ги била донесла от Париж предишната година. Била много важна дама и си поръчвала повечето неща от Европа, но имала пет дъщери и скиците били направени за тях. Сара хареса доста от моделите и си поръча няколко рокли, а шивачката ѝ даде адреса на един шапкар, който можел да направи аксесоарите към тях.

Роклите, които видя в Бостън, бяха доста по-семпли от онези, които бе свикнала да носи в Англия, а за сравнение с онези, които носеха парижанки, и дума не можеше да става. Французойките, които познаваше винаги бяха облечени в страхотни рокли. Но преди четири месеца там бе започнала революция и вероятно в момента никой не се интересуваше от мода, защото имаха далеч по-належащи проблеми. А за живота си тук Сара съвсем не се нуждаеше от висша мода. Трябваша ѝ семпли и удобни дрехи, които едновременно да са практични и изискани, за да отговарят на положението на една вдовица. Всъщност, за да убеди околните в измислената си история, повечето неща, които поръча, бяха в тъмни и малко мрачни тонове. Все пак не можа да устои на една разкошна кадифена рокля, която щяха да ѝ ушийт в тъмносиньо, почти като цвета на очите ѝ. Нямаше представа дали изобщо ще я облече и къде, тъй като засега не познаваше никого тук. Но все пак би могла да се запознае с някого и евентуално да я поканят

на някое тържество или на бал. Не искаше да я вземат за пълна селянка, затова си позволи роклята от синьо кадифе.

Шивачката обеща да завърши повечето неща до седмица-две. Кадифената рокля нямало да е готова до края на месеца заради по-сложния модел, но за останалите нямало проблем. След шивачката Сара отиде в банката и обясни на управителя затрудненията си. Каза му, че е вдовица, наскоро пристигнала от Англия, че все още не познава никого тук и че след време смята да си купи ферма някъде около Бостън.

— Но как ще се справите, госпожо Фъргюсън? — попита управителят на банката Енгас Блейк със загрижено изражение. — Да се гледа стопанство съвсем не е лесна работа, особено за сама жена.

— Това ми е напълно ясно, господине. Смятам да наема хора, които да ми помагат, но съм уверена, че ще ги намеря много бързо, след като купя земята.

Той я огледа с неодобрение над очилата и я увери, че за нея ще е много по-добре, ако остане да живее в града. Каза, че знаел да се продават доста хубави къщи в приятни квартали и че вероятно за кратко време ще си намери много нови приятели. Беше хубава млада жена и макар да не ѝ го каза, той бе сигурен, че не след дълго ще се омъжи отново. Би било безсмислено да купува някаква си ферма. Струваше му се глупаво дори да си мисли за подобно нещо.

— На ваше място не бих избързвал, госпожо Фъргюсън. Първо трябва да свикнете с живота в Бостън и едва тогава да вземете решение.

През следващите седмици се зае лично да я накара да се почувства желана гостенка в Бостън и я представи на неколцина клиенти на банката. Сара Фъргюсън беше изискана и благовъзпитана млада дама. А съпругата на банкера, бе убедена, че е нещо повече от онова, за което се представя.

— У нея има нещо необичайно — заяви тя, когато съпругът ѝ ги запозна. Имаха дъщери горе-долу на възрастта на Сара, но Белинда Блейк никога не бе виждала толкова интелигентна, силна и уверена млада жена като нея. Потръпваше само при мисълта за ужасното пътуване с Конкордия, което бе предприела Сара, и беше напълно съгласна със съпруга си, че желанието ѝ да купи ферма извън града е направо абсурдно, така че искаше да му помогне да я разубеди.

— Трябва да останете в града — настоя тя, но Сара само се усмихна в отговор.

Семейство Блейк настояха да я представят на всичките си приятели, които скоро започнаха да я канят на вечеря или чай. Сара приемаше поканите много предпазливо. Трябваше да внимава кого посещава и с кого се сприятелява, защото се боеше, че някой, дошъл от Англия може да я разпознае. С Едуард не бяха ходили често в Лондон, нито бяха се появявали по светски събития, но все пак бе възможно да се е разчуло за бягството ѝ.

Можеше дори да са писали по вестниците. А нямаше начин да разбере оттук. Мислеше си да пише на Хавършам, за да го попита, но не смееше да рискува. Затова само веднъж два пъти отиде на вечеря и съвсем бавно опознаваше хората тук.

Енгас я бе представил и на дискретен бижутер, който направо се бе смаял от накитите, които Сара извади и подреди на бюрото му, за да ги огледа. Имаше половин дузина наистина ценни неща, както и няколко по-малки, които още не бе решила да продава. Засега бързаше да се отърве от по-големите, особено от една тежка диамантена огърлица, която Едуард кой знае как бе пропуснал, като разпродаваше бижутата на майка ѝ. Само с парите от нея би могла да си купи няколко ферми или разкошна къща в Бостън. Всъщност вече бе огледала няколко превъзходни тухлени сгради, а Белинда Блейк продължаваше да я развежда по нови и нови с надежда да я убеди да купи някоя. Сара обаче си мечтаеше за ферма извън града.

Бижутерът веднага купи огърлицата. Имаше вече наум клиент за нея, а ако не успееше да я продаде в Бостън при всички случаи щеше да намери някой в Ню Йорк. Парите отидоха направо в сметката ѝ в банката. Към края на ноември разполагаше вече с доста солидна сума там и се учудваше колко много хора в града познава. Всички бяха много мили с нея и непрекъснато я канеха на гости. Въпреки предпазливостта си няколко пъти се бе осмелила да се покаже в обществото и бе предизвикала истински фурор сред най-отбраните жители на града. Невъзможно бе да не забележат аристократичната ѝ осанка и необикновената ѝ хубост, които бързо се превърнаха в любима тема на всички заможни ергени в Бостън и в Кралска пивница, където често се споменаваше името ѝ. За кратко време Сара Фъргюсън се бе превърнала в център на внимание, а това я тревожеше не на шега.

Искаше час по-скоро да избяга и да заживее тихо някъде, преди мълвата за това къде се намира да е прекосила океана и да е стигнала до ушите на Едуард. Дори на толкова голямо разстояние тя все още се боеше от безкрайната му отмъстителност.

Празнува Деня на благодарността със семейство Блейк, а два дни по-късно бе поканена на официална вечеря у известната фамилия Баудейн, което бе знак, че вече са я приели в най-висшите кръгове на бостънското общество. Отначало дори не смяташе да приема поканата, защото изобщо не си бе поставила за цел да влезе в елита на Бостън и да се показва навсякъде. Но Белинда толкова се бе разстроила, че смята да откаже, че в крайна сметка Сара се бе решила да отиде, за да избегне безкрайните увещания на семейство Блейк.

— Как ще се омъжиш отново, ако не ходиш никъде? — нахока я като останаха насаме Белинда, която вече я приемаше като своя дъщеря.

Но Сара само поклати глава с тъжна усмивка. Имаше толкова неща, които никога не би могла да ѝ довери.

— Не смятам да се омъжвам отново — заяви тя твърдо. В погледа ѝ имаше нещо, което накара Белинда да повярва, че говори съвсем сериозно.

— Знам, че сега си мислиш така. — Тя потупа нежно ръката ѝ. — Сигурна съм, че господин Фъргюсън е бил много мил и любящ съпруг.

Стомахът на Сара се сви само като си помисли за Едуард. Изобщо не би могъл да се нарече мил и любящ съпруг. Дори в началото. Като се омъжи, той в най-добрият случаи бе подходяща партия за нея, нищо повече. А постепенно се бе превърнал в истинско чудовище.

— Но съм сигурна, че с времето ще намериш друг също тъй мил и любящ човек. Трябва да се омъжиш отново, Сара. Твърде млада си, милинка. Не можеш да останеш сама до края на живота си. Може би втория път ще имаш късмет да родиш деца.

Нещо угасна в погледа на Сара при тези думи и Белинда забеляза.

— Не мога да имам деца — промълви сковано тя и Белинда не посмя да я попита откъде е сигурна, че е истина.

— Може и да не е вярно — опита се да я утеши тя взела нежно ръката ѝ в своята. — Имам братовчедка, която години наред си

мислеше, че е неплодна, а на четиридесет и една внезапно забременя и роди близнаци. — Белинда се усмихна широко. — И двете деца оживяха. Беше най-щастливата жена на света. А ти си много по-млада от нея. Не бива да се отчайваш. Предстои ти съвсем нов живот тук.

Тъкмо затова бе дошла в Америка. За да започне нов живот. Но без съпруг и деца. За жалост вече бе преживяла един ужасяващ брак, а и макар да се представяше за вдовица, никога не би подмамила някого да се обвърже с нея. Внимаваше да не флиртува с мъжете, за да не ги подвежда, и на вечерите, където приемаше да отиде, разговаряше най-вече с другите жени. Но всъщност трябваше да признае, че с мъжете може да се обсъждат далеч по-интересни неща, и при всеки разговор се стремеше да научи нещо повече за търговията и отношенията с индианците, за земите наоколо и за фермерството. Това обаче я правеше още по-интересна в техните очи, тъй като останалите жени обсъждаха само дрехите и децата си. Мъжете непрекъснато говореха за нея помежду си, а нежеланието ѝ да допусне някого по-близо до себе си само я правеше по-привлекателна за тях. Превръщаше я в постоянно предизвикателство.

Неколцина дори се бяха осмелили да я посетят у госпожа Ингърсол. Оставяха ѝ цветя, визитни картички големи кошници с плодове, когато можеха да намерят. Получи дори тънко томче със стихове, подарък от младия лейтенант, с когото се бе запознала у семейство Арбак. Но Сара отказваше да ги приеме, независимо от щедрите подаръци и разкошни цветя, с които засвидетелстваха почитта си. Изобщо не желаше да съблазнява или да бъде съблазнявана.

Все пак на няколко пъти се сблъска с лейтенант Паркър в приемната. Той беше най-упорит и стоеше там с часове, надявайки се да ѝ бъде полезен с нещо. Настояваше да ѝ носи нещата, ако излиза, покупки, когато се прибира, или просто да я придружи. Преди година бе дошъл в Бостън от Вирджиния. Беше едва на двадесет и пет и вече бе лудо влюбен в Сара, но въпреки безкрайното му внимание към нея, тя не можеше да го понася. Гледаше я като голямо добродушно куче, на което му се ще да поиграят, и всеки път се превръщаше в непоносима досада. Щеше ѝ се да прехвърли чувствата си върху друг обект, да намери някоя по-подходяща млада дама, която да обожава. Неведнъж му бе казвала, че все още е в траур за съпруга си

и изобщо не възнамерява да се омъжва повторно, но той очевидно не ѝ вярваше. Не го стряскаше дори разликата във възрастта.

— Не можете да знаете как ще се чувствате след шест месеца или след година — отвърщаше разпалено.

Сара само поклащаше глава и се опитваше да му внуши, че отказът ѝ с неотменим.

— Знам как ще се чувствам след година, дори след две, или след десет.

Щеше да е омъжена, освен ако Едуард не умре. А и дори да станеше вдовица, в никакъв случай не би се омъжила повторно. Годишите, прекарани с Едуард, я бяха отвратили завинаги от брака и не би се подложила отново на подобен тормоз. В сърцето ѝ нямаше и капчица съмнение. Не би се превърнала отново в нечия собственост, във вещь, която да употребяват и захвърлят като им омръзне. Дори не можеше да си представи как останалите издържат. Знаеше, че мнозина съпрузи са мили с жените си, но все пак нямаше желание да рискува повторно. Би била безкрайно щастлива да прекара остатъка от живота си сама, макар младият лейтенант Паркър да не бе убеден в това, както и неколцина други мъже в Бостън.

— Трябва да си доволна, че имаш толкова обожатели, вместо да се оплакваш от това! — хокаше я Белинда Блейк, когато Сара се изпуснете пред нея.

— Но аз не искам обожатели. Аз съм омъжена жена — отвърна един ден Сара, без да се замисли, но веднага осъзна какво е казала. — Или по-скоро бях... Просто се чувствам помъдряла за целия този цирк — завърши, свела смирено очи.

— Сигурна съм, че е така. Бракът е толкова щастие, че ухажването ти се струва като шепя трохи пред пиршество. Но все пак не можеш да имаш едното без другото.

Безнадеждна работа. Безсмислено бе да ѝ обяснява повече и Сара се отказа.

В началото на декември се запозна с Амелия Стокбридж и съпруга ѝ. Полковник Стокбридж бе командваш гарнизона в Диърфийлд, най-важния от редицата фортове по река Кънектикът, и Сара бе просто очарована от разговора с него. Разпитва го надълго и нашироко за района и той с удоволствие ѝ разказа всичко, което знаеше. Най-много я заинтригува онова, което научи за индианските

племена, и се изненада, като разбра, че повечето от тях са съвсем миролюбиви.

— Сега там живеят само нонотоки и уампоани, но от дълго време не сме имали никакви неприятности. Е от време на време възниква по някоя неразбория, твърде много огнена вода или спор за земи. Но обикновено не ни създават проблеми.

Говореше така, сякаш всъщност ги харесваше, и Сара предпазливо спомена за предупрежденията на всички тук, че граничните територии били твърде опасни заради индианците и други проблеми.

— Вярно е, разбира се — отвърна с усмивка полковника, изненадан от интереса ѝ към подобни неща. През пролетта, когато излиза пъстървата, се появяват ирокези. Винаги съществува опасност от някоя шайка разбойници или боен отряд мохоуки от север. Те създават проблеми на заселниците.

Не спомена, че само преди година цяло семейство бе избито малко на север от Диърфийлд. Мъж, жена и седем деца. По принцип рядко се случваха подобни неща.

— Като цяло обаче опасните райони са на запад. Тревожим се, че неприятностите с шуанити и миамите могат да се разпрострат и на изток, но не вярвам да стигнат чак до Масачузетс. Все пак и това е възможно. Със сигурност ни създават достатъчно проблеми. Президентът е много загрижен, защото смята, че сме пръснали достатъчно пари за войни с индианците, и донякъде им съчувства за изгубените земи. Но не могат да продължават да избиват заселници само от гняв. В момента са истинска напаст за хората ни.

Сара, разбира се, бе чувала всичко това, но беше много по-вълнуващо да го научиш от първа ръка и очите ѝ заблестяха развълнувано.

Полковникът се бе върнал в Бостън само за коледните празници. Семейство Стокбридж имаха къща в града и съпругата му прекарваше повечето време тук, тъй като не понасяше живота в гарнизона Диърфийлд. Съпругът ѝ я посещаваше винаги, когато можеше, но то не бе толкова често, защото Диърфийлд все пак бе на четири дни път.

Няколко дни по-късно семейство Стокбридж я покани на малкото коледно тържество, което организираха за приятели и неколцина подчинени на полковника, които също бяха в отпуск. Тя прие с

удоволствие и прекара наистина чудесно. Компанията бе приятна и всички пяха коледни песни в съпровод на пиано от Амелия Стокбридж. Единственият проблем бе, че и лейтенант Паркър беше между поканените и през повечето време се въртеше край нея като вярно куче, макар че Сара правеше всичко възможно да го отбягва. Много по-интересно ѝ беше да говори с полковника, а към края на вечерта дори успя да го улови насаме за няколко минути. Той доста се изненада от молбата ѝ. Погледна я замислено, смръщил вежди.

— Вероятно е възможно, но пътуването е доста трудно, особено по това време на годината. Не можете да дойдете сама. Трябва да наемете водач, по-добре двама. Пътят дотам може да отнеме четири до пет дни. — Той се усмихна стеснително. Неколцина от по-младите офицери живеят в гарнизона със семействата си, а наоколо има доста заселници. Цивилизовано е, но няма много удобства. Съмнявам се, че ще ви хареса дори само да ни погостувате. Дори съпругата ми не би тръгнала така.

Чувстваше се задължен поне да се опита да отклони, макар от въпросите ѝ да му бе станало съвсем ясно, че е решила да посети Диърфийлд.

— Приятели ли имате там? — попита любезно след малко.

Не можеше да си представи защо иначе би оставила удобства на град като Бостън. Тук бе доста приятно, а тя изглеждаше твърде нежна и изискана, за да предприема подобие пътуване. Все пак бе дочул, че е пристигнала в Америка с малък кораб без никакви удобства и дори без придружител. Сара Фъргюсън очевидно бе много по-силна, отколкото изглеждаше, и интелигентността ѝ будеше уважение.

— Бих искал сам да избира водачите ви, ако все пак решите да тръгнете. Не ми се ще да попаднете в ръцете на някои негодници, които да изгубят пътя или да се напият. Съобщете ми кога искате да пътувате и ще ви намеря свестни хора. Трябват ви двама водачи и кочияш, както и здрава кола. Съмнявам се, че пътуването ще е приятно, но така поне ще е безопасно.

— Благодаря ви, полковник — отвърна искрено тя, а в очите ѝ проблесна безкрайна решимост и му стана съвсем ясно, че по никакъв начин не би могъл да я разубеди. Опита се да го обясни на съпругата си, като и предаваше разговора им, но тя, разбира се, го нахока.

— Как изобщо ти хрумна да позволиш на това момиче да тръгне за Диърфийлд? Тя изобщо няма представа в какво диво и забутано място отива. Може да си нарани или да се изгуби, или да се разболеет при такова дълго пътуване!

Беше направо възмутена, че ѝ е позволил да тръгне и дори е предложил да ѝ намери водач.

— Тя е дошла съвсем сама от Англия, при това на толкова малък кораб. Според мен Сара Фъргюсън съвсем не е крехка и безпомощна дамичка, за каквато я смяташ скъпа моя. Всъщност след разговора ни тази вечер съм убеден, че не е. Смятам, че това момиче има много повече сила, отколкото предполагахме, и че е преживяла много повече, отколкото ни разказа.

Животът го беше направил мъдър и проникателен, а погледът на Сара издаваше, че е извървяла дълъг и труден път и ако зависи от нея, нищо не би могло да я спре. Тя притежаваше същата решимост, която бе наблюдавал у хората, тръгнали на запад да търсят земя, от която да изкарват прехраната си... хора, готови да се сблъскат с непознатото и да се бият с индианките, ако се налага. Онези, които оцеляваха там, имаха погледа на Сара — Тя ще се справи, сигурен съм. В противен случай не бих ѝ помагал.

— Стар глупак! — измърмори сърдито Амелия, но когато малко след това си легнаха, го целуна нежно за лека нощ.

Все пак смяташе, че той греши, като подкрепя Сара в налудничавия ѝ план да замине за Диърфийлд. Надяваше се Сара да срещне някого в града и да забрави за тази си приумица.

Но Сара дойде да говори с полковника още на другия ден. Цяла нощ бе мислила над думите му. Всъщност бе толкова развълнувана, че изобщо не бе могла да заспи. Решила бе да приеме любезното му предложение. Попита го кога се връща отново в Диърфийлд и го помоли да ѝ намери водачи дотам. Той тръгваше след Нова година и този път смяташе да остане до пролетта. Амелия щеше да е достатъчно заета в негово отсъствие, защото най-голямата им дъщеря трябваше да роди съвсем скоро.

— Бих ви придружил — каза замислено полковник Стокбридж, — но тръгвам с част от войниците си и ще пътуваме доста бързо. Ще яздим по цял ден. За вас ще е по-удобно да се движите на по-бавно. Бих могъл да оставя лейтенант Паркър да ви прави компания, ако

желаете — предложи с шеговита усмивка, но Сара побърза да отхвърли предложението му.

— Бих предпочела да не го правите — отвърна тихо тя. — По-добре да наема водачи, както ме посъветвахте снощи. Дали ще можете да ми намерите надеждни хора? — попита предпазливо.

Той кимна.

— Разбира се. Устройва ли ви да тръгнете идния месец? — попита на свой ред, като вече обмисляше хората, на които би се доверил да я придружат.

— Би било чудесно — отвърна Сара и двамата се усмихнаха топло един на друг. Никоя от дъщерите му не бе предлагала да дойде да го навести. Идваха по веднъж на няколко години със семействата си, и то след дълги увещания, като го считаха за голям подвиг. А това момиче се държеше така, сякаш ѝ се отдава невероятна възможност.

Всъщност Сара тъкмо така го приемаше. За нея това бе всичко, за което мечтаеше.

Полковникът обеща да се свърже с нея до няколко дни и двамата решиха да не съобщават на жена му никакви подробности. Знаеха, че много ще се ядоса, като разбере какво е намислила Сара, а още повече че съпругът ѝ смята да ѝ помогне да осъществи идеята си. Но той действително бе убеден, че ще е безопасно за нея, в противен случай не би се наел да ѝ помага да стигне до Диърфийлд.

Сара му поблагодари сърдечно и се върна пеш до хотела си, макар да бе доста далеч. Беше толкова раздувана, че ѝ се искаше да подиша чист въздух. Вятърът брулеше в лицето ѝ, чак очите ѝ се насълзиха, но тя само се загръщаше по-плътно с наметката и се усмихваше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сара потегли на път на четвърти януари хиляда седемстотин и деветдесета година в доста стар, но много здрав фургон, взет под наем. Кочияшът, когото бе наела, бе млад мъж, всъщност малко по-възрастен от нея самата, но вече доста бе обикалял по тези места. Казваше се Джони Драм и бе отрасъл само на ден път от Диърфийлд, така че познаваше всички пътища в района, а брат му живееше в гарнизона на Диърфийлд. Полковник Стокбридж остана много доволен, когато успя да го открие. Още двама мъже яздеха до колата. Единият бе стар трапер на име Джордж Хендерсън, който дълги години бе търгувал с кожи и бе стигал на север чак до Канада. В младостта си бе живял цяла година в плен на хуроните и накрая взел за жена една девойка от племето, но тя отдавна бе починала. Макар да бе вече доста стар, все още го смятаха за един от най-добрите водачи в Масачузетс. Другият беше индианец от племето уампоани и се казваше Том Пеещият вятър. Баща му бе един от вождовете на племето, свят човек и голям воин. Том бе водач на служба в гарнизона, но бе дошъл в Бостън да се среща с някакви търговци на земеделски сечива, необходими на племето му. Полковник Стокбридж го бе помолил да придружи Сара като лична услуга. Той бе млад мъж с много сериозно лице, дълги тъмни коси и изсечени черти. Носеше панталони от еленска кожа и наметка от бизон. Говореше само с мъжете и то колкото се може по-рядко, и изобщо не поглеждаше Сара. Това явно бе някакъв израз на уважение, но тя самата не можеше да свали поглед от него откакто потеглиха. За пръв път виждаше индианец, но той изглеждаше тъкмо така, както си ги беше представяла. Благороден, загадъчен и малко зловец. При все това Сара не се боеше от него. От обясненията на полковника знаеше, че уампоаните са съвсем миролюбив народ от земеделци.

Тръгнаха на зазоряване. Валеше сняг и докато излизаха бавно от града, за да поемат на запад, Бостън вече се събуждаше. Носеха всичко необходимо за пътуването. Кожи, одеяла, храна, съдове и вода.

Двамата водачи трябваше да готвят по пътя, а старият трапер се славеше като голям кулинар, макар че Сара също смяташе да помага.

Тя се бе облегнала на прозореца на фургона и гледаше снега навън. Никога през животи си не бе изпитвала подобно вълнение. Дори и когато потегляха от Фалмут с Конкордия. Сякаш предчувстваше, че това ще бъде най-важното пътуване в живота ѝ. Не беше сигурна защо и как, но ѝ се струваше, че ѝ е било писано да дойде тук.

Пет часа след като бяха тръгнали от Сколей скуеър, най-сетне спряха, за да си починат конете. Тъкмо бяха минали Конкорд. Сара слезе от фургона да се поразтъпче, покорена от красотата на околния пейзаж. Вече бе спряло да вали, но всичко наоколо бе покрито в дебела снежна покривка.

След половин час поеха отново на път. Стигнаха Мохоук и се отправиха на запад, към крайната си цел.

Би предпочела да е на кон, но полковникът бе настоял да пътува с фургон, защото теренът щял да е труден за езда. Тя обаче знаеше, че би се справила. Гореше от нетърпение да стигне и ѝ се щеше да се движеха по-бързо. За вечеря ядоха заек на шиш, приготвен от стария Хендерсън, който след дългия уморителен ден им се стори много вкусен. Пеещия вятър както винаги стоеше малко встрани и се хранеше мълчаливо, но гледаше приветливо и дружелюбно. След заека им бяха предложени някакви сушени плодове. Сара никога преди не бе опитвала нещо толкова крехко и сладко. Направиха истинско пиршество, а след като се нахраниха, тя се сви върху кожите във фургона и спа като новородена.

Събуди се при изгрев-слънце, когато спътниците ѝ се размърдаха, а конете вече пръхтяха нетърпеливо. Поеха отново на път. Снегът бе престанал и небето пламтеше с алените лъчи на зората като божествена влада. Хендерсън и Джони Драм подхванаха някаква песен в такт с полюшването на фургона. Песните бяха все такива, които помнеше от детството си в Англия, и след малко Сара също затананика тихичко с тях.

Вечерта, като спряха да се нахранят, Пеещия вятър отново извади от дисагите си сушени зеленчуци, които приготви толкова умело, че би задоволил и най-претенциозния вкус. Докато Джони се оправяше с конете. Хендерсън свали три птици, които също сготвиха, и поне за

Сара тази вечеря също бе неповторимо преживяване. Всичко тук ѝ се струваше толкова просто и истинско, без преструвки и украси.

На третия ден, докато пътуваха. Хендерсън им разказваше истории за времето, когато живял с хуроните. Племето, което отдавна се беше изселило в Канада, по онова време било съюзник на французите във войната с англичаните. Били истинска напаст по тези краища, можело да ги срещнеш навсякъде. Според думите му го бяха отвлекли недалеч от Диърфийлд, но Сара знаеше, че отдавна са си отишли, и не се изплаши от разказа му. Говориха за тревогите, които шуанският вожд Синия мундир им създаваше на запад. Пеещия вятър им разказа ужасяващи неща. Сара най-сетне се претраши да го заговори и го разпита за племето му. Стори ѝ се, че в погледа му проблясва лека усмивка, докато отговаряше на безбройните ѝ въпроси за техните нрави и обичаи.

Разказа ѝ, че всички в семейството му били земеделци, че баща му бил сашем или вожд, а дядо му шаман, духовен водач, по-важен дори от вожда. Обясни ѝ, че племето му вярва в святата връзка на всичко във вселената и че всичко на този свят има душа и е свещено. Говори ѝ за Кийтан, което очевидно бе тяхната дума за бог, който контролирал всички неща във вселената, всички души и създания, и как хората трябвало да са благодарни на Кийтан за храната, за живота и за всичко, което им давал. Разказа ѝ за танца на зелената царица, тяхното празненство за добра реколта.

Сара го слушаше с широко отворени очи, докато обясняваше как всички създания трябва да са почитени едно към друго и да следват повелите на Кийтан. Когато спомена, че в неговото племе, ако един мъж се държал лошо с жена си, тя можела да го напусне, тя го погледна изненадано и се зачуди защо го е казал. Може би по някакъв начин усещаше, че го е изстрадала на свой гръб?

Том седеше гордо изправен на коня си. Изглеждаше много силен и необичайно мъдър за толкова млад човек. Нормите, за които ѝ говореше, ѝ се струваха разумни. Нещо повече, струваха и се мъдри и справедливи, свършени посвоему. Не можеше да си представи защо първите заселници по тези места бяха нарекли тези хора диваци, а някои и досега ги смятаха за такива, особено на Запад. Този мъж очевидно не беше дивак. Знаеше, че някои ден ще бъде вожд на племето си и искаше да познава добре обичаите на белите, затова

живееше с тях. Баща му бе постъпил мъдро, като го бе изпратил при войниците като един вид посланик. Докато го гледаше как язди царствено изправен. Сара неволно си помисли, че никога не ще забрави онова, което бе научила от него.

Четвъртият ден ѝ се стори най-дълъг. Стигнаха до долината на реката и продължиха по нея. Минаха покрай няколко форта, но спряха само веднъж, за да вземат храна и вода. Знаеше, че вече не е далеч, но привечер все още не бяха стигнали до гарнизона и се двоумяха дали да продължат пътуването по тъмно, или да изчакаат до утринта. Всички бяха нетърпеливи да стигнат и ако пътуваха сами, биха продължили, но сега с тях имаше и жена и никой не искаше да я притеснява. Сара обаче заяви, че според нея е по-добре да продължат, стига да е безопасно.

— Винаги има някакъв риск — отвърна откровено младият Джони Драм. Пътят бе доста неравен, а нощем се заледяваше. Той се чувстваше отговорен за нея и не бе склонен да поема рискове, както бе чувала. — Можем да попаднем на боен отряд или пък да изгубим колело.

— Но това може да се случи и денем — възрази Сара и накрая решиха да продължат още няколко часа и да видят дали ще се доберат до гарнизона. Двата водачи смятаха, че ако запазят темпото, може да стигнат преди полунощ.

Сара не издаде нито звук, докато язدهа в нощта, макар че на моменти фургонът се люлееше като Конкордия през бурите. Не би се оплакала за нищо на света. Повече от всичко искаше да стигнат. Малко след единадесет забелязаха светлините на форта в далечината. Тримата мъже извикаха победоносно и пришпориха конете тъй яростно, че някое колело всеки момент можеше да изхвърчи, но слава богу, стигнаха невредими до главната порта. Джони викна на часовия, но Пееция вятър бе стигнал пръв и тъй като го познаваха, вратите вече се отваряха бавно. Фургонът мина с тропот през тях и спря.

Сара слезе и се огледа наоколо. Коленете ѝ трепереха леко, но дори толкова късно вечерта, когато наоколо нямаше почти никакви хора, изпита странното чувство, че е намерила своя дом. Десетина мъже се движеха наоколо в тъмнината, като говореха тихо помежду си или пушеха. Десетина коня бяха завързани пред щаба и завити грижливо с одеяла. Наоколо се виждаха няколко обикновени, дълги

постройки, където живееха войниците, и по-малки къщички за семействата им и за магазин. В средата имаше площад. Всъщност съвсем приличаше на малко селище, но оградено и добре защитено отвсякъде. Заселниците строяха къщи наблизко и идваха тук за помощ. Разчитаха на войниците да ги защитават. Сара се ръкува с тримата мъже и им благодари със сълзи на очи. За нея това пътуване от Бостън щеше да остане незаличим, приятен спомен. Изобщо не бе забелязала как са минали четирите дни. Всички се разсмяха на последните й думи, особено Пеещия вятър, за когото това пътуване бе ужасно бавно.

После Джони откара конете в яхъра, за да ги напои, а двамата водачи тръгнаха да потърсят приятелите си от гарнизона. При Сара остана единият от войниците, които ги бяха посрещнали. Полковник Стокбридж, които бе пристигнал само два дни преди тях, му бе наредил да заведе Сара при една от жените. Няколко семейства живееха тук и Сара щеше да отседне при тях. Сигурен бе, че ще се чувства най-добре при жените и децата.

Още щом младият войник почука на вратата, на прага се появи съннена жена в памучна рокля и поовехтял халат, върху който бе наметнала едно одеяло. Изглеждаше много млада, а зад гърба й се виждаха две издялани от дърво люлки. Изглежда всички живееха в една или две стаи.

Войничето обясни коя е Сара и младата жена се усмихна приветливо. Казваше се Ребека и бе дошла тук преди две години, веднага след сватбата си. Покани Сара да влезе, вместо да стои на вятъра и тя пристъпи през прага с единствената си чанта в ръка. Взела бе само най-необходимото.

Огледа се на светлината на свещта, която държеше Ребека. Къщата бе от дърво, а като погледна отново домакинята забеляза, че е бременна. За миг изпита завист към нея за простичкия живот в това толкова красиво място с децата й. Колко прекрасно би било да живее така, вместо да търпи побоища в огромен замък и да понася омразния си мъж. Но всичко това бе останало в миналото. И агонията, и изгубените надежди за милост и щастие. Тук бе усетила това, което Том Пеещия вятър бе нарекъл общение с вселената. Както би казал той, трябваше да се остави на милостта на Кийтан, а според него Кийтан се отнасял справедливо с всички същества. Та нима не бе

проявил милост към нея, като ѝ позволи да намери свободата си? Не искаше нищо повече.

Още мислеше за това, когато Ребека я поведе към единствената им спалня. Беше много малка стая, почти като каютата ѝ на Конкордия с неголямо грубо сковано легло, където едва се побираха двама души. Леглото, което споделяха Ребека и съпругът ѝ. Тя явно току-що бе станала оттам, но сега го предложи на Сара и каза, че ще спи на одеяло в другата стая при децата. Съпругът ѝ бе заминал с ловците и щеше да отсъства няколко дни, така че Ребека нямаше нищо против да освободи стаята за Сара, ако гостенката предпочитала да остане сама.

— Разбира се, че не — отвърна Сара, трогната от готовността ѝ да отстъпи леглото си на съвсем непозната жена. — Аз ще спя на пода, ако трябва. За мен е без значение. Четири дни спях съвсем добре във фургона.

— О, не! — Ребека се изчерви силно.

Двете се препираха още няколко минути и накрая решиха да спят на леглото. Сара се съблече бързо в тъмното, за да не я държи будна повече от необходимото, и пет минути по-късно двете жени, които току-що се бяха срещнали за пръв път, лежаха една до друга като сестри и шепнеха тихо като деца, които се опитват да не събуждат родителите си. Животът тук бе съвсем различен и непознат за Сара.

— Защо си тук? — попита тихо Ребека.

Не можа да се сдържи. Гостенката ѝ се бе сторили много хубава и сравнително млада. Може би беше влюбена в някого тук. Самата Ребека наскоро бе навършила двадесет.

— Искях да видя това място — отвърна искрено Сара. — Преди два месеца дойдох от Англия, за да започна нов живот. Вдовица съм — добиви глухо.

Беше решила, че е най-добре да се придържа към версията, която бе съчинила първоначално.

— Колко тъжно — отрони съчувствено Ребека. — Съжалявам.

— Няма нищо — рече тихо Сара и реши, че може да признае поне част от истината. Струваше ѝ се нечестно да я мами. — Никога не съм го обичала.

— Какъв ужас! — възкликна смаяна Ребека.

Съпругът ѝ, Андрю, бе на двадесет и една. Познаваха се от деца и винаги го бе обичала, така че не можеше да си представи друг вид

съпружество. Поне не живот като този, от който Сара бе избягала. Сара вероятно никога не би признала това на жените, които срещаше в салоните, но сега двете споделяха тясното ложе на това толкова красиво място, което ѝ се струваше много близо до бога. Или Кийтан. Усмихна се, като си спомни легендата, която ѝ бе разказал Пеещия вятър.

— Дълго ли ще останеш в гарнизона? — полюбопитства Ребека. Протегна се уморено и усети как бебето в утробата се размърда. А другите две сигурно скоро щяха да я вдигнат. Дните ѝ бяха дълги и уморителни, особено когато Андрю отсъстваше. Нямахше кой друг да ѝ помага, тъй като семейството ѝ живееше в Северна Каролина.

— Не знам колко ще остана — прозина се на свой ред Сара. Изглежда бе заразно. — Ще ми се да остана тук за постоянно.

Ребека се усмихна сънено в отговор и се унесе в дрямка, а малко по-късно и Сара заспа, опиянена от щастие, че е попаднала тук. Чак не можеше да повярва на късмета си.

На сутринта Ребека бе будна и на крак доста преди зазоряване. Бебето отгатък се размърда, а натежалите ѝ гърди подсказваха, че е време да го нахрани. Понякога имаше болки като кърмеше и се боеше, че следващото може да се роди по-рано от очакваното, но бебето беше още толкова мъничко, че и се струваше грехота да го отбие. Беше само на осем месеца, а се бе родило болнаво. Ребека не знаеше в кой месец на бременността е. Предполагаше, че е към седмия, но беше наедрияла много повече от предишните два пъти. Първото им дете беше момиченце, вече на година и половина. Когато и то се събуди, вече не можеше да вдигне глава. Опита се да остави гостенката да поспи, като даде на децата да закусят купичка с каша и по къшей хляб на всяко. За нея беше по-лесно да живеят в гарнизона, отколкото в някоя отдалечена ферма. Така или иначе не би могла да обработва земята. Тук поне беше по-безопасно и имаше храна, а Андрю нямаше за какво да се тревожи, като я оставеше сама.

Сара се събуди към девет. До това време Ребека вече бе измила и облякла двете деца и себе си, изпрала прането и бе замесила хляб, който се печеше в огнището. Цяла сутрин не бе подгъвала крак. Като видя домакинята да се суети из малката, уютна стаичка с напалена

камина. Сара се засрами, че е лежала толкова до късно. Вероятно пътуването я бе изморило повече, отколкото предполагаше, защото бе спала непробудно, докато не я събуди конски тропот отвън. Фургонът вероятно вече пътуваше към Бостън, а и двамата водачи бяха казали, че ще потеглят при зори, Пеещия вятър трябваше да се върне при баща си, за да му обясни какви земеделски сечива е поръчал от тяхно име, а старият трапер Джордж заминаваше на север да търгува със заселниците по канадската граница. Там беше доста опасно и той го знаеше, но като че не даваше пет пари за това. Познаваше всички племена и повечето от тях го приемаха радушно.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита гостоприемната Ребека, прегърнала бебето с една ръка, като с другата се опитваше да попречи на малката да се напъха в кошницата за ръкоделие.

— Ще се погрижа за себе си. Ти май имаш достатъчно работа и така.

— Вярно е — кимна Ребека с широка усмивка. Беше дребничка и сплиташе косите си на две плитки, така че на дневна светлина изглеждаше по-скоро на дванадесет, отколкото на двадесет. — Андрю ми помага за децата, когато може, но доста често се налага да отсъства. Посещава заселниците, обикаля другите фортове. Има доста работа.

Както и тя самата, помисли си Сара. Коремът на Ребека ѝ се стори още по-огромен на дневна светлина.

— Кога трябва да се роди детето? — попита загрижено тя, докато си наливаше чаша кафе. Струваше ѝ се, че може да се роди всеки момент.

— Не съм съвсем сигурна — изчерви се тя. — Чак след месец-два, според мен. По-вероятно след два.

Бebetата им се раждаха едно след друго, а животът тук съвсем не беше лесен. Макар че самата Ребека изглеждаше здрава и щастлива. Сара знаеше, че битът и е простичък и тежък, без всички онези удобства, с които хората в града бяха свикнали След Бостън и се струваше, че е попаднала едва ли не в друг свят. Тук живот ѝ бе съвсем различен, но тя от първия миг бе разбрала и бе съвсем сигурна, че тъкмо това е търсила.

Оправи леглото и попита с какво може да помогне на Ребека, но тя отвърна, че вече няма нито за правене и тъкмо се канела да посети някаква приятелка, която живеела във ферма наблизо и наскоро била

родила. Като се увери, че наистина няма нужда от нея, Сара тръгна да потърси полковника.

Намери щаба веднага, но не го откри там и реши да се разходи из гарнизона, за да разгледа. Навсякъде кипеше живот. Ковачът подковаваше конете, войниците се смееха и си говореха, индианците минаваха мълчаливо край тях. Не приличаха на Пеещия вятър, затова предположи, че са от племето нонотоки, за които бе чувала, че са също тъй миролюбиви като уампоаните. Наоколо вече нямаше воинствени племена, или поне така си мислеше, докато не видя един боен отряд да минава през портите. Врълетяха толкова яростно, че направо ѝ смразиха кръвта. Бяха около дванадесет мъже, повечето индианци, и изглежда бяха яздили дълго. Зад тях препускаха четири коня, натоварени с провизии, а двамата, които яздеха начело, като че ли не биха се спрели пред нищо. Индианците изобщо не приличаха на Пеещия вятър или на нонотоките, които бе видяла преди малко. Във вида им имаше нещо диво и яростно, както в погледите им, така и в начина, по който държаха юздите. Косите им бяха дълги, украсени с мъниста и пера, а единия носеше бродиран нагръдник. Дори начинът, по който общуваха помежду си, изглеждаше страшен на Сара, но като че никой друг в гарнизона не им обърна внимание. Конете се заковаха почти до мястото, където бе застанала, и тя неволно потръпна. Ядоса се на себе си за тази реакция, но те изглеждаха толкова силни, направо зашеметяващи. Минаха край нея като вихър, а конете продължаваха да пристъпват неспокойно дори след като слязоха. Индианците разговаряха тихичко помежду си. След малко чу единият да подвиква нещо на другарите си. Цялата групичка сякаш бе едно цяло, което очевидно включваше и белите. Сара видя как неколцина войници ги наблюдават внимателно, но не казват нищо. Очевидно не беше нападение, по-скоро някакви пратеници. В държането им личеше сила и единство. Не можеше да откъсне очи от тях и неволно се питаше кои са. Погледът ѝ веднага отдели водача им. Беше най-забележителната фигура в групата, с аристократична осанка и дълги и блестящи черни коси, които се полюшваха зад раменете му докато ходеше. Носеше хубав кожен брич и ботуши, и би могъл да мини за европеец, ако не бяха изсечените индиански черти. Говореше със спътниците си на някакъв техен език и уважението им към него бе видно от начина, по който му отговаряха. Изглежда бе роден за водач, всеки би

предположил, че е вожд или може би синът на вожда им, защото според нея бе около тридесетгодишен. Приличаше на млад принц, окичен с бойна слава. Носеше огромен мускет, както и лък, метнат през рамо.

В същия миг мъжът се обърна рязко и Сара неочаквано се озова лице в лице с него. Тя подскочи уплашено назад, защото макар видът му да я бе впечатлил дълбоко, в никакъв случай не се бе стремил да срещне погледа му. Той беше като картина, която ѝ бе интересно да гледа от далеч, или като странен, непознат екземпляр в музейна сбирка и да го наблюдава незабелязано как се движи и говори, бе като да слуша тайнствена музика. Никога не бе виждала толкова силен мъж да се движи тъй гъвкаво и безшумно. Но несъмнено имаше страховит поглед. Сара замръзна на мястото си, като прикована, а той остана за миг, загледан в нея. Не беше виждала по-страшно лице в живота си, но същевременно ѝ се струваше, че не би я наранил. Беше принц на Непозната земя, дошъл от свят, който тя не познаваше, и за който само можеше да мечтае. Очите му най-сетне отпуснаха нейните. Той се обърна и влезе в щаба, а Сара с ужас осъзна, че цялата трепери и едва стои на краката си. Коленете ѝ се огъваха и тя поседна за миг на стълбите, пред които бе застанала. Загледа се как останалите от групата разтоварват конете си и се разпръсват из гарнизона. Чудеше се от кое ли племе са и защо бяха връхлетели през портата като че ги преследва самият дявол.

Трябваша ѝ цели десет минути, за да престане да трепери след срещата си с водача им. Като се успокои, се върна до щаба и от любопитство попита единия войник от кое племе са индианците, които е видяла. Не беше трудно да ги опише.

— Ирокези са — отвърна войникът с безразлично, който, за разлика от Сара ги беше виждал много пъти преди това и изобщо не беше впечатлен.

Изглежда само тя се бе уплашила от влитането им в гарнизона. Знаеше, че никога няма да забрави тази гледка, както и няколко други от последните дни.

— Всъщност са от племето сенеки, които са част от народа на ирокезите. Останалите са кайга, онейда, сенеки и мохоуки. — Той ги изреди бързо, забелязвайки интереса ѝ. — Последните, които се присъединиха към федерацията, са тускарорите. Те се смятат за част от

народа на ирокезите едва от седемдесет години и първоначално са дошли тук от Северна Каролина. Онези, които сте видяла обаче, са сенеки, а по-дребният е кайга.

— Водачът им беше доста впечатляващ — промърмори Сара, все още под влияние на първото си стъписване. Струваше ѝ се, че се е сблъскала с всички ужасии на Новия свят, въплътени в лика на един човек. Все пак бе оцеляла след срещата им. Не я бяха отчаяли или прекършили, но за миг се бе почувствала на ръба. Онзи мъж бе наистина страховита гледка, но знаеше, че тъкмо тук, в гарнизона, едва ли някой би посмял да я нарани. А и се успокояваше от факта, че никой друг не се бе стреснал от вила му.

— Кой ги водеше? — любопитства войникът, но тя не може да го опише добре. — Не съм съвсем сигурен кой е. Вероятно някой от синовете на вожда. Може да е от мохоуките. Те винаги изглеждат пострашни от сенеките, особено ако носят цветовете на войната.

Каквото очевидно в момента не бе положението, помисли с облекчение Сара. Ако ги бе видяла в байно облекло, сигурно щеше да припадне, независимо от усилията на волята.

Поблагодари на войника и се запъти да намери полковника. Той вече се беше завърнал от сутрешната обиколка и изглежда бе доволен от видяното. Всичко в района му беше наред. Във всеки случай заяви, че е особено щастлив да види Сара и изрази задоволство, че тежкото пътуване е минало добре и се е добрала благополучно дотук. Струваше ѝ се, че са минали години, откакто бяха разговаряли в Бостън.

Невъзможно бе да не отбележи и колко добре изглежда. Дори простичката кафява вълнена рокля и най-обикновена шапка на главата, за да се предпази от студа, не можеха да скрият рядката ѝ хубост. Бялата ѝ кожа, почти като снега, сините като лятно небе очи, устните, които сякаш подканваха някой де ги целуне. Но държането ѝ беше изискано и благопристойно, а блясъкът в очите ѝ бе породен единствено от вълнението, че най-сетне е тук. От нея се излъчваше едва доловима чувственост, но толкова сдържана, че ако не се задълбочи, човек би я взел просто за топлота и сърдечност. Благодарил му толкова мило, задето ѝ бе позволил да дойде, че го накара да се размее.

— Амелия винаги е смятала посещенията си при мен за истински подвиг и от мига, в който пристигне, до тръгването ѝ трябва

да се извинявам, че съм я подложил на подобен тормоз.

През последните пет години посещенията ѝ не бяха никак чести. Вече бе на четиридесет и девет и смяташе, че е твърде стара за подобни изпитания, а и за него беше много по-лесно да я посещава в Бостън.

Но Сара бе нещо различно. Любовта към земята бе в кръвта ѝ. Той дори се пошегува, че вероятно е родена, за да стане заселничка, но бе сигурен, че е разбрала какво иска да каже всъщност. Беше едни вид комплимент, признание за смелостта и въодушевлението ѝ. Каза ѝ също, че вечерта е устроил малка вечеря в нейна чест и че се надявал да се чувства добре там, където са я настанили. За съжаление нямали стаи за гости и трябвало да разчитат на войнишките жени да приютяват случайно дошлите. На собствената му жена ѝ се налагало да споделя малката му стаичка, заради което отчасти ненавиждала посещенията си тук. Сара отвърна, че се чувства прекрасно и вече се е сближала с Ребека.

Малко по-късно обаче установи, че полковникът е поканил на вечеря и лейтенант Паркър, който бе все така увлечен по нея, както като се разделиха в Бостън. Сара направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го обезкуражи. Държа се направо грубо с него, но той като че ли нямаше нищо против. Всъщност изглежда дори му харесваше за неин ужас. Още повече се ужаси като разбра, че неколцина от останалите гости са убедени, че е дошла в Диърфийлд, за да го навести.

— Това съвсем не е вярно — отвърна сериозно тя на въпроса, зададен ѝ пряко от жената на един майор. — Както ви е известно, аз съм вдовица.

Имаше чувството, че слуша собствената си баба, и вероятно би се разсмяла на глас, ако можеше да се види отстрани, но беше длъжна да обясни. Важното бе, че жената изглеждаше впечатлена, а тъкмо това се бе надявала да постигне.

— Все пак не можете да останете вечно сама, госпожо Фъргюсън — заяви тя любезно и хвърли бегъл поглед към младия лейтенант.

— Тъкмо това смятам да направя — отвърна рязко Сара. Полковникът, който бе дочул разговора им, се разсмя искрено, но когато час по-късно забеляза лейтенант Паркър да чака на вратата с надежда да изпрати Сара, която тъкмо си тръгваше, попита полугласно:

— Нуждаете ли се от закрилата ми?

Тя кимна. Полковникът беше много мил човек и очевидно разбираше положението ѝ. Все пак тя бе негова гостенка и не искаше да се чувства неловко, след като по всичко личеше, че не споделя нежните чувства на лейтенанта.

— Ще ви бъда много признателна — прошепна тя, а полковникът се усмихна и побърза да осведоми лейтенант Паркър, че е много мило от негова страна да изчаква госпожа Фъргюсън, но той смятал лично да я съпроводи до временния ѝ дом. Поблагодари му още веднъж и му пожела лека нощ, след което на лейтенанта не му оставаше нищо друго, освен да си тръгне, макар и с явна неохота.

— Съжалявам, че ви досажда, мила моя. Той е млад и, боя се, е доста увлечен по вас. Не бих могъл да го виня. Ако бях тридесетина години по-млад, и аз бих се изкушил да го сторя. За ваш късмет Амелия добре ме е дресирала.

Тя се разсмя на комплимента и му поблагодари изчервена от смущение.

— Той отказва да разбере, че не възнамерявам да се омъжвам повторно. Казах му го съвсем ясно, но той смята, че не говоря сериозно.

— Аз също се надявам да е така — отвърна сериозно полковника, докато ѝ придържаше наметката. Последните гости тъкмо си тръгнаха. — Ако говорите сериозно, смятам, че дълбоко грешите. Твърде млада сте още, за да затваряте всички врати зад себе си. Не сте изживяла още и половината от пътя си, а ако имате късмет, ви остава много повече. Рано е да слагате край.

Той отново се усмихна и ѝ предложи ръката си. Тя не му възрази, но само защото не искаше да спори и за да смени темата, го заразително за срещата на другата сутрин и за бунтовете на шуаните и миамите. Вече знаеше, че сутринта с пратениците на ирокезите ще обсъждат мирното споразумение с Малката костенурка. Полковникът отговаряше подробно и разпалено на въпросите ѝ и с неохота се раздели с нея пред дома на Ребека. Щеше му се собствените му деца да се интересуваха от тези неща, но те бяха твърде заети със семействата си и живота в Бостън. Докато Сара очевидно бе щастлива, че се намира в Диърфийлд, и се вълнуваше от зараждащия се свят наоколо.

Тя поблагодари още веднъж за вечерята и за прекрасната храна. Бяха им поднесли еленско печено, приготвено безупречно от индианеца готвач, със зеленчуци купени от съседните ферми. Сара обеща да го посети отново на другия ден след срещата му с ирокезите или по късно следобед. Възнамеряваше да се разходи на кон в околностите на форта, ако намери кой да я придружи стига да не е лейтенант Паркър, и полковникът обеща да ѝ уреди водач, но я помоли да бъде по-предпазлива.

Сара надникна в малката дървена къщурка, която Ребека тъй щедро бе споделила с нея, и видя, че децата вече спят дълбоко. Домакинята си беше легнала. Огънят догаряше и в стаята бе доста хладно, а на нея изобщо не ѝ се спеше и не искаше да си ляга, за да не събуди и Ребека. Постоя малко отвън. Мислеше си за пътуването на другия ден и нещата, които бе чула на вечерята у полковника, както и за войнствените индианци, които бе видяла следобед. Потръпна от ужас само като си представи как би изглеждал истински боен отряд и благодари на бога, че не са попаднали на такъв по пътя.

Тук ѝ харесваше, но нямаше желание да тръгне на запад с пионерите. Дори на нея онзи живот ѝ се струваше твърде тежък и смяташе, че ще ѝ е напълно достатъчно да остане тук, край Диърфийлд.

Потънала в мислите си, постепенно се бе отдалечила от къщата и реши да се разходи на чист въздух. Наоколо бе съвсем тихо и знаеше, че е в безопасност. Повечето войници си бяха легнали. Освен часовете при портите всички цивилни в гарнизона вече спяха. Беше невероятно усещане да стъпваш тихо по белия сняг и да гледаш звездите, искрящи в небето. Спомни си за онова, което ѝ бе разказвал Пеещия вятър, че всеки е част от вселената и всеки човек или животно се слива с нея. Сведе поглед и се дръпна сепнато назад. Някакъв мъж стоеше едва на три стъпки от нея и я наблюдаваше, свъсил вежди. Изражението му бе гневно, а стойката му — толкова напрегната, сякаш бе готов за нападение или отбрана, че Сара неволно потрепера. Беше водачът на ирокезите, които бе видяла да пристигат в гарнизона следобед и вече веднъж я бе изплашил до смърт. Сега бе успял да го направи отново. Стоеше там и я гледаше, безмълвен и неподвижен. Сърцето ѝ биеше лудо. Не беше съвсем сигурна, че ще я нападне, но и се струваше

напълно възможно, тъй като в погледа, отправен право в лицето ѝ, струеше дива ярост.

Последва дълго и ужасяващо мълчание. Никой от двамата не помръдваше. За миг си помисли да се обърне и да хукне колкото се може по-бързо към къщата на Ребека, но ѝ беше съвсем ясно, че лесно ще я настигне, а не искаше да застрашава Ребека и децата. Ако извикаше, вероятно би я убил преди някой да успее да дотича. Просто нямаше друг избор, освен да остане там и да се преструва, че не е уплашена, но това съвсем не бе толкова лесно. Гарвановочерните коси се полюшваха леко от вятъра, а над тях се вееше дълго орлово перо. Лицето му напомняше на ястреб, но дори в ужаса, който я бе сковал, ѝ се стори красиво. Гласът му я смути още повече:

— Какво правиш тук? — попита тихо на чист английски език, макар да се усещаше някакъв лек акцент.

Тя стоеше изправена и не отделяше напрегнат поглед от лицето му.

— Гостенка съм на полковника — отговори спокойно, макар да се бе сковала от ужас. Произнесе думите съвсем отчетливо, защото се надяваше споменаването на командващия на гарнизона да го накара да се замисли, преди да ѝ посегне. Трепереше като лист, но се надяваше, че в тъмното не се вижда.

— Защо си дошла? — попита мъжът, очевидно разгневен, че я вижда тук. Още една натрапница. Сара забеляза, че акцентът му е по-скоро френски и се запита дали не е научил английски от френските войници преди години. В такъв случай може би не беше от ирокезите, а от хуроните.

— Дойдох от Англия — отвърна Сара с тих, но решителен глас. — Дойдох да намеря нов живот — завърши храбро, сякаш той би могъл да разбере за какво говори, макар да знаеше прекрасно, че не е възможно. Но не бе дошла чак дотук, за да бъде убита от един-единствен индианец под звездното небе в най-красивото кътче на земята. Нямаше да му позволи да я убие. Както не бе позволила на Едуард да я унищожи.

— Мястото ти не е тук — каза тихо мъжът и изражението му се смекчи леко. — Трябва да се върнеш там откъдето си дошла. Тук и без това вече има твърде много бели.

От години виждаше съвсем ясно какви вреди нанасят белите, но малцина го разбираха.

— За теб тук е опасно. Нищо не разбираш — продължи той и Сара усети как коленете ѝ се огъват леко.

Това бе най-странният разговор, който бе водила някога. Сама в тъмнината с този воин, разгневен от пристигането ѝ в Диърфийлд. Защо ѝ казваше всичко това? За какво я предупреждаваше? Какво го интересуваше? Но все пак това бе неговата земя и той имаше право да я брани.

— Разбирам — отвърна съвсем тихо Сара. — Но аз вече нямам друг дом. Нямам си никого и нищо, нямам къде да се върна. Това място ми харесва и бих искала да остана тук.

Изрече го тъжно. Не искаше да предизвиква гнева му още повече, но пък държеше да му покаже колко обича това място. Дошла бе тук не за да му отнеме земята и да си я присвои, а за да ѝ се отдаде. Само това искаше.

Той я изгледа продължително и не каза нищо в отговор. Накрая попита още нещо:

— Кой ще се грижи за теб? Нямаш мъж. Тук не можеш да живееш сама.

Като че имаше някакво значение. Още по-малко значение щеше да има, ако я убиеше сега, но тя бе почти сигурна, че няма такива намерения. Или поне се надяваше да е така. Не знаеше обаче, че целият гарнизон говори за нея и че този мъж цял следобед бе слушал за това и че не одобрява решението ѝ да дойде тук. Но той ѝ го бе казал.

— Може би бих мога да живея сама — отвърна тихо Сара. — Сигурна съм, че ще се справя някак.

Той само поклати глава, удивен както винаги от глупостта и наивността на заселниците. Мислеха си, че могат просто да дойдат тук и да вземат земята, без да платят изконната ѝ цена. Индианците бяха умирали за земята си, а също и мнозина бели, макар заселниците обикновено да не го признаваха. Сама жена да остане тук бе истинско безумие. Питаше се дали е луда, или просто много глупава. Но на лунната светлина бледото лице и тъмните коси под наметката му се струваха като призрачно видение. Видял я бе докато се разхождаше и си мислеше и за разговора с полковника сутринта и тъкмо ѝ се

любуваше, когато тя го забеляза. Приличаше му на ценна картина или статуя.

— Върви си още сега! — изръмжа той. — Глупаво е да идваш тук.

Тя само се усмихна в отговор и онова, което видя в очите ѝ, го стъписа. Не бе очаквал такава страст да проблесне в погледа ѝ. Познавал бе една-единствена жена като нея. Казваше се Онейда, Плачещото врабче, от племето на ирокезите. А за тази жена най-подхождаше името Бялата гълъбица.

Но той не ѝ го каза. Само продължи да я гледа. После, тъй като знаеше, че тя не би посмяла да помръдне, докато не си тръгне, се обърна и се отдалечи безмълвно. Като се увери, че си е отишъл, Сара въздъхна дълбоко, с облекчение и хукна назад. Тича, без да спре, чак до къщата на Ребека.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сара не спомена пред никого за срещата си с индианския воин предишната нощ, защото се боеше, че няма да ѝ позволят повече да се разхожда сама из гарнизона. За нейна радост полковникът бе удържал на думата си да ѝ намери придружител и можеше да излезе да разгледа наоколо. Оказа се съвсем млад войник, чийто началник го беше освободил за един ден от задълженията му, за да бъде на нейно разположение. Беше много стеснителен младеж, попаднал съвсем отскоро на това място. Никой не му бе казал какво се очаква от него, освен да се държи любезно и възпитано. Когато я попита какво точно би желала да види, тя само каза, че иска да се поразходи из околността и че една от гостенките на полковника предишната вечер споменала за някаква местност, наречена Шелбърн, която се намирала наблизко, и където имало много красив водопад, макар по всяка вероятност в този сезон да е замръзнал. Младият Уил Хътчинс, когото бяха пратили да я придружава обаче, не бе чувал за подобно място и двамата поеха напосоки. Яздеха на север сред удивително красива местност, поне според Сара. Плавните заснежени хълмове, гъстите гори и сърните, които мяркаха между дърветата, всичко наоколо приличаше на вълшебна приказка, а възторгът ѝ растеше колкото повече се отдалечаваха от Диърфийлд.

Към обяд Уил предложи да се прибират, защото се бе заоблачило, но Сара настоя да продължат още малко нататък. Все още не бяха видели никакви водопади. Момчето бързо се съгласи, тъй като конете се справяха добре и още не изглеждаха уморени. Нямаше да е проблем да се върнат по светло.

Продължиха нататък. Като огладняха, хапнаха от дисагите, а малко след два най-сетне го видяха. Великолепен водопад, който се спускаше от снежните висоти, а в подножието му бяха скупчени огромни скали. Още щом го зърна, Сара разбра, че тъкмо за това място ѝ бе говорила жената. Беше съвсем сигурна, че е Шелбърн Фолс^[1].

Младият редник Хътчинс се зарадва заради нея, макар да не бе чак толкова развълнуван от гледката. Вече бяха яздили часове по доста неясна пътека и той бързаше да тръгнат обратно, за да могат да стигнат в гарнизона преди мръкнало. Подозираше, че полковникът и прекият му командир ще да побеснеят, ако нещо се случеше с тази жена, а и всеки знаеше, че е по-добре да не замръкваш извън стените на гарнизона. Колкото и миролюбиво настроени да бяха индианските племена наоколо, все още се случваше по някой инцидент. Пък и лесно биха могли да се заблудят в тъмнината, тъй като Уил не познаваше местността много по-добре от нея. Дошъл бе тук едва през ноември и не бяха ги изкарвали много навън в дебелия сняг.

Още щом видя водопада обаче, тя настоя да слязат от конете и да отидат да се разходят дотам. За нея това бе най-красивата гледка в целия свят. Щеше ѝ се да има време да скицира.

За разлика от полковника, който бе общувал повече с нея, а и познаваше по-добре човешката природа, момчето наивно си бе мислило, че тя просто иска да се поразходи на кон около гарнизона. Нямаше представа, как жадува да изследва всичко наоколо, нито колко далеч ще ги отведе тази ѝ страст. Бяха изминали дванадесет мили и тъкмо както бе предположила Сара, се намираха в Шелбърн, малко отдалечено селище на север от Диърфийлд.

Най-сетне, макар и с огромна неохота, Сара се качи отново на коня си и поеха назад към Диърфийлд, но само след миля тя внезапно спря, сякаш бе изгубила нещо и не смята да продължи, докато не го намери.

— Какво има? — Уил я гледаше тревожно, решил, че може би нещо я боли, но тя само стоеше и се оглеждаше внимателно, като че заслушана в нещо свое. Младият редник без малко да се разплаче. Не искаше да попада на боен отряд сам с тази жена.

Но тя явно не бе чула конски тропот, просто беше видяла нещо, което я бе накарало да се закове на място като поразена от гръм. Проследи погледа ѝ, но единственото, което той виждаше, бе малка полянка и няколко стари дървета, между които се откриваше гледка към долината.

— Какво има? — повтори мрачно той. Беше му студено и копнееше да се върне при другарите си.

Но тя изобщо не му обърна внимание, защото бе открила тъкмо онова, което търсеше.

— Знаеш ли чия е тази земя? — попита тихо, загледана в поляната насреща, като че имаше видения. Всъщност бе тъкмо така, защото хиляди пъти си бе представяла това място, откакто бе решила да дойде тук. Беше идеално за нейния бъдещ дом.

— На американското правителство, струва ми се, но е по-добре да попитате полковника.

Някога всичко, разбира се, принадлежало на индианците, но им било отнето насила. Веднага си бе представила къщичка, построена на това вълшебно място. В дъното на полянката имаше изворче, а и водопадът бе наблизко. Струваше ѝ се, че дори можеш да го чуеш, ако затвориш очи. Насред поляната стояха елен и сърна с малките си и гледаха право към нея, като че ѝ предаваха някаква вест от царя ма вселената, за когото ѝ бе разказвал Пеещия вятър... Кийтан.

Не можеше да си го обясни, но бе съвсем сигурна, че ѝ е било писано да попадне тук. Седеше неподвижна на коня, а младият ѝ придружител се озърташе неспокойно наоколо, защото бе започнало да се здрачава.

— Трябва да тръгваме, госпожо Фъргюсън — не издържа накрая Уил. — Става късно.

Не искаше да го признае пред нея, но се боеше, беше само на седемнадесет и не можеше да разбере с какво точно, но тази жена го плашеше.

— Трябва само да слезем по този хълм в долината и да я прекосим в посока югоизток — отвърна спокойно Сара, която имаше много добро чувство за ориентация. Не ѝ се щеше да тръгва от това място, но знаеше, че лесно ще го намери отново. Трябваше само да стигне до водопада и да тръгне насам. Беше съвсем лесно. За да угоди на момчето, поеха отново на път. Прав беше, че е започнало да се здрачава, но за разлика от него Сара не се боеше.

Яздиха мълчаливо около два часа без почивка. Пътуването бе уморително, но приятно. Движеха се по-бързо отпреди, тъй като искаха да изпреварят нощта, но конете им не бяха много уморени, освен това пътеката през повечето време се виждаше ясно. Един-два пъти се разклоняваше наистина или излизаше на някоя полянка,

откъдето не бяха съвсем сигурни накъде да поемат, но чувството ѝ за ориентация бе наистина добро и стигнаха почти до Диърфийлд.

Излязоха на една по-широка поляна и Сара реши, че са стигнали най-ниската част на долината. Но когато за втори път попаднаха там, вече не беше съвсем сигурна. Веднага се досети, че е виждала мястото само преди двадесетина минути. Вече бе доста тъмно и започваше да се съмнява, че ще се справи в полуздрача, но не каза нищо. Когато обаче се върнаха на полянката за трети път, наистина се разколеба.

— Не може да сме много далеч от гарнизона — заяви храбро и се огледа за пролуките между дърветата, които се бе старала да запомни на идване. Баща ѝ я бе научил на това като малка, за да не се изгуби в гората, а нещата, които бе научила от нето, винаги ѝ помагаша. Но този път познанията ѝ явно не достигаха.

— Изгубихме се, нали? — попита Уил, вече наистина уплашен.

— Не съвсем. Ще намерим пътя, няма страшно. Трябва ми само време да се огледам.

Но вече падаше мрак, местността ѝ беше съвсем непозната, а и всичко наоколо бе затрупано в сняг. Подсъзнателно бе запомнила няколко ключови места по пътя сутринта, но те изглеждаха съвсем различни на здрачаване. Странни, зловещи звуци изпълваха полуздрача и момчето си представяше яростни индиански воители зад всяко дърво, макар за трите месеца, откакто бе дошъл, изобщо да не бяха виждали боен отряд. Дори в тъмнината се виждаше, че е пребледнял и уплашен.

— Сигурна съм, че ще намерим пътя — опита се да го успокои Сара и му предложи глътка вода от манерката, която носеха. Тя самата също не бе във възторг от положението, в което се намираха, но се владееше по-добре. Все пак бе доста по-възрастна от него.

Опитаха друга пътека, но след малко отново се озоваха на същото място. Приличаше на омагьосана въртележка, от която не можеха да слязат, и продължаваха да се реят безпомощно, като всеки път спираха все на същата поляна.

— Добре — въздъхна накрая Сара. Вече бяха опитали три пътеки и оставаше само още една, четвъртата. Струваше ѝ се погрешна, защото щяха да поемат на север вместо на юг, но реши да опита — Ще тръгнем нататък и ако пак не успеем, просто ще продължим да яздим. Дори да не намерим пътя до гарнизона, в крайна сметка ще стигнем в

някой от фортовете по реката или до някоя ферма. Ще прекараме нощта там.

Идеята съвсем не му харесваше, но реши да не спори с нея, защото вече бе разбрал, че е много упорита. Нали всъщност тя ги беше вкарала в беля, като настоя да отидат чак до водопада, а после седя и зяпа онази поляна, като че беше отрупана не със сняг, а със злато. Вече започваше да мисли, че нещо ѝ хлопа не на шега, а това съвсем не му се нравеше. Така или иначе обаче не му хрумваше нищо по-добро и когато Сара тръгна в посоката, накъдето бе решила, той неохотно пое след нея. Тя така или иначе бе поела водачеството.

Този път не се озоваха отново на поляната, но Сара разбра по звездите, че яздят в погрешна посока. Е, поне вече не обикаляха в кръг и ако стигнеха до реката, бе сигурна, че ще намерят подслон. Яздиха дълго, без да видят нищо познато, и съзнаваше, че вече наистина са се изгубили. Бяха минали повече от два часа, откакто бе паднал мрак, и полковникът сигурно вече беше изпратил хора да ги търсят. Не ѝ беше никак приятно да му създава подобни грижи, но за момента много повече се безпокоеше, че са останали без храна и вода. Наоколо имаше сняг, разбира се, но не бяха взели достатъчно неща, за да пренощуват на открито, а въздухът внезапно бе станал леденостуден, така че и двамата трепереха. Не им оставаше нищо друго, освен да продължават да яздят.

Конете им вече започваха да се препъват от умора, когато Сара дочу конски тропот в далечината. Не би могла да го сбърка. Обърна се към момчето до себе си. Уил явно също го бе чул и гледаше с див уплашен поглед, готов да пришпори коня и да хукне нанякъде.

— Не мърдай от мястото си — нареди строго Сара и за по-сигурно хвана юздите с една ръка и издърпа коня му назад, по-дълбоко в гъсталака. Тук беше още по тъмно. Знаеше, че конете не ще ги издадат, но може би ако онези бяха достатъчно далеч, нямаше да си направят труда да ги търсят. Не можеха да направят нищо друго, освен да се молят на господата. Беше не по-малко уплашена от Уил, но знаеше, че не бива да го показва по никакъв начин. Съзнаваше, че по нейна вина са изгубили пътя и ужасно съжаляваше, че го е забъркала в тази каша, но вече нищо не можеше да направи. Освен да се опита да го измъкне.

Тропотът на копита ставаше все по-силен и отчетлив. Конете им се размърдаха неспокойно, но не издадоха звук. В очите им искреше същият див ужас като в тези на момчето.

Видя ги внезапно. Изсипаха се като порой от коне и хора. Около дузина индианци, които вероятно познаваха пътеките наоколо като opakото на дланта си, защото язدهа диво през гората като че беше посред бял ден.

Подминаха ги, но в следващия миг един от тях извика нещо и всички се заковаха на място на няколко крачки от тях. Конете им пристъпваха неспокойно на място. Сара не беше съвсем сигурна дали са ги забелязали. Искаше ѝ се с Уил да скочат от конете и да избягат, но не смееше да помръдне, а и беше сигурна, че тези мъже ще я догонят. Твърде добре познаваха гората. Сложи пръст на устните си и погледна към момчето. Той кимна. Индианците се връщаха обратно към тях. Яздеха бавно едни след друг като огромен змей и се оглеждаха внимателно. Бяха вече почти до тях и Сара с усилие успя да сподави ужасения вик, който напираше в гърлото ѝ. Впи пръсти в ръката на младия редник. Искаше ѝ се да затвори очи, за да не види как я убиват, но просто не можеше да откъсне поглед от индианците, които се приближаваха към тях. Бяха толкова близо, че виждаше дори мокасините, завързани на седлата им. Спряха на пътеката на не повече от десет стъпки. Единият мъж извика нещо, а останалите замръзнаха по местата си и само той продължи бавно към тях. Яздеше гордо изправен, докато стигна може би на лакът от тях в тъмнината, и очите им се срещнаха. Сара усети как по гърба и ръцете ѝ полазват ледени тръпки, защото го позна.

Беше водачът на ирокезите, когото бе видяла в гарнизона. Не знаеше името му, но това като че ли нямаше особено значение. Този път нямаше да я остави да му избяга. Продължаваше да стиска ръката на войничето, но очите ѝ не се отделяха от лицето на индианския воин. Погледът му бе напълно безизразен. Хората му стояха все тъй безшумно зад него, без да слизат от конете си. Явно не бяха съвсем сигурни какво да правят, но Сара не смяташе, че той би ги възпрял, ако се нахвърлят отгоре им. Беше готова да умре от ръката му и нямаше да моли за милост, защото за нея вече беше без значение дали ще живее. Но смяташе да се бори за живота на момчето. На него му оставаха още дълги години на този свят, ако извадеше късмет.

Воинът изглеждаше също тъй зловещ, както и последния път, когато я бе заговорил, и тя потрепери леко.

— Казах ти още преди, че мястото ти не е тук — започна гневно той. — Не познаваш тези земи. Тук не си в безопасност.

— Знам — отвърна тя с глух глас, който едва се процеждаше през пресъхналото ѝ гърло, но не отмести поглед от неговия и остана изправена на седлото. Момчето до нея плачеше, но мъжът като че изобщо не забеляза. — Съжалявам, че дойдох тук неканена. Тези земи са ваши, не мои. Исках просто да ги видя.

Опитваше се да говори по-спокойно, отколкото се чувстваше, но знаеше, че той всъщност не дава и пукната пара за обясненията ѝ. Все пак трябваше да изпълни човешкия си дълг към момчето.

— Пуснете войничето — помоли тя и гласът ѝ внезапно стана по-силен. — Той не може да ви навреди. Толкова е млад.

— А теб? — Погледът на индианския воин се впи в нейния. Бяха толкова близо един до друг, че ако протегнеше ръка, би могла да го докосне. — Нима си готова да жертваш себе си заради него?

Английският му беше много добър, личеше си, че е живял и сред белите, но изразът на лицето му, косите, облеклото, суровият му вид показваха, че се гордее с произхода си.

— Защо да не пожела теб и не убия него? — попита мрачно, като я гледаше с нескрит гняв.

Не би могла да му го обясни. Щеше ѝ се да знае името му, но това може би нямаше значение.

— Тук сме по моя вина.

Няколко мига воинът и жената се гледаха мълчаливо. Никой от двамата не сведе поглед. Най-сетне мъжът дръпна коня си назад. Сара не беше съвсем сигурна какво смята да прави, но ѝ се стори, че диша по-свободно, когато не е толкова близо до нея. А и той не посегна да свали Уил и нея от конете, макар да виждаше съвсем ясно двата мускета през рамото му.

— Полковникът е много разтревожен за вас — каза само, като продължаваше да я гледа яростно. — Напоследък в района се появиха мохоуки. С глупостта си можеше да предизвикаш истинска война. Не знаеш какво правиш!

Последното изръмжа през зъби и конят му се размърда стреснато. Тя кимна мълчаливо, дълбоко засегната от думите му.

— Индианците имат нужда от мир, а не от стълкновения, причинени от нечия глупава прищявка. Вече имаме достатъчно проблеми и без това.

Мъжът извика нещо на другарите си на техния език и всички ги заоглеждаха с интерес. После се обърна отново към нея и Сара зачака да чуе присъдата си.

— Ще ви отведем обратно до гарнизона — каза той вече с по-тих глас и ги огледа от глава до пети. — Не сме много далеч.

С тези думи се обърна и поведе колоната напред. Всички го последваха, с изключение на един, който ги изчака да минат, за да не се изгубят пак.

— Всичко ще е наред — прошепна Сара на момчето до нея, което най-сетне бе престанало да риде. — Не мисля, че ще ни сторят зло.

Той кимна безмълвно, все още замаян от онова, което се бе опитала да направи за него. Чувстваше се малко засрамен и същевременно дълбоко благодарен. Тя се бе опитала да замени своя живот за неговия и Уил не можеше да си представи, че някога ще срещне друга жена, готова да направи такава жертва за него.

След по-малко от час излязоха от гората и видяха гарнизона. Индианските воители спряха, скупчиха се около вождата си и след кратко съвещание решиха да ги съпровождат дотам. Вече бяха изгубили няколко часа, така че можеха да прекарат нощта в гарнизона и да тръгнат призори. Като минаваха през портата, часовият им подвижна, а Уил се ухили широко. Сара едва сега усети огромното изтощение. Не можеше дори да се усмихне. Някъде се чу рог и полковникът изтича от щаба с разтревожено лице, на което се изписа огромно облекчение щом я видя.

— Изпратил съм два отряда да ви търсят заяви той, като местеше поглед от нея към редник Хътчинс. — Решихме, че ви се е случило нещо.

После хвърли поглед към индианците, които бяха спрели наблизо. Някои вече слизаха от конете, а водачът им бавно се запъти към тях. Сара не смееше да слезе от коня си, защото коленете ѝ трепереха, но полковникът ѝ помогна. Надяваше се да се задържи на крака и воинът, който ги бе довел, да не забележи колко изтощена и

уплашена е. Тук като че ли беше по-трудно да се изправи срещу него, отколкото в гората, където се бореше за живота си.

— Къде я намери — попита с усмивка полковникът.

Двамата изглежда се познаваха добре и личеше, че се уважават взаимно. Но Сара не би могла да знае, че индианският вожд е настроен доброжелателно. На нея ѝ се бе сторил ужасно разгневен на белите. Още от мига, в който го бе видяла за пръв път, се бе изплашила. Но очевидно бе образован мъж и кой знае защо имаше чувството, че полковникът го харесва.

— Намерих ги на по-малко от половин час път. Бяха се изгубили в гората — отвърна той, после погледна Сара право в очите и допълни: — Вие се много смела жена.

Беше първият признак на уважение, проявен от него при срещите им досега. Обърна се отново към полковника и обясни:

— Мислеше, че се каним да ги убием. Опита се да предложи своя живот срещу живота на момчето.

Никога не бе срещал жена, готова на подобно нещо, и се съмняваше, че има много такива по света. Но все пак смяташе, че мястото ѝ не е тук.

— Сара! Защо сте направила това? Редник Хътчинс бе там, за да ви защитава.

Чутото наистина бе изумило полковника, но същевременно го изпълни с възхищение. Забеляза, че в очите ѝ напират сълзи. Доста бе преживяла през този ден, а в края на краищата беше жена, не воин.

— Той е още дете — отвърна тя с леко дрезгав от вълнение глас. — Вината, че се изгубихме, беше моя... забавих се при водопада... а и не се ориентирах добре по пътя... Мислех си, че съм запомнила откъде минахме, но изглежда не бях.

Сред забърканите извинения Сара изведнъж си спомни защо се бяха забавили и разказа на полковника за поляната, но без да споменава, че иска да я купи. За това щяха да говорят по-късно. Той се обърна да благодари още веднъж на младия индианец, а после сякаш внезапно си припомни добрите маниери и добави:

— Предполагам, че двамата вече сте се запознали, макар и при малко странни обстоятелства. — Усмихна се, сякаш ги представяше един на друг в бална зала, а не в мразовита нощ, в която Сара си бе

мислила, че те ще загинат. — Франсоа де Пелерин... Или може би трябва да кажа граф Де Пелерин?

Мъжът, когото досега бе смятала за индианец, се намръщи гневно, а Сара направо зяпна от изумление.

— Но аз мислех, че вие... че сте... — заекна тя като местеше объркано поглед от единия към другия. — Какво? Как така? Как можяхте! — кресна внезапно, обзета от ярост. — Знаел сте какво ще си помисля. Можехте да ми кажете нещо още снощи или поне тази вечер, когато ни открихте.

Не можеше да повярва, че я бе оставил дори за миг да си мисли, че ще бъдат убити. Безподобна жестокост! Искаше ѝ се да го удари по лицето.

— Можеше и да съм — започна той с онзи мек акцент, който вече бе чувала, и сега осъзна, че е френски, а не индиански.

Той беше французин, макар още да не ѝ беше ясно как е попаднал тук. Според нея приличаше на най-свирепия индиански вожд, но би могла да си го представи и в тесни до коленете панталони и разните модни труфила. Както бе облечен в момента, приличаше на воин от ирокезите, но в други дрехи би могъл да е доста елегантен. Знаеше обаче, че никога няма да му прости жестоката измама.

— Можеше да съм мохоук — довърши той без сянка на извинение в тона си. Тя трябваше да проумее какви опасности крие страната, която бе решила да посети. За тях това не беше игра. Можеше вече да я откарват нагоре към Канада, овързана с въжета, и да я убият по пътя, ако не върви достатъчно бързо. — Можехме да сме мохоуки, или още по-лошо.

Наскоро бе ходил на запад и видял какво могат да направят шуаните. Не беше красива гледка. Вече бяха настървени за мъст, а на този етап правителството не беше в състояние да ги спре.

— Дори и снощи. Можеше да съм се промъкнал през оградата, докато часовите се сменят. Тук не сте в безопасност. Изобщо не е трябвало да идвате. Това не е Англия. Няма какво да търсите тук.

— Вие защо сте тук тогава? — попита предизвикателно тя, събрала смелост.

Полковникът не се намеси, само следеше с интерес разговора им, а Уил отдавна се бе върнал при другарите си и вече бе изпил две чаши неразредено уиски.

— Дойдох с братовчед си преди тринадесет години по време на революцията — отвърна той с тон, който казваше, че всъщност не ѝ дължи обяснение.

Не ѝ каза, че този му братовчед е самият Лафайет и че кралят официално бе забранил и на двамата да идват в Америка, но те не се подчинили. Лафайет се бе върнал във Франция преди десет години, но за разлика от братовчед си, Франсоа бе приел Америка като своя съдба и не бе могъл да се раздели с приятелите си тук.

— Сражавал съм се за тази страна и съм проливал кръвта си за нея. Живял съм дълго с ирокезите и съм техен брат. Имам всички основания да се намирам тук.

— Графът вече два месеца преговаря от наше име с племената, които живеят на запад оттук. Червения плащ, вождът на ирокезите, го има за свой син — обясни полковникът с видимо уважение, но не ѝ каза, че Франсоа е бил зет на вожда преди Плачещото врабче и синът им да бъдат убити от хуроните. — Тази вечер беше тръгнал на север, на посещение при мохоукския вожд в Монреал и обеща пътьом да ви потърси. Много се обезпокоихме, като не се върнахте до залез-слънце.

— Много съжалявам, господине — извини се Сара, но между нея и френския граф, който се обличаше като индиански вожд, все още не бе настъпил мир. Не можеше толкова лесно да му прости, че нито предишната нощ, нито при срещата им по пътя и беше казал кой и какъв е. Беше я уплашил до смърт и прекрасно го знаеше.

— Би било по-разумно да се върнете в Бостън — отвърна французинът, без да сваля очи от лицето ѝ. Той също не изглеждаше много доволен от случилото се, макар че в погледа чу проблясваше някакво уважение. Беше го казал и на полковника, като научи, че не се е върнала от езда.

— Ще живея, където реша аз, господине — отвърна рязко Сара. — Благодаря ви, че ме придружихте дотук.

Стисна ръка на полковника с изящен поклон, сякаш се намираха в някоя бална зала в Англия, и му се извини още веднъж за тревогите, които бе причинила с безразсъдството си. Поклони се още веднъж и се запъти към къщичката на Ребека, без да каже и дума повече. Краката ѝ трепереха, но пресече половината гарнизон, без да спре, без да се обърне да погледне назад. Открехна тихо вратата на дървената къщурка и влезе в тъмната стаичка. Затвори внимателно вратата зад

себе си и тутакси се свлече безсилно на пода, обляна в сълзи. Сълзи на облекчение и тиха ярост.

Франсоа де Пелерин остана загледан в нея докато се отдалечаваше, но не каза нито дума. Полковникът го наблюдаваше внимателно, любопитен да види реакциите му. Не беше лесно да отгатнеш какво мисли. В душата на този мъж имаше нещо диво и непокорно и Стокбридж понякога се питаше дали приятелят му не е станал отчасти индианец. Със сигурност познаваше техния начин на мислене и често се държеше досущ като тях. Няколко години се беше изгубил напълно и се бе появил между белите едва след смъртта на съпругата си индианка. Доколкото му бе известно, Франсоа никога не говореше за нея, но всички в областта знаеха историята им.

— Тя е забележителна жена — отбеляза с въздишка полковникът, все още озадачен от писмото, което бе получил от жена си същата сутрин. — Твърди, че е вдовица. Но Амелия чула невероятен разказ от една жена, която току-що пристигнала в Бостън от Англия. Изглежда, че всъщност е бегълка и съпругът ѝ е жив в Англия... но изглежда не е бил особено мил с нея. Граф Балфур... значи тя е графиня, нали? Ама че съвпадение. Вие сте граф, а сега тя се оказва графиня. Понякога ми се струва, че половината аристокрация на Европа се е преселила тук.

Всички бегълци и отстъпници, мечтатели и безумци.

Франсоа се усмихна тъжно, спомнил си за братовчед си преди години, и за хората, които се бяха сражавали редом с него, и които му бяха станали скъпи, а сега и това момиче, готово да даде живота си за непознат войник. Беше се държала толкова смело и достойно тази вечер в гората. Никога не беше виждал подобно нещо.

Все пак това не обясняваше историята на Сара. След малко пожела лека нощ на полковника и се върна при хората си. Те спяха отвън, пред стените на гарнизона, както правеха винаги индианците, и Франсоа се настани безмълвно и безшумно при тях.

По това време Сара вече беше в леглото и си мислеше за мъжа, който допреди минути приемаше за свой враг. В съзнанието ѝ изникваше ту яростният поглед на тъмните му очи, впили се безмилостно в нейните, ту буйният му кон и силните ръце, които го овладяват с уверени движения, ту проблясващото под лунните лъчи оръжие. Запита се дали пътищата им отново ще се пресекат. Надяваше

се да не се случи никога повече. Затвори очи и се опита да прогони образа му от мислите си.

[\[1\]](#) Водопад. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Цял ден бе чел дневника на Сара. От сутринта почти до полунощ, когато най-сетне го остави с усмивка. Мислеше си колко малко е подозирала какво ще ѝ се случи нататък. Тъкмо бе прочел за срещата ѝ с Франсоа и също като Франсоа бе заплепен от смелостта ѝ в онази гора край Диърфийлд.

Не можеше дори да си представи, че някога ще срещне такава жена, и тази мисъл внезапно го натъжи. Почувства се ужасно самотен и изведнъж осъзна, че отдавна не се бе обаждал на Карол. Всъщност от онази злополучни коледна вечер, когато гостите на Саймън ги бяха прекъснали. Почувства се съвсем ограбен и самотен и реши да излезе да се поразтъпче и да подиша чист въздух. Нощта беше ясна и студена, а небето — обсипано с милиарди звезди, но от това като че ли само му ставаше още по-тъжно. Нямаше с кого да сподели тази красота, нито с кого да поговори за Сара. Вече дори не мечтаеше отново да види призрака ѝ, ако първия път действително го бе видял. Копнееше за нещо много по-истинско. Влезе обратно в къщата, но самотата го задушаваше. Мислеше си за всичко, което бе изгубил в Англия, и му се струваше, че вечно ще тъгува за предишния си живот. Не можеше да си представи, че ще се влюби отново и ще сподели живота си с някого друго. Можеше само да се моли Саймън да ѝ омръзне. Знаеше, че би приел отново в живота си начаса, стига да се върне.

Но всичко това беше без значение. Качи се бавно по стълбите, а мислите му неусетно преминаха от Карол към Сара и Франсоа. Какви късметлии са били! Съдбата ги бе благословила и пътищата им се срещнали. Или просто са били необикновени хора. Всеки от двамата бе изстрадал, за да заслужи тази благословия. Продължи да мисли за тях и след като си легна. Искаше му се да чуе познатото шумолене и да повярва, че са някъде наблизо. Но в стаята не се чуваше никакъв шум, дори тих порив на вятъра. Нищо, което да му подсказва присъствието им. Може би трябваше да се задоволи с думите ѝ, след като бе намерил дневниците ѝ.

Унесе се в дрямка, но и насън виждаше тях. Смееха се и тичаха в гората. Цяла нощ чуваше странни звуци и си мислеше, че най-сетне е открил водопада, или мястото, където се бе изгубила. Като се събуди сутринта, валеше дъжд. Помисли си да стане и да свърши някои неща по къщата, но осъзна, че не му се става, нито му се работи. Направи си чаша какао и се върна в леглото с дневниците.

Безпокоеше се за психическото си здраве. Дневниците постепенно го обсебваха напълно и вече не можеше да се спре. Трябваше да научи всичко, което ѝ се беше случило в Америка. Отвори тетрадката на мястото, където бе стигнал предишната вечер, и се потопи отново в нейния свят.

За Сара обратният път до Бостън мина безпроблемно. Като че за да я накаже, задето ги бе разтревожила така, полковник Стокбридж изпрати неуморния и обожател лейтенант Паркър да я придружи. Но той се държа безукорно и тя прояви повече търпение към него отпреди. Преди да тръгнат от гарнизона, проведе дълъг разговор с полковника и въпреки неодобрението му, успя да получи съгласието му за онова, което си бе наумила.

Върна се в пансиона на вдовицата Ингърсол в толкова приповдигнато настроение, че едва след няколко дни научи за слуховете по неин адрес, разпространявани от новопристигналите в града. Варираха от смътни предположения до небивали преувеличения, дори я свързваха по пряка линия с крал Джордж Трети, но очевидно в града бе пристигнал някой, който знаеше, че е омъжена за граф Балфур. Някои смятаха, че наистина е починал, други — че е жив. Разказваха в ужасяващи подробности как бил погубен от разбойници по пътищата или го описваха като умопобъркан, който непрекъснато се опитвал да я убие, с което я принудил да избяга. Целият град жужеше. Повечето истории бяха много романтични, което я правеше още по-желана гостенка отпреди.

Сара не потвърди нито една от версиите. Проста продължи да се представя като госпожа Фъргюсън и остави въображението им да се развихря. Тревожеше се обаче, че щом е излязло наяве за кого е била омъжена, Едуард рано или късно ще научи къде е. А това още повече затвърди намерението ѝ да напусне Бостън колкото се може по-скоро.

Полковник Стокбридж ѝ беше препоръчал неколцина добри работници, които обещаха да започнат строежа още напролет, а преди да тръгне от Диърфийлд, бе излязла с неколцина от тях да им окаже мястото. Успя да намери поляната много бързо, а връщането се оказа много по-кратко и не така вълнуващо като предишния път. Все още не бе простила на Франсоа де Пелерин за измамата.

Хората, които бе наела в Шелбърн, обещаха, че къщата ще е готова до края на пролетта, още повече че не ставаше дума за нещо претенциозно. Сара искаше съвсем проста дървена постройка с една голяма стая, трапезария, малка спалия и кухня. Трябваша и навеси и стопански постройки, но това можеше да се направи и по-късно, както и бараката за неколцината работници, които смяташе да наеме. Сега най-важна бе къщата и строителите смятаха, че ще се справят за нула време. Вероятно до началото на юни или дори по-рано. Всичко щеше да се прави на място с подръчни материали, само прозорците трябваше да се докарат от Бостън с волска талига.

Всъщност в околността имаше немалко хубави къщи, много по-елегантни от онова, което искаше Сара. Но тя нямаше желание да разточителства, а и не ѝ беше нужно повече. Само най-необходимото.

Прекара зимата в Бостън Четеше, срещаше се с приятели, водеше дневник. Научи, че Ребека си има момиченце и му изплете шапчица и жилетка. Цяла пролет мисли само за къщата, която строеше в Шелбърн...

Към края на май вече не я свърташе на едно място и за втори път предприе дългото и уморително пътуване до Диърфийлд. Яздеше до Шелбърн винаги, когато можеше, и наблюдаваше строежа на къщата, дърво по дърво, камък по камък. Тя постепенно оживяваше пред очите ѝ. Строителите спазиха обещанието си и на първи юни можеше да се нанесе. Не ѝ се искаше да се връща отново в Бостън дори само за да се вземе багажа, но все още имаше да урежда някои неща.

Трябваша ѝ две седмици, за да се снабди с всичко необходимо, и към средата на юни потегли отново за Диърфийлд с фургон и една талига, препълнена с багаж. Придружаваха я двама водачи и един кочияш. Пътуването мина безпроблемно и всичко пристигна невредимо първо в Диърфийлд, а оттам, в Шелбърн. Докато разопаковаше багажа си, Сара намираше време да се порадва на красотата на околния пейзаж през лятото. Поляната, на която се

издигаше къщата ѝ бе тучна и зелена, а дърветата се издигаха високо над къщата и правеха хубава сянка. Всичко беше точно както си го бе представяла.

Имаше пет-шест коня, десетина овце, коза и две крави и беше наела две местни момчета да ѝ помагат. Засега не бяха засели почти нищо, освен царевица, която вирееше навсякъде. Сара искаше първо да разучи земята, да я опознае. Единият от работниците ѝ бе разпитал местните индианци за това кои култури ще вървят най-добре. Ирокезите знаеха по-добре от всеки друг какво вирее в района.

Към края на юни полковникът мина да я навести и тя сама му приготви вкусна вечеря, каквато готвеше за двамата си работници всеки ден. Отнасяше се с тях като със свои синове и полковникът бе очарован от простицката красота на новия ѝ дом и няколкото прекрасни антики, които бе донесла от града. Все още не можеше да разбере защо се е отказала от един вероятно по-привилегирован живот сред висшето общество на Англия. Би било невъзможно да му обясни ужаса на брака си с Едуард, нито да сподели, че още се буди обляна в студена пот. Всеки ден, всеки час, дори всеки миг благодареше на бога за свободата си.

Почти всеки ден се разхождаше до водопада, стига да ѝ останеше време. Това място ѝ харесаше все повече и повече. Седеше на скалите понякога с часове. Пишеше или рисуваше, потопила крака в леденостудената вода. Обичаше да се катери по скалите и да се опитва да разбере как са се получили огромните отвори. Знаеше, че индианците разказват прекрасни легенди за това място и често си представяше как небесните господари са си подхвърляли огромните камъни като детски топки. Или как някога, много отдавна, това са били комети. При водопада намираще покой, какъвто не бе познавала преди, и старите рани най-сетне започваха да зарастват. Никога не бе изглеждала тъй здрава и не се бе чувствала така свободна. Най-сетне се бе отървала от демоните, оставила бе скръбта зад себе си... Животът ѝ в Англия вече ѝ се струваше някакъв далечен сън.

Един следобед, докато се прибираше от водопада под жаркото юлско слънце и си тананикаше тихичко някаква мелодийка, внезапно чу шум съвсем наблизо. Обърна се и го видя. Французинът я наблюдаваше мълчаливо от няколко крачки и ако вече не бе научила за миналото му, сигурно отново би се уплашила до смърт, защото видът

му бе наистина войнствен. Яздеше без седло, гол до кръста, само с панталони от еленова кожа. Тя вдигна поглед към него, но никой от двамата не заговори. Предположи, че е тръгнал към гарнизона, но той всъщност идваше оттам и полковникът, естествено бе споменал за нея. Командващият гарнизона я смяташе за невероятна жена, а съпругата му още съжаляваше, че не е успяла да я убеди да остане в града.

— Но тя изглежда предпочита да живее тук, в тази пустош. Не ме питайте защо. Толкова хубаво момиче. Би трябвало да се върне в Англия. Не ѝ е мястото тук.

Франсоа бе напълно съгласен с него, макар и по различни причини. Смяташе, че животът, които си е избрала, е доста опасен за нея, но гордата ѝ решителност при срещата им преди шест месеца силно го бе впечатлила и оттогава насам често си мислеше за нея. Като пое на север от Диърфийлд за срещата си с ирокезите, неочаквано и за самия себе си реши да се отбие да я види. Едно от момчетата, които бе наела, му обясни къде да я намери. Всъщност отначало се бе стреснало, защото го взе за мохоук, но Франсоа се държа много мило, стараяйки се да не го уплаши, и му каза, че с госпожа Фъргюсън са стари приятели, макар това да не беше съвсем вярно. Или поне Сара би се изненадала, ако го чуеше, със сигурност не изглеждаше много щастлива, че го вижда.

— Добър ден — поздрави той, докато слизаше от коня. Зачуди се дали се възмуцава от факта, че ходи гол до кръста като местните индианци, но тя като че изобщо не бе забелязала това. Дразнеше я единствено, че я шпионира. Беше я проследил дотук и тя съвсем естествено се питаше защо е дошъл.

— Полковникът ви изпраща поздрави — добави той, като я настигна. Конят му вървеше покорно след него.

Сара най-сетне вдигна поглед.

— Защо сте дошъл? — попита неучтиво. Все още не беше му простила за уплахата от зимата. Досега бе мислила, че никога повече няма да се срещнат, и бе доста изненадана да го види тук.

Той се вгледа продължително в лицето ѝ, после наведе смутено глава. Дълго бе мислил за това и сега съжаляваше, че не е дошъл по-рано. Чул бе от някои свои приятели от племето сенеки, че е построила къща на една поляна сред гората. В тази част на света рядко оставаха тайни, а индианците винаги научаваха всичко.

— Дойдох да се извиня — рече тихо той, като гледаше право пред себе си.

Сара продължи да върви до него, без да каже нищо, и той най-сетне се осмели да я погледне отново. Изглеждаше изненадана.

Носеше обикновена тъмносиня рокля с бяла риза отдолу и престилка. С подобни дрехи бяха ходили прислужниците в стопанството на баща ѝ в Англия, когато беше малка, а и животът, който водеше сега, не се различаваше много от техния. Но Франсоа я виждаше по друг начин. Като същество от някакъв друг свят. Жена, каквато никога дотогава не бе срещал, освен в сънищата си.

— Знам, че ви изплаших силно миналата зима. Не трябваше да го правя, но мислех, че не бива да оставате тук. Това място не е за жени. Животът е тежък, зимите — трудни, пълно е с какви ли не опасности.

Сара отново долови френския акцент и за своя изненада откри, че ѝ харесва. Не беше чисто френски, а напомняше леко на индианските езици, които Франсоа говореше от години. Научил бе английски още като младеж и го говореше отлично, а напоследък рядко му се отдаваше случай да поговори на френски.

— Тукашните гробища са пълни с хора, които не е трябвало да идват. Но може би вие сте родена, за да дойдете тук — призна той и Сара се смая как една усмивка напълно преобрази лицето му. Както слънцето внезапно озарява мъглив планински връх. — Има една индианска легенда... за жена, която заменила живота си за живота на сина си. Умряла за него и останала да живее вечно сред звездите като маяк, по който войните определят пътя си в нощта.

Той вдигна поглед към небето, сякаш виждаше звездите, макар да бе още светло, и се усмихна. Мнението му за нея се бе променило след онази нощ в гората и от няколко месеца му се искаше да ѝ го каже. Радваше се, че най-сетне му се е отдала възможност, а още повече че тя изглеждаше готова да го изслуша. Онази нощ толкова се бе разгневила, че се опасяваше да не го прогони без обяснения.

— Индианците вярват, че след като умрем, душите ни отиват на небето и се превръщат в звезди. Понякога е успокояващо да знаеш, че близките, които си изгубил, са там над теб.

Сара не посмя да попита кои са тези близки, но думите му извикаха спомена за мъртвородените ѝ деца.

— На мен също — отвърна тихо и му се усмихна за пръв път, малко неуверено. Може би не беше толкова страшен, колкото ѝ се бе сторил отначало, макар все още да не му вярваше напълно.

— Полковник Стокбридж ми каза, че донякъде си приличаме — продължи Франсоа, докато вървяха бавно към къщата. — И двамата сме загърбили живота си в Европа.

Това бе видно от акцента и на двамата и тя внезапно се зачуди дали полковникът не му е казал нещо повече, макар че едва ли му бе известно нещо друго, освен слуховете, които се носеха в Бостън.

— Сигурно е било истинска трагедия, за да ви доведе тук съвсем сама. Вероятно ви е коствало големи усилия да се откажете от живота си там. Все още сте много млада.

Франсоа се опитваше да разбере защо е тук. Независимо от онова, което полковникът му бе разказал преди шест месеца, усещаше, че един не особено мил съпруг едва ли би я прокудил чак до Диърфийлд. Питаше се дали е щастлива с простичкото ежедневие на фермер в уединеното си кътче земя край Шелбърн. Съдейки по вида ѝ, би казал, че ако не щастие, тук е намерила поне покой.

Вървя с нея чак до дървената къщичка. Не му се щеше да тръгва. Тя се поколеба, погледна го крадешком. Той живееше сред индианците, а тя — сама тук. Противно на онова, което бе казал преди малко, тя изобщо не смяташе, че си приличат, но все пак би могъл да стане неин приятел. Сигурно беше интересен събеседник, а много ѝ се искаше да научи повече за нравите и обичаите на индианците, чиито легенди бяха пленили въображението ѝ.

Той продължаваше да я гледа мълчаливо и Сара се усмихна, като си спомни колко страшен ѝ се бе сторил някога. Като го гледаше сега, облечен в панталон от еленска кожа и мокасини, с развени от вятъра коси, изглеждаше все така страховит, но вече не я плашеше.

— Ще останете ли за вечеря? Но не е нещо специално. Задушено със зеленчуци. Ние с момчетата се храним съвсем просто.

Двамата ѝ работници. Патрик и Джон, бяха от ирландски произход, макар и родени в Бостън. Ядяха всичко, стига да е повечко. Двете момчета бяха по на петнадесет и много ѝ помагаха, а тя от своя страна им беше благодарна, осигуряваше им меко легло и гледаше да ги нахрани добре. Месото се бе задушавало на бавен огън цял следобед.

Франсоа я погледна и кимна. Не бе имал намерение да остава, просто да мине да види как е и да ѝ предаде поздравите на полковника, а после да продължи пътя си. Но нещо в тази жена го привличаше неудържимо. Мекият ѝ глас, изисканото ѝ държане, интеллигентният разговор.

— Ако отивах в индианско семейство, трябваше да донеса някакъв дар, а аз съм дошъл с празни ръце — извини се той вечерта, когато се появи в къщата облечен с мека кожена риза.

Беше нахранил и напоил коня си, измил бе лицето и ръцете си на извора, а косата му бе вързана на тила с тесен ремък, украсен с перо и тънък наниз яркозелени маниста. На шията си носеше огърлица от мечи нокти. Седнаха един срещу друг на масата като че вечеряха в Бостън и се познаваха от години. Момчетата вече се бяха нахранили, така че Сара бе сложила масата за двама с дантелена покривка и порцеланови съдове, които бе купила от една жена в Диърфийлд. Беше истински глостърски порцелан, донесен от Англия преди години, а свещите, поставени в изящни калаени свещници, озаряваха лицата им с мек блясък и хвърляха странни сенки по стените.

Говориха за индианските воители от миналото. Той ѝ разказваше за различните племена, най-вече тези от народа на ирокезите, но също и за алгонкинците и местните племена. Спомни си колко различно било всичко тук, когато дошъл в Америка, колко по-многобройни били индианците, преди правителството да ги принуди да се изселят на север и на запад. Много племена вече живееха в Канада, но стотици хора бяха измрели при тежкото преселение на север. Това обясняваше защо западните племена толкова яростно воюваха за земята си с армията и със заселниците. Той донякъде им симпатизираше, макар да не одобряваше начина, по който постъпваха със заселниците. Искаше му се да се подпише някакъв мирен договор между двете страни, за да се поуспокои обстановката, но засега не бяха успели да постигнат почти нищо.

— В тези войни няма победители. Те не решават проблема. В тях всички са пострадали, а в крайна сметка индианците винаги губят. — Франсоа изпитваше огромно уважение към тях и това явно го натъжаваше.

Сара го слушаше в захлас. Харесваше ѝ да го гледа, докато говори. Този човек бе живял толкова различно. Знаеше толкова неща,

обичаше толкова силно. Беше отдал цялото си сърце на Новия свят и бе спечелил уважението както на заселниците, така и на индианците. Докато говореше, очите му сякаш ѝ задаваха безброй въпроси, а накрая изрече най-важния на глас:

— Сара, защо всъщност дойде тук?

Беше му позволила да я нарича с малко име още като сядаха на вечеря.

— Ако бях останала там, щях да съм мъртва — отвърна тъжно тя. — Бях затворничка в собствения си дом... всъщност неговия дом... на съпруга ми. На шестнадесет години ме продадоха заради един добър имот нещо като междуродова спогодба.

Тя се усмихна леко, но веднага помръкна.

— През следващите осем години той се държеше ужасно с мен. Един ден го докараха след някаква злополука и всички мислехме, че ще умре. Тогава за пръв път усетих какво би било да съм отново свободна. Да не ме бият, да не ме малтретират. Но той се възстанови и всичко тръгна постарому. Тогава реших да избягам. Качих се на един кораб, който тръгваше от Фалмут към Новия свят. Трябваше да чакам три седмици да потегли, след като платих каютата, и всеки ден ми се струваше по-дълъг от година. — Тя смръщи леко лице при спомена. — Точно преди да потегля, той отново ме преби и ме насили. Тогава разбрах, че просто трябва да се махна, дори ако това означава да умра в морето. Не можех да остана и минута повече. Пък и съм сигурна, че ако бях останала, той щеше да ме убие.

Или щеше да я пребие до смърт, за да пречупи духа ѝ, или щеше да умре при раждането на следващото му дете.

Но тя не каза това на Франсоа, а го попита той защо не се е върнал във Франция. Тя също бе любопитна за него и благодарна за компанията. Четеше много, но прекарваше повечето време сама и за нея бе истинско удоволствие да има с кого да поговори. Момчетата, които работеха за нея, бяха много мили, но простовати и неуки и като говореше с тях, имаше чувството, че общува с деца. Докато Франсоа бе нещо съвсем различно. Той беше изискан, мъдър и остроумен.

— Останах тук, защото се влюбих в това място — отвърна простичко той. — А и тук се чувствам полезен. За мен нямаше смисъл да се връщам във Франция, а и вероятно вече щях да съм мъртъв, ако

бях в Париж по време на революцията. Моят живот е тук — завърши тихо. Явно не обичаше да говори за себе си. — От много време е така.

Сара кимна. Не ѝ беше трудно да разбере защо е останал. Тя самата вече не можеше да си представи да се върне в Англия. Това бе като част от някакъв друг живот.

— А ти? — попита той след малко. Лесно бе да забранят как са се запознали, докато си говореха, седнали на масата в дома ѝ, пред вечерята, която сама бе приготвила. — Какво смяташ да правиш по-нататък, храбра ми приятелко? Не можеш цял живот да останеш в този бастион сред гората. Това не е подходящ за едно младо момиче.

— На двадесет и пет съм. Едва ли бих могла да се нарека младо момиче. — Сара се разсмя на думите му, макар да бе четиринадесет години по-възрастен от нея. — И, струва ми се, бих могла да живея тук вечно. Всъщност тъкмо това смятам да направя. Догодина мисля да разширя къщата, а трябва и да довърша това-онова преди зимата. Животът тук ми харесва.

Франсоа се намръщи леко.

— Ами ако мине боен отряд? Какво ще направиш? Ще замениш живота си за онези момчета отвън, както направи миналия път?

Постъпката ѝ го бе впечатлила силно, още не можеше да забрави лицето ѝ, когато му бе предложила своя живот, за да пощади войничето.

— Ние не сме заплаха за тях — отвърна твърдо тя. — Сам каза, че наоколо живеят миролюбиви племена. Не им желая злото и те сигурно го знаят.

— Местните, може би. Но ако се появят шуани от запад или хурони от север, или пък мохоуки? Какво ще правиш тогава, Сара?

— Ще се моля или ще отида при създателя — отвърна тя с усмивка. Не смяташе да се тревожи за това. Тук се чувстваше в безопасност, а другите заселници казваха, че рядко има размирици и бяха обещали да я предупредят, ако наоколо се появят бойни отряди.

— Умееш ли да стреляш? — попита той все още намръщен.

Тя се усмихна леко, трогната от загрижеността му за нея. Вече изобщо не ѝ се струваше зловец. Беше се превърнал в приятел.

— Като момиче ходех на лов с баща си, но не ми се е случвало от години.

Той кимна. Трябваше да я научи. А имаше и други неща за индианците, които би било добре да знае, според него. Освен това смяташе да разгласи между приятелите си сред местните племена, че жената, която живее тук, е невъоръжена и е под негова закрила. Това щеше да се знае из цялата околност и сигурно щеше да предизвика любопитството им. Някои щяха да дойдат да я видят от далеч, други щяха да я посетят или да търгуват с нея. Но ако знаеха, че е свързана с него, никой нямаше да ѝ навреди. Той беше Бялата мечка от племето на ирокезите. Делил бе лишения с тях и бе танцувал след победите им, а вождът Червения плащ преди много години го бе приел като свой син. Участвал бе в техните обреди. Когато жена му и невръстният му син бяха убити от хуроните, ги погребяха с предците им и ги предадоха на боговете, а Франсоа ги оплакваше с останалите.

По време на вечерята Сара го наблюдаваше внимателно, а след като се нахраниха, прибра масата и двамата излязоха да се поразходят в топлата нощ. Франсоа се чувстваше малко странно да върви редом с нея. Много отдавна не бе гостувал на жена. В живота му не бе имало друга от значение след смъртта на Плачещото врабче, но сега, като гледаше Сара, го обземаше страх за бъдещето. Тя бе толкова невинна сред този суров свят. Искаше му се да я закриля и да я научи на толкова много неща. Да я вози в някое от дългите индиански канута, да яздят заедно. Но не можеше да изрази чувствата си, нито да ѝ обясни загрижеността си. Тя бе като дете в този нов свят, пълен с опасности, които той знаеше, че не разбира.

Прекара нощта отвън, близо до къщата, под звездите. Дълго лежа буден и мисли за нея. Изминала бе дълъг път, също като него преди години. Но за нея всичко бе много по-трудно и затова ѝ беше нужна много повече смелост, а тя като че ли изобщо не си даваше сметка за това.

На другата сутрин я видя да излиза от кухнята и усети мирис на бекон. Беше изпекла царевичен хляб и му беше направила кафе. Много отдавна не беше закусвал с храна, приготвена от женска ръка.

— Ще ме разглезиш — усмихна се той и след закуска я изведе с мускета и пушките. За негова изненада тя се оказа много добър стрелец и се разсмя щастливо като дете, когато повали няколко птици една след друга. Реши да ѝ остави мускета и амуниции за него и я

посъветва да купи пушки за момчетата, които бе наела, за да могат да я защитят.

— Не мисля, че ще ни трябват — възрази упорито тя и му предложи да се разходят до водопада, преди да тръгне.

Вървяха мълчаливо един до друг, всеки потънал в мислите си. Спряха се пред величествената водна каскада. Винаги, когато идваше тук. Сара имаше чувството, че изцелява по малко старите рани. Като че шумът на падащата вода докосваше някаква невидима струна в душата ѝ. Франсоа сведе поглед към лицето ѝ и се усмихна, но сега изглеждаше някак далечен и тя не знаеше за какво мисли. Понякога бе много трудно да разбереш какво му е. Сигурно го бе усвоил от индианските си братя.

— Ако имаш нужда от мен, изпрати вест в гарнизона, Сара. Там ще знаят къде съм и ще изпратят някой съгледвач да ме открие.

Не би направил подобно предложение на никого, но в нейния случай говореше сериозно. Тя му поблагодари, но поклати глава:

— Тук всичко ще бъде наред — отвърна тихо. Явно бе твърдо убедена в това.

— А, ако не е?

— Приятелите ти ще ти кажат — усмихна се тя. — Ако не войниците, тогава индианците. Тук като че ли не остават много тайни.

В думите ѝ имаше повече истина, отколкото би могла да предположи, и Франсоа се разсмя на прозорливостта ѝ. Макар да живееха толкова отдалечено един от друг, тук като че ли всеки знаеше какво правят другите.

В това отношение не беше много по-различно от Бостън, макар че вестите обикновено пътуваха по-дълго.

— Ще мина отново оттук след около месец — каза той, без да чака покана. — Да видя как си и дали имаш нужда от помощ по къщата.

— А дотогава къде ще бъдеш? — попита заинтригувано Сара. Представяше си живота му в дългите колиби на ирокезите, сред племето, което го бе осиновило, или как пътува нагоре по реката в някое кану.

— На север — отвърна кратко той, а после каза нещо много странно, сякаш в отговор на онова, което бе споделила предишната вечер. — Няма да останеш вечно сама тук, Сара.

Вярваше го, а и го чувстваше. Може би затова отговорът ѝ толкова го изненада, особено сериозният поглед, с който го изрече.

— Не се страхувам да живея сама Франсоа.

Изрече го съвсем отчетливо, сякаш за да го убеди, че говори сериозно. Отдавна бе приела това положение на нещата и смяташе, че е по-добре, отколкото да е прикована за Едуард или някой друг като него. Дори индианците даваха на жените си право да напуснат воина, който ги малтретира, но нейният уж цивилизован свят не признаваше подобни права.

— Тук не се боя от нищо — завърши с мека усмивка и се изкатери, но любимите си скали. В този миг приличаше на малко момиче и за Франсоа бе тъкмо това, независимо че се считаше за зряла жена. Едно дете. В погледа ѝ, отправен към него, имаше толкова детска наивност и вяра.

— От какво тогава се боиш? — попита той, заплепен от грациозните ѝ движения.

— По едно време се страхувах от теб — разсмя се тя и се настани на една скала, затоплена от слънцето. — Боях се до смърт. Поточно, ужасявах се.

Вече се чувстваше съвсем свободно с него и можеше да признае, че я бе уплашил.

— Беше много подло от твоя страна — смъмри го усмихнато. — Очаквах всеки момент да ме убиеш.

— Бях ти толкова ядосан, че исках да ти дам урок — призна той, засрамен от постъпката си. — Представях си какво би се случило, ако срещнете отряд мохоуки, и исках да те уплаша толкова, че да се върнеш в Бостън, където ще си в безопасност. Но сега виждам, че си твърде голям инат, за да ти повлияят разумните доводи на един загрижен и почтен човек.

— Разумни доводи! — присмя се тя. — И нима беше почтено да се представяш за индиански воин и да ме плашиш до смърт? Мен ако питаш, не може да се нарече нито разумен, нито довод.

Тя отново се разсмя. Франсоа бе седнал до нея и двамата бяха потопили босите си нозе в кристалночистите води, а ръцете им бяха съвсем близко, но без да се докосват. Искаше му се да сложи ръка на рамото ѝ и да я прегърне. Но макар и да я познаваше отскоро, усещаше

високите стени, с които се е обградила от света и не смееше да я докосне.

— Някой ден ще си го върна — заяви тя през смях. — Ще си сложа ужасяваща маска и ще дойда да те уплаша в колибата ти.

— Мисля, че ще ми хареса — усмихна се той и се облегна на затопления от слънцето камък.

— Е тогава ще трябва да измисля нещо по-страшно.

Всъщност не би могла. Той вече бе загубил жена си и детето си и не се боеше от нищо. Нямаше значение, че никой съд във Франция не би признал брака му, нито роднините му или пък заселниците наоколо. За него обредът на ирокезите, който ги бе свързал, бе също тъй свещен и за цял живот.

— Нямаш деца в Англия, нали? — любопитства, макар да бе почти сигурен, че няма. Смяташе, че темата е безболезнена, но се излъга. Прочете в очите ѝ огромна болка и му се прииска да изтръгне езика си задето я бе накарал да страда. — Съжалявам. Сара Не исках. Мислех, че...

— Няма нищо — отвърна тихо тя. Отдавна себе научила да превъзмогва болката. — Всичките ми деца се раждаха мъртви или умираха при раждането. Може би затова съпругът ми ме мразеше толкова. Не можах да му осигуря наследник. Доколкото ми е известно, той има много незаконни деца из цяла Англия, но така и не се сдоби със законен син. Шестте ми деца умряха — прошепна след малко, вперила поглед във водата. — Три от тях момчета.

— Съжалявам — промълви нежно Франсоа. Не можеше дори да си представи скръбта, която бе понесла.

— Аз също. — Сара се усмихна тъжно. — Едуард беше безмилостен. Искаше син на всяка цена и вероятно щеше да ме пребива, докато не му родя. Забременявах отново и отново, но дори и тогава ме биеше, не много, за да не увреди бебето, но достатъчно, за да ми напомня, че съм измет. Понякога си мислех, че е луд, друг път, че аз полудявам. Седях в църквата и се молех да умре.

Потръпна като си го представи.

После, може би, за да сподели болката ѝ. Франсоа разказа за Плачещото врабче, за обичта си към тяхното дете. Призна ѝ, че можел да умре от скръб, след като те загинали при едно нападение на селото им, как мислел, че никога вече няма да обикне друга.

Но вече не бе толкова сигурен. Никога досега не бе срещал жена като Сара и с изненада откри, че наистина държи на нея, въпреки че почти не я познаваше. Не ѝ го каза обаче. И двамата имаха своята скръб. Всеки от тях носеше тежко бреме. Неговата болка бе по-отдавнашна, а в погледа на Сара прочете, че раните ѝ още не са зараснали. Последното ѝ дете бе умряло преди малко повече от година, макар че болката вече не бе така остра. Тук живееше спокойно и свободно.

Постояха известно време мълчаливо, замислени за съкровени тайни, които бяха споделили, и как болката сякаш бе утихнала. Сара още не можеше да повярва напълно, че мъжът, който така я бе изплашил преди няколко месеца, се бе превърнал в първия ѝ истински приятел, откакто бе дошла тук. Дори съжаляваше, че си тръгва. Като се връщаха към къщата същия следобед, го покани за вечеря, но той каза, че е по-добре да тръгва. Оставаше му още доста път, защото бил обещал да се срещне с хората си далеч на север. Но истинската причина бе, че се боеше от чувствата си към нея. Задържал се бе твърде дълго наблизко, а от разговора им бе разбрал, че тя още не е готова да допусне някого в живота си. Ако искаше да се сближат, единственото, на което можеше да се надява, бе приятелство.

На тръгване Сара му даде царевичен хляб, месо и сланина за из път, а той ѝ напомни да купи пушки и амуниции. Тя все още имаше само неговия мускет. Помаха ѝ за сбогом и препусна на север, гол до кръста, с развени от вятъра коси. Движеше се бързо и безшумно, също като червенокожите си братя. Единственото, което го отличаваше от тях, бе, че не носеше препаска, а брич от еленова кожа и мокасини.

Сара гледа след него чак докато се изгуби зад дърветата и едва тогава влезе в къщата. Някакво ярко петно привлече погледа ѝ на масата, където бяха вечеряли предишния ден. Приблужи се да види какво е. Беше огърлицата от мечи нокти, която Франсоа бе носил на врата си, и наниза зелени мъниста от косите му.

Чарли остави отново дневника само защото чу звъна на телефона. По слънцето предположи, че вече е късно следобед. Чувстваше се леко замаян, може би защото го измъкнаха от пътуване във времето отпреди двеста години. Предположи, че е Гладис. Когато

му поставиха телефон, беше дал номера на Гладис и на фирмата в Ню Йорк. Разбира се, беше го изпратил по факса и на Карол, но тя нямаше защо да му се обажда.

Може би затова се стресна като чу гласа ѝ. Не беше му се обаждала откакто бе заминал от Лондон, а и той не беше ѝ звънял отпреди две седмици. Първото, което си помисли, беше, че най-сетне се е осъзнала. Може би Саймън беше допуснал някое непростимо прегрешение? Или бе почувствала липсата на Чарли? Но какъвто и да бе поводът за това обиждане, бе щастлив да чуе гласа ѝ.

— Здравей — каза зарадвано, без да става от леглото, където се въргалаше от сутринта. Тъкмо бе оставил записките на Сара и пред очите му все още бяха зелените мъниста, които Франсоа бе оставил на масата. Усмиваше се. — Как си?

— Звучиш странно. Добре ли си?

Карол се тревожеше за него много повече, отколкото би предположил.

— Добре съм — отвърна Чарли и обясни: — Просто съм легнал.

Главата му бе отпусната на възглавницата и гласът му звучеше задавено. Искаше му се да ѝ разкаже за всичко тук. Всъщност това желание го бе обзело още щом видя за пръв път къщата. Не можеше да не си помисли, колко би ѝ харесала. Но най-напред трябваше да разбере защо се обажда.

— Нима не вършиш абсолютно нищо? — попита нервно Карол. Все още не можеше да разбере какво се е случило в Ню Йорк и се чудеше дали не преживява нервен срив. Изобщо не беше в негов стил да си зареже работата и да си вземе шест месеца творчески отпуск, а сега ѝ разправяше, че е в леглото в четири следобед. Това ѝ се струваше просто ужасно. И много подозрително.

— Четях нещо — обясни той малко засегнат, не ѝ каза какво. — Просто реших да посветя малко време на себе си, това е всичко. Не съм го правил от години.

Би трябвало да разбира какво му е след всичко, което му беше причинила през последната година, но в нейния забързан делови свят нормалните, здрави хора не правеха подобни неща. Човек просто не можеше да зареже толкова отговорна работа и да прекара следващите шест месеца в леглото, с книжка в ръка.

— Не съм сигурна, че разбирам какво става с теб, Чарли — промълви тъжно тя и той неволно се разсмя в отговор. Беше в прекрасно настроение, най-вече защото му се бе обадила.

— Нито пък аз. А при теб какво има? Защо се обаждаш?

В Лондон беше девет вечерта. Вероятно току-що бе приключила работа или поне Чарли предполагаше, че е така. Всъщност тя бе все още зад бюрото си, но бе обещала на Саймън да се обади на Чарли. Имаха среща в Анабел в десет и той непременно щеше да я попита.

— Добре ли си? — попита Чарли.

Изглежда беше в прекрасно настроение. Не й се искаше да го огорчава, но държеше той да научи, преди да са казали на някой друг, за да не го чуе от стари приятели. Подобни неща винаги се разчуваха бързо в Лондон.

— Добре съм, Чарли. Не знам как да ти го кажа, затова ще карам направо. Двамата със Саймън ще се женим. През юни, когато разводът приключи.

Отсреща последва дълго мълчание. Карол прехапа устни. Чарли мълча цяла вечност, останал без дъх. Сякаш някой го беше сритал силно в корема. Чувството вече му беше познато.

— Какво очакваш да кажа? — попита накрая. Гадеше му се. — Да те умолявам да не го правиш? Затова ли се обади? Можеше да ми пратиш писмо.

— Не бих постъпила така с теб — увери го през сълзи Карол. Разговорът се беше оказал много по-труден, отколкото си мислеше. — Просто не исках да го научиш от някой друг.

На хиляди километри Чарли също плачеше, макар да не можеше да го чуе. Искаше му се да не се бе обаждала.

— Какво значение има от кого ще науча?! И защо, по дяволите, ще се омъжваш за него? — изруга той.

Трябваше да каже нещо, за да не се срине. Имаше чувството, че се носи стремително надолу по някакъв склон и не може да спре. Но трябваше да се опита да я предупреди за Саймън. Не можеше да й позволи да го направи. — Достатъчно възрастен е да ти бъде баща, за бога! И сигурно ще те зарече както е направил с предишните си съпруги.

— Всъщност две от тях са го напуснали — поправи го Карол и Чарли се изсмя горчиво в отговор. — Той е напуснал само третата.

— Страхотна равносметка, няма що! Значи смяташ да се превърнеш в съпруга номер четири? — попита малко гадно Чарли. — Колко очарователно. Това ли искаше? Защо просто не продължиш да спиш с него. Или вече ти омръзна?

— А после какво? — ядоса се на свой ред Карол. Караше я да се чувства ужасно. Изобщо не беше длъжна да му се обажда. Беше го направила просто от почтеност. — Какво очакваш от мен, Чарли? Да се върна при теб и да продължим оттам, докъдето сме стигнали? Нима изобщо би усетил, че съм се върнала? Никой от нас не беше обвързан с другия. Бяхме просто двама делови хора, които дележа една къща и общ факс апарат. Това не беше истински брак и ти много добре го знаеш. За бога! Знаеш ли колко самотна се чувствах?

В гласа ѝ звучеше такова отчаяние, че стомахът му се сви. Никога не бе забелязвал да е нещастна.

— Защо не ми каза? Защо не каза нещо, вместо просто да идеш да легнеш с първия срещнат? По дяволите. Как можех да знам какво става в главата ти, ако не ми казваш нищо?

Тя вече хлипаше на глас и сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Не съм сигурна, че аз самата го съзнавах — призна съвсем искрено. — Докато не стана твърде късно. Бяхме толкова заети да тичаме всеки в своята посока. Отдалечавахме се един от друг, но не го усещахме. Бях се превърнала в робот, в машина, в адвокат, а от време на време, когато се освободяхме от задълженията си, което не се случваше често, в твоя съпруга.

— А сега? — попита Чарли. Не просто за да се самоизмъчва. Трябваше да знае, заради самия себе си — по-щастлива ли си с него?

— Да — отвърна тихо тя. — С него всичко е съвсем различно. Винаги вечеряме заедно. Обажда ми се три-четири пъти дневно, ако сме далеч един от друг. Искане да знае какво правя във всеки миг. Не знам как, но той ми отделя повече време. Посвещава повече време на връзката ни. Ако отива някъде, взема и мен. Ако аз пътувам, се опитва да дойде и той, дори само за да прекара нощта в Париж, Брюксел или Рим или където трябва да бъде. Проявява безкрайно внимание.

— Не е честно — отрони тъжно Чарли. — Та вие двамата работите в една и съща кантора. Аз изобщо не съм ходил в Париж. През половината време бях в Хонконг или Тайпе.

Вярно беше. Но това съвсем не изчерпваше проблема и двамата прекрасно го знаеха. Бяха оставили нещо помежду им да изтлее, да се изплъзне между пръстите им, докато се занимават с друго.

— Не става дума само за пътуванията, Чарли... Знаеш какво имам предвид. Между нас нищо не беше наред. Аз работех без почивка, а ти беше вечно уморен от пътуване. Престанахме да си говорим. Нямахме време дори да се любим.

Това също бе вярно, макар още да не бе готов да го признае. Намекът, че сексуалният им живот не е вървял по вода, само влоши нещата. Разговорът и без това не му се нравеше.

— А, предполагам, твоят шестдесет и една годишен любовник всяка нощ е готов да се люби с теб? Хайде стига бе. Какво, да не би да са му правили операция?

— За бога, Чарли! Престани...

— Не, ти престани! — Той се изправи рязко в леглото, готов да се брани с всички средства. — Никога не си ми споменавала, че се чувстваш нещастна. Започваш любовна авантюра и просто ме зарязваш. Намираш си някой друг за тази работа, без дори да ме уведомиш, че съм уволнен. Изобщо не ми даде шанс да оправя нещата, а сега ме заливаш с тези романтични глупости, с които ти е замаял главата. Той е толкова мил и изтънчен и сте решили да се ожените, добре! Но колко ще продължи всичко това? Не се залъгвай, Карол. Ти си на трийсет и девет, а той на шестдесет и една. Давам ви най-много година-две.

— Благодаря за доверието. И за добрите пожелания — прекъсна го тя, вече наистина ядосана. — Знаех си, че не би могъл да се справиш с това. Саймън предложи да ти се обадя, защото смяташе, че е редно да го чуеш от мен. Казах му, че ще се държиш грубиянски, и изглежда съм била права.

Сега тя злобееше и го съзнаваше, но не можеше да понесе укора и стаената болка в гласа му, защото издаваха колко много го е наранила. Ами ако никога не превъзмогнеш случилото се? Щеше да й тежи до края на живота й... Но дори тази мисъл не би я накарала да се върне при него. Искаше единствено да се омъжи за Саймън.

— Защо просто не каза на Саймън да ми се обади? — почита злобно Чарли. — Щеше да е толкова по-лесно. Нямахме да се задълбаваме. Просто щеше да ми наговори куп глупости, че трябва да

го приема по мъжки и да се държа като джентълмен. Боже, пази кралицата.

Отново се разрида. Карол слушаше виновно от отсрещната страна. Последва дълго мълчание, прекъсвано от глухо подсмърчане, и когато отново заговори, гласът му звучеше ужасно:

— Не мога да повярвам, че ще се омъжиш още през юни. Мастилото на развода ни още няма да е изсъхнало.

— Съжалявам, Чарли — промълви тихо тя. — Не мога да променя нещата.

Той отново замълча. Мислеше си за нея. Колко много я бе обичал. Искаше му се Карол да му бе дала още една възможност, но тя се бе отказала. Изхвърлила бе всичко, което двамата бяха трупали с годините.

Сега бе ред на Саймън... Все още не можеше да го проумее.

— Съжалявам, скъпа — изрече той с толкова нежност, че сърцето ѝ се сви. Този тон ѝ въздействаше много по-силно от гневните му изблици, но Карол не смяташе да му го признава. — Предполагам, че единственото, което ми остава, е да ти пожелаая щастие.

— Благодаря. — Тя се отпусна на бюрото си и се разрида беззвучно. Искаше ѝ се да му каже, че все още го обича, но знаеше, че няма да е честно. Все пак винаги щеше да продължи да го обича, по свой начин. Всичко бе толкова объркано и болезнено, но бе постъпила правилно, като му се обади, поне според нея — Трябва да тръгвам.

Вече минаваше девет и половина, а в десет имаше среща със Саймън.

— Пази се. — Гласът на Чарли бе дрезгав от вълнение. Двамата затвориха едновременно. Той все още лежеше в леглото. Отпусна се на възглавницата и затвори очи. Все още не можеше да повярва на чутото. В миг на безумна надежда бе повярвал, че му се обажда, за да му каже, че между нея и Саймън всичко е свършило. Как бе могъл да изглупее толкова? И как да се пребори с болката, която му бе причинила?

Стана, изтри сълзите и се загледа през прозореца. Небето бе слънчево и ясно, а дневниците на Сара вече не му се струаха толкова значими. Искаше му се единствено да изтича навън и да крещи. Не знаеше какво точно ще направи, но се облече припряно. Сложи вълнени чорапи и дебели обувки, навлече якето, заключи къщата и тръгна към колата. Не беше наясно къде смята да отиде. Просто

трябваше да се махне за малко. Може би Карол беше права и не бе нормално да си дава толкова дълга почивка? Но в Ню Йорк нещата така се бяха объркали, че май нямаше избор.

Подкара безцелно към града. Хвърли поглед към огледалото за обратно виждане и установи, че изглежда зле. Не беше се бръснал от по-предишния ден, а очите му като че бяха хлътнали в кухините и гледаха трескаво. Човек можеше да си помисли, че са го ударили с нещо тежко.

Чарли вярваше, че в някакъв момент ще го преодолее. Не можеше да тъгува по нея до края на живота си. Или можеше? Ако сега се чувстваше толкова зле, какво ли щеше да му е през юни, когато Карол и Саймън се оженият? Докато си задаваше тези и още хиляди въпроси бе стигнал до историческия клуб и без сам да знае защо, спря. Франческа съвсем не беше човекът, с когото да поговори, за да му олекне. Тя самата бе дълбоко наранена. Но нали трябваше да сподели болката с някого. Вече не можеше само да седи и да чете дневниците на Сара, а инстинктивно усещаше, че този път Гладис Палмър не би могла да му помогне. Помисли си просто да иде в някой бар и да пийне. Имаше нужда от шумотевица и хорска глъчка. Трябваше да направи нещо, за да притъпи болката от вестта за Саймън и Карол.

Все още стоеше в колата и се чудеше дали да слезе, или не, когато я видя. Тъкмо бе заключила вратата и слизаше по стълбите. Като че усетила нечий поглед върху себе си, Франческа се обърна и го видя. Поколеба се за миг, питайки се дали е попаднал там случайно, или нарочно, после се обърна и тръгна нанякъде. Без да се замисля какво прави, Чарли скочи от колата и затича след нея. Кой знае защо, в съзнанието му изплуваха Сара и Франсоа. В някакъв момент Франсоа се е престрашил да направи първата крачка. Макар да я уплашил до смърт, той се е върнал, за да ѝ даде огърлицата си и наниз зелени мъниста. А аз дори ме съм уплашил Франческа, напомни си Чарли. Макар че откакто я бе видял, тя непрекъснато го отбягваше. Заради дълбокия страх и недоверие към живота, към мъжете и към хората изобщо.

— Почакайте — извика Чарли, като стигна на две крачки от нея. Франческа се обърна и го погледна разтревожено.

Какво искаше? Защо тичаше така след нея? Не би могла да му даде нищо, знаеше го в сърцето си. Вече не би могла да даде нищо на

никой мъж, а още по-малко на Чарли.

— Съжалявам — промърмори той, внезапно смутен и едва сега Франческа забеляза колко зле изглежда!

— Можете да донесете книгите утре — избъбри глуповато тя, сякаш някой би я гонил през две улици заради книгите, които е забравил да върне навреме.

— По дяволите онези книги! — отвърна рязко Чарли. — Имам нужда да поговоря с вас... с някого...

Размахваше отчаяно ръце, сякаш се опитваше да отблъсне невидими демони и Франческа осъзна, че може да се разплаче всеки миг.

— Случило ли се е нещо? Какво има?

Тя неволно се смили над него. Не беше трудно да отгатнеш, че се измъчва.

Чарли седна на стъпалата на тъмна къща. Франческа го гледаше с майчинска загриженост, каквато би проявила към Моник, ако дотича разплакана при нея.

— Какво има? — повтори тихо и седна на стъпалата до него. — Каж ми какво се е случило.

Седяха съвсем близо един до друг. Чарли се взираше в пространството пред себе си. Щеше му се да събере смелост да хване ръката ѝ, за да ѝ разкаже по-лесно.

— Нямам право да те занимавам с това. Просто трябваше да поговоря с някого. Преди малко ми се обади бившата ми съпруга. Знам, че звучи налудничаво. Тя има връзка с един мъж отпреди година. Всъщност година и пет месеца. Той е старши партньор в адвокатската кантора, където работи Карол, а освен това е на шестдесет и една и е бил женен три пъти. И тя ме напусна заради него. Преди десет месеца, ако трябва да бъдем точни. Миналата есен подаде молба за развод. Дълга история. Прехвърлиха ме в Ню Йорк, но работата не потръгна и си взех творчески отпуск. А днес тя ми се обади. Помислих си, че ще ми каже, че най-сетне е дошла на себе си. — Той се разсмя глухо.

Франческа го гледаше съчувствено. Знаеше какво ще последва.

— А тя е искала да ти съобщи, че ще се омъжва — допълни тихо, а Чарли вдигна сепнато поглед.

— Да не се е обаждала и на теб? — опита се да се усмихне през сълзи и двамата се засмяха тъжно.

— Не е било нужно — отвърна тя с тъга. — Аз водих същия разговор преди доста време.

— Със съпруга си ли? Тя кимна.

— При нас беше малко по-живописно. Неговият романс го предаваха пряко по националната френска телевизия. Той е спортен коментатор и по време на олимпийските игри се увлече по едно младо момиче, френската ски шампионка. Бяха всеобщите любимци, независимо от факта, че той беше женен и имаше дете. Това като че изобщо нямаше значение. Всички бяха луди по Пиер и Мари-Лиз. Тя е най-чаровното създание, което можеш да си представиш. Тогава беше на осемнадесет, а Пиер — на тридесет и три. Дватама се снимаха навсякъде, появиха се на корицата на Пари-мач^[1], даваха интервюта заедно. Аз не трябвало да се разстройвам. Уверяваше ме, че не било нищо сериозно. Просто добра реклама за френския отбор. Да дадем всичко за своя бог и родина. Аз обаче се поразстроих, когато тя забременя. Това също го раздухаха по телевизията. Непознати хора непрекъснато им изпращаха бебешки дрешки, но кой знае защо ги адресираха до мен. Той все повтаряше, че ме обича и че обожава Моник. Наистина беше добър баща, затова останах толкова дълго.

— И през цялото време си плакала — вметна тъжно Чарли.

Тя вдигна изненадано очи.

— Кой ти каза?

— Моник. — Чарли я гледаше с нежно състрадание. — Но не ми е разправяла нищо друго.

Не искаше да създава неприятности на малката си приятелка. Но Франческа само се усмихна примирено и сви рамене.

— Както и да е. Останах с него, а Мари-Лиз все повече наедряваше. Следваха нови и нови интервюта, обстойни статии, телевизионни репортажи. Известен спортен коментатор от националната телевизия и златната медалистка при девойките. Звучеше страхотно. Още заглавия. Специална новинарска емисия. Мари-Лиз ще има близнаци. Все повече пакети с бебешки терлички пристигат на нашия адрес. Моник реши, че аз ще си имам бебе. Опитай се да обясниш подобна ситуация на петгодишно дете. А Пиер все ми повтаряше, че съм невротичка и имам старомодни разбирания. Според него съм задръстена като всички американки и съм отказала да разбере френския светоглед. За жалост вече бях преживяла веднъж

подобно нещо. Баща ми е италианец и когато бях шестгодишна, постъпи почти по същия начин с майка ми. И тогава не ми беше весело, но, честно казано, втория път го понесох по-тежко.

Разказваше го почти като забавен анекдот, но съвсем не бе трудно да се досетиш, че е било истински кошмар. Да гледаш как съпругът ти изневерява в светлината на прожекторите, сигурно бе лошо и от онова, което му бе причинила Карол. Дори според Чарли.

— Както и да е. Близнаците най-сетне се родиха и, естествено, бяха възхитителни. Момче и момиче. Жан-Пиер и Мари-Луиз, две техни сладки малки копия. Понасях всичко още две седмици, след което се изнесох. Взе Моник и си тръгнах. Казах му да ме осведоми, ако му се родят още деца, и че междувременно може да ме открие в Ню Йорк при майка ми.

Мислех, че в Америка ще имам време да обмисля всичко, но майка ми ме подлудяваше с постоянните си опиявания. За нея това бе повторно преживяване на собствения ѝ развод. След известно време ми омръзна да слушам и подадох молба за развод. Френската преса сметна, че това е много нечестно от моя страна. Предполагам, че са били прави. Делото приключи преди година, около Коледа. Получих същото обаждане като теб точно в коледната нощ. Току-що се бяха оженили в Куршвал. На пистата, с бебетата на гръб. Знаели, че ще искам да споделя радостта им. Моник ми каза, че това лято пак била бременна. Искала още едно дете, преди да започне тренировки за следващите олимпийски игри. Толкова трогателно, не мислиш ли? Но все се питам защо изобщо се беше хванал с мен. Не можеше ли просто да я изчака да порасне и да пропусне целия епизод с моето участие? Аз никога не съм си падала по телевизията, а френската преса смяташе, че съм твърде типична американка, и то доста скучна.

В гласа ѝ все още звучеше гняв и обида, но след разказа ѝ това съвсем не го учуди. Очевидно се измъчваше дълбоко от загубата и преживяното унижение, а и фактът, че някога баща ѝ бе постъпил по същия начин с майка ѝ, вероятно влошаваше още повече нещата. Какво ли трябваше да значи това за Моник? Нима тя бе трето поколение от губещи и всеки евентуален неин брак бе обречен на провал? Никога не се знае как тези неща се отразяват на засегнатите. Собствените му родители имаха щастлив брак, а също и тези на Карол. При все това при тях двамата не се беше получило. Може би това

значеше, че изобщо не съществува щастлив брак. Или поне са голяма рядкост. Какво, по дяволите, значеше всичко?

— Колко дълго бяхте женени — попита тихо.

— Шест години — отговори тя също тъй тихо и се облегна леко на рамото му, без дори да съзнава, че го прави. — Ами ти?

Беше се почувствала по-добре, след като му разказа историята си и като изслуша неговата. Вече не беше толкова самотна. Същото важеше и за Чарли. Внезапно се бе оказало, че имат много общо помежду си. Бяха ги зарязали съвсем професионално.

— Бяхме женени девет години, всъщност почти десет, и с присъщата си наблюдателност бях убеден, че сме напълно щастливи. Изобщо не съм забелязал някакъв проблем, докато не се окаже, че тя на практика живее с друг. Не знам как е станало. Тя твърди, че и двамата сме били твърде ангажирани, пътували сме твърде много и не сме отделяли достатъчно време един за друг. Понякога си мисля, че трябваше да си родим дете.

— Защо не го направихте?

— Не знам въздъхна той. — Вероятно Карол е била права. — Но беше по-лесно да го признае на Франческа, отколкото на нея самата. — Може да сме били прекалено заети. Тогава не ни се струваше важно, но сега съжалявам, особено като видя хлапе като твоето. За девет години брак нямаме какво да покажем.

Франческа се усмихна и го погледна съчувствено. Онова, което прочете в очите ѝ, му се понрави. Радваше се, че е изтичал след нея. Имал бе нужда да поговори с някого и вероятно бе по-добре да сподели болката с нея, отколкото с някого друго. Тя поне можеше да го разбере.

— Пиер смята, че бракът ни се е провалил, защото съм била твърде погълната от майчинството. Когато Моник се роди, напуснах работа. Преди сватбата бях модел в Париж, после се отказах от ревютата и записах история на изкуствата в Сорбоната. Взех магистърска степен. Но когато родих, изведнъж разбрах какво щастие е детето. Искях да бъда с дъщеря си през цялото време, да се грижа сама за нея. Мислех, че и той го предпочита. Не знам. Чарли. Може би някога просто няма начин да потръгне. Може би някои бракове от самото начало са обречени.

Поне за своя бе сигурна.

— Напоследък и аз мисля така кимна Чарли. — Вярвах, че бракът ми е страхотен, а се оказва, че съм се заблуждавал дълбоко. Ти си смятала, че се омъжваш за Чаровния принц, или може би трябва да кажа Принц Шарман, като е във Франция? — поправи се той, а Франческа се усмихна леко. — Но и ти си била много далеч от истината. Сега Карол ще се жени за някакъв дърт пръч, който колекционира съпруги, а бившият ти съпруг си е взел нимфетка с близнаци. Върви, че разбери. Как би могъл човек да знае, че е направил добър избор? Може би просто няма начин да разбереш. Вероятно просто трябва да рискуваш и да опитваш, докато се справиш. Ще ти кажа нещо. Следващия път, ако изобщо има следващ път, ще се вслушвам много внимателно. Непрекъснато ще задавам въпроси... Как се чувстваш? Как се чувствам? Как се чувстваме заедно? Щастлива ли си? Хубаво ли ни е? Изневеряваш ли ми вече?

Тя се разсмя, макар че Чарли не говореше на шега. Поне беше научил нещо от случилото се с него и Карол.

— Ти си по-храбър от мен. — Франческа го погледна тъжно и поклати глава. — За мен няма да има следващ път, Чарли. Вече съм го решила.

Каза го, защото искаше да разбере, че е готова да бъдат само приятели. Нищо повече. Любовните авантюри не влизаха в плановете ѝ.

— Не можеш да решиш подобно нещо сама — опита се да възрази Чарли, но тя го пресече.

— Напротив, можеш! Аз го реших. Никога повече не искам да ми разбиват сърцето и нервите.

— Ами ако следващия път го предават пряко? — пошегува се той. — И ти дадат правата върху разпространението в чужбина? Или процент от печалбите на вестника? Или пък процент от филмовите приходи?

Тя се усмихна вяло. Беше все още много уязвима и дълбоко наранена от случилото се.

— Не можеш да разбереш какво ми е! — въздъхна тихо, а в очите ѝ имаше толкова болка, че сърцето му се сви.

Спомни си откъслечните фрази, изтървани от Моник. За това как плачела през цялото време. Затова обикновено се държеше толкова сковано и бе груба с него при запознанството им. Но сега не мислеше

за това. Представи си колко е била самотна, а може би още е. Без да мисли, сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна. Но Франческа не се изплаши и не се отдръпна. Искаше просто да бъде неин приятел и тя го усети.

— Знаеш ли какво, малката! Ако отново се случи, ако решиш да се хвърлиш в дебрите на брака, ще ти бъда агент.

Тя само поклати глава и отново се разсмя.

— Не се надявай да получиш работата, Чарли. Никога няма да повторя тази грешка. Никога повече.

Личеше си колко силно с убедена в това.

— Тогава да сключим споразумение. Никой от нас вече да не се оставя да го правят на глупак. А ако единият се излъже, другият също да го направи. Нещо като групово самоубийство. Сватбите на камикадзе.

Шегуваше се, разбира се, но не ѝ стана неприятно. За пръв път се бе разсмяла, като говореше за брака си, и с изненада откри, че след това се чувства по-добре. Макар че тя изглежда не бе успяла да направи същото за него. Опита се да му благодари, но той възрази.

— Имах нужда да поговоря с някого, Франческа. Радвам се, че попаднах на теб.

Двамата се изправиха едновременно. Тя погледна часовника си и се извини, че трябва да тръгва, за да прибере дъщеря си.

— Съжалявам, но трябва да те изоставя. Ще се справиш ли? — попита загрижено тя, докато вървяха към колата му. Нейната бе спряна малко по-надолу по улицата. Чарли се вгледа в лицето ѝ и откри една нова Франческа, която съвсем не приличаше на жената от историческия клуб. Но която му харесваше. Беше много по-мила и открита.

— Всичко е наред — излъга той.

Искаше му се да се прибере и да обмисли всичко. Да приеме най-сетне връзката на Карол и Саймън и да се опита да свикне с мисълта за предстоящата им сватба. За него това бе своеобразно погребение. Трябваше му повече време да я оплаче. Погледна към Франческа и внезапно му хрумна нещо.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре тримата? — Не искаше да я стряска като я кани сама. — Става ли? Можем да хапнем

пица или спагети, нещо такова? Сигурно на всички ще ни се отрази добре да поизлезем. Обещавам вече да донеса книгите.

Тя се поколеба. Струваше му се, че се готви да откаже. Но като вдигна поглед към лицето му, разбра, че с него няма от какво да се бои. Нали вече му бе казала как стоят нещата. Чарли знаеше, че единственото, което би могла да му даде, е приятелство и щом бе готов да го приеме, тя нямаше нищо против да вечеря с него.

— Добре. — Отвърна толкова решително, че го накара да се усмихне.

— Може дори до се отдадем на разточителство и да вечеряме в някой ресторант в Диърфийлд. С официално облекло и прочее.

Отново успя да я разсмее. Като я откара до колата ѝ. Чарли вече се чувстваше по-добре, почти нормално.

— Ще ви взема в шест — уточни на сбогуване и добави по-тихо: — Благодаря ти, Франческа.

Тя му помаха докато се отдалечаваше. Докато караше към къщи, Чарли премисли всичко, което му бе казала. Сигурно не ѝ е било леко. Знаеше, че е било тягостно и унижително. Защо хората понякога се държаха толкова отвратително един към друг? Просто не можеше да разбере защо. Всъщност Карол не се бе държала отвратително, помисли си след малко. Просто се бе влюбила в друг, без да съзнава, че ще му разбие сърцето. Това бе истината. Поне за момента.

Като отключваше входната врата, си мислеше за Сара. Колко болка бе преживяла с Едуард и какво щастие бе открила с Франсоа. Питаше се как ли човек преминава от единия живот към другия. Как свързва двете преживявания. Как надмогва непоносимата болка и недоверието към хората, за да заживее отново пълноценно, да прости и да започне отново? Все още не можеше да си отговори, осъзна той като светна лампата. Дори и след разговора с Франческа единственото, за което можеше да мисли сега, бе Карол.

Тази нощ, докато лежеше под завивките, продължи да мисли за нея, вместо за Сара и Франсоа, и объркан от неведомите пътища на съдбата, реши да не чете дневниците през следващите няколко дни. Трябваше да преодолее зависимостта си и да се върне в реалния свят. Време бе да сложи ред в живота си.

[1] Списание, посветено на известни двойки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Чарли мина да ги вземе в шест часа и ги заведе на вечеря в ресторант „Ди Майо“ в Диърфийлд. И двамата с Франческа се чувстваха малко неловко, но Моник бърбеше оживено по целия път дотам. За приятелите си в училище, за кучето, което би искала да има, за хамстера, който майка ѝ обещала да ѝ купи, за това, че иска да отиде на ледената пързалка на другия ден, за трудните домашни, които им давали.

— Е, във Франция пишех доста повече домашни — призна тя. При споменаването на живота им във Франция Чарли неволно хвърли поглед към Франческа, но тя гледаше съсредоточено през прозореца.

— Може би трябва да започнеш да учиш немски или китайски, или нещо друго, за да не скучаеш — пошегува се той. Моник направи ужасена гримаса. Засега два езика ѝ бяха достатъчни, макар да се справяте отлично.

Но веднага се окопити и продължи:

— Мама говори италиански. Дядо ми е роден във Венеция.

И според нея е същият негодник като съпруга ѝ, припомни си Чарли, макар че Франческа не каза нищо. Успели бяха да засегнат всичките ѝ болни теми. Няма що, страхотно начало на вечерта.

— Там има много лодки — заобяснява Моник, но той побърза да смени темата и я попита какво куче би искала да има.

— Някое малко сладко кученце — отвърна веднага момичето, което очевидно вече бе мислило по този въпрос. — Например чихуахуа.

— Чихуахуа? — разсмя се Чарли. — Но те са толкова дребни, че ще го объркаш с хамстера.

— Няма — отвърна убедено Моник.

После той ѝ разказа за кучето на Гладис, големия и добродушен сетер на име Глиниси и дори предложи да я заведе да се запознаят, което толкова ѝ хареса, че дори Франческа се усмихна леко. Сърцето го заболяваше като я гледаше винаги тъжна и сериозна. Но поне

Моник бе щастлива, а това говореше много за усилията на майка ѝ. Вероятно много обичаше момиченцето, щом бе успяла да го предпази от ужаса на разрушения си брак.

След няколко минути бяха в Диърфийлд, в оживения и уютен ресторант. Моник си поръча спагети с кайма още преди да е седнала, но на възрастните им трябваше повечко време. Накрая си избраха равиоли с доматиен сос. Като се обърна да поръча вино, Чарли забеляза, че Франческа говори с келнера на италиански, а той изглеждаше направо очарован. Заслуша се с удоволствие в мелодичния ѝ глас.

— Страхотно — усмихна се, когато келнерът се отдалечи. — Живяла ли си някога там?

— Докато навърша девет. Но винаги говорех с баща си на италиански докато беше жив. Бих искала и Моник да го научи. Винаги е полезно да знаеш един език, макар че в Щатите и това не е от особено значение. Някой ден може да реши да се върне в Европа.

Дълбоко в сърцето си обаче се надяваше това да не се случи.

— А ти? — Тя се обърна към Чарли. В погледа ѝ напиреха безброй въпроси. Предишния ден бе научила много неща, но преди всичко за брака му. — Какво смяташ да правиш за в бъдеще? Ще се връщаш ли в Лондон?

— Не знам. Бях тръгнал на ски и спрях тук на път за Върмонт. Но срещнах Гладис Палмър и тя ми показа къщата, която толкова ми хареса, че я наех за една година. Засега се чувствам щастлив тук, а дори да се върна в Лондон, мога да идвам тук през отпуската. От известно време имам угризения, че не правя нищо. За пръв път в живота си съм зарязал напълно работата. Но скоро ще се заема отново с архитектура. Надявам се, в Лондон.

— Защо? — попита озадачена Франческа.

Нима щеше да продължи да влачи на колене след жена си? Или имаше нещо друго?

— Животът ми е там — отвърна уверено Чарли на безмълвния въпрос в очите ѝ, после размисли, загледан в Моник, която пък бе отдала цялото си внимание на вечерята. — Или поне така беше доскоро. Продадох къщата, преди да тръгна. Вече не съм сигурен дали имам и работа там. Но обичам Лондон — завърши упорито.

Освен това обичаше и Карол и може би щеше да я обича до края на живота си, дори след като тя се омъжи за Саймън. Не го каза на

Франческа, но тази мисъл го потискаше ужасно.

— Аз също обичах Париж — отвърна тихо тя. — Но не можех да остана след случилото се. Опитах, но беше твърде тежко. Щях да полудея, ако продължавах така. Очаквах да го видя зад всеки ъгъл, надявах се да го срещна на познати места и се изпълвах с омраза, когато не се появеше. Разплаквах се всеки път, щом пуснех новините и видех лицето му, но не можех да не го гледам. Беше като някаква болест. Затова се магнах. Вече не мога да си представя да живея там. Тя се усмихна тъжно.

— Тук или ще останеш? — попита Чарли. Харесваше му да говори с нея. Беше такова облекчение да може да поговори с някого, да сподели нещата, които едва не го бяха убили. Като ги превърнеше в думи, проблемите му изглеждаха толкова по-незначителни.

— Може би — отвърна Франческа и въздъхна. Още не беше решила окончателно. — Майка ми смята, че трябва да заведе Моник обратно в Ню Йорк, за да получи стабилно образование. Но тук сме много по-щастливи. Тук е толкова спокойно. Обичаме къщичката си накрая на града, а и училището е добро. Тя обожава да кара ски. Искам да завърша дисертацията си докато съм тук, а после ще решим. Ако останем, бих могла да напиша книга.

Чарли си спомни за дневниците на Сара, но не каза нищо.

— Така е — съгласи се след малко. — Аз също смятам да порисувам.

Винаги бе харесвал импресионистите, а пейзажът край Шелбърн му се струваше идеален сюжет, особено през зимата.

— Значи си разностранен талант? — попита тя с игриво пламъче в очите и Чарли се усмихна широко, щастлив, че тя вече се шегува.

Моник, която досега само ги слушаше и си хапваше спагети, се включи отново в разговора. Разказа му за живота си в Париж, за апартамента им там, който толкова обичала, и за ежедневните разходки в Булонския лес след училище. За ваканциите с родителите си, най-вече в ски курорти, защото това бе страстта на баща ѝ. Франческа отново бе станала някак далечна, като че бе потънала в носталгия, и Чарли се разтревожи. Прекарваха толкова добре заедно и не му се щеше да я загуби, затова реши да промени темата. Внезапно му хрумна нещо.

— Какво ще кажете да отидем на ски в събота. Можем да прескочим до Шарлмънт само за деня.

Знаеше от Гладис, че мнозина от местните жители го правят. Моник веднага се запали.

— Хайде, мамо! Моля те-е-е — провлачи галено момиченцето. Франческа се усмихна.

— Вероятно си зает, а и аз трябва да поработя. Мисля да.

— Хайде де — настоя той. — На всички ни ще се отрази добре. Мислеше си за шока, в който бе изпаднал след обаждането на Карол предишния ден, и за нещата, които му бе казала Франческа. Всеки имаше нужда от малко забавления и ските му се струваха страхотна идея.

— Можеш да си дадеш един ден почивка. Аз също. — Всъщност той нямаше какво друго да прави, освен да чете дневниците на Сара. — Да отидем.

Изглеждаше толкова мил и убедителен, че Франческа най-сетне отстъпи, макар и след известни колебания. Не искаше да се чувства длъжница на някого. Нито да му дава основания да очаква нещо, което не би могла да му предложи.

— Е, добре. Щом е само за деня...

Съгласието ѝ веднага се отрази на настроението на Моник. Тя бърбореше, шегуваше се, смееше се и обясняваше за пистите и разликата в наклона в Куршвал и Вализер. Последното накара Франческа да се разсмее, а също и Чарли. Разбира се, че и дума не можеше да става за сравнение, но все едно щеше да е приятно и тримата го очакваха с нетърпение. Продължиха да говорят за това, докато се връщаха в Шелбърн Фолс след вечеря.

Чарли спря пред дома им и слезе. Беше малка, но кокетна дървена къща, боядисана в бяло, със зелени жалузи. Франческа слезе последна и се обърна да му благодари за вечерята.

— Беше много приятно — изрече предпазливо, а Моник допълни ентузиазирано:

— Направо страхотно. Благодаря ти, Чарли!

— Няма за какво. Ще се видим в събота. В колко часа да мина да ви взема?

Не настоя да влезе с тях, защото инстинктивно усещаше, че това би изплашило Франческа. Приличаше му на гълъбица, която ще отлети

в клонака при най-малкия шум. Особено сега, когато бяха стигнали до гнездото ѝ. Явно беше, че не желае да го допусне по-близо до себе си, независимо колко ѝ е приятна компанията му.

— Какао ще кажеш за осем? — предложи тя. — Така можем да сме на пистата в девет.

— Звучи чудесно — отвърна Чарли. — Значи ще се видим тогава. Гледа след тях докато влязоха и вратата се затвори, а прозорците светнаха. Отвън къщичката изглеждаше толкова топла и уютна. Като че му бе писано да остава навън. Да гледа как живеят Франческа и Моник или да слуша за Карол и Саймън, или да чете за Сара и Франсоа. Изненада се колко самотен се почувства като пое към дома си. Вече не бе свързан с никого и за кой ли път осъзна, че това страшно му липсва. Унесен в мисли, подкара бавно към центъра и реши да се отбие да се види с Гладис Палмър. Тя бе в добро настроение и изглеждаше щастлива, че го вижда. Всъщност направо бе възхитена от неочакваното посещение. Направи му чай от лайка и извади орехови сладки.

— Устрои ли се вече в къщата? — попита с интерес и Чарли се усмихна, като си спомни за дневниците на Сара. Все още не бе казал на никого за тях, дори на госпожа Палмър. Искаше да ги прочете докрай, преди да ги покаже на когото и да било.

— Горедолу — отвърна разсеяно, после ѝ разказа за вечерята с Франческа и дъщеря ѝ.

— Звучи обещаващо — усмихна се тя, щастлива заради него.

— Ще видим — отвърни Чарли.

Допи втора си чаша чай и стана да си върви. Когато най-сетне се озова у дома си, за своя изненада вече не се чувстваше толкова самотен. Разговорите с Гладис като че винаги му възвръщаха покоя. Чувстваше я като своя майка.

Докато влизаше в къщата, още преди да е светнал лампата му се стори, че чува някакъв шум на втория етаж. Застана съвсем тихо и се заслуша. Искаше му се да е тя. Убеден бе, че е чул стъпки. Дълго стоя така в мрака, но нищо. Накрая светна лампата и се качи горе.

Помисли си да почете от дневниците, но съзнаваше, че трябва да ги остави за известно време. Твърде много се бе увлякъл в историята на Сара и Франсоа и те като че се бяха превърнали в най-близките му хора. Искаше единствено да е по-близо до тях, а подобни мисли му се

струваха нездрави. Ето защо тази вечер взе някакъв роман и се насили да почете. Но повествованието му се стори толкова досадно в сравнение със записките на Сара, че към десет вече спеше дълбоко.

Все пак се надигна леко като чу шум в стаята. Отвори очи и се огледа в просъница, но не я забеляза.

В събота, когато тръгна към дома на Франческа и Моник, за да ги вземе, Чарли осъзна, че не се е докосвал до дневниците цяла седмица. Отби се пътом да види Гладис и да ѝ даде една книга, която ѝ беше обещал. Пиха чай и си поговориха за Франческа. Гладис се зарадва, че Чарли отново излиза с нея. Доволна бе, че си е намерил някого, и дори му предложи да я доведе на гости, ако продължат да се виждат.

Като пристигна да ги вземе. Моник вече бе облечена в яркочервен гащеризон, а Франческа изглеждаше много елегантна в черен клин и яке. Външността ѝ наистина впечатляваше и не беше трудно да се досетиш, че е била манекенка. Но по-важно бе, че и двете изглеждаха радостни. Натовариха ските в колата и след петнадесет минути вече бяха в Шарлмънт, а Франческа заплашваше Моник, че ще я даде на ски училище, ако я хване да се пуска бясно или да разговаря с непознат. Чарли разбираше загрижеността ѝ, но Моник очевидно бе много разстроена от подобна перспектива.

— Всички в ски училището са ужасно досадни — оплака се тя и погледна нацупено Чарли. — Никога не правят нищо забавно. Не искам да ходя там.

Той благородно ѝ предложи да карат заедно, а и наистина щеше да му е приятно. Та нали всъщност така се бяха запознали и сприятелили. Но Франческа не искаше да го натоварват с повече грижи.

— Може би искаш да покараш сам? — попита загрижено тя и Чарли не можеше да не забележи колко зелени са очите ѝ, макар да се опитваше да не мисли за това. Все пак тя е дете.

— Но кара по-добре от мен — разсмя се той. — Едва успявам да я следвам.

— Не е вярно — призна с усмивка Моник. Ти си доста добър. Караш с класа, дори на бабунките.

Чарли се усмихна на комплимента. Преценката ѝ бе доста вярна, очевидно бе наследила нещо от баща си, поне що се отнася до ските. Стори му се забавно.

— Благодаря ти, малка госпожице. Значи ще караш с мен? — После се обърна към майка ѝ. Осъзна, че всъщност никога не бе виждал Франческа на ски, само дъщеря ѝ. — Не искаш ли и ти да дойдеш? Или не искаш да мериш сили с нас?

— Бива я — отсъди Моник, — а Франческа се разсмя и накрая тримата решиха да карат заедно сутринта.

Чарли остана доста впечатлен като видя Франческа да се спуска. Не знаеше дали бившият ѝ съпруг я е научил на това-онова от шампионския си репертоар, или си го е знаела от по-рано, но беше много по-добра, отколкото казваше. Пързеляше се почти толкова добре като дъщеря си, макар и не толкова уверено. Движеше се много красиво и грациозно и хората неволно се заглеждаха в нея.

— Много добре караш! — възкликна Чарли с искрено възхищение.

— Харесва ми — отвърна Франческа с усмивка. — Когато бях малка, ходехме в Кортина. Баща ми беше страхотен скиор. Аз обаче винаги съм била малко страхлива — призна тя и Моник кимна сериозно, защото тя самата обичаше да кара доста по-бързо.

Франческа бе наистина очарователна жена с много таланти, повечето от които или криеше, или похабяваше. Умееше толкова много неща, а се боеше да ги прави. Колко жалко, помисли си Чарли. През следващите няколко часа откри, че наистина му е приятно да бъде с нея. Тя изглеждаше щастлива и безгрижна. Явно наистина обичаше да кара ски и онази рязкост, която толкова го бе подразнила в началото, изобщо не се прояви през този ден. При последното спускане вече бяха като стари приятели, а околните вероятно ги мислеха за едно семейство. Моник се пързеляше пред тях, а Франческа не я изпускаше от очи, но караше до Чарли. Свалиха ските и се отбиха в ресторантчето до лифта за чаша какао с бисквити. Моник вече изглеждаше уморена, но Франческа просто сияеше. Цялото ѝ лице бе порозовяло от студа и усилията, а очите ѝ блестяха.

— Прекарах страхотно — каза тя и отпи от какаото, като го гледаше с искрена благодарност. — Доскоро се оплаквах, че тук

пистите не са така добри като в Европа, но вече ми е все едно. Важното е да ми е приятно. Благодаря, че ни докара.

— По-нататък можем да пробваме и другите курорти наоколо — отвърна небрежно Чарли. — Или да прескочим до Върмонт. Казват, че в Шугърбраш пистите са много добри.

— Би било чудесно — съгласи се Франческа, но в следващия миг отново се затвори в себе си. Все пак като че ли вече се чувстваше по-свободно с него и бе седнала съвсем близо. Усещаше дългите ѝ изваяни крака до своите под малката масичка и по цялото му тяло внезапно се разля топлина. Не беше му се случвало с никоя жена, откакто Карол го бе напуснала. Бяха го канили на една-две срещи в Лондон, но идеята му се беше сторила ужасна и изобщо не опита. Знаеше, че все още не е готов. Обаче тази жена, преживяла толкова болка, притежаваше тънка чувственост и дълбока свенливост, които лека-полека го очароваха.

Всъщност не му се искаше да се връща в Шелбърн Фолс и предложи да вечерят някъде по пътя, а Моник побърза да приеме и от името на майка си. Спряха в ханчето край Шарлмънт и докато хапнаха вкусни сандвичи с пуешко и картофено пюре, бърбеха оживено за какво ли не, включително за архитектура. Оказа се, че Франческа също като него харесва средновековните замъци.

Моник вече бе много уморена и се прозяваше, а като се връщаха, до колата се спъна и едва не си обели носа, но Чарли успя да я хване навреме. И тримата бяха прекарвали чудесен ден. Този път като стигнаха къщата, Франческа го покани да влезе за чаша кафе. Струваше ѝ се, че трябва да му се отблагодари по някакъв начин за всичко.

— Трябва да сложа Моник да спи — прошепна тя над главата на детето и тръгна към вратата насреща, зад която се намираше малката уютна детска, а Чарли изчака в дневната, пълна с книги, които Франческа бе донесла от Европа.

Загледа се с интерес в лавиците. Притежаваше наистина прекрасни заглавия, най-вече по европейска история и естетика. Явно ги бе събирала с години, защото откри дори няколко първи издания.

— Познава ли се, че съм маниачка на тема книги? — усмихна се тя като влезе. Забеляза, че Чарли е запалил камината.

Стаята беше малка, но уютна, обзаведена все със старички неща, които ѝ напомняха за нещо, повечето донесени от Европа. Обстановката сякаш му даваше някакъв ключ към същността на жената пред него. Отначало му се бе сторила толкова хладна и сдържана, но тази стая говореше за нещо различно. Прочете го и в очите ѝ, като се обърна да я погледне. Не беше съвсем сигурен какво да прави, но между тях ставаше нещо. Нещо силно и неоспоримо. Но знаеше, че само ако продума ненавреме, тя може да се отдръпне и да не я види повече, затова реши да се престори, че не забелязва. Франческа излезе от стаята под предлог, че ще прави кафе, и след малко Чарли я откри в кухничката.

— Напоследък четох доста за Сара Фъргюсън — започна той. Беше обмислил внимателно темата, на която да заговори, и Сара му се бе сторила най-добрия избор. — Била е забележителна жена, невероятно смела и решителна. Дошла тук с най-малкия презокеански кораб, за който съм чувал. Осемдесеттонна бригантина, която потеглила от Фалмут за Бостън с дванадесет пътници на борда. Трябвали им цели седем седмици, за да стигнат до Америка. Не мога дори да си представя подобно пътуване. Прилошава ми само като си помисля за това. Но тя се решила да тръгне и оцеляла, за да започне нов живот тук.

Замълча, защото още не искаше да ѝ казва за дневниците.

— Къде си прочел за това? — Франческа го гледеше озадачено. — Не съм намирала подобно нещо, а съм преровила библиотеката на историческия клуб много щателно. Да не си открил нещо за нея в Диърфийлд?

— Ами, всъщност, да. А и госпожа Палмър ми даде няколко статии.

Франческа кимна замислено. Много би искала да сподели с нея какво е открил, но все още не смееше. Задоволи се просто да поговорят за Сара, за невероятната и смелост.

— Тя си е изградила нов живот тук, след като избягала от ужасния си съпруг в Англия.

Спогледаха се. Всеки от двамата би могъл да направи връзка със собствената си съдба. Та нали и тя бе оставила ужасния си съпруг в Париж? А може и да не беше ужасен, просто глупак. Като Карол. Или пък онова, което неверните им съпруг и съпруга бяха открили с друг,

бе нещо, от което наистина са имали нужда, за да изживеят пълноценно дните си? Тази мисъл накара Чарли да се натъжи. Карол и Саймън.

— Сигурно все още ти липсва ужасно — отрони тихо Франческа, сякаш прочела в погледа му какво мисли.

— Понякога — отвърна съвсем искрено Чарли. — Струва ми се, че по-скоро ми липсва онова, което си мислех, че има между нас, и което всъщност е било илюзия.

Франческа отново кимна. Разбираше напълно какво иска да каже, защото единственото, което бе останало в паметта ѝ след развода с Пиер, бе щастливото начало и пълният крах на брака им. Нищо от ежедневието по средата, което всъщност бе най-голямата част от времето, прекарано с него, но изглежда се бе заличило напълно.

— Мисля, че всички правят така — съгласи се тя. — Помним илюзиите, които сме си създали, а не реалността, с която сме живели. Независимо дали тази измислена реалност е прекрасна, или грозна. Вече не съм сигурна дали изобщо помня какъв човек е Пиер. Помня само онзи, когото накрая намразих, който и да е той.

— Предполагам, че и при мен ще стане така. Дори и сега някои от спомените ми са неясни.

Всичко му се струваше или по-добро, или по-ужасно, отколкото всъщност беше. Съзнаваше, че е донякъде плод на въображението му. Спомни си отново за Сара.

— Знаеш ли, най-невероятното в живота ѝ е как се е влюбила отново в онзи французин и доколкото зная с него е изживяла най-хубавите си години. Дори след като са ѝ се случили толкова ужасни неща, не се е побояла да започне отново. Възхищавам ѝ се — завърши с въздишка той. — Но не съм много сигурен, че и аз бих могъл да го направя.

— Аз не бих могла — отвърна твърдо Франческа, потвърждавайки всичко, което вече му бе казала за себе си. — Достатъчно добре се познавам, за да съм сигурна в това.

— Още си твърде млада, за да вземаш подобно решение — възрази тъжно Чарли.

— На тридесет и една съм — отвърна непоколебимо тя. — Достатъчно възрастна, за да знам, че не искам повече да играя тази игра. Никога повече. Не бих оцеляла втори път след подобна рана.

Чарли разбираше, че така го предупреждава да не прекрачва чертата. Макар че все още усещаше безспорното им взаимно привличане, предупреждението бе съвсем ясно. Ако опиташе, тя бе готова да изчезне завинаги от живота му.

— Смятам, че трябва да размислиш отново, Франческа. — Искаше му се да ѝ даде да прочете дневниците на Сара, но още не бе готов да говори за това и съзнаваше, че може би никога няма да е. Все още ги приемаше като нещо лично и трябваше да е много близък с някого, за да се реши да ги сподели.

— Не съм мислила за нищо друго през последните две години — отвърна тя и смръщи лице. — Повярвай!

Чарли не знаеше какво да каже в отговор.

— Сигурен ли си, че никога не си я виждал? Имам предвид Сара. След всички онези истории за призраци, които съм чувала в този край на света. За духовете, които живеят в къщата. Трудно ми е да си представя, че не си я видял. Кажи ми — настоя с усмивка Франческа. — Виждал ли си духа ѝ?

Гледаше го право в очите.

— Не. Не съм. — Докато отричаше, Чарли се зачуди дали повярва на думите му. Неприятно му беше, че я лъже, но се страхуваше да ѝ разкаже какво е видял, за да не го сметне за луд. — Аз... На няколко пъти съм чувал странни шумове, но не мисля, че има нещо такова. Всичко това са само легенди.

Очите ѝ се отделиха от неговите и накрая се усмихна леко с малко крива усмивка, от която му се прииска да се наведе към нея и да я целуне. Но знаеше, че не бива.

— Не знам защо, но не съм много сигурна, че ти вярвам. Имам чувството, че криеш нещо от мен. Освен това си невероятно добре осведомен за живота ѝ — завърши тя с леко дрезгав, невероятно вълнуващ глас.

— Каквото и да е онова, което не ти казвам, то няма нищо общо със Сара — отвърна той с нарочно писклив глас и двамата се разсмяха.

Но смехът на Чарли звучеше малко нервно. Питаше се по какво ли е познала, че лъже, и отново я увери, че не е виждал нищо такова.

— Ще те осведомя веднага, ако забележа нещо. Ще бъда на своя пост, като ловец на духове, нали разбираш — пошегува се той и Франческа отново се разсмя.

Никога не му се бе струвала по-красива от този миг. Когато се отпуснеше за малко, ставаше толкова хубава, тъй пленително женствена. Но вратата се захлопваше всеки път, когато понечеше да надникне вътре. Подлудяваше го.

— Говоря сериозно — настоя Франческа. — Знаеш ли аз вярвам в подобни неща. Смятам, че понякога край нас има духове, макар невинаги да усещаме присъствието им. Бихме могли да го усетим, но не обръщаме достатъчно внимание на някои неща.

Изрече го толкова искрено, че Чарли не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ.

— Ще трябва да си ида у дома и да се съсредоточа — пошегува се отново, за да се изтръгне от унеса. — Имаш ли някаква представа как се прави? Може би с махало? Или просто сядам и медитирам?

— Невъзможен си! — разсмя се тя. — Надявам се да те събуди от дълбок сън и да те уплаши до смърт.

— Ама че очарователна перспектива. Ако ме стряскаш така, ще се наложи да спя в дневната ти.

Но тя не бе толкова убедена, че е податлив на внушения, та да му предложи да остане. Когато най-сетне си тръгна, Чарли не беше съвсем сигурен какво трябва да каже на раздяла. Дали и тя усещаше взаимното им привличане? Беше толкова силно, а трябваше да остане неизречено.

На другия ден беше неделя и той реши да рискува и да я покани да я прекара с него. Но тя побърза да отклони поканата му. Ставаха твърде близки за много кратко време.

— Не мога. Трябва да работя по дисертацията си — отвърна и изви очи, за да не срещне погледа му.

— Това едва ли е много забавно — рече съчувствено Чарли. Изглеждаше разочарован, но продължи да се шегува. — Можеш да дойдеш с мен и да хванеш някой призрак в къщата ми.

Отново успя да я разсмее.

— Трудно ми е да отхвърля подобна покана, но по-добре да се отдам на книгите. Напоследък съм зарязала работата. Все пак благодаря. Може би някой друг път.

Тя остана на прага и гледа след него дълго след като си тръгна, а Чарли мисли за нея през целия път до дома. Съжеляваше малко, че просто не я е сграбчил в прегръдките си, че не я бе целунал, но прекрасно знаеше, че би било доста рисковано да се поддаде на желанието. Вероятно никога повече не би я видял. И все пак, онази магия помежду им не беше плод на въображението му.

Затвори вратата след себе си и закрачи замислено из широката празна къща. За пръв път мислеше за нея, а не за Сара. Наистина бе разстроен, че не е приела поканата му за неделята. Прекарваха толкова добре заедно, нямаше право да го лишава от това. Да не говорим, че харесваше и момиченцето ѝ, а Моник направо го обожаваше. Постоя така известно време, като мърмореше полугласно мислите си. Накрая не се сдържа и вдигна слушалката на телефона. Беше вече полунощ, но дори не се замисли дали няма да я събуди. Беше почти сигурен, че и тя не спи. Нали току-що си беше тръгнал.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча разтревожено в слушалката. Никой не ѝ се обаждаше по това време. Всъщност, като се изключи Моник, която рядко отсъстваше, изобщо никой не ѝ се обаждаше.

— Току-що видях призрак и съм ужасно уплашен. Висок е пет метра, има рога и кървавочервени очи. Струва ми се, че ми е свил чаршафите. Искаш ли да дойдеш да го видиш? — попита дяволито като палаво малко момче и Франческа неволно се разсмя.

— Ужасен си. Говорех сериозно. Хората наистина виждат призраци. Непрекъснато слушам за това в историческия клуб. Някои дори могат да бъдат разпознати. Аз самата съм правила проучвания.

Опитваше се да говори сериозно, но през цялото време се смееше.

— Чудесно. Ела да идентифицираш този. Аз съм се заключил в банята.

— Безнадежден си — разсмя се отново Франческа.

— Права си. Тъкмо в това е проблемът. Смятам да напиша на Ан Ландърс и да подпиша писмото: „Искрено ваш, Безнадежден“. Ето какво ще ѝ пиша: „Срещнах една жена и искам да бъде неин приятел... Струва ми се, че привличането е взаимно, но ако кажа нещо подобно тя може да ме намрази“.

Последва дълго мълчание, докато тя осмисляше думите му. Чарли се запита дали не е провалил всички шансове да я спечели.

Надяваше се, че не е.

— Няма да те намрази — отвърна най-сетне тя съвсем тихо. — Просто нищо не може да направи по въпроса. Прекалено уплашена е от всичко, което е преживяла досега.

Гласът ѝ звучеше толкова меко и нежно, че му се прииска да беше до нея, за да я прегърне, но тя вероятно би го отблъснала. Усецаше го.

— Не съм много сигурен, че го вярвам. Знам, че в момента го мислиш — отвърна тихо той. — Аз също съм целият в рани и напоследък не съм много приятна гледка. През повечето време дори не знам какво правя. Не съм живял сам от десет години... всъщност дори повече. От единадесет. Вече минаха десет месеца откакто Карол ме напусна... Повтарял съм същите неща, които каза ти... но както тъгувах за Карол, в един миг започнах да говоря с теб и изпитах нещо, което не бях изпитвал от години. Доста объркващо е. Може би никога няма да станем нещо повече от приятели. Може би нямам право на друго. Просто... исках да знаеш. — Отново се почувства като ученик и се изчерви, а и тя също се бе смутила. — Исках да знаеш колко много те харесвам и ценя — завърши неловко. Беше много повече от това, но още не можеше да го изрече.

— Аз също те харесвам — отвърна искрено Франческа. — Не бих желала да те нараня.

— Не можеш. Вече съм свикнал със специалисти в тази област. Сигурен съм, че си пълен любител в сравнение с Карол.

Тя се усмихна и отвърна замислено:

— Ти също. Чарли. Наистина оценявам колко мило се държа с нас. Ти си добър човек.

А Пиер не беше. Знаеше го съвсем сигурно. Той я бе използвал най-безсрамно. Възползвал се бе от почтеността ѝ, от мекия ѝ характер и чувствата ѝ към него. Никой никога нямаше да ѝ причини отново подобна болка. Нямаше да го позволи.

— Не можем ли да си бъдем просто приятели? — попита тъжно. Не искаше да го изгуби напълно.

— Разбира се, че можем — отвърна тихо Чарли. После му хрумна нещо. — Какво ще кажеш, ако един приятел ви покани с Моник на вечеря в понеделник? Вече ми отказа за утре, не можеш да

кажеш пак не. Една бърза вечеря след работа в понеделник? Можем да хапнем пица в Шелбърн Фолс.

Не би могла да възрази на това, а и нали той бе приел условията ѝ да бъдат само приятели.

— Добре — промълви най-сетне. Не можеше да му откаже просто така.

— Ще ви взема в шест. Става ли?

— Добре — усмихна се тя. Бяха преживели първата престрелка. — Ще се видим тогава.

— Ще ти се обадя, ако видя още някой призрак — засмя се Чарли.

Радваше се, че ѝ се е обадил. Заслужаваше си. Тъкмо се канеше да затвори, когато се сети нещо.

— Франческа.

— Да? — попита тя малко задъхано, а това му достави огромно удоволствие.

— Благодаря ти — изрече тихо Чарли. Тя разбра какво има предвид и двамата се усмихваха като затваряха телефона. Щяха да бъдат само приятели, каза си тя. Нищо повече. Той също го разбираше така... или може би не?

Чарли затвори и се отпусна в креслото с усмивка. Наистина я харесваше. Не беше лесно да се сближи с нея, но смяташе, че си струва усилието. Беше толкова доволен от себе си и от факта, че се е съгласила да се видят отново, че взе един от дневниците на Сара като награда. Не беше ги докосвал от няколко дни и му бяха липсвали. Искаше му се да разбере какво ѝ се е случило. Затова като разтвори страниците и се вгледа в познатия почерк, сърцето му възликува.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Верен на думата си. Франсоа де Пелерин се върна в Шелбърн през август и още щом дойде, се отби да види Сара. Тя работеше в зеленчуковата си градина и не го чу да се приближава, а и той се движеше безшумно, както винаги, и внезапно се озова съвсем до нея. Тя се обърна стреснато, усетила нечие присъствие. Първоначалната ѝ изненада тутакси премина във видимо доволство като то позна.

— Ако продължаваш да ме стряскаш така ще трябва да ти вържа звънче на шията.

Спомни си, че още не му е благодарила за огърлицата от мечи нокти и се изчерви леко.

— Добре ли я караш? — попита бързо и изтри лице с престилката, за да прикрие смущението си.

Той се усмихна. Погледът му галеше лицето ѝ, загоряло от слънцето, и гъстите гарвановочерни коси, прибрани в дълга плитка на тила ѝ. Приличаше на индианска жена, а докато вървяха към къщата ѝ, забеляза, че има същата царствена походка като Плачещото врабче. Като спряха да наляят вода от кладенеца. Сара отново вдигна поглед към него.

— Разкажи ми къде си бил откакто те видях за последен път — помоли с усмивка.

— При братята си — отвърна протичко той. — Бях в Канада, за да търгувам с хуроните.

Не спомена, че е бил и в столицата и се е срещал с Джордж Вашингтон, за да обсъди продължаващите проблеми с миамите в Охайо. Много повече се вълнуваше от нея самата и какво е правила, докато е отсъствал.

— Ходила ли си наскоро в гарнизона да се видиш с полковник Стокбридж? — попита небрежно, докато Сара му подаваше чаша студена вода.

— Твърде заета съм, за да ходя до гарнизона — отвърна разсеяно тя. — Започнахме сеитбата преди няколко седмици.

Сееха големи количества домати, тиквички и патладжан и се надяваха да изкарат добра реколта наесен.

Беше получила писмо от госпожа Стокбридж, която я умоляваше да напусне Шелбърн и да се върне към цивилизацията. Семейство Блейк също и бяха писали, за да ѝ съобщят последните новини от Бостън. Но Сара се чувстваше много по-щастлива тук. Франсоа не можеше да не го забележи.

— Накъде потегляте сега? — попита Сара, като влязоха в дневната. Тук бе малко по-хладно, отколкото навън, заради високите брястове, които закриваха тази част от къщата. Хората, които бе наела за строежа, се бяха справили добре и Сара бе много доволна от новия си дом.

— Имам среща с полковник Стокбридж.

Полковникът се тревожеше за наемниците от Кентъки, които бяха ограбили и изгорили няколко селца на шуаните предишната година и новия форт, построен при форт Вашингтон, в нарушение на няколкото сключени договора, защото смяташе, че индианците неизбежно ще отвърнат на удара. Синия мундир вече бе преминал река Охайо, за да си отмъсти с няколко нападения над заселниците в Кентъки, но полковник Стокбридж се боеше, че ги чакат още неприятности и Франсоа бе на същото мнение. Казал го бе и на Вашингтон при срещата им Сара слушаше с интерес обясненията му.

— Може ли да се направи нещо, за да спрете кръвопролитията? — попита сериозно накрая.

— Много малко — отвърна тъжно Франсоа. — Синия мундир все още смята, че не е овъзмездил достатъчно смъртта на своите и едва ли ще можем да се споразумеем с него. Опитвал съм се на няколко пъти, но той не обича ирокезите много повече от белите.

Знаеше го от личен опит при срещата, за която бе докладвал на Стокбридж, когато за пръв път видя Сара.

— Можем само да се надяваме, че ще му омръзне и ще реши, че е събрал достатъчно скалпове като отмъщение за избитите хора от племето му. Не виждам как иначе ще го спрем, освен ако не се превърне във война, в която ще бъдат въвлечени и други народи.

— Никой от нас не иска това — Франсоа се усмихна леко. Имаше широк поглед върху нещата, защото познаваше и двете страни, макар че симпатиите му по-често бяха към индианците, не към белите.

Индианците бяха изстрадали повече, а и личният му опит показваше, че винаги постъпват по-почтено.

— Не е ли опасно да преговаряш със Синия мундир? — попита загрижено Сара. — Той вероятно те възприема като бял, не като ирокез.

— Не мисля, че има особено значение за него. Не съм от шуаните, а това вече ме прави негов враг — обясни той с явно уважение и известен страх, който съвсем не беше неоснователен. — Синия мундир е храбър воин, изпълнен с пламенен гняв, и не би се поколебал да навлече на народа си нова индианска война.

Говориха още дълго и когато отново излязоха навън, вече бе похладно и Сара както винаги го попита би ли се разходил с нея до водопада. Рядко пропускаше ежедневната си разходка дотам.

Почти не продумаха докато вървяха към красивата водна каскада, която се спускаше величествено на миля от къщата. Сара се настани на любимата си скала и се загледа във водата, която се синееше радостно пред нея. Франсоа я наблюдаваше с усмивка. Искеше му се да ѝ каже, че доста е мислил за нея и за всичко, което му бе казала последния път на вечерята. Да ѝ признае, че се е тревожил за нея и е бързал да се върне, за да я види отново. Но не го направи. Просто стоеше там и ѝ се любуваше мълчаливо.

Прекараха около час така, всеки унесен в собствените си мисли, но щастливи, че са заедно, а когато отново се обърна към него, срещна погледа му и се усмихна. Радваше се, че е тук. Изглеждаше добре, загорял и силен. Човек трудно би повярвал, че не е роден сред ирокезите. Докато вървяха обратно към малката ѝ къщичка, усети как ръката му леко докосва рамото ѝ.

— В гарнизона ли ще останеш този път? — попита тихо, когато стигнаха почти до къщата.

— Така мисля — отвърна той. — Трябва да се срещна с част от хората си там.

Но прие поканата ѝ за вечеря. Знаеше, че може да прекара нощта в гората или пък в хамбара ѝ и да се върне в гарнизона преди изгрев-слънце, а и нямаше точно определен час за срещата си с полковника.

Улови няколко заека, а Сара стотви заешко задушено със зеленчуци от градината си за него и за работниците. Яденето бе много вкусно и двете момчета го похвалиха искрено, а след вечеря се заеха

отново със задълженията си. Двамата с Франсоа се настаниха в удобната кухничка и дълго си говориха. После излязоха отново да се поразходят, този път на лунна светлина. Още на прага видяха падаща звезда.

— Индианците казват, че това е добър знак — промълви замислено Франсоа, като я гледаше внимателно. — Хубаво предзнаменование. Сигурно ще си щастлива тук.

— Вече съм щастлива — отвърна тя и се огледа наоколо. Не искаше нищо повече от живота. Имаше всичко, за което някога бе мечтала.

— Животът ти тук едва сега започва — отвърна мъдро той. — Предстои ти да направиш още много неща и да предадеш мъдростта си на другите.

Говореше съвсем като ирокезите и Сара не бе съвсем сигурна какво точно иска да й каже.

— Не знам на какво бих могла да науча другите, Франсоа. Живея съвсем скромно.

Дошла бе тук, за да излекува душата си, не за да проповядва изцеление. Но Франсоа не мислеше така.

— Прекосила си огромния океан, за да дойдеш тук. Ти си смела жена, Сара — отвърна той твърдо. — Не бива да се криеш.

Но какво точно очакваше от нея? Не би могла да води преговори с индианците или да се срещне с президента. Не смяташе, че има какво да им каже. Изобщо нямаше представа за какво говори Франсоа и се смути още повече, когато й каза, че иска един ден да я заведе при ирокезите.

— Червения плащ наистина е необикновен човек. Сигурен съм, че ще ти е приятно да се запознаеш с него.

Сара се боеше малко от подобна среща, но същевременно я желаше. А и знаеше, че ще бъде в безопасност, щом Франсоа е до нея.

— С удоволствие — кимна замислено тя.

— Техните лечители са много мъдри — добави загадъчно Франсоа. — Също като теб.

Гласът му сякаш докосваше душата. Не би могла да го обясни с думи, но почувства някаква странна връзка помежду им, докато вървяха под луната, толкова осезаема, че я смути. Като че ли без да каже и дума, без звук, без дори да я докосне. Франсоа я притегляше

леко към себе си. Знаеше, че би трябвало да се възпротиви, но не бе в състояние да го стори. Не разбираше на какво се дължи това привличане. Струваше ѝ се, че някаква тайнствена невидима сила я затяга в обръч и я влачи неумолимо нанякъде.

Вървяха бавно чак до хамбара, а като стигнаха там. Франсоа се спря, взе ръката ѝ в своята и нежно целуна китката. Жестът му като че бе част от съвсем друг живот, нещо, което вероятно би направил, ако се бяха срещнали във Франция преди много години. Този мъж бе тъй странна смесица от индианец и бял, от воин и миролюбец, от изисканост и простодушие. Сара остана загледана в него, докато се изгуби зад вратата на хамбара, после се обърна и тръгна към къщата.

На сутринта той отново бе изчезнал, а Сара намери в кухнята си тясна индианска гривна от цветни мидени черупки. Беше много красива. Сложи я на ръката си и я огледа. Беше малко смуцаващо, но не неприятно, че той е бил в къщата, докато е спяла. Винаги се движеше толкова безшумно и беше толкова силен и хубав. Вече бе свикнала с блестящите дълги коси, а бричът и мокасините ѝ се струваха напълно естествено облекло за него.

Докато работеше в градината през деня, откри, че Франсоа ѝ липсва. Нямаше представа кога ще се появи отново, нито причина да чака тъй трепетно появата му. Бяха само приятели и тя всъщност много малко го познаваше. Но беше толкова интересно да разговаря с него, а присъствието му я успокояваше. Можеха с часове да се разхождат заедно, без да проговорят, а на моменти ѝ се струваше, че всеки от двамата може да прочете мислите на другия. Той беше толкова мъдър и като че надарен с тайнствена сила.

Следобед, докато се разхождаше към водопада, си спомни някои неща, които ѝ бе казал. Всъщност Франсоа не ѝ излизаше от ума и дори тук не спря да мисли за него.

Тъкмо бе потопила стъпала в ледената вода и си мислеше над думите му, когато една сянка се плъзна върху слънцето. Сепна се от унеса и вдигна поглед да разбере откъде идва. Франсоа стоеше на няколко крачки от нея и Сара вдигна усмихнат поглед към него, сложила ръка на очите си. Не можеше да скрие радостта си, че го вижда отново.

— Вероятно винаги ще ме изненадаваш — каза само. — Мислех, че си в гарнизона.

— Срецнах се с полковника — отвърна и по тона му усети, че има и друго, но той помълча няколко минути. Напрегнато, тревожно мълчание, сякаш се бореше със себе си.

— Какво има? — попита нежно Сара, готова да изслуша тревогите му.

— Не знам точно — отвърна той, без да е сигурен дали може и трябва да продължи, защото не знаеше как ще го приеме. Но просто трябваше да й го каже. Тази мисъл не му бе давала мира през целия ден. — Не мога да престана да мисля за теб, Сара.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Подозирам, че е опасно да ти признавам подобно нещо — продължи той.

— Защо да е опасно? — попита тихо Сара. Не разбираше какво точно значат думите му, но й се стори толкова угрижен и нещастен, че й стана жално. А и тя самата се бе чувствала по същия начин докато го нямаше. Но той вече го знаеше.

— Може би няма да ми позволиш да идвам повече тук. Знаем колко болка си изтърпяла в миналото, колко скръб. Знаем колко се боиш да не те наранят отново. Но ти обещавам, че аз няма да те нараня.

Знаеше го. Но знаеше също, че тя самата няма да го позволи.

— Искам само да бъда твой приятел — завърши той, като я гледаше право в очите.

Искаше много повече от това, но съзнаваше, че не бива да го изрича на глас. Поне засега. Първо трябваше да разбере какво мисли тя за това. Но Сара съвсем не изглеждаше толкова уплашена, колкото си я бе представял.

— Аз също мислих доста за теб — призна тя и се изчерви леко. — Дори преди да се върнеш последния път — добави, вдигнала към него невинния поглед на дете. Усмихна се. — Нямам с кого друг да поговоря.

— Само заради това ли мислиш за мен? — попита той и се вгледа с усмивка в очите й.

Седеше до нея и Сара усещаше топлината на тялото му до себе си. Виждаше голите му гърди през дрехите. Трудно бе да пренебрегне силното привличане помежду им.

— Харесва ми да разговарям с теб — отвърна тихо тя, после допълни свенливо: — Много неща ми харесват...

Той взе ръката ѝ в своята и двамата отново потънаха в мълчание. Стояха дълго така, а после се върнаха заедно в къщата. Този път той ѝ наля вода от извора и попита дали би искала да се разходи из долината на коня му. Тя се усмихна в отговор.

— Обичам да яздя, когато имам да мисля за нещо важно. Прочиства съзнанието — обясни той, докато изкарвате коня си.

Помогна ѝ да се качи зад него. Нямаше седло, само юзди. Рядко използваше седло, предпочиташе да язди по индиански. Сара обви ръце около кръста му и яхна коня по мъжки, а широката пола на роклята ѝ се разстла назад. Всичко наоколо бе толкова зелено и живо. Стори ѝ се, че съзнанието ѝ наистина се прояснява, докато препускаха към долината и покрай реката.

Върнаха се малко преди мръкнало и Сара приготви вечеря за всички както всеки ден, а после той каза, че трябва да тръгва и тя не го попита дали иска да остане.

И двамата знаеха, че не може, защото нещо между тях се бе променило при това посещение.

— Кога ще се върнеш отново? — попита тъжно, докато той се приготвяше за път.

— Вероятно след месец, ако успея — отвърна сериозно той и вдигна поглед.

Сара неволно си спомни за онази нощ, когато го бе срещнала в гората и толкова се бе изплашила от него. Сега вече не я плашеше, просто не можеше да си представи колко ще ѝ липсва. Онова, което най-много я тревожеше, бе тайнственото привличане помежду им. Не го желаше и се бе опитала да му го покаже, но изглежда никой от двамата не беше в състояние да го спре.

— Пази се — заръча той на тръгване. — Не прави глупости.

— Нали казваш, че притежавам невероятна мъдрост — пошегува се тя и двамата се разсмяха.

— Но никога не я използваш за себе си — отвърна с нежност той и отново целуна ръката ѝ като предишната вечер. — Пази се, Сара.

После се метна на коня си, махна ѝ за сбогом и препусна. Сара се загледа след него, но той изчезна от погледа ѝ за броени минути.

Мина повече от месец, преди да се завърне отново. Появи се някъде в началото на септември. Имал работа в гарнизона и каза, че щял да остане около седмица, за да се срещне с полковник Стокбридж и неколцина други офицери. Както и предишния път, щяха да говорят за шуаните и миамите, които бяха постоянен източник на тревоги за армията.

Този път Франсоа не остана в Шелбърн, а идваше тайно да се вижда със Сара. Дори попита полковник Стокбридж как е тя. Командващият гарнизона осъзна, че не я е виждал от месеци, и побърза да я покани на вечеря.

Двамата с Франсоа се престориха на изненадани, че се виждат, и не показаха с нищо интереса си един към друг, но на полковника му се стори, че забелязва странно пламъче в погледа на Франсоа. За миг се усъмни, но имаше много по-важни неща, за които да мисли, и до края на вечерта вече го бе забравил.

Двамата доста се смяха, когато Франсоа дойде във фермата, за да вечеря отново с нея. Този път остана да спи в хамбара и прекараха чудесна вечер. Още бе лято и както винаги се разходиха до водопада, а после яздоха из долината, но сега всеки на своя кон. Сара беше прекрасна ездачка и не се стряскаше от нищо, макар че предпочиташе да язди със седло, за разлика от него. Боеше се, че ако няма седло, може да се подхлъзне заради роклята и го описа толкова картинно, че двамата избухнаха в смях. Но нищо подобно не се случи и прекараха няколко щастливи часа заедно. Приятелството им прерастваше в нещо много по-силно, но Франсоа не смееше да прекрачи границата, която тя така внимателно бе начертала.

Един ден, докато се връщаха от обичайната си разходка при водопада, я попита дали понякога не се страхува, че Едуард може да я намери и тук. Тревожеше се за това, откакто Сара му бе разказала за съпруга си. Но тя отвърна съвсем безгрижно:

— Не смятам, че ще стигне чак дотам. Никога не ме е харесвал много и едва ли му липсвам толкова, че да предприеме тежкото пътуване през океана.

Тя самата не обичаше да си спомня двата месеца на Конкордия.

— Но може да реши, че си струва да дойде, за да си върне собствеността — отвърна Франсоа с лека усмивка. — При това доста ценна собственост според мен.

Той все още изглеждаше угрижен, за разлика от Сара.

— Съмнявам се. Предполагам, му е ясно, че щом съм стигнала чак дотук, едва ли ще се върна доброволно в Англия с него. Ще трябва да ме върже, да ми запуши устата и да ме пребие, за да ме отведе оттук, а вероятно ще бъда доста буйна затворничка. Сигурно си кара съвсем добре без мен.

Франсоа не можеше да си го представи. Не разбираше как някой мъж би се разделил с нея по своя воля. Съпругът ѝ очевидно бе смахнат тиранин. За миг му се прииска да се срещнат лице в лице, но бързо му мина. Каквото и да се бе случило в миналото, радваше се, че Сара е свободна.

Като си тръгна, отново бе угрижен, както и предишния път. Беше му все по-трудно да се разделя с нея.

— Ще те видя ли скоро? — попита срамежливо Сара, докато пълнеше манерката му с вода на изпроводяк. Беше в калъф от еленова кожа с много сложна бродерия, който Плащето врабче бе направила за него преди много години.

— Никога — отвърна след малко. — Вече никога няма да дойда да те видя.

Каза го толкова твърдо и уверено, че Сара наистина се разтревожи.

— Защо? — попита с израз на детско разочарование, който му достави огромна радост. — Да не се местиш на запад?

— Защото ми е много трудно да си тръгвам — отвърна той. — А след като се разделим, всички ми се струват ужасно скучно.

Сара се разсмя щастливо, защото имаше същия проблем.

— Радвам се да го чуя — заяви през смях, но Франсоа се обърна и я погледна толкова сериозно, че я разтрепери.

— Така ли? Нима не те тревожи? — попита рязко той.

Не разбираше защо си е наложила това отшелничество. Знаеше колко се бои да се обвърже отново с някого. Знаеше, че не е свободна да се омъжи повторно, но за него това не бе достатъчна причина, за да остане сама цял живот. Самотата ѝ бе безсмислено и ненужно изкупление. Но знаеше също, че тя още не е готова да се промени. Или поне така му се струваше.

— Не исках да те плаша — добави по-меко. — Не искам никога вече да се боиш от мен.

Тя само кимна в отговор, защото не знаеше какво да каже. В душата ѝ цареше смут. Съзнаваше, че са станали много близки, макар никога да не говореха за това. Можеха да споделят всичко, което им тежи, и винаги се вълнуваха и смееха на едни и същи неща. Страхуваше си дори да помисли какво означава подобна близост. Вече няколко пъти решаваше, че когато се отбие, ще му каже да не идва повече, но той винаги отсъстваше толкова дълго, че в тревогата си по него забравяше взетото решение.

Франсоа пое на път с натежало сърце. Каза ѝ, че ще се върне скоро, но не знаеше точно кога. Отново поемаха на север, а тези пътувания понякога продължаваха по-дълго от предвиденото.

Не го видя чак до октомври, а когато дойде, листата на дърветата бяха пожълтели и цялата долина бе в жълто и алено, сякаш обхваната от пожар. Не беше идвал от шест седмици. Този път го забеляза от далеч. Стоеше на поляната и гледаше как се приближава откъм водопада. Носеше панталони от еленска кожа, украсени с ресни, и изглеждаше страшно красив, като препускаше към нея с развени от вятъра коси и корона от орлови пера. Щом я зърна, на устните му изгря щастлива усмивка. Изправи се на коня и махна за поздрав.

— Къде се изгуби? — попита тя със загрижено лице, което го направи безкрайно щастлив. Нещо му подсказваше, че я е уплашил при последния им разговор и това го тревожеше, защото не искаше да си направи погрешни изводи от думите му.

Не беше далеч от истината. Сара се бе измъчвала седмици наред и бе възнамерявала да му каже при първа възможност, че не желае да се срещат повече. Но в мига, в който го зърна, забрави за решението си.

— Бях зает. За жалост — отвърна сериозно той, като я изпиваше с поглед. Все още не смееше да я докосне.

Извини се за отсъствието си и ѝ разказа лошите новини, после добави:

— Не мога да остана дълго. Трябва да се срещна с хората си при гарнизона и тази вечер потегляме за Охайо.

Тя го погледна угрижено.

— Пак ли Синия мундир? — попита лаконично и той се усмихна леко. Вече се разбираха от половин дума, като стари приятели. Толкова му бе липсвала и се радваше, че я вижда дори за няколко минути.

— Сраженията започнаха преди седмица. Стокбридж ме помоли да отида там с един взвод от неговите войници и отряд от моя народ. Не знам какво бихме могли да направим, освен да подкрепим армията — завърши мрачно.

— Опасно е за теб — въздъхна тя тъжно, изпълнена със съжаление и със страх, че може да бъде ранен. Искаше ѝ се да остане по-дълго и вече съжаляваше, че се е канила да го прогони завинаги оттук. Подозираше, че се е досещал за намерението ѝ, затова толкова време не е идвал да я види.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита смутено. Боеше се да не ѝ каже, че трябва да тръгва веднага, но той кимна.

— Само че не мога да стоя дълго. Тази вечер трябва да поговоря с полковника.

— Ще стане съвсем бързо — отвърна тя и се завтече към кухнята, а половин час по-късно му предложи чудесна вечеря. Имаше малко студено пиле от предишния ден, което бе оставила в охладителя на реката, но момчетата го донесоха веднага. Извади царевичен хляб и опече пъстърва, уловена сутринта, и пресни тиквички от градината, а също и тиква за десерт. Този път помоли момчетата да се хранят навън, за да остане насаме с Франсоа Той не свалеше поглед от нея, докато хвалеше вкусната вечеря, която му бе приготвила.

— Сигурно дълго време няма да опитам подобни вкуснотии — кимна той и тя се усмихна щастлива.

Ако го погледнеше, човек изобщо не би се усъмнил, че гостът ѝ е индианец. Нищо във вида му не показваше, че е бял. Но на Сара ѝ беше все едно какво ще кажат хората за нея. Нека говорят.

— Сега трябва да си много предпазлива — напомни ѝ той. — Бунтовниците може да стигнат и дотук.

Не беше много вероятно, но всичко се случваше при война. Можеше да започнат размирици и сред по-близките племена. Не искаше да ѝ се случи нещо лошо, докато той е с армията.

— Ще се справим — отвърна Сара. Беше купила пушки, както му обеща, но тук се чувстваше в безопасност.

— Ако научиш нещо тревожно от заселниците наблизо, искам да отидеш в гарнизона и да останеш там, докато се върна.

Говореше ѝ сякаш бе негова жена и като че имаше право да иска нещо от нея и да ѝ нарежда какво да прави. Но всъщност бе така и тя

изслуша внимателно думите му. Свързваха ги мислите, грижите и страховете им. Сара се опита да си спомни всичко, което бе пропуснала да му каже, докато го нямаше, но времето летеше толкова бързо.

Вече се стъмваше, когато Франсоа изведе коня си и се обърна да я погледне за последно. Не каза нищо. Само я прегърна и я притисна до сърцето си, защото имаше нужда да усети близостта ѝ. Тя също не продума. Само го прегърна на свой ред и се питаше защо е била толкова глупава, та да иска да избяга от чувствата си. Какво значение имаше, че в миналото бе преживяла болка? Какво от това, че все още бе съпруга на Едуард? Нали никога вече нямаше да го види. За нея той беше мъртъв. Беше се влюбила в този див и хубав мъж, който приличаше на индианец, а отиваше да се бие в американската армия. Ами ако не го видеше повече? Колко много биха изгубили.

В очите ѝ блестяха сълзи, когато се отскубна от прегръдката му и вдигна поглед към лицето му. Никой от двамата не продума, но очите им казваха всичко.

— Пази се — прошепна Сара и той кимна.

Скочи на коня с лекота, като индиански воин. Искаше ѝ се да му каже, че го обича, и знаеше, че ако се случи нещо с него, ще съжалява до края на живота си.

Този път Франсоа не се обърна да я погледне на тръгване. Не можеше. Не искаше тя да вили сълзите му.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Струваше й се, че е минала цяла вечност докато го чакаше да се завърне. До Деня на благодарността изобщо не бе получила вест от него и все по-често ходеше до гарнизона, с надежда да научи нещо. Не беше никак близо и всяко ходене дотам и обратно й отнемаше почти цял ден, но си струваше. От време на време научаваше подробности за битките между индианците и армията. Шуаните и миамите непрекъснато нанасяха удари на армията и заселниците. Нападаха къщи и ферми, избиваха цели семейства или вземаха пленници. Напоследък нападаха дори баржите по реката, а племето чикасо се бе присъединило към тях.

Бригаден генерал Исая Хамър бе назначен за главнокомандващ, но засега не успяваше да се справи с положението. Войските му на два пъти попадаха на засади и почти двеста души бяха убити. От всичко, което бе успяла да научи преди Деня на благодарността, Сара бе почти сигурна, че Франсоа не е между тях, но все пак бе доста угрижена на тържествената вечеря, организирана от полковник Стокбридж в гарнизона. Поканени бяха само няколко семейства от Диърфийлд и дори не се налагаше да отблъсква ухажванията на лейтенант Паркър, когото за щастие бяха прехвърлили в друг гарнизон, но не можеше и да сподели тревогите си с някого от присъстващите. Забеляза само, че е много разсеяна, макар да се опитваше да поддържа разговора и вежливо се поинтересува от всеки поотделно, разпитвайки за деца и родственици. На следващия ден се върна във фермата си, благодарна, че вече не се налага да разговаря с никого от учтивост.

Потънала в мислите си, не забеляза кога са стигнали Шелбърн. Поблагодари на водача от племето уампоани, който я бе придружил, и напълни дисагите му с храна, а след като го изпрати, се загърна поплътно в наметката и се обърна да се прибира, но внезапно дочу някакъв шум откъм гората. Стресна се. Ускори крачка. Завтече се към кухнята, за да вземе мускета, който й бе оставил Франсоа, но преди да успее да стигне до къщата, той изскочи на поляната. Беше в пълно

бойно облекло, а косите му се вееха свободна, увенчани от корона пера, дадена му като признание от ирокезите преди много години. Сара потръпна уплашено, но в следващия миг осъзна, че това е Франсоа. На лицето му грееше победоносна усмивка. Скочи от коня с радостен вик и изтича към нея. Не ѝ остави време да се отдръпне. Сграбчи я в прегръдките си и впи устни в нейните.

— Господи. Колко ми липсваше — прошепна задъхано Сара, когато най-сетне се освободи. Вече не си спомняше нито една от причините за сдържаността си към него. — Толкова се тревожих. Стотици мъже загиваха.

— Твърде много — отвърна Франсоа, докато я притискаше към гърдите си и я погледна тъжно. — При това далеч не е свършило. Сега войните празнуват, но армията ще се върне, много по-силна. Синия мундир и Малката костенурка не могат да печелят тази война вечно. Глупаво е дори да си го мислят.

Знаеше, че още мнозина ще загинат, че и други семейства ще бъдат избити или взети в плен, че ще има нови разрушения и гняв, а в крайна сметка индианците ще изгубят всичко. Жал му бе да гледа как всичко това се случва пред очите му. Но сега, че биваше да мисли за това.

— Не можеш да си представиш колко ми липсваше — прошепна и отново я целуна нежно.

Вдигна я на ръце с лекота, сякаш бе дете, и я понесе към къщата. В кухнята бе студено, защото от два дни никой не бе палил огън. Докато я нямаше, момчетата гостуваха в една ферма наблизо. В семейството имаше седем дъщери и те с удоволствие бяха приели поканата за Деня на благодарността.

Франсоа я пусна и се зае да стъкми огъня докато тя се преоблече. Сара свали наметката си. Отдолу носеше тъмносинята кадифена рокля, която бе купила в Бостън. Беше я облякла за Деня на благодарността.

Кадифето бе с цвета на очите ѝ и като я видя, Франсоа осъзна, че никога не е срещал по-красива жена. Нито в Париж, нито в Бостън, нито в Диърфийлд или пък сред ирокезите. Дори Плаещото врабче, колкото и да я беше обичал. За него сега съществуваше само една. Тази дребничка млада жена, която се бе държала толкова храбро при всяка тяхна среща и го бе накарала да се влюби отчаяно. Не бе очаквал да му се случи нещо подобно на тази възраст. Преживял бе почти

четиридесет лета, както казваха индианците, а я обичаше с пламъка на първата страст. Взе я отново в прегръдките си и я целуна, опиянен от готовността ѝ да му се отдаде. А тя отдавна му бе дала сърцето и душата си. Всеки ден се бе молила богу да го запази, да го върне при нея. Проклинаше се, задето не бе му се отдадала, преди да тръгне, или поне не му бе признала колко го обича. Затова сега му го повтаряше отново, и отново докато я отнасяше към спалнята.

Той я положи нежно в постелята и я погледна с ням въпрос. Сара протегна ръце към него и потрепери в прегръдката му. Никога досега не бе обичала. Не бе познала нежно докосване на мъжка ръка, не бе изпитала ласки като неговите. Пръстите му бяха неизразимо нежни и внимателни, докато събличаха тежката кадифена рокля. Оправи завивката, а после се обърна и смъкна нетърпеливо дрехите си, легна до нея и я притисна към гърдите си.

— Обичам те, Сара — прошепна развълнувано и вече изобщо не приличаше на индианец. Беше просто един мъж. Мъжът, когото обичаше. Нямаше от какво да се бои, защото той бе неимоверно мил и внимателен. Протегна ръка и бавно, с наслада докосна тялото ѝ с вълшебни нежни пръсти. Тя лежеше в прегръдките му и стенеше тихичко от удоволствие.

Най-сетне я направи своя. Не можеше да чака повече. Желаяше я толкова силно, от деня, в който я бе видял за пръв път, знаеше, че са били родени, за да се срещнат.

После дълго лежаха прегърнати и им се струваше, че телата и душите им са се възпламенили в порой от падащи звезди.

Беше сложила глава на гърдите му и чуваше как сърцето му бие до ухото ѝ. Усмихна се щастливо в нощта.

— Не предполагам, че може да е толкова хубаво — прошепна свенливо и вдигна поглед към лицето му.

— Не може — отвърна Франсоа също шепнешком. — Това беше дар от боговете на вселената и никога преди не го е изпитвал никой друг.

Усмихна се и затвори очи, като я привлече още по-плътено към себе си.

Тази нощ спаха прегърнати, а като се събудиха на другата сутрин, се погледнаха в очите и разбраха, че вече са едно цяло. Завинаги.

За Сара следващите седмици бяха истинско вълшебство. Франсоа се бе освободил от всички задължения и можеше да остане толкова дълго, колкото реши. Двамата се разхождаха всеки ден до водопада и той я учеше да върви със снегоходки. Прекарваха дълги часове в леглото. Любеха се, говореха, смееха се. Никой от двамата не бе преживявал нещо подобно. Разказваше ѝ индиански легенди, които не бе чувала преди, а един ден ѝ каза, че когато снеговете започнат да се топят, ще я заведе при ирокезите. Защото сега тя бе негова съпруга. Две седмици след като заживяха заедно, Франсоа я заведе при водопада. Вървяха мълчаливо, а той изглеждаше необичайно сериозен. Очевидно нещо го тревожеше дълбоко и Сара неволно се питаше за какво ли мисли. Може би за мъртвия си син... Или за Плащето врабче. Когато стигнаха до водопада, той най-сетне заговори за онова, което му тежеше.

По това време на годината водата бе замръзнала, но стената от лед изглеждаше внушителна, а всичко наоколо бе покрито с дебел снежен килим. Франсоа взе ръката ѝ в своята и каза много тихо:

— Сега сме съпрузи, малката ми. Венчани сме в сърцата си и в божиите очи. Бракът ти с онова чудовище не може да е бил свят съюз. Никой бог не би искал от теб да прекараш живота си в робство. Ти извоюва свободата си и в очите на бога си свободна.

Замълча за миг, вперил поглед в лицето ѝ, после продължи:

— Аз няма да те направя своя пленница. Но ще поискам сърцето ти и ще ти дам своето, ако го приемеш. От този ден нататък ще бъда твой съпруг докато смъртта ни раздели. Посвещавам ти живота си и честта си.

Отново замълча и без да пуска ръката ѝ, извади от джоба си тънък златен пръстен, който бе купил в Канада още преди месеци. Отдавна искаше да ѝ го даде, но се боеше. Сега знаеше, че просто е чакал момента.

— Ако можеш, бих ти дал титлата и земите си, Сара. Нямам други близки. Но сега единственото, което мога да ти дам, е самият себе си. Вече всичко, което съм и което имам, е и твое — завърши той и сложи пръстена на ръката ѝ.

Сара се загледа в тънката златна халка, инкрустирана със съвсем малки диаманти. Беше като по мярка. Съвсем истинска брачна халка. Надяваше се жената, която го е носила преди, да е била щастлива. Вдигна поглед към Франсоа и си помисли, че той е прав за всичко и от този ден нататък ще бъде неин съпруг в сърцето ѝ. Искаше ѝ се тя също да има пръстен, който да му даде, но нямаше нищо, освен себе си. Сърцето и живота си и вярата си, която не бе отдала на никого преди Франсоа, вярваше му напълно.

— Обичам те повече, отколкото бих могла да изразя с думи — прошепна тя и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Размениха клетки за вярност пред водопада, после бавно се върнаха в къщата и се любиха до забрава, а когато се събуди в прегръдките му, Сара първо погледна към красивия пръстен на ръката си.

— Направи ме толкова щастлива — усмихна се тя и се притисна до гърдите му в ласка, на която никога не можеше да устои.

После закусиха в леглото с чай и царевичен хляб и той я попита дали се тревожи какво ще кажат хората, ако се разбере, че живеят заедно.

— Не особено — призна тя. — Предполагам, че ако се тревожех за подобни неща, не бих се решила да напусна Англия.

Но той все пак смяташе, че трябва да бъдат предпазливи. Не беше нужно да си навличат неприязън от цялото паство. Ако се разбере по-нататък, щяха да го преживеят, но нямаше нужда да разгласят сами за случилото се. Макар че никой от двамата не вярваше да го запазят дълго в тайна.

Първото изпитание беше на коледната вечеря, организирана от полковник Стокбридж в гарнизона. Пристигнаха поотделно и се престориха на изненадани, че се виждат, но и двамата прекалиха с изненадата и твърде често се споглеждаха. Опитният поглед на госпожа Стокбридж тутакси би прозрял истината, но за техен късмет тя не беше дошла и този път успяха да заблудят присъстващите. Сара съзнаваше, че това няма да им се удава вечно. Все някой щеше да ги види и да се пусне мълва, от която репутацията ѝ щеше да пострада. Но както бе казала на Франсоа, това в крайна сметка нямаше никакво значение, щом имаха любовта си.

Животът им продължи мирно и спокойно след Нова година, докато един ден, като се опитваше да пробие леда, за да напълни вода от кладенеца, не забеляза никакъв мъж, облечен в градски дрехи, да се появява на кон откъм гората. С него имаше един възрастен индианец от племето нонотоки, вероятно водач. Белият, който изглеждаше премръзнал до мозъка на костите, се втренчи безцеремонно в Сара. Обзе я лошо предчувствие, без да може да си го обясни защо. Огледа се за помощ, но си спомни, че Франсоа бе заминал до едни от фортовете по реката за амуниции и бе взел момчетата със себе си.

Мъжът в градско облекло се приближи до нея и я огледа от глава до пети.

— Вие ли сте графиня Балфур?

Доста странен въпрос. Досега никой не се бе осмелил да ѝ го зададе направо, макар че отдавна се носеха слухове. Понечи да отрече, но реши, че една ли си струва.

— Аз съм, а вие кой сте, господине?

— Казвам се Уокър Джонстън, адвокат от Бостън — отвърна той и слезе от коня си.

Изглеждаше премръзнал и уморен, но Сара нямаше никакво желание да го покани в дома си. Поне докато не разбере какво иска. Старият индианец, който го придружаваше, като че изобщо не се интересуваше от разговора им.

— Имам писмо за вас от съпруга ви.

В първия миг помисли, че говори за Франсоа и че нещо се е случило с него, но внезапно разбра. Гласът ѝ потрепера, докато задаваше следващия въпрос:

— Той в Бостън ли е?

— Не, разбира се. Негово превъзходителство е в Англия. — Той я изгледа смаяно. — Наел съм от адвокатска кантора в Ню Йорк. Проследили са ви до Америка отдавна, но им е било нужни доста време, за да стигнат дотук.

Изглежда очакваше да му се извини за причинените неудобства.

— Какво иска Едуард от мен? — Сара внезапно се уплаши, че този човек и старият индианец ще я метнат на седлото и насила ще я откарат в Бостън, макар че доколкото познаваше Едуард, едва ли бе толкова вероятно. Той по-скоро би наел хора да я застрелят, а този мъж все пак бе адвокат. Може би се касаеше за нещо друго. Или просто се

представя за адвокат? Боеше се от него, но бе решена да не го показва по никакъв начин.

— Трябва да ви прочета писмото на Негово превъзходителство — додаде адвокатът. — Не може ли да влезем.

По лицето му бе изписана решимост, а и явно му беше студено.

— Добре — отстъпи тя.

Покани го в кухнята, където бе най-топло, и му предложи чаша чай, след като си свали палтото. Даде на индианеца царевичен хляб и го покани да влезе, но той предпочете да изчака отвън. Носеше топли кожи и времето не го притесняваше.

Адвокатът от Бостън се изду като грозна черна птица и я изгледа наперено, докато разгъваше писмото от Едуард. Очевидно се канеше сам да ѝ го прочете.

— Мога ли да го прочета сама, господине? — попита решително Сара и протегна ръка за писмото с поглед, който би убедил всекиго в благородническия и произход. Надяваше се да не проличи, че ръката ѝ трепери.

Веднага разпозна почерка на Едуард и усети познатата злоба в думите. Не се изненада. Той очевидно бе бесен, че го с напуснала. Наричаше я с всички обидни имена, за които се бе сетил, най-мекото, от които бе пачавра. Смяташе я за пропаднала жена и твърдеше, че Англия е спечелила, като се е отървала от нея. В края на първата страница се отказваше от нея. Не била никаква съпруга, след като не могла да му роди наследник. На втората страница ѝ напомняше, че никога няма да получи пари от него, нито ще може да си върне нещо, което някога е притежавала или е получила в наследство от баща си, и ѝ съобщаваше, че е променил завещанието си и че няма да наследи нищичко след смъртта му. Дотук нищо не я изненадаваше. Заплашваше дори да повдигне обвинения срещу нея, задето бе откраднала скъпоценностите на майка си, или още по-добре — за държавна измяна, защото бе откраднала от дома на пер. Но Сара знаеше, че не може да направи нищо, освен да я засипе с обиди, защото британците отдавна не управляваха Масачузетс. Би могъл да повдигне обвинения срещу нея единствено в Англия.

Предупреждаваше я кракът ѝ да не стъпва повече там, след което ѝ напомняше с жестока наслада, че където и да отиде, каквото и да направи, не би могла да се омъжи отново, ако не иска да я обвинят в

двубрачие, а ако имала деца и ако те оживеели, което би било доста странно при досегашните и провали, те щели да бъдат незаконородени. Подобна перспектива съвсем не ѝ се нравеше, но отдавна бе обмислила всичко това. Прекрасно знаеше, че не може да се омъжва докато Едуард е жив. Франсоа също го знаеше и щяха да го преживеят. Така че заплахите на Едуард бяха съвсем напразни.

На третата страница от писмото Едуард пишеше за Хавършам. Изненадваше се, че не е взела брат му със себе си, наричаше го безгръбначен червей и много тайнствено споменаваше за обезумялата от скръб вдовица и четири осиротели дъщери. Сара отначало не схвана за какво говори, но продължи да чете. Хавършам изглежда бе загинал в инцидент по време на лов преди шест месеца, докато двамата братя отстрелвали фазани. Сърцето ѝ се сви докато четеше. Знаеше колко силно бе мразил брат си Едуард и че никога не би тръгнал на лов с него при нормални обстоятелства, така че и беше съвсем ясно какво се е случило. Воден от скука, от ярост или от алчност. Едуард го бе убил.

В последния параграф на писмото я уверяваше, че някой от незаконните му синове ще наследи не само цялото му състояние, но и титлата. Колкото до нея, да бъдела проклета навеки и се надявал да гори в ада цяла вечност. Подписал се бе Едуард, граф Балфур, сякаш не знаеше кой е. Но тя твърде добре го познаваше и бе наясно на какви низости е способен. Все така го мразеше, а сега дори още повече заради онова, което бе сторил на брат си Хавършам.

— Вашият клиент е убиец, господине — каза тихо Сара и подаде писмото на адвоката.

— Всъщност никога не съм го срещал — сопна се той, бездруго ядосан, че се е наложило да дойде чак в Шелбърн в този студ.

Прибра писмото и извади някакъв друг документ, които размаха пред лицето ѝ.

— Трябва да подпишете това.

Нямаше представа какво може да е, но го взе и го прочете. Беше декларация, с която заявяваше, че доброволно се отказва от всичко, което би могла да получи от Едуард. Земите му, титлата, каквото и да било наследство, независимо откъде се е сдобил с него. Искаше от нея да се съгласи да се лиши от всичко. Но тя всъщност не се интересуваше от наследството му, така че за нея бе без значение. Казваше се също, че от този ден нататък трябва да се откаже от титлата

графиня. Това я развесели. Като че ли използваше титлата из цял Диърфийлд.

— Не виждам никакъв проблем — каза тихо и се запъти решително към бюрото в съседната стая. Извади мастилницата, потопи перото в нея и подписа, после също тъй решително се върна при господин Джонстън. — Значи нямаме други дела с вас.

Стоеше права до вратата, за да му покаже, че трябва да си върви, когато внезапно забеляза някаква сянка край прозореца. Не беше сигурна какво е, но изглеждаше доста заплашително и тя грабна мускета. Адвокатът подскочи уплашено.

— Недейте... Аз нямам никаква вина, нали разбирате... Сигурно вие сте го разгневила с нещо.

Беше пребледнял от страх. Сара му направи знак да мълчи и се заслуша. В следващия миг Франсоа връхлетя в кухнята. И двамата подскочиха уплашено, защото изглеждаше ужасяващо в зимните си индиански дрехи.

На двете рамена бе пришита по една глава от рис, а опашките висяха отстрани. Носеше кожена шапка и огърлица от мъниста и кости, която му бяха дали в Охайо. Като излизаше, съвсем не бе облечем по този начин и Сара внезапно осъзна, че ги е сложил, за да изплаши непознатия. Старият индианец отвън сигурно му бе казал за какво е дошъл Джонстън или може би Франсоа сам се е досетил за целта на посещението му от онова, което индианецът е знаел. Във всеки случай се беше вживял напълно в ролята си и махна на Сара да отиде до стената, сякаш изобщо не я познаваше. Адвокатът от Бостън целият трепереше, вдигнал ръце над главата си.

— Застреляй го! — кресна той на Сара, но тя стоеше като парализирана и само прошепна.

— Страх ме е!

— Вън! — изръмжа Франсоа и посочи вратата, сякаш се канеше да го завлече в гората и да го убие.

Крещеше толкова яростно, че мъжът дори не си и помисли да спори. Грабна палтото си и изтича навън. Втурна се към водача си, но старият индианец само се подсмиваше, защото прекрасно знаеше кой е Франсоа. Всички тук го познаваха. Всъщност бе останал навън, за да го намери и да го предупреди. Този мъж едва ли бе дошъл за добро.

Толкова бе бързал насам, че не му бе оставило време за почивка и храна по пътя.

— Върви! — Франсоа посочи конете и адвокатът побърза да се метне на седлото. Франсоа посегна към лъка и стрелите си.

— За бога, човече, нали имаш пушка — викна адвокатът на водача си, но старият индианец само го погледна безпомощно и дръпна юздите.

— Не мога да стрелям по братя индианци — обясни той, а Сара забеляза, че едва се сдържа да не се разсмее. Цялата ситуация беше доста комична, а нонотоките имаха силно развито чувство за хумор.

Франсоа се метна на коня си и го изправи на задни крака, сякаш се канеше да препусне след тях. Виждайки това обаче, адвокатът на Едуард срита наетия кон и буквално излетя от полянката, а старият индианец пое след него, като се смееше на глас. Франсоа се престори, че ще го последва, но след по-малко от пет минути се върна на поляната с широка усмивка.

— Беше много глупаво от твоя страна — побърза да го нахока Сара. — Ами ако беше въоръжен? Можеше да те застреля.

— Щях да го убия — отвърна уверено Франсоа. Водачът му ми каза, че е дошъл да ти стори нещо лошо, но не знаеше точно какво. Надявам се, не е имал възможност... — добави загрижено той. Не успях да дойда по-бързо.

— И по-добре — усмихна се Сара, все още развеселена от маскарада. Доста добро представление се бе получило. — Горкият глупак ще си помисли, че Шелбърн е нападнат от боен отряд.

— Хубаво. Дано това го научи да си стои в Бостън. Какво искаше?

— Бяха го изпратили да ми отнеме титлата — отвърна Сара с още по-широка усмивка. — Сега отново съм от простолудието или може би от дребната аристокрация, към която принадлежах, преди да се омъжа. Вече съм просто лейди Сара. Можеш само да съжеляваш.

Франсоа я погледна в очите и се усмихна:

— Някой ден ще бъдеш моята графиня. Кой беше този?

— Просто адвокат, когото Едуард с наел. Донесе писмо от него. Заплашва, че ще ме лиши от наследство. Но аз всъщност никога не съм очаквала да го получа, така че всичко това е без значение.

Беше я разстроила единствено новината за смъртта на Хавършам. Разказа на Франсоа, че Едуард вероятно е убил брат си.

— Ама че негодник! — възмути се той. — Не ми харесва, че знае къде си.

— Той никога не би дошъл тук — увери го Сара. — Искал е само да ме унижи и да ми отнеме нещо, на което смята, че държа, но мен всъщност никога не ме е интересувало наследството или титлата. Вероятно е смятал, че вестта за гибелта на Хавършам ще ме довърши — прошепна тъжно след малко. — Наистина ми е мъчно за него, а също и за горката Алис и дъщерите им. Но всъщност не съм изненадана. Винаги съм се опасявала, че Едуард ще направи това, а и Хавършам го усещаше струва ми се.

— Имаш късмет, че не е убил и теб! — избухна Франсоа, но се сепна и довърши с виновна усмивка, като се взираше в очите на жената, която наричаше своя съпруга — Всъщност аз съм късметлията.

Взе я в прегръдките си и дълго я притиска към гърдите си. Не му бе приятно, че Едуард я е открил, и съжаляваше, че не е бил у дома, когато с пристигнал онзи адвокат от Бостън. Но тя като че не бе особено разтревожена от случилото се. Единствено смъртта на девера ѝ я бе натъжила. Смяташе постъпката на Едуард за неппростимо злодеяние.

Прекараха един щастлив месец, без никакви тревоги, а през февруари, макар земята все още да беше покрита със сняг, Франсоа я заведе в селото на ирокезите. Взеха разни неща, с които да търгуват, и дарове за Червения плащ и потеглиха. За Сара гостуването им там бе невероятно преживяване. Вече разбираше напълно защо Франсоа бе останал да живее сред индианците. Впечатлена бе от силното им чувство за чест и достойнство. Обичаха да се смеят и непрекъснато разказваха разни истории. Всички много я харесаха, а тя от своя страна бе очарована от непознатата култура, от легендите и от мъдростта им. Особено ѝ хареса да общува с жените. Една вечер, докато Франсоа пушеше лулата на мира със старейшините, една старица хвана ръката ѝ в своята и заговори тихо и напрегнато. Беше сестрата на шамана, която също бе гадателка, но Сара не можеше да разбере какво ѝ казва. След малко Франсоа се върна и тя го помоли да превежда. По лицето му се

изписа тревога, докато слушаше думите на старата жена. Поглеждаше неспокойно към Сара.

— Какво казва? — попита разтревожено тя. Ако съдеше по лицето му, сигурно бе нещо ужасно.

— Каза, че си дълбоко угрижена и че се боиш от нещо — отвърна тихо Франсоа. — Вярно ли е?

Питаше се дали не се бои от Едуард. Но той вече не би могъл да ѝ стори почти нищо. Поне докато е тук, а и двамата знаеха, че тя няма да се върне в Англия.

— Казва, че си дошла от далеч и си оставила голяма мъка зад себе си.

Беше толкова вярно, че Сара неволно потръпна, макар че беше облечена с кожена пола и гети, които ѝ бяха дарили ирокезите, а и в дългата постройка, която използваша зиме, бе топло и уютно.

— Наистина ли те тревожи нещо, любов моя? — попита тихо Франсоа и тя му се усмихна нежно, но в думите на старицата имаше много повече истина, отколкото би могъл да си представи. Сара погледна със страх проницателката, която продължаваше да говори:

— Казва, че скоро ще пресечеш една река, от която винаги си се бояла, и в която неведнъж си се давила в миналото. Но този път няма защо да се боиш. Ще излезеш невредима на отвъдния бряг. Казва също, че ако помислиш, ще разбереш какво означава видението ѝ. Или може би вече си се досетила.

Жената замълча внезапно. Седяха близо до огъня, само тримата, така че никой друг не беше чул думите ѝ.

След малко излязоха навън да се поразходят, но Франсоа изглеждаше разтревожен. Попита дали знае какво е искала да каже ясновидката. Тя беше мъдра жена и цялото племе я почиташе, а виденията ѝ рядко се оказваха безпочвени или безсмислени.

— От какво се боиш? — попита той и я привлече към себе си под наметката. В тези дрехи приличаше на индианка и двамата бяха прекрасна двойка. Но усещаше, че Сара крие нещо от него и това никак не му харесваше.

— Не се страхувам от нищо — отвърна Сара не съвсем убедително и по лицето ѝ разбра, че не казва истината.

— Криеш нещо от мен — каза само и я привлече към себе си, защото искаше да усети топлината на тялото ѝ. — Какво има, Сара? Да

не би да си нещастна тук?

Бяха прекарали в селото три седмици и щяха да си тръгват след няколко дни. Досега си бе мислил, че ѝ харесва. Изглеждаше толкова щастлива.

— Щастлива съм... Дори много... Би трябвало да го знаеш.

— Да не съм направил нещо, което те е разстроило? — попита Франсоа и я притисна до гърлите си. — Няма да те пусна, докато не ми кажеш.

— Щях да ти кажа рано или късно — промълви тъжно Сара и той неволно настръхна. Боеше се, че ще чуе нещо, което би могло да ги раздели. Ами ако бе решила да си тръгна? Нямаше да го понесе? Животът им със сигурност не би могъл да се нарече обикновен. Тя може би копнееше за други светове, за живота, който бе водила в Англия или в Бостън, макар да не му се струваше вероятно. Нещо явно я тревожеше дълбоко, и то от доста време.

— Какво има, Сара? — прошепна едва чуто Франсоа. Сърцето му се изпълни със страх.

— Аз... Не знам какво да кажа — отвърна тя и очите ѝ се наляха си сълзи, а той я гледаше безпомощно, удавен в мъката ѝ — Не мога. Не мога.

Не успя да продължи Франсоа не знаеше какво да направи за нея и само я притисна по-силно в прегръдките си. Най-сетне тя успя да излее мъката си в сломен, задавен шепот.

— Не мога да ти родя деца, Франсоа. Нямаш си синове, а би трябвало да ги имаш. Не мога да ти дам това, което заслужаваш — хлипаше тя, отпусната отчаяно на гърдите му, и всяка дума пронизваше сърцето му.

— Все ми е едно, любов моя... знаеш, че е така... Няма никакво значение. Моли те, не плачи. Знаеш колко те обичам. Не бива да плачеш. Това не е важно — шепнеше той, но каквото и да казваше, не би могъл да я утеши.

— Всичките ми деца умират — проплака тя и се вкопчи още по-силно в него.

Франсоа се пита да я утеши, да ѝ каже колко го боли за нея, но следващите ѝ думи го разтърсиха.

— Знаем, че и това ще умре — прошепна отчаяно Сара и той внезапно разбра. Гледаше я невярващо, уплашено.

— Ти си бременна? — промълви задъхано накрая.

Тя кимна.

— О, боже! Горкичката ми Сара. Не се бой, този път нищо няма да се случи. Няма да позволя — притискаше я в прегръдките си, а в очите му напиреха сълзи, защото най-сетне разбра от какво се бе страхувала. Внезапно си спомни думите на мъдрата проникателка и прошепна: — Забрави ли какво ти каза тя? Този път ще преминеш на другия бряг. Този път няма да се случи любов моя.

Тя кимна.

— Тя каза, че аз ще оцелея — напомни му Сара. — Не детето. Как би могло да оцелее, след като всички досега умираха? Не мога да повярвам, че този път ще е по-различно.

— Аз ще се грижа за теб. Ще вземаш отвара от целебните треви и ще наддаваш. Ще се чувстваш здрава и щастлива и ще родиш здраво и хубаво бебе — увери я с усмивка Франсоа и тя се сгуши доверчиво до гърдите му. — Сега всичко в живота ти е различно, Сара. За теб това е съвсем нов живот, а и за двама ни, и за детето ни.

Внезапно си спомни, че не е попитал.

— Кога ще се роди?

— В края на лятото, струва ми се — отвърна тихичко тя. — Може би през септември.

Вероятно бе заченала още първия път, защото бе усетила първите признаци по Коледа. Вече бе някъде в третия месец, но не бе имала смелост да му признае и носеше бремето сама. Но онази жена, ясновидката, веднага бе разбрала.

Двамата се върнаха бавно до къщата, пълна с хора, и тя заспа почти веднага, щом си легнаха. Франсоа лежеше до нея и я гледаше, а сърцето му се изпълваше с нежност и обич. Молеше се боговете да се смилят над тях. И над детето им.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Късно следобед в понеделник Чарли най-сетне остави дневника, който четеше, и се облече, защото трябваше да отиде да вземе Франческа и Моник за пицарията. Прибра внимателно томчето в поолющената кожена подвързия, изпълнен с обич и нежност към детето, с което Сара щеше да дари Франсоа. Питаше се какво ли се е случило с него. Вероятно щеше да узнае скоро. Историята на Сара бе като някакво тайнство, което му се откриваше по малко, ден след ден. Словото ѝ бе толкова живо, че я превръщаше в реалност, а понякога дори му се струваше по-истинска и по-близка от живите хора, които познаваше. Много му се искаше да разкаже на Франческа за дневниците.

Като ги взе от дома им в шест часа, все още бе настроен малко носталгично, но прекараха спокойна и приятна вечер. Моник както винаги бърбеше и се смееше, а и Франческа като че бе необичайно весела. Каза, че в неделя е свършила доста работа по дисертацията си и като се прибираха, отново го покани у тях на кафе и сладолед. Чарли прие с удоволствие. Моник също бе щастлива, че имат компания. Явно се нуждаеше от някой, който да запъти липсата на баща, а Чарли както всеки път съжали, че няма свои деца.

След като Моник си легна, двамата с Франческа постояха в кухнята, пиеха кафе с бисквити.

— Тя е страхотно момиче — рече замислено Чарли. Беше съвсем искрен и му личеше.

Франческа се усмихна с благодарност. Тя обожаваше дъщеря си.

— Мислила ли си някога да имаш и други? — попита той след малко, като си спомни за Сара и нейните вълнения.

— Да, струва ми се. Преди доста време. Но после всичко се срина под краката ми. Пиер не се интересуваше много от мен, докато малката му чаровница раждаше близнаци. А сега вече е твърде късно, така че няма никакво значение.

Изрече го тъжно, сякаш тази мисъл я потискаше. Чарли я погледна заинтригуван.

— Що за глупости! — смъмри я той. — Та ти си само на тридесет и една. Престани да разправяш, че е твърде късно за каквото и да било. Сара Фъргюсън е била, на двадесет и четири, когато дошла тук, а по онова време това се считало за средна възраст при жените, ако не и по-лошо. Но тя успяла да си изгради нов живот с мъжа, когото обичала, и да му роди дете.

— Страхотно! — измърмори иронично Франческа. — Ти май наистина си се вманиачил.

Може би тъкмо тези думи наказаха Чарли да вземе решение. Надяваше се, че постъпва правилно. Във всеки случай ѝ вярваше, а и тя наистина имаше нужда от това. Дори повече от него самия.

— Искам да ти дам да прочетеш нещо — каза замислено той.

Франческа се разсмя.

— Знам. Аз минах през този етап преди година. Изчетох всички наръчници по психоанализа и сума ти книги, чиито заглавия започваха с „как“. Как да преодолеете травмите от развода. Как да се освободите от миналото. Как да престанете да мразите бившия си съпруг и какво ли не още. Но не открих рецепта и това как отново да започнеш да вярваш на хората. Нито как да намериш някого, който няма да ти причини същата болка. Няма предписания за това как се събира смелост.

— Мисля, че мога да ти дам едно — отвърна загадъчно Чарли и я попита дали могат да дойдат на вечеря в сряда. Моник беше на училище, така че щяха да хапнат нещо по-набързо.

Тя понечи да откаже, но Чарли настоя. Обясни, че иска да ѝ покаже къщата, защото знаеше, че ще я заинтригува. За по-сигурно обаче добави:

— На Моник страшно ще ѝ хареса.

Франческа се поколеба още малко, но накрая отстъпи. Като си тръгваше, Чарли не каза нищо повече, но бе много щастлив, че е приела. Гореше от нетърпение да им покаже дома си. Прекара следващите два дни в бърсане на прах, чистене с прахосмукачка и подреждане. Купи вино и пресни продукти, даже изпече курабии за Моник. Толкова му се искаше всичко да бъде идеално, че нямаше време дори за дневниците на Сара.

Но като прекрачи прага в сряда вечер, Франческа очевидно остана впечатлена. Не толкова от подредбата, защото почти нямаше мебели, колкото от самата постройка и от старанието, което бе вложил. А изглежда и тя като него бе усетила обичта и вниманието, с които бе пропит този дом. Дори човек да не знаеше нищо за първата обитателка, като че навсякъде се долавяше нейното благотворно присъствие.

— Чия е била тази къща? — попита Моник, която изглежда също го бе почувствала, и се огледа любопитно наоколо.

Чарли ѝ обясни, че в момента е собственост на негова добра приятелка, която живее в Шелбърн Фолс, но някога е била построена за една много красива и необикновена жена на име Сара Фъргюсън, която дошла от далечна Англия.

— Тя сигурно сега е призрак — заяви небрежно Моник, но Чарли отрече през смях, защото не искаше да я плаши.

Купил бе постели и книжки за оцветяване и предложи да ѝ пусне телевизора, ако майка ѝ позволи. Франческа каза, че няма нищо против. После двамата обиколиха къщата и той ѝ показа всичко, което бе намерил, освен дневниците. Точно както бе направил той самия. Франческа застана до прозореца и се загледа в долината, приличаше на картина.

— Красиво е нали? — промълви Чарли, доволен, че ѝ харесва.

— Вече разбирам защо си се влюбил в тази къща отвърна възхитена Франческа.

Благодарна му бе за всички онези дребни неща, които бе направил, за да им създаде удоволствие. Книжките за оцветяване, които бе купил за Моник, празничната торта и виното, което знаеше, че харесва. На печката се готвеше любимият сос за спагети на дъщеря ѝ. Трябваше да признае, че е страхотен.

Докато вечеряха в уютната кухня, Чарли им разказа някои от нещата, които бе научил за Сара. След известно време Моник изгуби интерес, но Франческа го слушаше в захлас.

— Много бих искала да видя онези книги за нея, които си открил — подхвърли уж нехайно тя. — Всъщност си мисля, че дори ще ми помогнат за проучванията. Франсоа де Пелерин е бил ключова фигура при мирните преговори между индианци и бели в края на

осемнадесети век. Струва ми се, че си попаднал на интересни източници.

Чарли само се усмихна загадъчно, макар да гореше от нетърпение да ѝ ги покаже. Изчака Моник да се загледа в някакво телевизионно състезание и се качи в кабинета си, където държеше дневниците. Куфарът все още си стоеше там, скрит добре. Извади първото томче и го поддържа благоговейно в ръка. През последните седмици тези записки се бяха превърнали в нещо много ценно за него. Бяха изпълнили дните и нощите му с простижка житейска мъдрост. Бяха му давали смелост да превъзмогне загубата на Карол и да се обърне към Франческа. Знаеше, че ще помогнат и на нея. Тя имаше нужда от този дар. Дар не от него, а от Сара.

Слезе бавно по стълбите, като държеше внимателно томчето в две ръце. Франческа стоеше в празната дневна, която толкова приличаше на приемна във френски замък, и разглеждаше с интерес красивия паркет изящно извитите тавани и дългите прозорци. Не беше трудно да си представиш, че тук е живяла графиня. Като чу стъпките му, тя вдигна поглед и се усмихна. Виждаше се, че е усетила магията.

Невъзможно бе да не я усети в тази къща, помисли си Чарли. Двамата, които бяха живели тук, вероятно са се обичали толкова силно, че любовта им е изпълвала всичко и се беше запазила и след двеста години.

— Имам един подарък за теб — каза тихо той и пристъпи по лунната пътека. — Нещо много специално. Всъщност ти го давам само на заем, но никой друг не подозира за съществуването му.

Франческа го погледна озадачено.

Чарли само се усмихна в отговор. Искаше му се да я вземе в прегръдките си и да я целуне, но не смееше. Още не му бе дошло времето. Първо трябваше и тя да прочете дневниците.

— Какво е това? — попита Франческа с детско любопитство. С него се чувстваше толкова спокойна и свободна, че сама се изненадваше. Изобщо не бе очаквала къщата му да ѝ въздейства по този начин, нито пък той самият. Защото безспорно я привличаше.

Чарли ѝ подаде малко томче в кожена подвързия. Тя го пое внимателно и го огледа от всички страни. Нямахме никакво заглавие, но книгата явно бе много стара. Разгърна страниците с благоговение,

каквото будеха у нея старите книги. На заглавната страница видя името на Сара.

Беше първият от дневниците. Онзи, с който бе дошла от Англия. Чарли отдавна се бе досетил, че вероятно е имало и други, които е оставила там. Беше започнала този малко преди да се качи на Конкордия.

— Какво е това, Чарли? — повтори озадачено Франческа, но като прегледа първите една-две страници, осъзна какво е попаднало в ръцете ѝ и прошепна изумено. — Божичко. Нима си намерил дневника ѝ?

— Точно така — кимна едва забележимо Чарли и обясни как точно е станало.

— Невероятно! — възкликна Франческа с вълнение, което му беше познато и което го зарадва. — Прочел ли си всичко?

— Все още не — призна той. — В момента ги чета. Има много такива томчета. Предполагам, че покриват годините от пристигането ѝ в Америка до самата и смърт. Толкова са увлекателни! По едно време дори ми се струваше, че се влюбвам в нея. Но е малко старичка за мен, а и е толкова хлътнала по Франсоа, че едва ли имам шанс.

Чарли се усмихна смутено и я поведе към кухнята, където Моник се забавляваше с книжките за оцветяване и дистанционното на телевизора. Двамата седнаха и отново заговориха за Сара. Франческа още изглеждаше леко замаяна.

— Струва ми се, че онова, което най-много ме впечатли у нея, беше смелостта ѝ, готовността да започне отначало. В някакъв момент, вероятно е мислила също като мен и теб, че е твърде късно и няма смисъл да опитва, а пред нейния съпруг, твоят изглежда като агнец. Той я биел, изнасилвал и принуждавал да ражда дете след лете, но всички умирали. Шест мъртви бебета. Но тя все пак започнала нов живот и се доверила на Франсоа. Знам, че е налудничаво да го казвам за жена, която никога не съм виждал и която е мъртва от почти два века, но Сара ми вдъхна надежда... даде ми кураж... Бих искал да споделя тези дарове с теб.

Франческа бе толкова трогната, че не знаеше какво да каже. Вдигна поглед към него, стиснала дневника в ръка, и се усмихна. Не можеше да не зададе още един въпрос, но този път ѝ се струваше, че знае отговора.

— Виждал си я, нали? — попита полугласно, за да не я чуе Моник. Усети как Чарли се скова, но не сведе поглед.

Той помълча няколко минути, после кимна. Франческа едва не се разплака от вълнение.

— Божичко! Знаех си! Кога? — Очите и искряха като две зелени звезди. Изглеждаше непоносимо красива.

— На Бъдни вечер. Тъкмо се бях преместил тук и не знаех почти нищо за нея. Връщах се от вечеря с госпожа Палмър и я заварих в спалнята си. Помислих си, че някой си прави шега с мен и се ядосах. Претърсих цялата къща, а на сутринта огледах снега навън. Все още мислех, че се будалкат за моя сметка. Но като не открих нищо, започнах да подозирам истината. Оттогава все се надявам да я видя, но не се е случвало. Беше невероятно. Тя беше толкова красива, и изглеждаше тъй истинска, тъй жива.

Почувства се малко неловко, след като го каза, но Франческа попиваше всичко с широко отворени очи и явно нямаше търпение да се прибере, за да разтвори дневника. Надяваше се да ѝ помогне, както бе помогнал на него самия. Сара му бе дала толкова много.

Поговориха още малко и към десет Чарли ги откара у дома. Моник му благодари ентусиазирано за страхотната вечеря, а Франческа само кимна безмълвно. Очите ѝ сияеха от всичко, което ѝ бе казал, и предчувствието за онова, което ѝ предстоеше да научи. Чарли се помоли да разтвори сърцето си за него.

— Обади се, като го прочетеш — каза той и добави закачливо: — Там, откъдето съм го взел, има още много, така че по-добре бъди мила с мен.

Тя се разсмя на шегата, но погледът ѝ веднага стана отново сериозен.

— Подозирам, че наистина може да се пристрастя. Нямаше търпение да започне дневника.

— Откакто съм дошъл, май единственото, което правя, е да чета — усмихна се Чарли. — Накрая ще взема да напиша дисертация.

— Може би наистина трябва да напишеш книга за нея — отвърна сериозно Франческа, но той само поклати глава.

— Това е по твоята част. Аз се занимавам с къщи.

Франсоа вече ѝ бе построил дом с неповторима атмосфера, а Чарли живееше в него.

— Но някой трябва да напише за нея — възрази Франческа — Или поне да публикува дневниците ѝ.

— Ще видим. Първо ги прочети. Като свършим, би трябвало да ги върна на госпожа Палмър. Формално погледнато те са нейна собственост.

Много би искал да ги запази, но нямаше да го направи. Достатъчно му беше, че ги е прочел. Бяха му доставили по-голяма наслада от хилядите книги, които бе разгръщал преди. А сега щеше да ги сподели и с Франческа.

— Ще ти се обадя — обеща тя и му поблагодари още веднъж за прекрасната вечер. Но Чарли усещаше, че все още не е готова да го допусне зад стената, с която се бе оградил.

Докато се прибираше, мислеше само за това колко би искал да се докосне до сърцето ѝ. Колко би искал да преживее с някого онова, което е имало между Сара и Франсоа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Преди да напуснат селото на ирокезите, Франсоа поговори с няколко стари и мъдри жени от племето, за да го научат как да се грижи за Сара. Те му дадоха разни ароматни билки, една, от които бе особено силна, и му обясниха как да приготвя отвари. Казаха му да ги извести, когато дойде време детето да се роди, щели да му помогнат. Сара бе трогната от грижите им и обеща да взема билките всеки ден, като се върнат в Шелбърн.

Двамата с Франсоа поеха на път. Пътуването към дома им отне много дни, защото се движеха по-бавно, отколкото на идване. Нощем спяха под звездите, увити в кожи. Франсоа държеше да внимават, за да не се случи нещо.

Прибраха се към средата на март, а в края на април Сара за пръв път усети бебето да рит. Сладостно, познато чувство. Но макар че редовно взимаше билките, а Франсоа направо трепереше над нея, все пак се боеше от предстоящото раждане.

Хората в околността вече подозираха, не живеят заедно. Няколко жени от Шелбърн се бяха отбили случайно и всеки път попадаха на Франсоа. Дори в гарнизона започнаха да говорят, а Сара получи писмо от госпожа Стокбридж, която я умоляваше да спре ужасните слухове, че живее с някакъв дивак. Това страшно я развесели и тя веднага седна да ѝ отговори. Уверявайки я, че слуховете изобщо не отговарят на истината. Но макар че нито тя самата, нито Франсоа бяха казали на някого, вече всички в околността знаеха, че живеят като съпрузи, и полковник Стокбридж, разбира се, също бе научил. Всъщност не биха могли да го скрият. През юни вече се виждаше, че чака дете.

Някои от заселниците го приеха съвсем нормално, а две-три жени дори предложиха помощта си, когато наближи да ражда, но повечето бяха възмутени от поведението ѝ и я считаха за пропаднала жена. Все пак не бяха женени.

Но нито Франсоа, нито Сара се вълнуваха, от хорските приказки. Живееха само един за друг и за детето, което щеше да се роди. Бяха

невероятно щастливи, а Сара се чувстваше изненадващо добре. За нея трудното идваше после, макар че всъщност този път беше в отлично здраве. Питаше се дали това има някакво значение.

Дори през лятото всеки ден ходеха до водопада. Стариците от племето ѝ бяха казали, че е важно да се разхожда, защото така синът ѝ щял да се роди по-лесно и да стъпи здраво на краката си. Но през август едва успяваше да извърви краткото разстояние и трябваше да се движи много бавно. На Франсоа му беше жал да я гледа как се клатушка по пътеката и настояваше да спират на всеки няколко минути, за да си почине. Но тя бе в прекрасно настроение и държеше на разходките. Хващаше го за ръка и тръгваха бавничко, а той по целия път дотам ѝ разказваше какво е научил в гарнизона. Сара се тревожеше, че размириците в Охайо продължават, и искаше да знае всички подробности.

— Скоро ще те призоват пак да тръгнеш с армията — въздъхна тъжно един ден. Искеше да прекарва всеки миг с него и се тревожеше дори когато прескочеше до гарнизона или до някой от фортовете.

Той знаеше, че е напрегната заради бременността, но също се тревожеше какво ще прави тя, ако замине, защото и двамата знаеха, че рано или късно ще се случи. Би предпочел поне да я остави в по-стабилна и не толкова отдалечена къща. Отдавна мечтаеше да построи нещо като малък замък край Диърфийлд, а напоследък все по-често си мислеше да го направи. За нея. Тя настояваше, че къщата, в която живеят, им е достатъчна и не им трябва никакъв замък. Стигаше ѝ това, което имаше.

— Аз все пак ще ти го построя — настояваше Франсоа и двамата се смееха щастливо.

Но един ден докато яздеха, Франсоа се отдалечи от фермата и спря в красива местност, разположена над долината, откъдето се виждаше всичко на десетки мили наоколо.

— Прекрасно е — промълви задавено Сара, а той се обърна и я погледна с щастлива усмивка, сякаш най-сетне бе намерил дома си. Веднага се досети за какво мисли.

— И замъкът ни ще бъде прекрасен — каза тихо той и този път Сара не му възрази. Беше твърде уморена да спори, а бебето скоро щеше да се роди. Усещаше го.

Преживявала го бе толкова пъти и не можеше да се заблуди, че има много време. Всяка нощ лежеше будна и плачеше тихо и тъжно, като се молеше Франсоа да не я чуе. Понякога ставаше и излизаше навън да се разтъпче и да подиша чист въздух. Да погледа звездите и да си спомни за другите си дечица. Не смееше да повярва, че това няма да отиде при тях на небето, макар да усещаше живота в утробата си. Този път бебето мърдаше много повече от предишните, но пък и никой не я биеше и тормозеше. Франсоа толкова се грижеше за нея. Говореше на бебето и мажеше корема ѝ с ароматни масла, както бе виждал да правят ирокезите. Стариците от племето му бяха дали какви ли не мазила и талисмани, но Сара не бе сигурна, че те могат да спасят бебето ѝ. На предишните нищо не бе успяло да помогне, нали? Опитваше се да не мисли за това, докато времето неотменно се приближаваше. Август премина в септември. Точно преди две години се бе качила на Конкордия, за да поеме към Новия свят. Трудно ѝ бе да го повярва. Беше безкрайно щастлива с Франсоа и тъкмо затова се боеше, макар да не смееше да признае страховете си пред мъжа, когото наричаше свой съпруг. Опитваше се да се подготви за непоправимото нещастие, което бе сигурна, че ще ги сполети.

Вече беряха царевицата за зимата и след един дълъг ден на полето помоли Франсоа да я заведе до водопада. Чувстваше се уморена, но толкова обичаше да ходи там. Искаше пак да види това място.

— Не мислиш ли, че вече е твърде много за теб, — попита внимателно той.

Ако сметките ѝ бяха верни и се бе случило през първите няколко пъти, когато се любиха, бебето трябваше да се роди всеки момент.

— Защо този следобед не си останем у лома, или просто да се разходим из фермата?

Предложението му бе разумно, но Сара настоя.

— Ще ми се да послушам водата.

Накрая той се съгласи да отиде с нея, защото се боеше, че може да тръгне сама. Вървяха съвсем бавно дотам. Тя му се усмихваше радостно. Изглеждаше щастлива и в цъфтящо здраве въпреки огромния корем. Франсоа никога не бе виждал подобно нещо, но не смееше да я попитата дали винаги е наддавала така, за да не ѝ напомня

за ужасни неща. Усещаше колко се бои за детето, макар тя да не го признаваше. Говореха за други неща.

Вече не ѝ разказваше за размириците на запад, за да не я тревожи допълнително, и разговорите им се ограничаваха до ежедневни неща. На връщане от водопада ѝ набра букет диви цветя и тя ги отнесе в кухнята, където отиде да приготви вечерята, както правеше всеки ден.

Франсоа чу лек стон откъм кухнята. Веднага се досети какво става и се втурна нататък. Болките бяха започнали! Изненада се, че толкова бързо са се усилили, но Сара все пак бе раждала много пъти. Още помнеше, че при Плачещото врабче раждането бе минало много бавно, но сравнително лесно. Майка ѝ и сестра ѝ бяха стояли до леглото ѝ, а тя бе проплакала само веднъж, докато той чакаше отвън, за да сподели радостта ѝ. Обаче за Сара това бе седмото раждане, макар никое от децата ѝ да не беше оживяло. По лицето ѝ виждаше, че ѝ е трудно да говори. Беше се подпряла на един стол, за да не се строполи на пода.

— Спокойно, любов моя. Всичко ще бъде наред — говореше нежно Франсоа, докато я вдигаше на ръце, за да я отнесе в спалнята. Тя вече бе свалила яденето от огъня, но доколкото виждаше, скоро нямаше да се сетят за вечеря. Момчетата ще трябва да хапнат плодове и зеленчуци от градината, но едва ли щяха да имат нещо против.

— Искаш ли да извикам някого? — попита Франсоа.

В гарнизона имаше лекар, но той доста попейваше и Сара изобщо не искаше да я доближава. Няколко от жените бяха предложили да дойдат, но тя винаги бе казвала, че иска само той да е до нея. Никой от двамата не бе израждал бебе, а предишните пъти винаги бяха викали лекар. Обаче лекарите също не бяха успели да спасят децата и тя бе твърда в решението си да бъде само с Франсоа.

— Само стой при мен — прошепна тя, а лицето ѝ се изкриви от болка. Пръстите ѝ се впиваха в ръката му, вцепенени от болка и страх. И двамата знаеха, че бебето е доста едро, и можеха да предположат, че раждането няма да е лесно. Предишните бебета се бяха раждали много по-малки.

Но тя не каза нищо, само лежеше и се извиваше, като се опитваше да не вика, а Франсоа държеше ръцете ѝ и сменяше студената кърпа на челото. Болките продължиха часове и към полунощ бе започнала да се напъва, но бебето не се показваше. След още два

часа бе напълно изтощена, обаче напъните продължаваха. Всеки път я прорязваше болка и бебето се опитваше да излезе, но все не се показваше. Сара стенеше от болка като ранено животно, а Франсоа не знаеше какво да направи. Той самият изглеждаше смъртно уморен, но не отделяше поглед от нея.

— Няма нищо, малката ми... опитай още веднъж... — шепнеше той.

Сара сякаш изобщо не го чуваше, вече ѝ бе трудно да диша. Франсоа едва не се разплака. Единственото, което можеше да направи, бе да я държи в прегръдките си и да се моли. Опита се да си припомни всичко, което бе научил от индианците, и в съзнанието му изплува нещо, което бе казала веднъж Плачещото врабче. Опита се полека да изправи Сара на леглото, но тя отначало не можа да разбере какво иска.

— Опитай се да седнеш — помоли той и тя го погледна като че се бе побъркал. Но индианките смятаха, че бебето се ражда по-лесно, ако клекнеш, и на него му се стори доста разумно. Всъщност в този момент би опитал каквото и да било. Вече дори не го беше грижа за бебето. Не искаше да я загуби.

Вдигна я на ръце и буквално я свали на пода. Подпря краката ѝ със своите и я намести. Видимо ѝ олекна, макар да продължаваше да се напъва. Той я крепеше с ръце да не падне, а тя висше от болка при всеки напън и се опитваше да му каже нещо.

Бебето идва... идва... Усещаше го. Искаше му се да види, но не можеше да помръдне. Само я крепеше с ръце и продължаваше да ѝ говори.

Внезапно Сара изпищя пронизително. Същият агонизиращ крясък, който помнеше от Плачещото врабче, и заедно с нейния вик чу плача на бебето. Пъхна едно индианско одеяло под краката ѝ и след миг го видяха. Бебето също бе вперило очички в тях, големи и сини като нейните. Изглеждаше много едро и веднага се познаваше, че е момче, а лицето му бе много бяло. Сара изхлипа щастливо.

Но в същия миг бебето затвори очи и престана да диша и тя изпищя отчаяно. Протегна ръце и го сграбчи до гърдите си. Все още ги свързваше пъпната връв, но Франсоа виждаше, че детето умира. Вдигна я на ръце и я положи на леглото, а после внимателно взе сина си. Нямаше представа какво да прави, но не можеше да позволи това

да се случи отново с нея. Не и след толкова болка. Вдигна бебето с главата надолу и го потупа лекичко по гърба, опитвайки се да му вдъхне живот. Сара го гледаше безпомощно и ридаеше.

— Франсоа — повтаряше името му отново и отново, просната отчаяно на леглото. Сякаш го молеше да направи чудо, което не бе по силите му, макар да виждаше, че бебето е мъртво също като останалите. Със сълзи на очи Франсоа удари детето силно по гърба. То се закашля и изплю слюзта, която го бе задушавала. Пое дъх... Вече дишаше.

— О, боже... — бе единственото, което успя да прошепне.

Бебето проплака високо, а родителите му го гледаха в захлас.

Беше красиво малко момченце и Франсоа никога не бе виждал нещо по мило от това безпомощно малко създание на майчината гръд. Сара вдигна поглед към него. Поглед, изпълнен с безкрайна обич облекчение и благодарност.

— Ти го спаси — усмихна се тя. — Върна го към живот.

— Струва ми се, че духовете пожелаха така — отвърна той, все още под влияние на силното преживяване. Никога не бе преживявал подобен ужас. Предпочиташе да се изправи сам пред хиляда бойци, отколкото да изгуби детето си. Едва не го бяха изпуснали, но сега бебето изглеждаше добре. Беше истинско чудо. Франсоа не можеше да откъсне очи от Сара и от сина им. Струваха му се съвършени.

Помогна ѝ да се измие, след като отрязва пъпната връв с ловджийския си нож и я върза, а при изгрев-слънце излезе навън да зарови плацентата в земята. Индианците смятаха, че е светена. После обърна очи към небето и поблагодари на боговете, че са го дарили с дете. Сърцето му преливаше от щастие. Още от вратата потърси погледа на Сара и ѝ се усмихна с любов и благодарност. Тя му протегна ръка с усмивка, а той се приближи и я целуна.

— Толкова те обичам. Благодаря ти.

Тя се отпусна в постелята. Изглеждаше тъй щастлива и млада с детето на ръце. Сякаш след толкова мъки и болка животът най-сетне ѝ се бе усмихнал.

— Сестрата на шамана предрече, че този път ще минеш на другия бряг — напомни ѝ той, но никой от двамата не бе дръзвал да вярва напълно в пророчествата ѝ. Животът бе нещо твърде крехко, за да повярват безрезервно в каквото и да било. — Но мислех, че аз ще се

удавя в реката преди теб — пошегува се Франсоа. И двамата бяха преживели дългата и тежка нощ, но Сара не се оплакваше, макар да знаеше, че никак не ѝ е било лесно. Беше твърде щастлива, за да си спомня.

След известно време ѝ донесе да хапне, а после и тя и бебето заспаха, а Франсоа излезе за малко, за да вземе документите от Диърфийлд.

— Къде беше? — попита разтревожено тя, когато се върна.

— Трябваше да взема едни документи — отвърна уж нехайно той, но не можа да скрие победоносната си усмивка.

— Какви документи? — помита озадачено Сара като се опитваше да нагласи бебето, за да суче по-удобно.

За нея това бе нещо съвсем ново и все още не бе свикнала Франсоа бе доста по-вещ от нея и се приближи да ѝ помогне. Сложи възглавница под ръката ѝ, за да подпре детето. Сара се усмихна с благодарност.

— Какво трябвало да вземеш? — повтори любопитно, но той само се усмихна не по-малко щастлив от нея и ѝ подаде пергамент, вързан с тънък кожен ремък. В очите ѝ бликнаха сълзи на щастие. Беше я купил! Беше купил земята.

— Подарък за теб, Сара. Там ще построим своя дом.

— Аз съм щастлива и тук — изрече простичко тя, макар че земята, която бе купил, беше в много красива местност.

— Заслужаваш нещо по-добро — отвърна той, но и двамата знаеха, че тя не мечтае за нищо повече от онова, което вече имаше. Никога през живота си не се бе чувствала толкова щастлива и сигурно никога нямаше да стане по-щастлива от сега. Сякаш бе попаднала в земния рай.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

През първите две седмици след раждането бебето наддаваше видимо, а Сара се бе възстановила почти напълно. Готвеше и работеше в градината както обикновено. Все още не бе ходила до водопада, но като се изключи леката умора и вечното недоспиване заради кърменето, изглеждаше в добро здраве и събираше сили за това.

Един ден дори заяви небрежно:

— Раждането не било толкова трудно.

— Как можа да го кажеш? — засмя се Франсоа и я замери с шепа малини. — Мъчи се цели дванадесет часа. Не бях виждал такова нещо. Не било трудно. Струва ми се, че е по-лесно да теглиш каруца нагоре по урвата.

Тонът му бе шеговит, но знаеше, че тя е започвала да забравя болката. Мъдрите старици от племето на ирокезите казваха, че така трябва да бъде. Жената не бивало да помни раждането, защото щяла да се страхува да има повече деца. Но Франсоа бе напълно щастлив и с едно. Не беше суетен и нямаше намерение да я подтиква отново към подобен риск. Животът им бе безмерно щастлив.

В края на септември се разбра, че се налага идилията да бъде разрушена. Полковник Стокбридж лично дойде да го потърси, защото след седмица нова група пратеници тръгнаха за Охайо, да се помъчат за последен път да умиротворят обстановката там.

Непокорните племена шуани, миами и чикасо, водени от Синия мундир и Малката костенурка, се вдигаха срещу армията вече втора година и всички се бояха, че може да се развихри истинска индианска война, ако нещо не бъде направено, за да овладеят положението. Крайно време беше да се справят с бунтовниците.

Франсоа не можеше да откаже, макар да знаеше колко ще се разстрои Сара, ако замине, а и бебето бе едва на три седмици.

От самото начало се страхуваше, че това ще се случи. Познаваше мнозина от онези, които тръгнаха, както индианците, така и войниците, а щом лично полковник Стокбридж бе дошъл да говори с него, значи в

Охайо им беше нужен именно той. Веднага след като изпрати полковника, отиде да я потърси. Сара береше боб в градината с малкия на гръб, но той спеше дълбоко. Това бебе сякаш се будеше точно в часовете за хранене.

— Заминаваш, нали? — попита тя с помръкнал поглед.

Дори не беше нужно да ѝ казва. Разбрала го бе още в мига, когато видя Стокбридж. Франсоа бе останал твърде дълго у дома, вече десет месеца. Последният опит да се разправят със Синия мундир се бе оказал напълно неуспешен и бе коствал живота на сто осемдесет и трима души.

— Мразя ги! — заяви намусено Сара като малко дете, на което искат да вземат играчката, и Франсоа неволно се усмихна.

Изглеждаше толкова чаровна, толкова крехка и мила. Не му се искаше да я оставя. Но сега поне имаше бебето. Бяха го кръстили Александър Андре де Пелерин на баща му и дядо му. Един ден можеше да стане осемнадесетия граф Де Пелерин. Индианското му име беше Бягащото пони.

— Кога тръгваш? — попита тъжно Сара.

— След пет дни. Трябва да се приготвя.

За такова пътуване му трябваха пушки, муниции топли дрехи и провизии. За Сара тези думи прозвучаха като смъртна присъда. Оставаха ѝ само пет дни с Франсоа. Изглеждаше покрусена.

Той също страдаше, че трябва да се разделят. Не му се искаше да тръгва.

Последната нощ дълго лежаха един до друг, без да заспят. Бяха се любили, въпреки че синът им не бе навършил и месец, а според индианското поверие трябваше да се изчака четиридесет дни след раждането. Но беше толкова нещастен, че не можа да се сдържи, а тя не се опита да го спре. Напротив, желаше го тъй силно, както и той нея и се боеше от раздялата.

На сутринта излезе да го изпрати. Стоеше на прага, облята в сълзи, обзета от тягостно предчувствие. Струваше ѝ се, че непременно ще се случи нещо ужасно. От Синия мундир и Малката костенурка не очакваше нищо добро.

Трагедията наистина не закъсня, но слава богу, не се случи с него. Три седмици по-късно шуаните и миамите нападнаха лагера на генерал Сейнт-Клер и оставиха шестстотин и тридесет трупа, както и

почти триста ранени. Беше най-жестокият погром, преживян от американската армия до този момент. Всички обвиняваха Сейнт-Клер, че бил лош стратег и пълководец. Името му бе опозорено.

Сара нямаше представа дали Франсоа е оцелял. Мина повече от месец и вече бе напълно отчаяна, когато в Деня на благодарността научи, че е жив и е на път за дома. Група войници вече бе пристигнала в гарнизона на Диърфийлд. Увериха я, че дори не е ранен и ще се прибере преди Коледа.

Когато той най-сетне се завърна. Сара работеше нещо с детето на гръб като индианка. Чу конски тропот и изтича навън, а той скочи от коня и я сграбчи в прегръдките си още преди да успее да се опомни. Изглеждаше уморен и отслабнал, но поне бе здрав и читав. Разказа й ужасни неща. Вече почти нищо не можело да се направи, за да спрат бунтовете, а англичаните построили нов гарнизон на река Маюми, близо до Детройт, в нарушение на Парижкия договор, което още повече усложнявало нещата. В момента обаче бе толкова щастлив да види отново жена си, че не даваше пет пари за отмъщението на Синия мундир. Беше се завърнал у дома.

Сара също бе напълно щастлива. Навръх Коледа му съобщи нещо, за което вече подозираше. Щяха да имат второ дете. Трябваше да се роди някъде през юли и Франсоа искаше преди това да започне да строи новия им дом. В дългите часове край лагерния огън бе скицирал замъка и нахвърлял многобройни детайли, така че още с връщането си започна да търси хора в Шелбърн. Щяха да започнат строежа веднага щом снеговете се стопят.

Малкият Александър вече бе на четири месеца и Сара никога преди не се бе чувствала толкова щастлива. Франсоа обичаше да си играе с него и понякога то вземаше със себе си, когато ходеше на кон до Шелбърн. Срещаше се със зидари и дърводелци, поръчваше мебели за новия им дом чак в Кънектикът. Делауеър и Бостън. Влагаше толкова енергия в строежа, че и Сара постепенно се зарази от въодушевляването му.

Тъкмо бяха започнали да копаят основите, когато в Шелбърн отново се появи един мъж в градски дрехи да търси Сара. Завариха го да я чака пред къщата, като се прибраха с бебето от мястото на строежа. Изглеждаше доста неприятен и напомни на Сара за адвоката, който то бе идвал от Бостън. Тъкмо такъв се оказа всъщност. Уокър

Джонстън бе отказал да дойде втори път. Още разправяше за индианското нападение, което преживял при предишното си посещение у госпожа Фъргюсън, и как едва се спасил от скалпиране. Без обаче да споменава, че избягал, оставяйки я сама да се бори с индианците. Дори не се питаше как е оцеляла. Този път бе дошъл партньорът му. Казваше се Себастиан Мозли.

Сара се зачуди дали не е тръгнал насам само за да избяга от Бостън. В момента никак не бе приятно да се намираш там, защото върлуваше епидемия от дребна шарка.

Но както се оказа, посещението на адвоката нямаше нищо общо с това. Този път не носеше документи за подпис. Дошъл бе просто да ѝ каже, че съпругът ѝ е мъртъв. Сара погледна към Франсоа и се усмихна. Нямаше друг съпруг, освен него. За нея Едуард, граф на Балфур, отдавна не съществуваше.

Себастиан Мозли обясни, че съпругът ѝ загинал при някакъв инцидент по време на лов и макар че възнамерявал да признае някое от тъб... незаконните си деца, както се изрази с неудобство адвокатът, и дори бил подготвил необходимите документи, негово благородие очевидно бе пропуснал да ги подпише, а и смъртта му била съвсем неочаквана. Това създавало сложен юридически казус, тъй като тя се била отказала писмено от всякакви претенции към имуществото му, но пък липсата на завещание поставяла под съмнение този документ. В крайна сметка кой щял да наследи земите и богатството му, след като нямал законни деца? Адвокатът тактично не спомена за четиринадесетте незаконни. Искаше само да знае дали иска да оспорва документа, който бе подписала преди година и половина.

За Сара нещата стояха съвсем просто. Не притежаваше много тук, но имаше всичко, което ѝ бе нужно, за да е щастлива. Това каза и на адвоката:

— Нека да го наследят снаха му и четирите му племеннички. Сега те са най-преките му родственици.

— Разбирам — отвърна той разочарован. Беше се надявал на добър хонорар, ако тя реши да обжалва. Според деловите им партньори в Англия графът бе разполагал със завидно състояние. Но Сара не го искаше и побърза да му го каже, след като му поблагодари за усърдието. Не искаше да има нищо общо с Едуард. Не желаше и едно пени от богатството му, нито педя от земята му. Дори нещо за спомен.

На адвокатата не му оставаше друго, освен да си тръгне за Бостън. Стояха на прага и гледаха как се отдалечава, а Сара си повтаряше, че Едуард е мъртъв, но не почувства нищо. Всичко това се бе случило доста отдавна и бе ѝ донесло твърде много болка и страх.

Сега беше много щастлива, за да съжалява за Едуард. Най-сетне това бе приключило.

За Франсоа обаче всичко едва сега започваше. Помислил си го бе в мига, в който чу за какво е дошъл адвокатът, и щом останаха сами, се обърна към нея с грейнал поглед. Попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, госпожо Фъргюсън.

Тя не се поколеба и секунда. Разсмя се щастливо и кимна. Второто им дете трябваше да се роди след три месеца.

Ожениха се на първия ден от април в малката дървена църквица в Шелбърн. Церемонията бе съвсем скромна присъстваха само двете момчета, които работеха за тях, и седеммесечният Александър, а следващият път, когато се отбиха в гарнизона, Франсоа се поклони учтиво на полковник Стокбридж и официално му представи съпругата си:

— Позволете да ви представя графиня Де Пелерин полковник. Струва ми се, че не сте се срещали досега — заяви с широка усмивка, а командващият го погледна смаяно и попита зарадвано:

— Това значи ли каквото мисля, че значи?

Винаги бе харесвал и двамата и се чувстваше неловко от изолацията им, макар че жена му считаше поведението на Сара за скандално и бе престанала да ѝ пише, той научи за раждането на детето им. Мнозина други бяха реагирали по същия начин, но сега отново ги канеха навсякъде и всички в Диърфийлд държаха да ги познават.

Останаха няколко дни в гарнизона и Сара успя да се види с Ребека, която вече имаше четири деца и очакваше пето през лятото. Но Франсоа бе нетърпелив да се върне в Шелбърн, за да види как върви строежът на новия им дом. Работеше на строежа редом със зидарите, които бе наел, и с индианците, които учеше как да изработват разни орнаменти, както бе виждал да правят майсторите в Париж преди години. Всички казаха, че става чудесно и Сара бе много щастлива от строежа на новия им дом, който се бе превърнал и в нейна мечта. Обичаше да гледа как израства пред очите ѝ и вече си представяше

градината. Трябваше да е завършен в основни линии до август, за да могат да се преместят преди първите снегове през октомври, а вътре можеха да дооправят цяла зима. Сара бе толкова въодушевена и нетърпелива, че през юни всеки ден ходеше дотам, въпреки напредналата си бременност. Този път дори тя не се тревожеше толкова. Вземаше билките си, почиваше по-често и се разхождаше, както я бяха посъветвали индианките. Всичко вървеше добре, а и малкият Александър доказваше, че стават чудеса.

Но в началото на юли нямаше никакви признаци, че скоро ще ражда, и Сара ставаше все по-неспокойна. Искаше бебето да се роди час по-скоро, за да го види, а и за да може да се движи по-свободно. Струваше й се, че е бременна от цяла вечност.

— Не бъди толкова нетърпелива — упрекна я Франсоа, когато му го призна. — Хубавите неща стават бавно.

Този път той се притесняваше повече и от нея. Предишното раждане бе минало много тежко и беше истински късмет, че успя да спаси бебето. Страхуваше се да преживее отново това, макар да се радваше, че ще имат второ дете, и се молеше всичко да мине благополучно. Дори мислеше да извика лекар от Шелбърн, но Сара все настояваше, че няма нужда.

През първата седмица от юли беше много подвижна и двамата решиха, че бебето е още далеч, защото предишния път бе станала доста тровава и тежка и бе усетила приближаването му твърде отрано. Сега изобщо не се чувстваше уморена, макар да й бе омръзнало да се разхожда с голям корем, и Франсоа едва я бе убедил да не язди непрекъснато до строежа и обратно. Имаше чувството, че може да повдигне планини.

— Не искам вече да ходиш сама дотам — нахока я един ден, като я видя да се връща. — Опасно е. Болките може да започнат по пътя.

Но тя само се разсмя, защото предишния път ги бе усетила дни преди раждането, а напъните бяха продължили дванадесет часа. При предишните раждания и повече.

— Не бих направила подобно нещо — заяви величествено Сара като истинска графиня.

— По-добре недей — разсмя се Франсоа, а тя отиде да сготви вечерята.

И двамата бяха очаровани от прекрасния дом, който щяха да имат. Всички в околността говореха за това и обикновено казваха, че е твърде изящен за Шелбърн, но повечето го харесваха и дори смятаха, че ще придаде по-голяма тежест на градчето. Никой в Шелбърн не бе виждал подобно нещо досега.

Франсоа отиде да прегледа чертежите си в дневната, докато Сара приготви вечерята, а след като почисти и изми чиниите, беше още светло и тя се опита да го убеди да се поразходят.

— Цяла седмица не сме ходили на водопада — напомни му усмихнато тя и го целуна. Явно беше в добро настроение.

— Уморен съм — отвърна искрено Франсоа. — Чакам дете.

— Не — възрази Сара. — Аз чакам дете и искам да се поразходя. Нали чу какво казаха мъдрите старици? Трябва да се разхождам, за да стои детето по здраво на краката си.

— Но аз няма да мога — изпъшка уморено Франсоа. — Вече съм стар човек.

Тя само се разсмя в отговор. Наскоро бе навършил четиридесет и една, но не изглеждаше на толкова, а тя самата бе на двадесет и седем.

Той все пак тръгна, за да ѝ угоди, но преди да са минали и половината път, Сара взе да забавя крачка. Накрая спря съвсем. Франсоа отначало помисли, че ѝ е влязло камъче в обувката и се обърна към нея, но когато пръстите ѝ се впиха в ръката му, осъзна какво става. Болките бяха започнали! За щастие не бяха се отдалечили много от къщата и бързо щяха да се върнат.

Преди да успее да го предложи, жена му се бе строполила на земята. Никога през живота си не бе изпивала такава болка и едва си поемаше дъх.

— Сара, какво има? — Той коленичи до нея в тревата край пътя. — Добре ли си?

Не знаеше дали е добър, или лош знак. Страхуваше се за нея, а не бяха достатъчно близо до къщата, за да повика момчетата и да ги прати за лекар. Имаше чувството, че са го хванали в капан.

— Франсоа. Не мога да помръдна — прошепна задъхано Сара. Изглеждаше ужасно изплашена. Болките я раздираха. Не беше

началото, по-скоро края. Най-ужасните болки, които бе изпитвала. Внезапно усети нещо познато и се вкопчи още по-силно в него.

— Франсоа. Бебето идва.

— Сигурно грешеш, любов моя — опита се да я успокои той, като си мислеше, че за жалост не става толкова лесно. — Не помниш ли колко дълго продължи последния път?

Опитваше се да убеди самия себе си. Но тя не грешеше. Внезапно започна да вие от болка, задъхваше се. Искаше му се да я грабне на ръце и да я отнесе в къщата, но тя не му позволи да я помести.

— Не? — крещеше и се мятеше в дива агония, а той бе коленичил безпомощно до нея и не знаеше какво да прави.

— Сара — промълви унило накрая. — Не можеш да лежиш тук. Не би могла да родиш толкова бързо.

Но някакво смътно подозрение се надигаше в гърдите му.

— Кога започнаха болките? — попита внезапно.

— Не знам — проплака Сара. — Цял ден ме боля гърбът, а стомахът ме срязва като се върнах от строежа, обаче реших, че е, задето носих Александър.

На десет месеца синът им бе вече доста тежичък, но обичаше да го носят.

— О, боже! — възкликна стреснат Франсоа. — Значи е продължило вече цял ден? Как си могла да не разбереш?

Внезапно го обзе жалост към нея. Гледаше като уплашено дете. Но трябваше да я върне в къщата, независимо че я болеше като мърда. Не можеше да я остави да лежи тук и да ражда в тревата.

Опита се отново да я вдигне, но тя крещеше и се бореше, после внезапно цялото ѝ лице се сгърчи от болка. Напъните започваха. Не беше виждал подобно нещо. Бебето вече се раждаше и той нищо не можеше да направи, за да го спре или да ѝ помогне. Сякаш изобщо не беше там.

Но внезапно осъзна, че тя има нужда от него и хвана раменете ѝ, опитвайки се да я крепи. Сара бе напълно отдадена на онова, което ставаше с нея. Хлипаше леко, за да преодолее болката. Внезапно изпищя като че ли бяха забили нож в слабините ѝ. Франсоа добре помнеше този вик. Положи я внимателно на тревата и вдигна дрехите ѝ. Едва свари да разкъса гащите, в същия миг Сара извика отново и

бебето се показа. Сгърченото му лице изскочи гневно насреща му и в следващия момент вече го държеше в ръце. Беше прекрасно малко момиченце, дишаше си добре и май беше ядосано на баща си.

Франсоа погледна към жена си, която лежеше на тревата с уморена, но щастлива усмивка.

— Сара... Ще ме съсипеш. Моля те никога повече не прави това. — Той се наведе и я целуна. — Твърде стар съм за подобни неща!

Но никой от двамата не беше престарял и тя побърза да му каже колко много го обича. Франсоа отново преряза пъпната връв с ловджийския си нож и вдигна бебето на гърдите ѝ.

— Този път беше много по-леко от предишния — заяви след малко Сара, а той се разсмя и седна на тревата до нея.

— Как може да не си усетила, че ще раждаш? — попита, все още разтреперан от преживяното. Не можеше да повярва, че Сара успява да бъде толкова спокойна след подобни адски болки, обаче и двете с малката изглеждаха напълно доволни от живота.

— Бях твърде заета, предполагам — усмихна се тя и разтвори блузата си, за да може бебето да намери гърдата ѝ и да засуче. — Толкова много неща има по новата къща.

— Вече ти нямам никакво доверие. Ако имаме още деца, ще те вържа за леглото през последните няколко седмици, за да не се налага отново да израждам бебе край пътя — заплаши той, но го изрече с усмивка и я целуна.

Остави я да си почине няколко минути под изгряващите звезди, но след малко започна да захладнява, а не искаше бебето да се простуди.

— Сега мога ли да ви отнеса у дома, госпожо графиньо. Или предпочитате да спите тук.

— Можете, господин графе — отвърна величествено Сара, която също се безпокоеше за бебето.

Франсоа я вдигна внимателно и я отнесе в къщата, а Сара крепеше бебето на гърдите си. Не беше много удобно и всъщност би предпочела да върви, но той нямаше да ѝ позволи.

— Чувал съм индианците да говорят за подобни неща — промърмори полугласно, като я пренасяше през прага. — Но никога не съм вярвал, че наистина се случват.

Преди да успее да добави нещо, двете момчета се показаха от прозореца и попитаха какво се е случило със Сара. Като видяха, че я носи, бяха решили, че е паднала и си е навехнала глезена. Изобщо не бяха забелязали, че държи бебе, а то спеше кротко, изтощено от прибързаната си поява на белия свят.

— Намерихме си едно бебе в полето — обясни Франсоа развеселен. — Най-странното е, че ужасно прилича на Сара.

Момчетата ги гледаха сащисани, дори не се разсмяха.

— Родила е на път за водопада? — попита невярващо единият.

— Направо в крачка — кимна Франсоа и намигна на жена си. — Много я бива.

— Чакай да кажа на майка си! — възкликна другото, като гледаше с възхищение бебето. — Тя винаги ражда толкова дълго, че докато бебето се появи, баща ми вече е пиян. А после му се сърди, че не е отишъл да го види.

— Късметлия — промърмори Франсоа и внесе жена си и дъщеря си вътре.

На тръгване бяха заръчали на момчетата да наглеждат Александър, но той вече бе заспал и не можа да се запознае със сестра си.

— Как ще я кръстим? — попита го Сара, когато вече лежах един до друг на спалнята си. Изглеждаше уморена, макар да не си го признаваше. Чувстваше се леко замаяна и с удоволствие си беше легнала. Раждането бе протекло твърде бързо и бе изгубила доста кръв.

— Винаги съм искал дъщеря ми да се казва Южени — призна той. — Но на английски не звучи много добре.

— Какво ще кажеш за Франсоаз? — предложи Сара.

— Не е много оригинално — отвърна той, но бе трогнат от жеста и накрая се съгласи.

Нарекоха я Франсоаз Южени Сара де Пелерин и в края на август я кръстиха в малката църквица в Шелбърн заедно с брат ѝ Александър.

Дотогава къщата беше почти готова и макар че беше доста заета покрай децата, Сара всеки ден намираше време да отскочи дотам, за да види как вървят довършителните работи. Нанесоха се в началото на октомври.

Записките ѝ от този ден звучаха възторжено и Чарли ги дочете с усмивка. С такава обич описваше всяка подробност от къщата, която изглежда не беше се променила много, откакто я бяха построили. Той остави с въздишка дневника и се замисли. Какви късметлии са били Сара и Франсоа! Изживели са пълноценно дните си. Щеше му се да има тяхната мъдрост и късмет.

Беше се отдал на меланхолия и самосъжаление, когато телефонът иззвъня. Не му се щеше да вдига, но си помисли, че може да е Франческа, а искаше да чуе отзивите ѝ за дневника на Сара. Неволно се усмихна, преди да вдигне слушалката.

— Здравен, Франческа. Е, какво мислиш?

Но не се обаждаше Франческа, а Карол. Чарли неволно се скова като чу гласа ѝ.

— Коя с Франческа? — любопитства тя.

— Една приятелка отвърна объркано Чарли. — Защо? Какво има?

Изобщо не бе очаквал сама да му се обади. Какво би могла да иска от него? Разводът щеше да излезе в края на май, а беше му казала, че ще се омъжва за Саймън през юни. Явно не смятаха да губят и секунда.

— Защо се обаждаш? — повтори, все още засрамен от гафа си. Чувстваше се глупаво, задето я бе нарекъл Франческа, и все пак неволно се запита дали това не би я накарало да ревнува. Кое то пък беше още по-голяма глупост.

— Имам да ти казвам нещо — започна тя малко смутено и на Чарли му се стори, че повтарят предишния разговор.

— Не ми ли го каза вече? — Не звучеше много въодушевен, че чува гласа ѝ.

Карол усети нежеланието му, но все още смяташе, че трябва да бъде почтена спрямо него, макар че според Саймън това си беше чиста проба вманиачаване. Той смяташе, че не дължи на Чарли абсолютно нищо. Но Карол не мислеше така.

— Вече ми каза, че ще се омъжваш — напомни ѝ той. — Забрави ли?

— Така е... Но има още нещо, което мисля, че трябва да знаеш.

Не можеше да си представи какво има предвид, а и не беше съвсем сигурен, че държи да го чуе. Не искаше да знае подробности от

живота ѝ със Саймън.

— Да не си болна?

— Не съм — отвърна неопределено тя в Чарли вече наистина се разтревожи.

Ами ако беше ѝ се случило нещо ужасно? Сигурен бе, че Саймън няма да се грижи за нея както трябва.

— Бременна съм — побърза да поясни Карол. — Непрекъснато ми се гади. Но това няма никакво значение всъщност. Просто реших, че трябва да знаеш, Чарли. Не бях сигурна как ще го приемеш. А и ще проличи доста преди сватбата.

Новината го зашемети. Нищичко не можеше да каже. Дори не беше съмнителен дали я мрази, или ѝ е благодарен, задето му бе казала. Вероятно по малко и от двете. Във всеки случай го бе наранила дълбоко.

— Защо Саймън? — попита тъжно. — Защо не ние двамата през всички тези години? Ти изобщо не искаше деца, а сега изведнъж си намиращ шестдесет и една годишен съпруг и си бременна. Да не би аз да съм стерилен. Може би трябва да се прегледам.

— Едва ли — усмихна се в слушалката Карол и той си спомни, че бе направила аборт малко преди сватбата им. — Не знам. Чарли. Току-що станах на четиридесет и се страхувам, че никога вече няма да ми се удаде възможност. Не знам какво да ти кажа, освен че този път наистина го искам. Може би ако се беше случило като бяхме женени, щях да го чувствам по същия начин. Но не се случи.

Всъщност проблемът беше много по-дълбок и тя го знаеше. През последните няколко години усещаше, че Чарли не е подходящ за нея. Не бяха щастливи с остатъци от младежко увлечение. Докато Саймън бе мъжът, с когото мечтаеше да създаде семейство и да има деца. Той бе всичко, което Чарли не беше.

— Не ти се обадох, за да те нараня, Чарли. Просто мислех, че трябва да знаеш.

Колкото и трудно да беше да му го каже.

— Благодаря — отвърна той, като се опитваше да проумее всичко онова, което му бе казала. — Може би ако беше ни се случило, още щяхме да сме женени.

Невъзможно бе да не си го помисли.

— Може би — отвърна Карол и добави съвсем искрено: — Но може би и не. Може би всичко се случва по някаква причина. Просто не знам.

— А щастлива ли си, че ще ставаш майка? — попита внезапно Чарли, спомнил си за децата на Сара и Франсоа. Може би някоя Сара го чакаше някъде по света? Но някак не можеше да повярва в такава красива приказка.

— Да. Струва ми се, че съм щастлива — отвърна Карол с неизменната си искреност. — Само ми се ще да не ми прилошава така. Ужасно неприятно е. Но самата мисъл, че ще имам дете, е много вълнуваща.

Нещо в тона ѝ го трогна до сълзи. Усещаше се, че това наистина е много важно за нея, дори гласът и звучеше съвсем различно.

— Пази се — промълви Чарли, защото все още се тревожеше за нея. — А Саймън какво мисли? Сигурно смята, че е малко стар да почне пак да сменя пеленки. Или бащинството подмладява?

Знаеше, че е подло от негова страна да го казва, но просто не можа да се сдържи. Изпитваше ужасна ревност към другия в живота ѝ. Първо бе отнел съпругата, а сега щяха да имат дете. Малко множко му идваше да го преглътне.

— На седмото небе е — отвърна Карол с усмивка, после се преви, защото отново ѝ се повдигаше. — По-добре да затварям. Просто исках да ти кажа, за да не го научиш от другаде. Лондон в някои отношения е едно голямо село.

Също и Ню Йорк, но Чарли вече не живееше нито на едното, нито на другото място. Бяха го прокудили и от двете.

— Лондонските клюки не стигат чак до Шелбърн Фолс — осведоми я кисело той. — Вероятно щях науча чак като се върна в Англия.

— Кога се връщаш?

— Още не знам — отвърна неопределено.

Наистина не знаеше, а и какво друго да каже. Тя му бе стоварила новината като тухла в челото и му трябваше известно време, за да се опомни.

— Пази се. Карол. Ще ти се обадя някой ден — обеща Чарли, но вече не беше съвсем сигурен, че ще го направи.

Просто нямаха какво да си кажат. Тя се канеше да се омъжва, щеше да има дете, а той трябваше да живее собствения си живот. За пръв път наистина го осъзна и когато остави слушалката, си помисли, че това до голяма степен се дължи на Сара. Докато четеше дневниците, някак се беше променил. Постепенно, незабележимо.

Все още си мислеше за това, когато телефонът отново иззвъня и кой знае защо реши, че отново е Карол. Вдигна с неохота слушалката и каза сърдито:

— Здравей, Карол. Сега пък какво има? Да не са близнаци?

Гласът отсреща отново не беше този, който очакваше да чуе.

— Франческа се обажда. Да не прекъсвам нещо? — попита объркано тя и Чарли въздъхна уморено.

— Тази вечер права гаф след гаф. Преди малко се обади бившата ми жена, а аз и казах „Здравей, Франческа. Сега си ти, а аз реших, че Карол се е сетила още нещо. Одеве ме зашемети с поредната новина.“

Гласът му звучеше толкова безгрижно, че сам се изненада. Съвсем не се чувстваше така, както след предишното ѝ обаждане, когато му бе съобщила, че ще се омъжва. Тогава го беше разплакала и бе отишъл да говори с Франческа.

— Да не би да е зарязала новия си приятел?

— Тъкмо обратното. Ще си имат бебе. Изглежда ще се омъжи в шестия месец, за да е съвсем съвременна.

— Ти добре ли си? — попита загрижено тя.

— Мисля, че ще ѝ е трудно да си намери подходяща рокля. Обещай ми, че ти ще се омъжиш по-навреме — пошегува се Чарли. — Може и преди да забременееш, колкото и да е старомодно.

Не беше съвсем сигурна дали се шегува, или е изпаднал в истерия. Все пак едва ли можеше да е безразличен към новината.

— Сериозно те питам, Чарли. Как си?

Но истината беше, че и самият той не знаеше.

— Как съм? — Той помълча, сякаш трябваше да го обмисли внимателно. — Донякъде бесен, донякъде разочарован. Ще ми се да си бяхме родили дете, но ние не го направихме. Ако трябва да бъде честен, вероятно защото не сме държали достатъчно на това. В действителност вероятно не съм искал да имаме дете с Карол, а тя не е искала дете от мен. Може би това показва, че по някакъв начин сме усещали, че нещо не е наред в брака ни много преди Карол да се хване

със Саймън. Струва ми се, че най-сетне се чувствам свободен. Вече знам, че между нас всичко е свършило и тя няма да се върне мри мен. Сега е негова. Боли ме, но и ми олекна. А след като прочетох дневниците на Сара, наистина ми се иска да имам свое дете. Или може би, след като се запознах с Моник. Във всеки случай, наистина го искам. И знаеш ли...

Гласът му звучеше бодро, а онова, което казваше, ѝ допадна.

— Какво? — попита шепнешком, макар че Моник отдавна си беше легнала.

— Липсваш ми. Надявах се, че си ти, когато Карол ми се обади. Умирах от нетърпение да разбера какво мислиш за дневниците на Сара.

— Точно затова се обаждах. Цяла нощ съм седяла разплакана с книга в ръка. Четох за всичко онова, което ѝ е сторил Едуард, и за мъртвите ѝ деца. Как ли го е понасяла, горката?

— Нали ти казак, била е много смела — усмихна се с гордост Чарли. — Ти също. Дори и аз. Всички сме преживели трудни моменти, но това е само началото.

След като бе прочел дневниците на Сара, наистина мислеше така.

— Докъде си стигнала? — попита, припомняйки си стъпките, по които бе минал той самият.

Завиждаше ѝ, че е все още в началото. Но може би, след като ги върне на Гладис Палмър, щеше да ги прочете отново някой ден, след много години.

— Вече е на кораба.

— Оттам нататък става по-ведро.

Бяха като някакво тайно общество и Франческа му бе толкова благодарна, че ѝ е дал да прочете дневниците. Хрумна му нещо. Всъщност нещо, за което си мислеше, откакто я бе видял, но досега не бе сигурен, че е готова за това.

— Какво ще кажеш някой ден да излезем само двамата? Може би на вечеря? Ще платя за бавачката.

— Не е нужно — усмихна се тя. — С удоволствие ще дойда. — Все пак му дължеше нещо, задето ѝ бе дал дневниците на Сара.

— В събота? — попита Чарли, едновременно изненадан и очарован.

— Значи в събота — съгласи се тя.

— Ще те взема в осем. Приятно четене.

Затвориха едновременно. Преживял бе дълъг ден и още по-дълга нощ. Сара бе родила две деца, а Карол чакаше бебе от Саймън. Той пък имаше среща с Франческа. Искаше му се да се разсмее на глас, но не можа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Чарли мина да я вземе точно в осем в събота вечер. Франческа изглеждаше прекрасно в семпла черна рокля и огърлица от перли, а косите ѝ се спускаха гладки и блестящи малко над раменете. Направо му спря дъха. А сърцето му се сви от нещастия поглед на Моник. Никак не ѝ се харесваше, че трябва да остане тук с бавачката, макар майка ѝ да ѝ беше обяснила, че възрастните понякога имат нужда да остават сами. Според Моник това бе доста гаден номер от тяхна страна и се надяваше да не го правят често. Освен това бавачката беше грозна!

Е, справиха се горе-долу. След като майка ѝ и Чарли излязоха, двете играха монопол и гледаха телевизия.

Чарли заведе Франческа в ресторант Андиамо в Бърнардстън, а след вечеря отидоха да потанцуват. Беше съвсем истинска среща и за пръв път, откакто се познаваха, Франческа не гледаше уплашено, сякаш ще хукне да бяга всеки момент. Цяла вечер се чудеше какво ли се е случило с нея, а накрая не се стърпя и я попита.

— Не знам — отвърна смутено тя. — Може би просто съм пораснала. Понякога малко се уморявам да живея в миналото и да ближа стари рани. Става досадно, когато те са единственото, което имаш.

Промяната наистина бе впечатляваща. Неволно се питаше дали се дължи на дневниците, или просто времето лекува. Може би беше времето. После тя най-неочаквано му съобщи, че в края на седмицата заминава за Париж. Двамата с Пиер продавали и последната си обща собственост и трябвало да подпише някакви документи.

— Не могат ли да ти ги пратят за подпис? — попита я изненадано Чарли. — Струва ми се глупаво да изминеш толкова път, за да подпишеш нещо си.

— Искат да подпиша лично. Пиер се застрахова, да не би после да заявя, че ме е принудил или че има някаква измама, или че нещо не

съм разбрала. Никога не бих оспорвала, но той смята, че ако се срещнем лице в лице, ще избегнем недоразуменията.

— Надявам се поне да ти плати билета — изтърси глупаво Чарли, но тя само се усмихна.

— Печалбите ми все ще го покрият. Не се тревожа особено за това. По-скоро ми е тягостно, че ще трябва да се срещна с него и с младата майка. — Тя го погледна замислено. — Преди време ми приляваше само като ги видех заедно, но май вече не съм толкова чувствителна. Да кажем, че това ще бъде своего рода проверка. Може би съм го преживяла по-бързо, отколкото си мислех. Чудя се понякога.

— Страхуваш ли се от това пътуване? — попита загрижено Чарли и се пресегна да хване ръката ѝ. Понякога беше трудно да се върнеш по познати места. Той самият ужасно се боеше да отиде в Лондон, колкото и да му се искаше да живее там. Но чувстваше, че Франческа се е променила дори за краткото време, през което се познаваха.

— Малко — призна смутено тя. — Но няма да отсъствам дълго. В понеделник пътувам и ще се върна в петък. След като и без друго ще ходя, съм уговорила срещи с неколцина приятели, а смятам да обиколя и магазините.

— Моник ще идва ли с теб? — попита Чарли загрижен и за двете. Напълно разбираше, че това пътуване ще е доста мъчително.

— Тя трябва да ходи на училище, а и е по-добре да не присъства. Не искам да се раздвоява между двама ни. Ще остане при една приятелка.

Чарли кимна разбиращо.

— Ще гледам да ѝ се обадя.

— Това би я зарадвало — отвърна предпазливо Франческа.

Известно време танцуваха мълчаливо. Харесваше му да я държи в прегръдките си, но не смееше да я притисне по-силно, макар ужасно да му се искаше да го направи. Инстинктивно усещаше, че все още не с готова, а не беше съвсем сигурен и за себе си. Доста неща му бяха минали през главата през последните няколко дни. Беше се променил. За пръв път бе приел някои неща и най-сетне се бе освободил от гнева. Осъзнал бе, че иска да има деца и вече не се сърдеше на Карол. Желаше ѝ щастие и просто искаше самият той да изживее същото с някого. Като Сара и Франсоа.

На връщане говориха за дневниците и за къщата. Искаше му се да открие скиците, по които бе работил Франсоа. За него наистина би било интересно да ги види. Но дневниците бяха много по-вълнуващи. Като стигнаха до дома на Франческа, той влезе с нея и изчака да плати на бавачката. Моник вече отдавна спеше. Хубаво бе да седят двамата сами в тишината.

— Ще ми липсваш — каза тихо Чарли — Харесва ми да си говоря с теб.

Каза го съвсем искрено. Отдавна не бе имал истински приятели, а с Франческа неусетно се бяха сблизжили. Все още не знаеше дали ще станат и нещо повече от приятели, но дори да имаш някого, с когото можеш да поговориш за всичко, бе нещо рядко и ценно.

— Ти на мен също — отвърна тихо тя. — Ще ти се обадя от Париж.

Надяваше се, че ще изпълни обещанието си. Каза му къде смята да отседне. Някакъв малък хотел на левия бряг на Сена. Внезапно си го представи и му се прииска да отиде с нея. Би било толкова романтично пътуване, а и сигурно щеше да ѝ трябва подкрепа при срещите с бившия ѝ съпруг. Както Франсоа бе защитил Сара от Едуард. Каза нещо в този дух и двамата се разсмяха.

— От теб сигурно ще излезе чудесен рицар в блестящи доспехи — промълви тя и дъхът ѝ опари лицето му.

— Може би малко поръждявали — засмя се Чарли.

Ужасно му се искаше да я целуне, но само взе ръката ѝ в своята и допря пръстите до устните си, както някога бе направил Франсоа.

— Пази се...

Време бе да си тръгва, преди да е направил нещо съвсем тъпо. Тя дълго гледа след него, докато колата се отдалечаваше надолу по улицата.

Преди да заспи, почете малко от дневника, но повечето бе за къщата и какво бяха доизкусуриявали през зимата и неусетно се унесе в мисли за Франческа. Чудеше се дали на следващия ден да не се отбие да види как са двете с Моник.

Накрая се отказа и вместо това покани госпожа Палмър на обяд. Тя бе щастлива от вниманието му, а Чарли едва се сдържа да не ѝ каже

за дневниците, но искаше и Франческа да ги дочете, преди да ги върнат. С Гладис и така имаха достатъчно теми за разговор. Искаше да ѝ разкаже за Карол и за Франческа.

През целия ден си мислеше само за Франческа и на няколко пъти се обажда да ги покани двете с Моник на вечеря, но цял следобед не ги откри. Бяха ходили да се пързалят с кънки и вече били вечеряли по пътя, обаче Франческа сякаш се зарадва на обаждането му. Напоследък в гласа ѝ често звучеше някакъв копнеж. Сподели, че се притеснява от пътуването до Париж.

Трябваше да замине сутринта, след като остави Моник на училище. Чарли предложи да я откара до летището, но тя вече имаше други планове.

— Ще ти се обадя оттам — обеща отново и Чарли се надяваше да го изпълни. Внезапно се почувства като дете, което се канят да оставят само вкъщи.

— Късмет — пожела ѝ, преди да затвори, а тя му поблагодари и му заръча да поздрави Сара. Щеше му се да можеше. Ослушва се до зори, но и тази нощ не чу нищо.

За Чарли седмицата се точеше безкрайно бавно. Опита се да поработи, започна картина, почете малко от дневниците на Сара и прегледа архитектурните списания, с които се бе сдобил, но беше ужасно разсеян. На два пъти се обажда на Моник, но и тя не знаеше нищо за Франческа. Най-сетне тя му се обади. В четвъртък.

— Как мина?

— Страхотно — разсмя се от другия бряг на океана. — Той си е все същия кретен, но пък аз съм много по-богата.

Беше страхотно да чуе гласа ѝ.

— Малката олимпийска шампионка ужасно надебеляла, а Пиер мрази дебели жени.

— Така му се пада! Надявам се до следващата зимна олимпиада да стане сто и петдесет кило.

Тя отново се разсмя, но Чарли усети нещо неизречено зад смеха. Не знаеше какво е. При него бе още сутрин, но в Париж вече се стъмваше и самолетът за Бостън излиташе след няколко часа.

— Да те взема ли от летището утре? — попита неуверено той.

Франческа се поколеба, но накрая прие.

— Не е ли малко далеч?

— Струва ми се, че ще успея. Ще изкарам фургона, ще взема двама водачи и ще бъда там до неделя.

— Добре тогава, ще се видим утре. Сега трябва да си стегна багажа — разбърза се внезапно тя.

Самолетът ѝ пристигаше в петък по обяд местно време.

— Ще те чакам — каза тихо Чарли, преди да затвори.

На следващия ден пое за Бостън, развълнуван и смутен като неопитен юноша. Ами ако тя предпочиташе да си останат само приятели? Ами ако бе все така уплашена?

Какво би станало, ако Сара не беше избягала от Едуард? Вече му се струваше, че е трябвало да се срещнат във времето, когато са носели панталони с ресни и орлово перо в косите. Стана му смешно.

Тя трябваше да мине задължителната митническа проверка и когато най-сетне се появи, беше вече един. Никога не му се бе струвала по-хубава. Беше се подстригала и носеше яркочервено манто, купено предишния ден от Диор. Изглеждаше ужасно елегантна, истинска францужойка.

— Радвам се да те видя — каза само Чарли и взе багажа ѝ.

Тръгнаха енергично към паркинга и веднага потеглиха за Диърфийлд. Колко време бе отнело това пътуване на Сара преди двеста години! Четири дни. Сега беше само час и половина и още десетина минути до Шелбърн Фолс.

Двамата бърбеха приятелски по пътя. Франческа му каза, че е свършила първия дневник, и го попита дали е напреднал тази седмица. Чарли поклати смутено глава и призна:

— Бях твърде изнервен.

— От какво? — попита изненадано тя.

— Все си мислех за теб — призна той, вперил поглед в пътя. — Безпокоях се, че ще те нарани.

— Не мисля, че може да ме нарани — отвърна Франческа и обърна лице към стъклото. — Това е най-странното. Не знам какво се случи от последната ми среща с него, но е така. Отдавна не бях го виждала, но му приписвах едва ли не магически сили, които могат да сринат живота ми. Навремето ме нарани дълбоко, почти успя да ме съсипе, но мисля, че съм го преживяла. Сега виждах само един себичен и не чак толкова хубав французин, в когото някога бях влюбена. Наистина се изненадах от себе си.

— Вече си свободна — каза тихо той. — Струва ми се, че същото се случи и с мен спрямо Карол. Не съм я виждал, но нима бих могъл да се чувствам обвързан с жена, която се омъжва за друг и чака дете... а никога не е искала моето? Вече съм изгубил битката, нали?

Франческа кимна. В това бе същността на нещата. Те двамата бяха изгубили веднъж. Пиер и Карол бяха объркали живота им. Или може би просто си бяха взели онова, което искат. Но Франческа и Чарли искаха да надмогнат загубата. Както Сара в крайна сметка бе победила. Както тя бе намерила щастие с Франсоа, след като бе събрала смелост да напусне Едуард.

Двамата помълчаха няколко минути, всеки зает с мислите си. Чарли спря пред дома ѝ и ѝ помогна да свали багажа. Спря се на прага и попита малко неуверено:

— Кога ще се видим?

Тя го погледна в очите, но не каза нищо.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре? — предложи Чарли. Не биваше да настъпва твърде бързо, колкото и да му се искаше.

— Ами Моник ще ходи на рожден ден с преспиване. — Франческа се огледа неспокойно.

— Да приготвя ли вечеря у дома? — попита Чарли и тя кимна.

И двамата малко се бояха от първата среща, но нали Сара щеше да бъде там, поне духом. Сегашната Франческа бе съвсем различна от жената, с която се бе запознал преди време. Все още предпазлива, наранена и понякога уплашена, но вече не таеше горчивина и гняв в сърцето си. Беше ги надмогнала и бе оцеляла, също както и Чарли.

— Ще те взема към седем.

Той я целуна леко по бузата на сбогуване и се обърна да си върви, а тя му поблагодари още веднъж, че я е докарал от летището.

Чарли се прибра у дома, но просто не го свърташе на едно място, за да се успокои, реши да дочете последния от дневниците. Беше оставил Сара и Франсоа да се наслаждават на новия си дом.

Франсоа отдавна не бе тръгвал с армията, макар че Сара продължаваше да пише за неспокойната обстановка на запад и

враждите между шуаните и белите заселници. Нещата постепенно се влошаваха.

През лятото на хиляда седемстотин деветдесет и трета година, след раждането на Франсоаз, имаха трето дете, отново момиченце. Родило се бе почти толкова бързо като предишното. И докато четеше, Чарли постепенно осъзна, че това се случило в същата стая, където се намира в момента. Кръстили я Марианж, защото според Сара била същинско ангелче.

Тя беше безкрайно щастлива със своето малко семейство и особено от факта, че Франсоа вече не се излага на опасности в битките. Отдавна не бил участвал в походите и непрекъснато дооправял къщата. Сара с такава гордост отбелязваше всяка подробност, че на Чарли му се прииска отново да обиколи и да я разгледа сантиметър по сантиметър. Предполагаше, че повечето неща са се запазили точно както ги описваше тя.

По-нататък се споменаваше, че полковник Стокбридж починал същата година и бил оплакван искрено от всички, които го познавали. Новият командващ гарнизона бил много по-амбициозен и личен приятел на генерал Уейн. Новият главнокомандващ на западната армия вече цяла година се занимавал с обучение на войниците, за да се разправи със Синия мундир и Малката костенурка, но засега нищо не се било променило след поредната загуба на генерал Сейнтклер и оставката му.

Сара и Франсоа се бяха посветили на семейството си и от записките ѝ лъхаше спокойствие и радост. Всъщност все по-рядко отваряше дневника си, защото бе твърде заета с фермата и трите деца.

Но през есента на хиляда седемстотин деветдесет и трета споменаваше загрижено, че един от приятелите на Франсоа сред ирокезите, Голямото дърво, се опитал за пореден път да преговаря за мир с шуаните, но те отказали да го изслушат. Проблемът бе в това, че шуаните някога се били съюзили с англичаните и когато американската армия прогонила колонизаторите, решили, че шуаните също трябва да напуснат Охайо, а по земите им да се настанят белите заселници. Но шуаните не желали да си тръгнат заедно с английските войници и отказвали да отстъпят земите си. Сега искаха петдесет хиляди долара в замяна на отнетите им земи и годишна рента от пет хиляди долара, за

каквато и дума не можеше да става. Нечувано! Генерал Уейн изобщо не би помислил да ги изслуша. Нито за миг.

Цяла зима той продължи да обучава армията си във форт Вашингтон, форт Рикавъри и Грийнвил, Охайо. Нищо не можеше да го отклони от целта и това вече бе ясно за всички. Бунтовниците, начело с двамата велики вождове Синия мундир и Малката костенурка, трябваше да бъдат сразени. Досега обаче никой не бе успял да го направи.

Говореше се, че генерал Уейн ще започне военни действия през май хиляда седемстотин деветдесет и четвърта, но нищо не излезе от това за огромно облекчение на Сара. Изглежда ги очакваше едно спокойно лято. Тя дори се шегуваше с Франсоа, че вече не е войник, нито индиански воин и го наричаше на шега старче и фермер. Казваше, че се е превърнал в заселник, но всъщност бе много щастлива и се радваше, че вече не излага непрекъснато живота си на риск с армията. Мислеха дори да гостуват на ирокезите през лятото с трите си деца, защото поне засега Сара не беше бременна. За пръв път откакто се бяха оженили, а и от по-рано.

От думите ѝ личеше колко силно обича децата си и че направо обожава съпруга си. Франсоа действително бе любовта на живота ѝ. Пишеше в дневника си, че на четиридесет и две той е по-красив от всеки младеж и искаше единствено да остарееят заедно и да се радват на децата си. Безпокоеше се, че понякога не го свърта на едно място, но това бе нормално за толкова деен мъж.

През повечето време той също бе напълно щастлив да си гледа дома и семейството.

Като стигна до записките ѝ от юли, Чарли забеляза, че почеркът е неравен, сякаш го бе нанесла с разтреперана ръка. На тринадесети юни сто и четиридесет бойци, водени от Синия мундир и Текумзе, нападнали товарния влак в Охайо въпреки военния ескорт, а малко по-късно воини от племето отава нахлули във форт Рикавъри. След няколко дни Франсоа получил съобщение от командващия гарнизона в Диърфийлд, че след месец около четири хиляди души от редовната армия и доброволци от Кентъки щели да заминат за форт Рикавъри, за да се опитат да въведат ред в района. Ставаше дума за мащабна военна операция, за каквато дори Франсоа не бе чувал досега, и както можеше да се очаква, генерал Уейн искаше той да тръгне с тях. Познанията му

за индианските племена и уменията му да преговаря с враждебно настроени вождове можеха да им бъдат изключително полезни.

Сара направи всичко възможно, за да го разубеди. Умоляваше го да не тръгва, поне заради децата, и дори го обиждаше, че е твърде стар за подобни неща. Той само се опита да я успокои. Не можеше да не откликне, имаше прекалено силно чувство за дълг.

— Как може да ми се случи нещо при толкова силна армия? Дори няма да ме забележат.

— Това са глупости — възрази тя. — Много добре знаеш, че ще има хиляди убити. Още никой не е побеждавал Синия мундир, а сега и Текумзе е с него.

Благодарение на всичко, което ѝ бе разказвал Франсоа, Сара знаеше доста за племената. Текумзе бе известен като най-великия воин и Сара не искаше Франсоа дори да се приближава до бойното поле. Но той беше преди всичко човек на честта и макар да продължи да спори, Сара съзнаваше, че няма да може да го разубеди.

— Би било непочтено да зарежа приятелите си в подобен момент. В края на юли се предаде.

Франсоа ѝ обеща никога повече да не тръгва с армията, щом тя така иска, но този път не можел да разочарова генерал Уейн, който се обърнал специално към него.

В нощта преди заминаването му плака горчиво чак до зори, а той не знаеше какво да прави и само я прегръщаше силно и я целуваше през сълзи. Малко преди изгрев-слънце се любиха и Сара тайничко се молеше да забременее отново. Измъчваше я ужасно предчувствие, че този път Франсоа няма да се върне. Но той само я целуна нежно и с усмивка ѝ напомни, че казва същото дори като се разделят за един ден.

— Искаш да се държа за полата ти като малките — пошегува се той.

Донякъде бе вярно, но Сара знаеше, че ако се случи нещо с него, няма да го понесе. Призори излезе да го изпрати. Франсоа се метна на петнистия кон, който ирокезите му бяха подарили преди време, в друг един живот. Седеше гордо изправен като истински воин и тя си помисли, че всъщност тъкмо това е мъжът, когото обича. Същият, който я бе уплашил до смърт преди четири години и половина при срещата им в гората. Приличаше на горд орел, устремен към висините, и тя съзнаваше, че не би могла, а и не иска да го държи в ниското.

— Пази се — прошепна, като го целуваше за последен път. — И се върни по-скоро при мен. Ще ми липсваш.

— Обичам те, храбра малка женичке усмихна се той. Ще се върна, преди да се роди следващото ни дете.

Разсмя се и препусна на север към долината, а Сара дълго стоя загледана нататък. Струваше ѝ се, че още чува тропота на коня му, или бяха ударите на сърцето ѝ? Накрая се прибра при децата.

Нощем лежеше будна с часове и мислеше за него. Искаше ѝ се да го бе спряла, но каквото и да направеше, той, все едно, щеше да замине. Трябваше да замине.

През август научи от войниците в гарнизона, че са стигнали невредими до форт Рикавъри и са построили още две укрепления — форт Съпротива и форт Адамс. Съгледвачите им бяха съобщили, че Малката костенурка е готов да преговаря, но Текумзе и Синия мундир не са съгласни и били твърдо решени да разгромят армията. Но фактът, че поне един от тримата велики вождове е готов да отстъпи, бе добър знак. Войниците в гарнизона бяха сигурни, че с четири хиляди души под свое командване генерал Уейн бързо ще се справи с Текумзе и Синия мундир, но Сара бе неспокойна. Мина цял месец. Дойде август. Безброй страхове се надигнаха в гърдите ѝ като кълбо люти змии, а в края на месеца тревогите ѝ се усилиха. Все още нямаше никаква вест.

После внезапно се разчу, че на дванадесети август генерал Уейн предприел блестящо нападение над противника в областта Фолън Тимбърс. Четиридесет индианци били убити или тежко ранени, а от войниците почти нямало жертви. Блестящата стратегия на генерала им донесла небивал успех. Бунтовниците били разгромени. Синия мундир се оттеглил с хората си, а генерал Уейн се връщал победоносно у дома. Настроението в гарнизона бе празнично, но кой знае защо Сара се почувства още по-зле. Знаеше, че няма да се успокои, докато Франсоа не се върне жив и здрав у дома.

Или поне докато не получи вест от него по някой от доброволците, които се завръщаха по домовете си. Мнозина бяха заминали на запад, за да продължат битката, защото макар и победен, Синия мундир все още не се беше отказал, както и Текумзе. Може би Франсоа също бе решил да остане на запад, за да види края на битката, макар че едва ли би го направил. Сраженията можеше да се проточат

години или поне месеци. Знаеше, че Франсоа не би останал по своя воля.

Към средата на септември все още не бе чула нищичко за него и помоли полковник Хинкли, командващия гарнизона, да поиска сведения от онези, които се бяха завърнали от Фолън Тимбърс. Вече четири месеца нямаше вест от съпруга си. Полковникът обеща да направи каквото бе по силите му.

Прибра се у дома още същия следобед, придружена от един от работниците. Завари децата да играят на поляната и се загледа с обич в усмихнатите им лица. Внезапно ѝ се стори, че някой ги наблюдава от края на гората. Носеше индиански дрехи, но видя, че е бял. Преди да успее да го извика, той беше изчезнал. Сара дълго стоя на прага с натежало сърце, загледана в заревото на залеза.

Два дни по-късно отново го видя, но този път бе сама и мъжът изчезна още по-бързо, а една седмица след посещението ѝ в гарнизона командващият лично дойде да я посети. Сара разбра за какво е дошъл, преди да изрече и дума. Франсоа бе загинал при Фолън Тимбърс.

Полковникът току-що бе получил новини от съгледвачите в Охайо. Само тридесет и трима загинали, но Франсоа бил между тях.

Всъщност Сара вече го знаеше. От самото начало бе предчувствала, че този път Синия мундир ще го убие. Усещала го бе в сърцето си.

Затова останала съвсем неподвижна, докато полковник Хинкли ѝ съобщавал трагичната вест, която сривала щастието ѝ. Той побързал да си тръгне, а тя дълго стояла загледана в долината, която Франсоа толкова обичал, към мястото, където се срещнали някога.

И внезапно разбрала кой бил мъжът на поляната. Онзи, когото видяла да ги наблюдава и който сякаш се стопил във въздуха. Това бил Франсоа. Духът му дошъл да се сбогуват. Да я види за последно.

При изгрев-слънце на другата сутрин оседлала коня си и отишла до водопада, където за пръв път я бил целунал. Толкова много спомени. Имала още толкова неща да му каже. Нямало да имат други деца. Вече знаела, че Марианж ще е най-малката. Но сърцето ѝ казвало, че той никога няма да я изостави.

Знаела, че трябва да отиде да каже на ирокезите за смъртта му. Бялата мечка, или Франсоа де Пелерин, единственият мъж, когото обичала през живота си, защото бил храбър воин и необикновен човек.

Усмихнала се през сълзи към водопада, спомняйки си за всичко, преживяно с него. За човека, когото обичала, и знаела, че никога няма да загуби напълно.

Чарли четеше тези редове и по лицето му се стичаха големи, топли сълзи. Как бе могло да се случи? Нима бе възможно?! Та те бяха прекарвали заедно едва четири години! Как можеше една жена с толкова обич в сърцето да получи толкова малко от живота? Само четири години с любимия мъж. Но Сара не се чувстваше ограбена от съдбата, а благодарна за всеки миг, споделен с него. И за трите им деца.

С течение на годините записките ѝ ставаха все по-малко и все по-кратки, но все пак се виждаше, че е била доволна от живота си. Душата и бе намерила покой. Живяла бе до осемдесет години в дома, който Франсоа построил за нея, и никога не обикнала друг, нито го забравила. Той продължавал да живее в децата им, както и тя самата. Повече никога не видяла сянката на любимия си на поляната, но и не очаквала да го види. Знаела, че Франсоа бил дошъл само да се сбогуват.

Последните изречения в последния от дневниците бяха с малко по-различен почерк. Беше ги писала дъщеря ѝ. Казваше, че майка ѝ доживяла до старини, а баща си почти не помнела, но знаела, че е бил добър човек. И още, че любовта им, смелостта им и святата връзка на сърцата била пример за всички, които ги познавали.

Беше го написала в деня след смъртта на Сара, когато открила дневниците в един куфар в спалнята, и се беше подписала Франсоаз де Пелерин Карвър, а най-отдолу бе добавила Бог да ги благослови. Годината бе хиляда осемстотин четиридесет и пета, а почеркът — почти същия като на майка ѝ. Нямахше повече записки и Чарли не би могъл да научи какво е станало с децата ѝ.

— Сбогом — прошепна Чарли, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето му.

Беше дълбоко трогнат от прочетеното и от всичко, което бе научил за двамата. Не можеше да си представи как ще живее без тях. Сара бе внесла в живота му светлината на надеждата. Каква необикновена жена е била! А Франсоа... Колко много щастие ѝ е дарил за толкова кратко време. Не можеше дори да си го представи.

Като се качваше в спалнята, му се стори, че чува шумолене на коприна. Вдигна поглед на горе, без да се замисля какво е, и зърна някаква сянка в синя рокля, която се плъзна бързо през коридора и изчезна. Вече дори не беше сигурен дали наистина вижда нещо, или халюцинира. Или беше нещо като нейното видение на поляната. Може би бе дошла да се сбогува? Дали изобщо би могла да знае, че Чарли е намерил дневниците ѝ? Струваше му се невъзможно. Да я види отново тъкмо сега, бе като прощален дар от нея и той дълго стоя в тишината, като пред гроб на близък човек.

Искаше му се да каже на някого, че е мъртва. Помисли си да се обади на Франческа и да си поговорят за Сара и Франсоа. Но не би било честно. Така за нея останалите дневници биха изгубили смисъл, а не искаше да ѝ го причини. Освен това беше вече три през нощта. Затова просто остана да лежи на спалнята и да мисли за нея и за прочетеното преди малко, да скърби за смъртта на Франсоа при Фолън Тимбърс и за нейната толкова години след него.

В къщата бе тихо като в храм и Чарли неусетно се унесе в сън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

На следващата сутрин Чарли се събуди от първите слънчеви лъчи през прозореца. Събуди се с някаква тежест в гърдите, сякаш се бе случило нещо ужасно. Отначало си помисли, че е свързано с Карол, защото след като тя го напусна, месеци наред се бе събуждал с това усещане. Но знаеше, че този път е различно. Беше нещо друго, но не можеше да се сети от какво. Внезапно си спомни. Сара... Франсоа бе загинал в битката, а тя също бе умряла петдесетина години по-късно. Толкова дълго е живяла без него.

Но най-тъжното за Чарли бе, че трябва да се раздели с нея. Вече нямаше какво да чете. От последния дневник обаче беше научил още нещо, че животът бе твърде кратък, а всеки миг — ценен. Ами ако никога не бе отворила сърцето си към Франсоа? Бяха прекарали заедно едва четири години. Четири кратки години, които обаче бяха най-щастливите в целия ѝ живот. Беше му родила три деца, а всичко, което бе преживяла преди това, сякаш бе изгубило значение.

Докато вземаше душ, Чарли продължи да мисли за Сара, а тези мисли неусетно го отведоха и към Франческа. Беше се променила след пътуването до Париж. Беше го видял в погледа ѝ, когато я взе от летището. А по-важното бе, че тя му бе позволила да се приближи.

Облече се припряно, защото внезапно го обзе нетърпение да я види. Може би двамата ги чакаше нов живот заедно? Трябваше да я вземе в седем и сигурно часовете на деня щяха да му се сторят безкрайно дълги. Тъкмо си го помисли, и на вратата се позвъни. Зачуди се кой ли може да е толкова рано. Вероятно Гладис Палмър. Не познаваше никого в града, освен нея и Франческа, а с Франческа имаха уговорка чак за вечеря. Защо не я бе поканил да прекара деня с него? Сега му се струваше глупаво.

Хвърли разсеяно поглед през прозореца и хукна надолу по стълбите. Защото пред вратата стоеше Франческа и изглеждаше доста угрижена.

— Съжалявам, че идвам без предупреждение — избъбри нервно, когато най-сетне ѝ отвори.

Лицето ѝ бе смръщено, но все пак беше хубава. Чарли се усмихна и я покани да влезе.

— Просто си помислих. Оставих Моник у една нейна приятелка. Минавах оттук и реших. — Беше толкова притеснена, че очите ѝ се насълзиха. Очевидно смяташе, че не е трябвало да идва. Но все пак бе дошла.

— Снощи дочетох дневника. Вече е в Бостън и се кани да тръгне за Диърфийлд.

— Още си в началото. — Чарли я погледна замислено. — Може би и двамата сме в началото на нещо. Аз прочетох последния снощи. Имах чувството, някой с умрял.

Всъщност наистина бе умрял. Преди много-много години, но това не пречеше Чарли да я оплаква.

— Радвам се, че дойде. Не можех да си представя кой ще звъни на вратата ми. Реших, че е полицията или пък хазайката. Ужасно се радвам, че си ти. — Погледна предпазливо към лицето ѝ. Внезапно му хрумна нещо. Може би щеше да им донесе късмет или да остане спомен за цял живот. — Искаш ли да се разходим с колата?

— Разбира се — отвърна с облекчение Франческа, която и бездруго не искаше да влиза. Цялата ѝ смелост бе отишла, за да позвъни на вратата и сега наглеждаше притеснена. Пристъпваше неспокойно от крак на крак.

— Къде ще ходим?

— Ще видиш — отвърна тайнствено Чарли и дръпна якето си от закачалката.

Изминаха с кола краткото разстояние, което Сара бе изминавала всеки ден, дори в напреднала бременност. Франческа разпозна мястото. Веднъж бе идвала тук с Моник и двете бяха прекарали чудесно, дори си бяха направили пикник. Но само Чарли знаеше, че това е водопадът, за които Сара толкова често бе споменавала в дневника си.

— Прекрасно е, нали? — попита и застана до нея. Водопадът бе замръзнал, но все пак извеждаше внушителен и прекрасен. — Било е много скъпо място за тях.

Франческа още не знаеше защо, но той помнеше този момент. Без да казва нищо повече, я привлече бавно към себе си и я целуна. Бяха си казали достатъчно, откакто се познаваха, за миналото и за настоящето, а и за бъдещето. Какво не биха направили, какво не биха понесли. За хората, които ги бяха предали, и за белезите, които може би щяха да носят вечно. Може би бе дошло време да замълчат и да поемат по стъпките на Сара и Франсоа.

Тя усети как сърцето му бие задъхано до гърдите ѝ и когато най-сетне я пусна, му се усмихна. Сложи нежно пръст на устните му и прошепна едва чуто:

— Радвам се, че го направи.

— Аз също — отвърна Чарли. — Не бих могъл да стоя далеч от теб. Нито за миг повече.

— Радвам се, че е така. Бях голяма глупачка — призна Франческа и двамата седнаха на един камък.

Очертанията му бяха странно познати и Чарли неволно се запита дали не е същото място, където Франсоа за пръв път бе целунал Сара. Надяваше се да е така.

— Когато започнах да чета за нея, осъзнах, че всичко, което ни се е случило, е съвсем незначително. — Франческа вече изглеждаше много по-спокойна.

— Не е незначително — възрази Чарли и я целуна отново. — Просто е минало, а това е съвсем различно. Преодоляла си го.

Знаеше, че Сара ѝ е помогнала, както и на него самия. Тя кимна. Двамата се разходиха още малко нататък прегърнати.

— Толкова се радвам, че дойде още сутринта — каза искрено Чарли.

— Аз също — усмихна се тя. Изглеждаше много по-млада, отколкото когато я бе видял за пръв път. Чарли бе на четиридесет и две, а тя на тридесет и една. Имаха да изживеят много години заедно. Всъщност бяха приблизително на възрастта, на която са били Сара и Франсоа, когато смъртта ги разделила, а те едва започваха своя съвместен път. Беше невероятно чувство, особено след като толкова дълго бяха вярвали, че животът им е свършил. Сега имаха да мислят и да мечтаят за толкова много неща. Бяха пълни с надежди за бъдещето.

Когато най-сетне спряха пред къщата. Чарли я попита малко смутено дали все още иска да вечеря с него и тя се разсмя щастливо.

— Безпокоях се да не ти омръзне да ме гледаш — обясни той. — След като дойде от сутринта...

— Ако е така, бихме имали сериозен проблем — отвърна тя през смях. — Но, струва ми се, няма такава опасност.

Чарли спря смяха ѝ с целувка. Целуна я отново, когато слязоха от колата, и внезапно не можеше да се отдели от нея, а самотата и гневът се стопиха в сърцата им и те вече преливаха от щастие, от топлота и взаимна обич.

Дълго стояха отвън в градината. Говориха си и се целуваха влюбено. Чарли ѝ довери, че смята да убеди Гладис Палмър да му продаде къщата, и че през последните няколко дни си мислел дали да не отвори проектантско бюро в Шелбърн, а Франческа се усмихваше в захлас.

Бяха толкова увлечени в разговора, че не забелязаха жената, която им се усмихваше от един прозорец на втория етаж и ги гледаше със задоволство. Постоя там няколко минути и се изгуби зад завесата, точно когато Чарли отключваше входната врата, за да влязат в къщата, и каза нещо на Франческа, а тя кимна усмихната. Двамата се качиха по стълбите, хванати за ръка. Трепереха леко, но никой не пророни и звук, като прекрачваха прага на спалнята. В стаята вече нямаше никого. Но те не бяха дошли да търсят Сара. Вече се бяха разделили с нея. Тук бяха, за да се открият един друг, защото за тях всичко едва сега започваше.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Призракът

Преводач: Иглика Стойнешка

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1998

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: ИПК „Свети Евтимий — Патриарх Търновски“,
Велико Търново

Редактор: Любен Любенов

Художник: Светла Карагеоргиева

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-701-064-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13588>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.